T. 1603

TOLKAPPIAM—PORULATIKARAM

[VOL I — PART II]

KARPIYAL AND PORULIYAL

Translated into English

by

E. S. VARADARAJA IYER, B.A.,
Lecturer, Tamil Research Department.

ANNAMALAI UNIVERSITY

1948

AGATTIṆAIIYAL

1. கைக்கிளை முதலாப் பெருந்திணை யிறுவாய்
முற்படக் கிளந்த வெழுதிணை யென்ப.
Kaikkiḷai mutalāp peruntiṇai yiṟuvāy
Muṟpaṭak kiḷanta veḻutiṇai yeṉpa.

2. அவற்றுள்,
நடுவ ணைந்திணை நடுவண தொழியப்
படுதிரை வையம் பாத்திய பண்பே.
Avaṟṟuḷ
Naṭuva ṇaintiṇai naṭuvaṇa toḻiyap
paṭutirai vaiyam pāttiya paṇpē.

3. முதல்கரு வுரிப்பொரு ளென்ற மூன்றே
நுவலுங் காலை முறைசிறந் தனவே
பாடலுட் பயின்றவை நாடுங் காலை.
Mutalkaru vuripporu ḷeṉṟa mūṉṟē
Nuvaluṅ kālai muṟaiciṟan taṉavē
Pāṭaluṭ payiṉṟavai nāṭuṅ kālai.

4. முதலெனப் படுவது நிலம்பொழு திரண்டின்
இயல்பென மொழிப வியல்புணர்ந் தோரே.
Mutaḷeṉap paṭuvatu nilampoḻu tiraṇṭiṉ
Iyalpeṉa moḻipa viyalpuṇarn tōrē.

5. மாயோன் மேய காடுறை யுலகமுஞ்
சேயோன் மேய மைவரை யுலகமும்
வேந்தன் மேய தீம்புன லுலகமும்
Māyōṉ mēya Kāṭuṟai Ulakamuñ
Cēyōṉ mēya maivarai Ulakamum
Vēntaṉ mēya tīmpuṉa lulakamum
வருணன் மேய பெருமண லுலகமும்
முல்லை குறிஞ்சி மருத நெய்தலெனச்
சொல்லிய முறையாற் சொல்லவும் படுமே.
Varuṇaṉ mēya perumaṇa lulakamum
Mullai Kuṟiñci maruta neytaleṉac
Colliya muṟaiyāṟ collavum paṭumē.

6. காரு மாலையு முல்லை குறிஞ்சி
கூதிர் யாம மென்மனார் புலவர்.

Kāru mālaiyu mullai Kuṟiñci
Kūtir yāma meṉmaṉār pulavar.

7. பனியெதிர் பருவமு முரித்தென மொழிப
Paṉiyētir paruvamu murittena moḻipa

8. வைகுறு விடியன் மருத மெற்பாடு
நெய்த லாதன் மெய்பெறத் தோன்றும்.
Vaikuṟu viṭiyaṉ maruta meṟpāṭu
Neyta lātaṉ meypeṟat tōṉṟum.

9. நடுவுநிலைத் திணையே நண்பகல் வேனிலொடு
முடிவுநிலை மருங்கின் முன்னிய நெறித்தே.
Naṭuvunilait tiṇayē naṇpakal vēṉiloṭu
Muṭivunilai maruṅkiṉ muṉṉiya neṟittē.

10. பின்பனி தானு முரித்தென மொழிப.
Piṉpaṉi tāṉu murittena moḻipa.

11. இருவகைப் பிரிவு நிலைபெறத் தோன்றினு
முரியதாகு மென்மனார் புலவர்.
Iruvakaip pirivu nilaipeṟat toṉṟiṉu
Muriya tāku meṉmaṉār pulavar.

12. திணைமயக் குறுதலுங் கடிநிலை யிலவே
நிலனொருங்கு மயங்குத லின்றென மொழிப
புலனன் குணர்ந்த புலமை யோரே.
Tiṇaimayak kuṟutaluṅ kaṭinilai yilavē
Nilaṉoruṅku mayaṅkuta liṉṟeṉa moḻipa
Pulanan kuṇarnta pulamai yōrē.

13. உரிப்பொரு ளல்லன மயங்கவும் பெறுமே
Uripporu ḷallaṉa mayaṅkavum peṟumē

14. புணர்தல் பிரித லிருத்த லிரங்க
லூட லிவற்றி னிமித்த மென்றிவை
தேருங் காலைத் திணைக்குரிப் பொருளே.
Puṇartal pirita lirutta liraṅka
Lūṭa livaṟṟi ṉimitta meṉṟivai
Tēruṅ kālait tiṅaikkurip poruḷē.

15. கொண்டுதலைக் கழியினும் பிரிந்தவ ணிரங்கினு
முண்டென மொழிப வோரிடத் தான.
Koṇṭutalaik kaḻiyiṉum pirintava ṇiraṅkiṉu
Muṇṭeṉa moḻipa vōriṭat tāṉa.

16. கலந்த பொழுதுங் காட்சியு மன்ன
Kalanta poḻutuṅ kātciyu maṉṉa.

17. முதலெனப் படுவ தாயிரு வகைத்தே
Mutaleṉap paṭuva tāyiru vakaittē

18. தெய்வ முணாவே மாமரம் புட்பறை
செய்தி யாழின் பகுதியொடு தொகைஇ
அவ்வகை பிறவுங் கருவென மொழிப.
Teyva muṇāvē māmaram puṭpaṟai
Ceyti yāḻiṉ pakutiyoṭu tokaii
Avvakai piṟavuṅ karuveṉa moḻipa.

19. எந்நில மருங்கிற் பூவும் புள்ளும்
அந்நிலம் பொழுதொடு வாரா வாயினும்
வந்த நிலத்தின் பயத்த வாகும்.
Ennila maruṅkiṟ pūvum puḷḷum
Annilam poḻutoṭu vārā vāyiṉum
Vanta nilattiṉ payatta vākum.

20. பெயரும் வினையுமென் றாயிரு வகைய
திணைதொறு மரீஇய திணைநிலைப் பெயரே.
Peyarum viṉayumeṉ ṟāyiru vakaiya
Tiṇaitoṟu maṟīiya tiṇainilaip, peyarē.

21. ஆயர் வேட்டுவ ராடூஉத் திணைப்பெய
ராவயின் வரூஉங் கிழவரு முளரே.
Āyar vēṭṭuva rāṭūut tiṇaippeya
Rāvayiṉ vaṟūuṅ kiḻavaru muḷarē.

22. ஏனோர் பாங்கினு மென்னுங் காலை
யானா வகைய திணைநிலைப் பெயரே.
Ēṉōr pāṅkiṉu meṉṉuṅ kālai
Yāṉā vakaiya tiṇainilaip peyarē.

23. அடியோர் பாங்கினும் வினைவலர் பாங்கினும்
கடிவரை யிலபுறத் தென்மனார் புலவர்.
Aṭiyōr pāṅkiṉum viṉaivalar pāṅkiṉum
Kaṭivarai yilapuṟat teṉmaṉār pulavar.

24. ஏவன் மரபி னேனோரு முரிய
ராகிய நிலைமை யவரு மன்னர்.
Ēvaṉ marapi nēṉōru muriya
Rākiya nilaimai yavaru maṉṉar.

25. ஓதல் பகையே தூதிவை பிரிவே
Ōtal pakaiyē tūtivai pirivē.

26. அவற்றுள்
Avaṟṟuḷ
ஓதலுந் தூது முயர்ந்தோர் மேன.
Ōtalun tūtu muyarntōr mēṉa.

27. தானே சேறலுந் தன்னொடு சிவணிய
வேனோர் சேறலும் வேந்தன் மேற்றே.
Tānē cēṟalun taṉṉoṭu civaṇiya
Vēṉōr cēṟalum vēntaṉ mēṟṟē

28. மேவிய சிறப்பி னேனோர் படிமைய
முல்லை முதலாச் சொல்லிய முறையாற்
பிழைத்தது பிழையா தாகல் வேண்டியு
மிழைத்த வொண்பொருண் முடியவும் பிரிவே.
Mēviya ciṟappi nēṉōr paṭimaya
Mullai mutalāc colliya muṟaiyāṟ
Piḻaittatu piḻayā tākal vēṇṭiyu
Miḻaitta voṇporuṇ muṭiyavum pirivē.

29. மேலோர் முறைமை நால்வர்க்கு முரித்தே
Mēlōr muṟaimai nālvarkku murittē.

30. மன்னர் பாங்கிற் பின்னோ ராகுப
Maṉṉar pāṅkiṟ piṉṉō rākupa

31. உயர்ந்தோர்க் குரிய வோத்தி னான
Uyarntōrk kuriya vōtti nāṉa.

32. வேந்துவினை யியற்கை வேந்தனி னொரீஇய
வேனோர் மருங்கினு மெய்திட னுடைத்தே.
Vēntuviṉai yiyaṟkai vēntaṉi nōṟiiya
Vēṉōr maruṅkiṉu meytiṭa ṉuṭaittē

33. பொருள்வயிற் பிரிதலு மவர்வயி னுரித்தே
யுயர்ந்தோர் பொருள்வயி னொழுக்கத் தான.
Poruḷvayiṟ piritalu mavarvayi ṉuritte
Yuyarntōr poruḷvayi ṉoḻukkat tāṉa.

34. முந்நீர் வழக்க மகடூஉ வோ டில்லை.
Muṉṉir vaḻakka makaṭūuvō ṭillai.

35. எத்திணை மருங்கினு மகடூஉ மடன்மேற்
பொற்புடை நெறிமை யின்மை யான.

Ettiṉai maruṅkiṉu makaṭūu maṭaṉmēɼ
Poɼpuṭai neɼimai yiṉmayāṉa.

36. தன்னு மவனு மவளுஞ் சுட்டி
மன்னு நிமித்த மொழிப்பொரு டெய்வ
நன்மை தீமை யச்சஞ் சார்தலென்
றன்ன பிறவு மவற்றொடு தொகைஇ
முன்னிய கால மூன்றுடன் விளக்கித்
தோழி தேஎத்துங் கண்டோர் பாங்கினும்
போகிய திறத்து நற்றாய் புலம்பலு
மாகிய கிளவியு மவ்வழி யுரிய.
Taṉṉu mavaṉu mavaḷuñ cuṭṭi
Maṉṉu nimitta moḻipporu ṭeyva
Naṉmai tīmai yaccañ cārtaleṉ
Ṟaṉṉa piɼavu mavaɼɼoṭu tokaii
Muṉṉiya kāla mūṉɼuṭaṉ viḷakkit
Tōḻi tēettuṅ kaṇṭōr pāṅkiṉum
Pōkiya tiɼattu naɼɼāy pulampalu
Mākiya kiḷaviyu mavvaḻi yuriya.

37. எமப் பேரூர்ச் சேரியுஞ் சுரத்துந்
தாமே செல்லுந் தாயரு முளரே.
Ēmap pērūrc cēriyuñ curattun
Tāmē cellun tāyaru muḷarē.

38. அயலோ ராயினு மகற்சி மேற்றே.
Ayalō rāyiṉu makaɼci mērrē.

39. தலைவரும் விழும நிலையெடுத் துரைப்பினும்
போக்கற் கண்ணும் விடுத்தற் கண்ணு
நீக்கலின் வந்த தம்முறு விழுமமும்
வாய்மையும் பொய்மையுங் கண்டோர்ச் சுட்டித்
தாய்நிலை நோக்கித் தலைப்பெயர்த்துக் கொளினு
நோய்மிகப் பெருகித்தன் னெஞ்சுகலுழ்ந் தோளை
யழிந்தது களைஇய வொழிந்தது கூறி
வன்புறை நெருங்கி வந்ததன் றிறத்தோ
டென்றிவை யெல்லா மியல்புற நாடி
யொன்றித் தோன்றுந் தோழி மேன.
Talaivarum viḻuma nilaiyeṭut turaippiṉum
Pōkkaɼ kaṇṇum viṭuttaɼ kaṇṇu
Nīkkaliṉ vanta tammuɼu viḻumamum

Vāymayum poymaiyuṅ kaṇṭōrc cuṭṭit
Tāynilai nōkkit talaippeyarttuk koḷiṉu
Nōymikap perukittaṉ ṉeñcukaluḷn tōḷai
Yaḻintatu kalaiiya voḻintatu kūṟi
Vaṉpuṟai neruṅki vantataṉ ṟiṟattō
Ṭeṉṟivai yellā miyalpuṟa nāṭi
Ṇoṉṟit tōṉṟum tōḻi mēṉa.

40. பொழுது மாறு முட்குவரத் தோன்றி
வழுவி னாகிய குற்றங் காட்டலு
மூரது சார்வுஞ் செல்லுந் தேயமு
மார்வ நெஞ்சமொடு செப்பிய கிளவியும்
புணர்ந்தோர் பாங்கிற் புணர்ந்த நெஞ்சமோ
டழிந்தெதிர் கூறி விடுப்பினு மாங்கத்
தாய்நிலை கண்டு தடுப்பினும் விடுப்பினுஞ்
சேய்நிலைக் ககன்றோர் செலவினும் வரவினுங்
கண்டோர் மொழிதல் கண்ட தென்ப.
Poḻutu māṟu muṭkuvarat tōṉṟi
Vaḻuvi nākiya kuṟṟaṅ kāṭṭalu
Mūratu cārvuñ cellun tēyamu.
Mārva neñcamoṭu Ceppiya Kiḷaviyum
Puṇarntōr pāṅkiṟ puṇarnta neñcamō
Taḻintetir kūṟi viṭuppiṉu māṅkat
Tāynilai kaṇṭu taṭuppinum viṭuppiṉuñ
Cēynilaik·kakaṉṟōr celaviṉum varaviṉuṅ
Kaṇṭōr moḻital Kaṇṭa teṉpa.

41. ஒன்றாத் தமரினும் பருவத்துஞ் சுரத்து
மொன்றிய தோழியொடு வலிப்பினும் விடுப்பினு
மிடைச்சுர மருங்கி னவடம ரெய்திக்
கடைக்கொண்டு பெயர்த்தலிற் கலங்கஞ ரெய்திக்
கற்பொடு புணர்ந்த கௌவை யுளப்பட
வப்பாற் பட்ட வொருதிறத் தானு
நாளது சின்மையு மிளமைய தருமையுந்
தாளாண் பக்கமுந் தகுதிய தமைதியு
மின்மைய திளிவு முடைமைய துயர்ச்சியு
மன்பின தகலமு மகற்சிய தருமையு
மொன்றாப் பொருள்வயி னூக்கிய பாலினும்
வாயினுங் கையினும் வகுத்த பக்கமொ
டூதியங் கருதிய வொருதிறத் தானும்

புகழு மானமு மெடுத்துவற் புறுத்தலுந்
தூதிடை யிட்ட வகையி னானு
மாகித் தோன்றும் பாங்கோர் பாங்கினு
மூன்றன் பகுதியு மண்டிலத் தருமையுந்
தோன்றல் சான்ற மாற்றோர் மேன்மையும்
பாசறைப் புலம்பலு முடிந்த காலத்துப்
பாகனொடு விரும்பிய வினைத்திற வகையினுங்
காவற் பாங்கி னாங்கோர் பக்கமும்
பரத்தையி னகற்சியிற் பரிந்தோட் குறுகி
யிரத்தலுந் தெளித்தலு மெனவிரு வகையோ
டுரைத்திற நாட்டங் கிழவோன் மேன.
Oṉṟāt tamariṉum paruvattuñ curattu
Moṉṟiya tōḻiyoṭu valippiṉum viṭuppiṉu
Miṭaiccura marunki ṉavaṭama reytik
Kaṭaikkoṉṭu peyarttaliṟ kalaṅkaña reytik
Kaṟpoṭu puṉarnta kavvai yuḻappaṭa
Vappāṟ paṭṭa vorutiṟat tāṉu
Nāḷatu ciṉmayu miḷamaya tarumayun
Tāḷāṉ pakkamun takutiya tamaitiyum
Iṉmaya teḷivu muṭaimaya tuyarcciyum
Aṉbiṉa takalamu makaṟciya tarumayu
Moṉṟāp poruḷvayi ṉūkkiya pāliṉum
Vāyiṉuṅ kaiyiṉum vakutta pakkamo
Tūtiyaṅ karutiya vorutiṟat tāṉum
Pukaḻu māṉamu meṭuttuvaṟ puṟuttalun
Tūtiṭai yiṭṭa vakayi ṉāṉum
Ākit tōṉṟum pāṉkōr pāṅkiṉum
Mūṉṟaṉ pakutiyu maṇṭilat tarumayun
Tōṉṟal cāṉṟa māṟṟōr mēnmayum
Pācaṟaip pulampalu muṭinta kālattup
Pākaṉoṭu virumpiya viṉaittiṟa vakaiyiṉuṅ
Kāvaṟ pāṅki ṉāṅkōr pakkamum
Parattyi ṉakaṟciyiṟ parintōṭ kuṟuki
Yirattalun teḷittalu meṉaviru vakaiyo
Ṭuraittiṟa nāṭṭaṅ Kiḻavōṉ mēṉa.

42. எஞ்சி யோர்க்கு மெஞ்சுத லிலவே
Eñci yōrkku meñcuta lilavē.

43. நிகழ்ந்தது நினைத்தற் கேதுவு மாகும்
Nikaḻntatu niṉaittaṟ kētuvu mākum.

44. நிகழ்ந்தது கூறி நிலையலுந் திணையே
Nikaḻntatu kūṟi nilayalun tiṇayē.

45. மரபுநிலை திரியா மாட்சிய வாகி
விரவும் பொருளும் விரவு மென்ப.
Marapunilai tiriyā māṭciya vāki
Viravum poruḷum viravu meṉpa.

46. உள்ளுறை யுவம மேனை யுவமமெனத்
தள்ளா தாகுந் திணையுணர் வகையே
Uḷḷuṟai yuvama mēṉai yuvamameṉat
Taḷḷātākun tiṇaiyuṇar vakaiyē.

47. உள்ளுறை தெய்வ மொழிந்ததை நிலனெனக்
கொள்ளு மென்ப குறியறிந் தோரே.
Uḷḷuṟai teyva moḻintatai nilaṉeṉak
Koḷḷu menpa kuṟiyaṟin tōrē.

48. உள்ளுறுத் திதனொ டொத்துப்பொருண் முடிகென
வுள்ளுறுத் திறுவதை யுள்ளுறை யுவமம்.
Uḷḷuṟut titanō ṭottup poruṇ muṭikeṉa
Vuḷḷuṟut tiṟuvatai yuḷḷuṟai yuvamam.

49. ஏனை யுவமந் தானுணர் வகைத்தே
Ēṉai yuvaman tāṉuṇar vakaittē.

50. காமஞ் சாலா விளமை யோள்வயி
னேமஞ் சாலா விடும்பை யெய்தி
நன்மையுந் தீமையு மென்றிரு திறத்தாற்
றன்னொடு மவளொடுந் தருக்கிய புணர்த்துச்
சொல்லெதிர் பெறாஅன் சொல்லி யின்புறல்
புல்லித் தோன்றுங் கைக்கிளைக் குறிப்பே.
Kāmañ cālā viḷamayōḷ vayi
Nēmañ cālā viṭumpai yeyti
Naṉmayun tīmayu meṉṟiṟu tiṟattāṟ
Raṉṉoṭu mavaḷoṭun tarukkiya puṇarttuc
Colletir peṟāaṉ colli yiṉpuṟal
Pullit tōṉṟuṅ kaikiḷaik kuṟippē.

51. ஏறிய மடற்றிற மிளமை தீர்திறந்
தேறுத லொழிந்த காமத்து மிகுதிற
மிக்க காமத்து மிடலொடு தொகைஇச்
செப்பிய நான்கும் பெருந்திணைக் குறிப்பே,

Ēriya maṭarrira miḷamai tīrtiran
Tēruta lolinta kāmattu mikutira
Mikka kāmattu miṭaloṭu tokaiic
Ceppiya nāṅkum peruntiṇaik kurippē.

52. முன்னைய நான்கு முன்னதற்கென்ப
Muṉṉaiya nāṉku muṉṉatar keṉpa.

53. நாடக வழக்கினு முலகியல் வழக்கினும்
பாடல் சான்ற புலனெறி வழக்கங்
கலியே பரிபாட் டாயிரு பாங்கினு
முரிய தாகு மென்மனார் புலவர்.
Nāṭaka vaḻakkinu mulakiyal vaḻakkiṉum
Pāṭal cāṉra pulaṉeri vaḻakkaṅ
Kaliyē paripāṭ tāyiru pāṅkiṉu
Muriya tāku meṉmanār pulavar.

54. மக்க ணுதலிய வகனைந் திணையுஞ்
சுட்டி யொருவர் பெயர்கொளப் பெறாஅர்
Makka ṇutaliya vakaṉain tiṇayuñ
Cuṭṭi yoruvar peyarkoḷap perāar.

55. புறத்திணை மருங்கிற் பொருந்தி னல்ல
தகத்திணை மருங்கி னளவுத லிலவே.
Purattiṇai maruṅkir porunti ṉalla
Takattiṉai maruṅki ṉaḷavuta lilavē.

92. இன்பமும் பொருளு மறனு மென்றாங்
கன்பொடு புணர்ந்த வைந்திணை மருங்கிற்
காமக் கூட்டங் காணுங் காலை
மறையோர் தேஎத்து மன்ற லெட்டனுட்
டுறையமை நல்லியாழ்த் துணைமையோ ரியல்பே
Inpamum poruḷu maṟaṉu meṉṟāṅ
Kaṉpoṭu puṇarnta vaintiṇai maruṅkiṟ
Kāmak kūṭṭaṅ kāṇuṅ kālai
Maṟaiyōr tēettu maṉṟa leṭṭaṇuṭ
Ṭuṟaiyamai nalliyāḻt tuṇaimaiyōriyalpē.

93. ஒன்றே வேறே யென்றிரு பால்வயி
னொன்றி யுயர்ந்த பால தாணையி
னொத்த கிழவனுங் கிழத்தியுங் காண்ப
மிக்கோ னாயினுங் கடிவரை யின்றே.
Oṉṟē vēṟē yeṉṟiru pālvayi
Nōṉri yuyarnta pāla tāṇaiyi
Notta kiḻavaṉuṅ kiḻattiyuñ kāṇpa
Mikkō nāyiṉuṅ kaṭivarai yinṟē

94. சிறந்துழி யையஞ் சிறந்த தென்ப
விழிந்துழி யிழிபே சுட்ட லான.
Ciṟantuḻi yaiyañ ciṟanta teṉpa
Viḻintuḻi yiḻipē cuṭṭa lāṉa.

95. வண்டே யிழையே வள்ளி பூவே
கண்ணே யலமர லிமைப்பே யச்சமென்
றன்னவை பிறவு மாங்கவ ணிகழ
நின்றவை களையுங் கருவி யென்ப.
Vaṇṭe yiḻayē vaḷḷi pūvē
Kaṇṇē yalamara limaippē yaccameṉ
Ṟaṉṉavai piṟavu māṅkava ṇikaḻa
Niṉṟavai kaḷayuṅ karuvi yeṉpa.

96. நாட்டமிரண்டு மறிவுடம் படுத்தற்குக்
கூட்டி யுரைக்குங் குறிப்புரை யாகும்.
Nāṭṭa miraṇṭu maṟivuṭam paṭuttaṟkuk
Kūṭṭi yuraikkuṅ kuṟippurai yākum.

97. குறிப்பே குறித்தது கொள்ளு மாயி
னாங்கவை நிகழு மென்மனார் புலவர்.
Kuṟippē kuṟittatu koḷḷu māyi
Ṉāṅkavai nikaḻu meṉmaṉār pulavar.

98. பெருமையு முரனு மாடூஉ மேன.
Perumaiyu muraṉu māṭūu mēṉa.

99. அச்சமு நாணு மடனுமுந் துறுத்த
நிச்சமும் பெண்பாற் குரிய வென்ப.
Accamu nāṇu maṭaṉumun tuṟutta
Niccamum peṇpāṟ kuriya veṉpa.

100. வேட்கை யொருதலை யுள்ளுதன் மெலித
லாக்கஞ் செப்ப னாணுவரை யிறத்த
னோக்குவ வெல்லா மவையே போறன்
மறத்தன் மயக்கஞ் சாக்கா டென்றச்
சிறப்புடை மரபினவை களவென மொழிப.
Vēṭkai yorutalai yuḷḷutaṉ melita
Lākkañ ceppa ṉāṇuvarai yiṟatta
Ṉōkkuva vellā mavaiyē pōṟaṉ
Maṟattaṉ mayakkañ cākkā ṭeṉṟac
Ciṟappuṭai marapiṉavai kaḷaveṉa moḻipa.

101. முன்னிலை யாக்கல் சொல்வழிப் படுத்த
னன்னய முரைத்த னகை நனியுறாஅ
தந்நிலை யறிதன் மெலிவு விளக் குறுத்த
றந்நிலை யுரைத்த றெளிவகப் படுத்தலென்
றின்னவை நிகழு மென்மனார் புலவர்.
Muṉṉilai yākkal colvaḻip paṭutta
Naṉṉaya muraītta ṉakai nani yuṟāā
Taṉṉilai yaṟitaṉ meḷivu viḷak kuṟutta
Ṟannilai yuraitta ṟeḷivakap paṭuttaleṉ
Ṟiṉṉavai nikaḻu meṉmaṉār pulavar.

102. மெய்தொட்டுப் பயிறல் பொய்பா ராட்ட
லிடம் பெற்றுத் தழாஅ லிடையூறு கிளத்த
னீடுநினைந் திரங்கல் கூடுத லுறுதல்
சொல்லிய நுகர்ச்சி வல்லே பெற்றுழித்
தீராத் தேற்ற முளப்படத் தொகைஇப்
போராச் சிறப்பி னிருநான்கு கிளவியும்

பெற்றவழி மகிழ்ச்சியும் பிரிந்தவழிக் கலங்கலு
நிற்பவை நினைஇ நிகழ்பவை யுரைப்பினுங்
குற்றங் காட்டிய வாயில் பெட்பினும்
பெட்ட வாயில்பெற் றிரவுவலி யுறுப்பினு
மூரும் பேருங் கெடுதியும் பிறவு
நீரிற் குறிப்பி னிரம்பக் கூறித்
தோழியைக் குறையுறும் பகுதியுந் தோழி
குறையவட் சார்த்தி மெய்யுறக் கூறலுந்
தண்டா திரப்பினு மற்றைய வழியுஞ்
சொல்லவட் சார்த்தலிற் புல்லிய வகையினு
மறிந்தோ ளயர்ப்பி னவ்வழி மருங்கிற்
கேடும் பீடுங் கூறலுந் தோழி
நீக்கலி னாகிய நிலைமையு நோக்கி
மடன்மா கூறு மிடனுமா ருண்டே.

Meytoṭṭup payiral poypā rāṭṭā
Liṭampeṭṭrut taḻāa liṭaiyūru kiḷatta
Nīṭuninaintirankal kūṭuta luṛutal
Colliya núkarcci vallē peṭṭruḷit
Tīrāt tēṛṛa muḷappaṭat tokaiip
Pērāc ciṛappi nirunānku kiḷaviyum
Peṭṭravaḷi makiḷcciyum pirintavaḷik kalankalu
Niṛpavai ninaii nikaḷpavai yuraippinuṅ
Kuṛṛaṅ kāṭṭiya vāyil peṭpinum
Peṭṭa vāyilpeṛ ṛiravuvali yuṛuppinu
Mūrum pēṛuṅ keṭutiyum piṛavu
Nīriṛ kuṛippi nirampak kūrit
Tōḻiyayk Kuṛaiyuṛum pakutiyuṅ tōḻi
Kuṛaiyavaṭ cārtti meyyuṛak kūṛaluṅ
Taṇṭā tirappinu maṛṛaya vaḻiyuñ
Collavaṭ cārttaḻiṛ pulliya vakaiyinu
Maṛintō ḷayaṛppi navvaḻi maruṅkiṛ
Kēṭum pīṭuṅ kūṛalun tōḻi
Nīkkali nākiya nilaymayu nōkki
Maṭaṅmā kūṛu miṭaṇumā ruṇṭē.

103. பண்பிற் பெயர்ப்பினும் பரிவுற் றுமெலியினு
மன்புற் றுநகினு மவட்பெற் றுமலியினு
மாற்றிடை யுறுதலு மவ்வினைக் கியல்பே.

Paṉpiṟ peyarppiṉum parivuṟṟu meliyiṉu
Maṉpuṟṟu nakiṉu mavatpeṟṟu maliyiṉu
Māṟṟiṭai yuṟutalu mavviṉaik kiyalpē.

104. பாங்க னிமித்தம் பன்னிரண் டென்ப.
Pāṅka nimittam paṉṉiraṇ teṉpa.

105. முன்னைய மூன்றுங் கைக்கிளைக் குறிப்பே
பின்னர் நான்கும் பெருந்திணை பெறுமே.
Muṉṉaiya mūṉṟuṅ kaikkiḷaik kuṟippē
Piṉṉar nāṅkum peruntiṉai peṟumē.

106. முதலொடு புணர்ந்த யாழோர் மேன
தவலருஞ் சிறப்பி னைந்நிலம் பெறுமே.
Mutaloṭu puṇarnta yāḻor mēṉa
Tavalaruñ ciṟappi nainnilam perumē.

107. இருவகைக் குறிபிழைப் பாகிய விடத்துங்
காணா வகையிற் பொழுதுநனி யிகப்பினுந்
தானகம் புகாஅன் பெயர்த லின்மையிற்
காட்சி யாசையிற் களம்புக்குக் கலங்கி
வேட்கையின் மயங்கிய கையறு பொழுதினும்
புகாஅக் காலைப் புக்கெதிர்ப் பட்டுழிப்
பகாஅ விருந்தின் பகுதிக் கண்ணும்
வேளா ணெதிரும் விருந்தின் கண்ணும்
வாளா ணெதிரும் பிரிவி னானு
நாணுநெஞ் சலைப்ப விடுத்தற் கண்ணும்
வரைதல் வேண்டித் தோழி செப்பிய
புரைதீர் கிளவி புல்லிய வெதிரும்
வரைவுடன் படுதலு மாங்கதன் புறத்துப்
புரைபட வந்த மறுத்தலொடு தொகைஇக்
கிழவோண் மேன வென்மனார் புலவர்.
Iruvakaik kuṟipiḻaip pākiya viṭattuṅ
Kāṇā vakayiṟ poḻutu nani yikappiṉun
Tāṉakam pukāan peyarta liṉmayir
Kātci yācaiyiṟ kaḷampukkuk kalaṅki
Vēṭkayiṉ mayaṅkiya kayyaṟu poḻutiṉum
Pukāak kālaip pukketirp paṭṭuḻip
Pakāa viruntiṉ pakutik kaṇṇum
Vēḷā ṇetirum viruntiṉ kaṇṇum
Vāḷā ṇetirum pirivi ṉāṉu

Nāṇuneñ calaippa viṭuttaṟ kaṇṇum
Varaital vēṇṭit tōli ceppiya
Puraitīr kiḷavi pulliya vetirum
Varaivuṭaṉ paṭutalu mānkataṉ purattup
Puraipaṭa vanta maṟuttaloṭu tokaiik
Kiḻavōṇ mēṉa veṉmanār pulavar.

108. காமத் திணையிற் கண்ணின்று வரூஉ
நாணு மடனும் பெண்மைய வாதலிற்
குறிப்பினு மிடத்தினு மல்லது வேட்கை
நெறிப்பட வாரா வவள்வயி னான.
Kāmat tiṇayiṟ kaṇṇiṅṟu varūu
Nāṇu maṭaṉum peṇmaiya vātaḻiṟ
Kuṟippiṉu miṭattiṉu mallatu vēṭkai
Neṟippaṭa vārā vavaḷvayi nāṉa.

109. காமஞ் சொல்லா நாட்ட மின்மையி
னேமுற விரண்டு முளவென மொழிப.
Kāmañ collā nāṭṭa miṉmayi
Nēmuṟa viṟaṇṭu muḷavena moḻipa.

110. சொல்லெதிர் மொழித லருமைத் தாகலி
னல்ல கூற்றுமொழி யவள்வயி னான
Colletir moḻita larumait tākali
Nalla Kūṟṟumoḻi yavaḷvayināṉa.

111. மறைந்தவற் காண்ட றற்காட் டுறுத
னிறைந்த காதலிற் சொல்லெதிர் மழுங்கல்
வழிபாடு மறுத்தல் மறுத்தெதிர் கோடல்
பழிதீர் முறுவல் சிறிதே தோற்றல்
கைப்பட்டுக் கலங்கினு நாணுமிக வரினு
மிட்டுப்பிரி விரங்கினு மருமைசெய் தயர்ப்பினும்
வந்தவழி யெள்ளினும் விட்டுயிர்த் தழுங்கினும்
நொந்துதெளி வொழிப்பினு மச்ச நீடினும்
பிரிந்தவழிக் கலங்கினும் பெற்றவழி மலியினும்
வருந்தொழிற் கருமை வாயில் கூறினும்
கூறிய வாயில் கொள்ளாக் காலையு
மனைப்பட்டுக் கலங்கிச் சிதைந்தவழித் தோழிக்கு
நினைத்தல் சான்ற வருமறை யுயிர்த்தலு
முயிராக் காலத் துயிர்த்தலு முயிர்செல

வேற்றுவரைவு வரினது மாற்றுதற் கண்ணு
நெறிபடு நாட்டத்து நிகழ்ந்தவை மறைப்பினும்
பொறியின் யாத்த புணர்ச்சி நோக்கி
யொருமைக் கேண்மையி னுறுகுறை தெளிந்தோ
ளருமை சான்ற நாலிரண்டு வகையிற்
பெருமை சான்ற வியல்பின் கண்ணும்
பொய்தலை யடுத்த மடலின் கண்ணும்
கையறு தோழி கண்ணீர் துடைப்பினும்
வெறியாட்டிடத்து வெருவின் கண்ணுங்
குறியி னொப்புமை மருடற் கண்ணும்
வரைவுதலை வரினுங் களவறி வுறினுஞ்
தமர்தற் காத்த காரண மருங்கினுந்
தன்குறி தள்ளிய தெருளாக் காலை
வந்தனன் பெயர்ந்த வறுங்கள நோக்கித்
தன்பிழைப்பாகத் தழீஇத் தேறலும்
வழுவின்றி நிலைஇய வியற்படு பொருளினும்
பொழுது மாறும் புரைவ தன்மையி
னழிவுதலை வந்த சிந்தைக் கண்ணுங்
காமஞ் சிறப்பினு மவனளி சிறப்பினு
மேமஞ் சான்ற வுவகைக் கண்ணுந்
தன்வயி னுரிமையு மவன்வயிற் பரத்தையு
மன்னவு முளவே யோரிடத் தான.

Maraintavar kānta rarkāṭ turuta
Nirainta kātalir colletir malunkal
Valipāṭu maruttal maruttetir kōṭal
Palitīr muruval cirite tōrral
Kaippaṭṭuk kalaṅkiṇu nāṇumika varinu
Miṭṭuppiri viraṅkiṇu marumai cey tayarppinum
Vantavali yellinum viṭṭuyirt taluṅkinum
Nontu teli volippiṇu macca nīṭiṇum
Pirintavalik kalaṅkinum perravali maliyinum
Varuntolir karumai vāyil kūriṇuṁ
Kūriya vāyil kollāk kālaiyu
Maṇaippaṭṭuk kalaṅkic citaintavalit tōlikku
Niṅaittal cāṉra varumarai yuyirttalu
Muirāk kālat tuyirttalu muyircela
Vērruvaraivu varinatu mārrutar kaṇṇu
Neripaṭu nāttattu nikalntavai maraippinuṃ

Poṟiyiṉ yātta puṇarcci nōkki
Yorumaik kēṉmayi ṉuṟukuṟai teḷintōḷ
Arumai cāṉṟa nāliraṇtu vakayiṟ
Perumai cāṉṟa viyalpiṉ kaṇṇum
Poytalai yaṭutta maṭaliṉ kaṇṇum
Kaiyaru tōḻi kaṇṇīr tuṭaippiṉum
Veṟiyāt ṭiṭattu veruviṉ kaṇṇuṅ
Kuṟiyi noppumai maruṭaṟ kaṇṇum
Varaivutalai variṉum kaḻavaṟi vuṟiṉun
Tamartaṟ kātta kāraṇa maruṅkiṉun
Taṉkuṟi taḻḻiya terulāk kālai
Vantaṉaṉ peyarṇta vaṟuṅkaḷa nōkkit
Taṉpiḻaip pākat taḻīit tēṟalum
Vaḻuviṉṟu nilaiiya viyaṟpaṭu poruḷinum
Poḻutu mārum puraiva taṉmayi
Naḻivutalai vanta ciṉtaik kaṇṇuṅ
Kāmañ ciṟappiṉu mavaṉaḻi ciṟappinu
Mēmañ cāṉṟa vuvakaik kaṇṇuṇ
Taṉvayi nurimayu mavaṉvayiṟ parattayu
Maṉṉavu muḻavē yōriṭat tāṉa.

112. வரைவிடை வைத்த காலத்து வருந்தினும்
வரையா நாளிடை வந்தோன் முட்டினு
முறையெனத் தோழிக் குரைத்தற் கண்ணுந்
தானே கூறுங் காலமு முளவே.
Varaiviṭai vaitta kālattu varuntiṉum
Varaiyā nāḷiṭai vantōṉ muṭṭiṉu
Muraiyenat tōḻik kuraittaṟ kaṇṇun
Tānē kūṟuṅ kālamu muḷavē.

113. உயிரினுஞ் சிறந்தன்று நாணே நாணினுஞ்
செயிர்தீர் காட்சிக் கற்புச்சிறந் தன்றெனத்
தொல்லோர் கிளவி புல்லிய நெஞ்சமொடு
காமக் கிழவ னுள்வழிப் படினுந்
தாவி னன்மொழி கிழவி கிளப்பினு
மாவகை பிறவுந் தோன்றுமன் பொருளே.
Uyiriṉuñ ciṟantaṉṟu nāṇē nāṇiṉuñ
Ceyirtīr kātcik kaṟpuccirau taṉṟeṉat
Tollōr kiḷavi puḷḷiya neñcamoṭu
Kāmāk kiḻava ṉuḷvaḻip paṭiṉun

Tāvi ṉaṉmoḻi kiḻavi kiḷappinu
Māvakai piravun tōṉṟumaṉ poruḷē.

114. நாற்றமுந் தோற்றமு மொழுக்கமு முண்டியுஞ்
செய்வினை மறைப்பினுஞ் செலவினும் பயில்வினும்
புணர்ச்சி யெதிர்ப்பா டுள்ளுறுத்து வரூஉ
முணர்ச்சி யேழினு முணர்ந்த பின்றை
மெய்யினும் பொய்யினும் வழிநிலை பிழையாது
பல்வேறு கவர்பொரு ணாட்டத் தானுங்
குறையுறற் கெதிரிய கிழவனை மறையுறப்
பெருமையிற் பெயர்ப்பினு முலகுரைத் தொழிப்பினு
மருமையி னகற்சியு மவளறி வுறுத்துப்
பின்வா வென்றலும் பேதைமை யூட்டலு
முன்னுறு புணர்ச்சி முறைநிறுத் துரைத்தலு
மஞ்சியச் சுறுத்தலு முரைத்துழிக் கூட்டமோ
டெஞ்சாது கிளந்த விருநான்கு கிளவியும்
வந்த கிழவனை மாயஞ் செப்பிப்
பொறுத்த காரணங் குறித்த காலையும்
புணர்ந்தபினவன்வயின் வணங்கற் கண்ணுங்
குறைந்தவட் படரினு மறைந்தவ ளருகத்
தன்னொடு மவளொடு முதன் மூன் றளைஇப்
பின்னிலை நிகழும் பல்வேறு மருங்கினு
நன்னயம் பெற்றுழி நயம்புரி யிடத்தினு
மெண்ணரும் பன்னகை கண்ணிய வகையினும்
புணர்ச்சி வேண்டினும் வேண்டாப் பிரிவினும்
வேளாண் பெருநெறி வேண்டிய விடத்தும்
புணர்ந்துழி யுணர்ந்த வறிமடச் சிறப்பினு
மோம்படைக் கிளவிப் பாங்கின் கண்ணுஞ்
செங்கடு மொழியாற் சிதைவுடைத் தாயினு
மென்புநெகப் பிரிந்தோள் வழிச்சென்று கடைஇ
யன்பு தலை யெடுத்த வன்புறைக் கண்ணு
மாற்றது தீமை யறிவுறு கலக்கமுங்
காப்பின் கடுமை கையற வரினுங்
களனும் பொழுதும் வரைநிலை விலக்கிக்
காதன் மிகுதி யுளப்படப் பிறவு
நாடு மூரு மில்லுங் குடியும்
பிறப்புஞ் சிறப்பு மிறப்ப நோக்கி
யவன்வயிற் றோன்றிய கிளவியொடு தொகைஇ

யனைநிலை வகையான் வரைதல் வேண்டினு
மையச் செய்கை தாய்க்கெதிர் மறுத்துப்
பொய்யென மாற்றி மெய்வழிக் கொடுப்பினு
மவன்விலங் குறினுங் களம்பெறக் காட்டினும்
பிறன்வரை வாயினு மவன்வரைவு மறுப்பினு
முன்னிலை யறனெனப் படுத லென் றிருவகைப்
புரைதீர் கிளவி தாயிடைப் புகுப்பினும்
வரைவுடன் பட்டோற் கடாவல் வேண்டினு
மாங்கதன் றன்மையின் வன்புறை யுளப்படப்
பாங்குற வந்த நாலெட்டு வகையுந்
தாங்கருஞ் சிறப்பிற் றோழி மேன.

Nāṟṟamun tōṟṟamu moḻukkamu muṇtiyuñ
Ceyviṉai maṟaippiṉuñ celaviṉum payilvinum
Puṇarcci yetirppā ṭuḷḷuruttu varūu
Muṇarcci yēḻiṉu muṉarnta piṉṟai
Meyyinum poyyiṉum vaḻinilai piḻayātu
Palvēṟu kavarporu ṇāttatt tāṉuṅ
Kuṟaiyuṟaṟ ketiriya kiḻavaṉai maṟaiyuṟap
Perumayiṟ peyarppiṉu mulakurait toḻippiṉu
Marumayi nakaṟciyu mavaḷaṟi vuṟuttup
Piṉvara veṉṟalum pētamai yūṭṭalu
Muṉṉuṟu puṇarcci muṟainiṟut turaittalu
Mañciyac cuṟaittalu muraittuḻik kūṭṭamō
Ṭeñcātu kiḷanta virunāṅku kiḷaviyum
Vanta kiḻavaṉai māyañ ceppip
Poṟutta kāraṇaṅ kuṟitta kālaiyum
Puṇarntapi navanvayiṉ vaṇaṅkār kaṇṇuṅ
Kuṟaintavaṭ paṭariṉu maṟaintava ḷarukat
Taṉṉoṭu mavaḷoṭu mutaṉmūṉ ṟaḻai ip
Piṉnilai nikaḻum palvēṟu maruṅkiṉu
Naṉṉayam peṟṟuḻi nayampuri yiṭattiṉu
Meṉṉarum paṇṇakai kaṇṇiya vakaiyiṉum
Puṇarcci vēṇṭiṉum vēṇṭāp piriviṉum
Vēḷāṇ peruneṟi vēṇṭiya viṭattum
Puṇarntuḻi yuṇarnta vaṟimaṭac ciṟappiṉu
Mōmpaṭaikkiḻavip pāṅkiṉ kaṇṇuñ
Ceṅkaṭu moḻiyāṟ citaivuṭait tāyiṉum
Eṉbu nekap piriṅtōḷ vaḻicceṉṟu kaṭaii
Yaṉpu talaiyeṭutta vaṉpuṟaik kaṇṇu

Māṟṟatu tīmai yaṟivuṟu kalakkamuṅ
Kāppiṉ kaṭumai kaiyaṟa variṉuñ
Kaḷaṉum poḻutum varainilai vilakkik
Kātaṉ mikuti yuḷappaṭap piṟavu
Nāṭu mūru milluṅ kuṭiyum
Piṟappuñ ciṟappu miṟappa nōkki
Yavaṉ vayiṟ ṟōṉṟiya kiḷaviyoṭu tokaii
Yaṉainilai vakaiyāṉ varaital vēṇṭiṉu
Maiyac ceykai tāykketir maṟuttup
Poyyeṉa māṟṟi meyvaḻik koṭuppiṉu
Mavaṉvilaṅ kuṟiṉuṅ kaḷamperak kāṭṭiṉum
Piṟaṉvarai vāyiṉu mavaṉvaraivu maṟuppiṉu
Muṉṉilai yaṟaṉeṉap paṭutaleṉ ṟiruvakaip
Puraitīr kiḷavi tāyiṭaip pukuppiṉum
Varaivuṭaṉ pattōṟ kaṭāval vēṇṭiṉu
Māṅkataṉ ṟaṉmayiṉ vaṉpuṟai yuḷappaṭap
Pāṅkuṟa vanta nālettu vakaiyun
Taṅkaruñ ciṟappiṟ ṟōḻi meṉa.

115\. களவல ராயினுங் காமமெய்ப் படுப்பினு
மளவுமிகத் தோன்றினுந் தலைப்பெய்து காணினுங்
கட்டினுங் கழங்கினும் வெறியென விருவரு
மொட்டிய திறத்தாற் செய்திக் கண்ணு
மாடிய சென்றுழி யழிவுதலை வரினுங்
காதல் கைமிகக் கனவி னரற்றலுந்
தோழியை வினவலுந் தெய்வம் வாழ்த்தலும்
போக்குட னறிந்தபிற் றோழியொடு கெழீஇக்
கற்பி னாக்கத்து நிற்றற் கண்ணும்
பிரிவி னெச்சத்து மகணெஞ்சு வலிப்பினு
மிருபாற் குடிப்பொரு ளியல்பின் கண்ணு
மின்ன வகையிற் பதின்மூன்று கிளவியோ
டன்னவை பிறவுஞ் செவிலி மேன.

Kaḷavala rāyiṉuṅ kāmameyp paṭuppiṉu
Maḷavumikat tōṉṟiṉun talaippeyṭu kāṇiṉuṅ
Kaṭṭiñuṅ kalaṅkiṉum veṟiyeṉa viruvaru
Moṭṭiya tiṟattāṟ ceytik kaṇṇu
Māṭiya ceṉṟuḻi yaḻivutalai variṉuñ
Kātal kaimikak kaṉavi ṉaraṟṟalun
Tōḻiyay viṉavaluṅ teyvam vāḻttalum
Pōkkuṭa naṟintapiṟ ṟōḻiyoṭu keḻīik

Kaṟpi nākkattu niṟṟaṟ kaṇṇum
Pirivi neccattu makaṉeñcu valippiṉu
Mirupār kuṭipporu ḷiyalpiṉ kaṇṇu
Miṉṉa vakayiṟ patiṉmūṉṟu kiḷaviyō
Ṭaṉṉavai piṟavnñ cevili mēṉa.

116. தாய்க்கும் வரையா ருணர்வுடம் படினே.
Tāykkum varaiyā ruṇarvuṭam paṭiṉē

117. கிழவோ னறியா வறிவின ளிவளென
மையறு சிறப்பி னுயர்ந்தோர் பாங்கி
னையக் கிளவி யறிதலு முரித்தே.

Kiḻavō ṉaṟiyā vaṟiviṉa ḷivaḷeṉa
Maiyaṟu ciṟappi nuyarntōr pāṅki
Naiyak kiḷavi yaṟitalu murittē.

118. தன்னுறு வேட்கை கிழவன்முற் கிளத்த
லெண்ணுங் காலைக் கிழத்திக் கில்லைப்
பிறநீர் மாக்களி னறிய வாயிடைப்
பெய்ந்நீர் போலு முணர்விற் றென்ப.

Taṉṉuṟu vēṭkai kiḻavaṉmuṟ kiḻatta
Leṇṇuṅ kālaik kiḻattik killaip
Piṟanīr mākkaḷi naṟiya vāyiṭaip
Peynnīṟ pōlu muṇarviṟ ṟenpa.

119. காமக் கூட்டந் தனிமையிற் பொலிதலிற்
றாமே தூதுவ ராதலு முரித்தே.

Kāmak kūṭṭan taṉimayiṟ politaliṟ
Ṛāmē tūtuva rātalu murittē.

120. அவன்வரம் பிறத்த லறந்தனக் கின்மையிற்
களஞ்சுட்டுக் கிளவி கிழவிய தாகுந்
தான்செலற் குரிய வழியாக லான,

Avaṉvaram piṟatta laṟantaṉak kiṉmayiṟ
Kaḷañcuṭṭuk kiḷavi kiḻaviya tākun
Tāṉcelaṟ kuriya vaḻiyāka lāṉa.

121. தோழியின் முடியு மிடனுமா ருண்டே.
Tōḻiyiṉ muṭiyu miṭaṉumā ruṇṭē.

122. முந்நா ளல்லது துணையின்று கழியா
தந்நா ளகத்து மதுவரை வின்றே
Munnā ḷallatu tuṇaiyiṉṟu kaḻiyā
Tannā ḷakattu matuvarai viṉṟē.

123. பன்னூறு வகையினுந் தன்வயின் வரூஉ
நன்னய மருங்கி னாட்டம் வேண்டலிற்
துணைச்சுட்டுக் கிளவி கிழவிய தாகுந்
துணையோர் கரும மாக லான.
Paṉṉūṟu vakayinun taṉvayiṉ varūu
Naṉṉaya maruṅki nāṭṭam vēṇṭalir
Tuṇaic cuttuk kiḻavi kiḻaviya tākun
Tuṇaiyōr karuma māka lāna.

124. ஆய்பெருஞ் சிறப்பி னருமறை கிளத்தலிற்
றாயெனப் படுவோள் செவிலி யாகும்,
Āyperuñ ciṟappi naṟumaṟai kiḻattaliṟ
Ṟāyeṉap paṭuvōḷ cevili yākum.

125. தோழி தானே செவிலி மகளே
Tōḻi tāṉē cevili makaḷē.

126. சூழ்தலு முசாத்துணை நிலைமையிற் பொலிமே
Cūḻtaḻu mucāttuṇai nilaimayiṟ polimē

127. குறையுற வுணர்தன் முன்னுற வுணர்த
லிருவரு முள்வழி யவன்வர வுணர்தலென
மதியுடம் படுத்த லொருமூ வகைத்தே.
Kuṟaiyuṟa vuṇartaṉ muṉṉuṟa vuṇarta
Liruvaru muḷvaḻi yavaṉvara vuṇartalena
Matiyuṭam paṭutta lorumū vakaittē.

128. அன்ன வகையா னுணர்ந்தபி னல்லது
பின்னிலை முயற்சி பெறானென மொழிப
Aṉṉa vakaiyā nuṇarntapi nallatu
Piṉṉilai muyaṟci peṟāṉeṉa moḻipa.

129. முயற்சிக் காலத் ததற்பட நாடிப்
புணர்த்த லாற்றலு மவள்வயி னான.
Muyaṟcik kālat tataṟpaṭa nāṭip
Puṇartta lāṟṟalu mavaḷvayi ṉāṉa.

130. குறியெனப் படுவ திரவினும் பகலினு
மறியத் தோன்று மாற்ற தென்ப

Kuṟiyeṉap paṭuva tiraviṉum pakaliṉu
Maṟiyat tōṉṟu māṟṟa teṉpa.

131. இரவுக் குறியே யில்லகத் துள்ளு
மனையோர் கிளவி கேட்கும் வழி யதுவே
மனையகம் புகாஅக் காலை யான

Iravuk kuṟiyē yillakat tuḷḷu
Maṉaiyōr kiḷavi kēṭkum vaḻi yatuvē
Maṉaiyakam pukāak kālai yāṉa.

132. பகற்புணர் களனே புறனென மொழிப
வவளறி வுணர வருவழி யான.

Pakaṟpuṇar kaḷaṉē puṟaṉeṉa moḻipa
Vavaḷaṟi vuṇara varuvaḻi yāṉa.

133. அல்லகுறிப் படுதலு மவள்வயி னுரித்தே
யவன்குறி மயங்கிய வமைவொடு வரினே.

Allakuṟip paṭutalu mavaḷvayiṉurittē
Yavaṉkuṟi mayaṅkiya vamaivoṭu variṉē.

134. ஆங்காங் கொழுகு மொழுக்கமு முண்டே
யோங்கிய சிறப்பி னொருசிறை யான.

Aṅkāṅ koḻuku moḻukkamu muṇṭē
Yōṅkiya ciṟappi ṉoruciṟai yāṉa.

135. மறைந்த வொழுக்கத் தோரையு நாளுந்
துறந்த வொழுக்கங் கிழவோற் கில்லை.

Maṟainta voḻukkat tōraiyu nāḷun
Tuṟanta voḻukkaṅ kiḻavōṟ killai.

136. ஆறின தருமையு மழிவு மச்சமு
மூறு முளப்பட வதனோ ரன்ன.

Āṟiṉa tarumayu maḻivu maccamu
Mūṟu muḷappaṭa vataṉō raṉṉa.

137. தந்தையுந் தன்னையு முன்னத்தி னுணர்ப.
Taṅtaiyun taṉṉayu muṉṉatti ṉuṇarpa.

138. தாயறி வுறுதல் செவிலியோ டொக்கும்.
Tāyaṟi vuṟutal ceviliyō ṭokkum.

139. அம்பலு மலருங் களவுவெளிப் படுத்தலி
னங்கதன் முதல்வன் கிழவ னாகும்.
Ampalu malaruṅ kaḷavuveḷip paṭuttali
Naṅkataṉ Mutalvaṉ kiḻava nākum

140. வெளிப்பட வரைதல் படாமை வரைதலென்
றாயிரண் டென்ப வரைத லாறே.
Veḷippaṭa varaital paṭāmai varaitaleṉ
Rāyireṇṭenpa varaita lāṟē.

141. வெளிப்-படை தானே கற்பினொ டொப்பினு
ஞாங்கர்க் கிளந்த மூன்றுபொரு ளாக
வரையாது பிரிதல் கிழவோற் கில்லை.
Veḷippaṭai tāṉē kaṟpiṉo ṭoppinu
Ñāṅkark kiḷanta mūṉṟuporu ḷāka
Varaiyātu piritaI kiḻavōṟ killai.

KAR̲PIYAL

Sutra 142

கற்பெனப் படுவது கரணமொடு புணரக்
கொளற்குரி மரபிற் கிழவன் கிழத்தியைக்
கொடைக்குரி மரபினோர் கொடுப்பக் கொள்வதுவே.

Kaṟpeṉappaṭuvatu karaṇamoṭu puṇarak
Koḷaṟkuri marapiṟ kiḻavaṉ kiḻattiyayk
Koṭaikkuri marapiṉōr koṭuppakkoḷvatuvē.

இதன்பொருள் :

கற்பென்று சிறப்பித்துக் கூறப்படுவது வேள்விச் சடங்கோடே கூட, ஒத்த குலத்தோனும் மிக்க குலத்தோனுமாகிக் கொள்ளுதற்குரிய முறைமையினையுடைய தலைவன், ஒத்த குலத்தாளும் இழிந்த குலத்தாளு மாகிய தலைவியைக் கொடுத்தற்குரிய முறைமையினையுடைய இருமுது குரவர் முதலாயினர் கொடுப்பக் கோடற்றொழில். எ-று.

This is the chapter in Tholkappiam which treats of the chaste life of a typical householder and all that pertains to it. Kaṟpu takes its origin from the word Kaṟpittal as the lady is taught by her parents first to love and obey her husband, regarding him as God himself and subsequently by her husband as to how she should behave towards the sages, celestials and others. Even from the husband's point of view, it can be said that, as instead of the reckless and irresponsible life he has been leading as an youngster, he now learns scrupulously the Smritis and works on Matrimony and allied matters and tries to act up to the enunciations enshrined in them as a typical house-holder, this has been denominated as the Kaṟpiyal. This is closely allied to the Kaḷaviyal, we examined recently, as the marriage of the lovers was sure to take place either during the clandestine stage of their love affair or immediately after it was given publicity or as a result of mutual attachment born of genuine feelings of love.

Kaṟpu has been defined as follows :—It is acceptance by the bridegroom of the hands of a bride who is presented by her parents during a ceremonial function set up for the purpose. This

process is known as Pāṇigrahaṇam in Sanskrit. The bride and the bridegroom may be of the same caste, class or status, or the bride may be somewhat of a lower order with respect to caste or status. But in no case a bride of a higher caste can wed one of a lower status or rank than she. Karaṇam is the ceremony. During the ceremony the officiating priests and other leaders enjoin on them clear-cut duties and responsibilites and exhort the hero by telling him that he should protect her properly and the lady by telling her that she should render obeisance in the proper way to her life-partner. All these exhortations are in the form of Mantras and from these, as they involve regular instructions to the prospective house-holder and his better-half, the term Kaṟpu had its origin. As the bridegroom, who occasionally takes to lewd and lascivious habits like frequenting streets haunted by public women and the like, is likely to change his dissolute life by these invaluable exhortations, take to the life of the house-holder in right earnest, and in the end enter the Sanyāsi āsram or the life of a mendicant, these incantations are held very sacred. The bridegroom and the bride are called kizhavan and kizhatti as they have developed nuturally a high degree of affection for each other.

As regards the presentation of the bride to the bridegroom it has been established by social usage, that, in the absence of the girl's parents, the uncles, brothers, agnates or the preceptors may take up that role.

The commentator quotes here an apt illustration to this Sutra from Akananūru (86), the purport of which is as follows :—

Amidst the inexhaustible store of food and sweet porridge prepared with blackgram and other ingredients and under the decorated Pandal filled with sand and adorned by festoons, the day of marriage came on a bright fortnight, when on an auspicious day when the moon was in conjunction with the star Rohiṇi, the elderly women with pots on their heads and vessels in their hands made great eclat and gave presents to the wedding parties. Four women who had borne children used to give holy bath to the bride, bless her to be a virtuous woman and exhort her to preserve the necessary strength of mind and affection that are needed to protect and look after her husband. This bath in the

water set apart for the purpose with paddy and aurora flowers was considered sacred and formed an integral part of the ceremonial function. Then, as soon as the wedding was over, the women, amidst the promiscuous noise of their exultation, take her to what is known as the chaṭurtiyaṟai, that being the room or hall fixed for the union of the bride and the bridegroom, which usually took place on the fourth day of the marriage. Thereon the bride, because of the crowd that hovered round her and as she now met her husband for the first time with the knowledge of her relations, feels a sense of reserve and stands aside full of modesty although with an ardent desire to talk to her partner. Of course both knew each other before as they have already had their clandestine union. The wedding that has now been described is the Kārpumaṇam.

Here then we have an idea of the form of marriage that prevailed in those early times. We have here all the essential particulars we meet with in modern marriages. From the chaturtiyaṟai we learn that the consummation too was celebrated immediately after the wedding and that too on the fourth day of the marriage. Post-puberty marriages were then in vogue. Even in modern times the Smritis insist on a four days marriage and according to the Sastras, the bride and the bridegroom are expected to lie on the same bed on the fourth day of the marriage, whether it be a pre or post-puberty one. Of course necessity of economy and other circumstances have led to the curtailment of the marriage duration. Again in the poem we saw that the elderly women exhorted her to look after her husband in the best possible way.

Under this Sutra, Iḷampūraṇar observes as follows :—

Kaṟpu connotes the hero, who is fully qualified accepting the hand in open wedding attended by ceremonial functions, of the lady-love, who is in every way fit to be accepted by him, when she is presented by those who are entitled to give her away in marriage. It is usually asked whether two people who love each other ardently and who had their furtive meetings could settle down as house-holders and carry on Illaṟam or Domestic life. The commentator says that they could not do so unless their wedding is ratified by an open declaration of their love.

Karaṇam here connotes the ceremonial part of the wedding. The qualifications of the hero are that he should be on an equal status with the lady-love or somewhat higher than she. The people privileged to present or give her away in marriage are the parents of the girl, her brothers and maternal uncle, or in their absence respectable people of the place or God Himself. This presentation may take place both before or after the revealment of their secret love. This may take place also either after their bodily union or merely after their mental attachment only.

If so, *i. e.*, if kaṟpu can be defined as the acceptance of the bride when presented, the aforesaid eight kinds of marriage will fall under this category. But the marriage ceremony effected by the hero during or after his secret escape with the lady-love, as it is not countenanced by the parents and others, and as there is no strict evidence as to the permanence of their love-attachment, cannot be classed as kaṟpu; it may fall either under kaikkiḷai or under Peruntiṇai which are one-sided and abnormal love respectively.

Here the author's division of Kaḷavu and Kaṟpu pertain solely to the Akattiṉai contemplated by the four tiṇais stated above.

Sutra 143

கொடுப்போ ரின்றியுங் கரண முண்டே
புணர்ந்துடன் போகிய காலை யான.

Koṭuppō rinṟiyum kaṟaṇa muṇṭē
Puṇar… tuṭaṉ pōkiya kālaiyāṉa.

(இ-ள்) முற்கூறிய கொடைக்குரிய மரபினோர் கொடுப்பக் கோடலன்றியும் கரணம் உண்டாகும்; புணர்ந்து உடன்போகிய காலத்து.

எ-று.

In cases where the elopement takes place, this marriage union is effected without the intervention or medium of those, who alone, as we observed already, were entitled to give her in marriage. But the marriage ceremony or Karaṇam could not be avoided.

Iḷampūraṇar

It follows from this that the ceremonial part is essential for kaṛpumaṇam or public wedding that even when people are not to be had who could present her in marriage, the ceremony will take place and that the mere absence of people to undertake to celebrate her marriage will not constitute a slur on the lady-love's conduct or character.

Illust.

பறைபடப் பணில மார்ப்ப விறைகொள்பு
தொன்மூ தாலத்துப் பொதியில் தோன்றிய
நல்லூர்க் கோசர் நன்மொழி போல
வாயா கின்றே தோழி யாய்கழற்
செயலை வெள்வேல் விடலையொடு
தொகுவளை முன்கை மடந்தை நட்பே.

(Kurun. 15)

The love-pact between your bangled maid and the young hero who wields the leaf-like vēl, has turned out to be true, indeed, as true as the words of the kōcar, who own four cities, and this I infer from the beat of the drum and the blow of the conch that fell in my ears. Here the word "வாயாகின்று" and the mention of the word viḍalai indicate that the wedding went on without the mediation of persons who are authorised to effect the union between them according to the prescribed ceremonial.

Sutra 144

மேலோர் மூவர்க்கும் புணர்த்த கரணம்
கீழோர்க் காகிய காலமு முண்டே.

Mēlōr mūvaṛkkum puṇartta karaṇam
Kiḻōrkkākiya kālamu muṇṭē.

(இ-ள்) வேதநூல் அந்தணர் அரசர் வணிகரென்னும் மூவர்க்கும் உரியவாகக் கூறிய கரணம், அந்தணர் முதலியோர்க்கும், மகட்கொடைக்குரிய வேளாண் மாந்தர்க்கும் தந்திர மந்திர வகையால் உரித்தாகிய காலமும் உள. எ-று.

எனவே முற்காலத்து நான்கு வருணத்தார்க்கும் கரணம் ஒன்றாய் நிகழ்ந்தது என்பதாம். அஃது இரண்டாம் ஊழிதொடங்கி வேளாளர்க்குத் தவிர்ந்தது என்பதூஉந் தலைச்சங்கத்தாரும் முதனூலாசிரியர் கூறிய

முறையே கரணம் ஒன்றாகச் செய்யுள் செய்தார் என்பதூஉங் கூறிய வாறாயிற்று, உதாரணம் இக்காலத்தின்று.

This karaṇam or the specific wedding ceremony was once common and indispensable to the members of all the four varṇas but subsequently the fourth varṇa viz., the vellalas were exempted from this.

Sutra 145

> பொய்யும் வழுவும் தோன்றிய பின்னர்
> ஐயர் யாத்தனர் கரண மென்ப.
>
> Poyyum val̲uvum tōn̲ṟiya pin̲n̲ar
> Aiyar yāttan̲ar karaṇa menpa.

This Sutra stresses the importance of this karan̲am or elaborate wedding ceremony. While, however, the members of the four varn̲as grew insincere and less scrupulous with respect to their promises or undertakings, and the Aracar and the van̲igar, on the presumption, that, after all, the wedding ceremony was common to all the varn̲as swerved from the path of virtue, there arose the necessity to fix the karan̲am and the learned sages did it rather elaborately. [I am here giving a liberal interpretation of the word Āiyar. They are the learned savants who have the welfare of the community at heart.] Ilampūraṇar observes here as follows :—

It was only during the second Ūl̲i or millenium that both falsehood and unrighteous acts were prevalent. There could have been no need for this Karaṇam during the first millenium. Falsehood consists in hiding or concealing what one said or did. Vaḷu is perpetration of a wrong act. When once weddings are celebrated according to Karaṇam or prescribed ceremonies, both falsehood and unrighteousness can have no place. as there was every possibility of the parties being censured or taken to task by those who actually witnessed their consummation.

In this connection it may be noted that there was the perpetual danger of an insincere or unscrupulous lover discarding or rejecting the girl whom he espoused clandestinely, telling her in her very face, that he knew nothing of her, and immediately

taking to another girl or partner. To avoid such unhappy turns, this karaṇam was set up. From this we can infer that there must have been a time, perhaps very very remote, when men and women freely met, fell in love with one another and mutually consented to be life partners without the necessity of an elaborate wedding ceremony, performed in the presence of a number of spectators. Later on, however, the need for rituals arose. The sages planned elaborate ceremonies for the members of the first three varṇas. But according to the Vedas the kaṟpu automatically follows the kaḷavu form and is free from ceremonials of any kind. It may, however, be asked whether in the process of this elaborate wedding ceremonial, the principle of free and mutual choice contained in the Gandharva form of marriage is involved. The answer, no doubt, is in the affirmative; for in the Karaṇam form of marriage, the parents do ask the parties to the alliance, whether they love each other, and the wedding is celebrated only after obtaining their consent. As Tolkappiar composed his work at the end of the first milleninm he has, following his predecessors, stated how Kaṟpu maṇam takes place after Kaḷavu, and as by the time he composed his work, falsehood and flaws were visible, has added how the sages fixed Karaṇam or ceremonies for the same.

Nachinarkkiniyar here adds, that, from this we can only infer that the minds of both had complete agreement to the union and even though they might not have had their bodily union, we may well characterise the wedding as the kaṟpu maṇam.

Illust

"மைப்பறப் புழுக்கி னெய்க்கனி வெண் சோறு" (Akam 136)

Here we have a wedding and nuptial experience narrated by the hero himself. At the outset we have the wedding night described.

On the night of the first day of marriage, when the relatives of the lady-love, after freely distributing the cooked white rice seasoned with mutton baked in pure ghee and propitiating the high and the noble and after duly consulting the bird-omen and fixing the auspicious day when the moon and the constellation Rohiṇi came together, decorated the marriage-house, offered prayers to God, sounded the wedding drum. and after the holy purificatory

bath given to her by four old dames, who had borne children, tied the white thread mixed with Arugu grass that sprouted at the very first shower of the season, dressed her in the choicest of robes, decked her with ornaments, and offered the lady-love after wiping out the drops of sweat or exudation on her beautiful eye-brows.

Here then comes the latter part of the experience. On that memorable and happy night, I asked my sweetheart to throw away the veil or coverlet on her body so that her sweat may dry up by the gentle blow of the southern breeze and tried to pull it aside when lo! her extra-ordinary and dazzling beauty of form shone like a glittering sword unsheathod from the scabbard. At that time my lady-love quite unable to hide her frame got ashamed and tried to hide the most secret parts of her body in the artificial darkness caused by her long flowing black hair, which wore ambal and other flowers full of humming bees and stood aside with heaped hands quite pleased after all at the wanton mischief played by me.

Sutra 146

கரணத்தி னமைந்தது முடிந்த காலை
நெஞ்சுதளை யவிழ்ந்த புணர்ச்சிக் கண்ணும்

Karaṇattin amaintatu muṭinta kālai.
Neñcutaḷai yaviḻnta puṇarccik kaṇṇum

இச்சூத்திரம் பார்ப்பார் முதலிய பன்னிருவரும் கற்பிடத்துக் கூற்றிற்கு உரியாராயினும் அவருள் தலைவன் சிறந்தமையின் அவன் கூற்றெல்லாந் தொகுத்துக் களவிற் கூறியாங்கு முற்கூறுகின்றது.

This big Sutra details the several places where the hero will have his say in the karpu stage. Preference is given to him because of his superiority over the twelve persons beginning with the Pārpar, though the other eleven persons too can have their say.

Here Nachinarkkiniyar writes as follows :—

When on the completion of the two karanams viz., Ādik-karanam and Aiyar Yātta karanam the hero who had no chance of mixing with his wife for three consecutive days, feels delighted on the prospect of his union with his sweet heart on the fourth day of the ceremony.

" ஆதிக்கரணமும் ஐயர் யாத்த கரணமுமென்னும் இருவகைச் சடங்கானும் ஓர் குறை பாடின்றாய் மூன்று இரவின் முயக்கமின்றி ஆன்றோர்க்கு அமைந்த வகையாற் பள்ளிசெய்து ஒழுகி நான்காம் பகலெல்லை முடிந்த காலத்து. ஆன்றோராவார் மதியும் கந்தருவரும் அங்கியும்.

Ilampūranar

When the wedding is completed in accordance with the Karaṇam prescribed by the Master of the ceremonies. When the natural union of the hero and the lady-love is hindered because of the attempt on the part of the hero to preserve the nobility and strength of heart and on the part of the lady-love to preserve her sense of reserve and modesty and when at last the mind sets itself free to act as it likes.

Illust

உழுந்துதலைப் பெய்த கொழுங்களி மிதவைப்
பெருஞ்சோற் றமலை நிற்ப நிரைகாற்
றண்பெரும் பந்தர்த் தருமணன் ஞெமிரி
மனைவிளக் குறுத்து மாலை தொடரி,
... ...
அகமலி யுவகைய ளாகி முகனிகுத்
தேயென விறைஞ்சி யோளே மாவின்
மடங்கொண் மதைஇய நோக்கி
னொடுங்கீ ரோதி மாஅ யோளே. (Akam 86)

Here we have a detailed description of a typical wedding in the ancient Tamil land.

" Amidst heaps of cooked rice mixed with black-gram, in the big pandal strewn over with fresh sand and the palatial building beautifully lit and decorated with flowers and festoons and at the time when the moon and the star Rohiṇi stood in combination without any malefic planets by their side, the women with pots on their heads and broad vessels brand new, gave amidst eclat, costly presents, when four dames who were gaily dressed and who had borne children, wished the bride long life and asked her to acquit herself in a manner that would be appreciated by her parents. Thereon water mixed with alari flowers (oleander) was poured before the couple and it shone along with the

paddy sprinkled before her; when the relatives amidst the din of wedding noise handed her over to the husband saying "May you be his devoted wife". When however during night the bridegroom and the bride met in the nuptial parlour the bride stood stricken with a sense of shame and reserve in a corner, covering her face by the wedding cloth. In this Sutra the lines;

"முயங்கல் விருப்பொடு முகம்புதை திறப்ப
விஞ்சின னுயிர்த்த காலை"

Tells us that no bodily union has so far taken place while the lines,

"அகமகிழ் வகையளாகி முகனிகுத் தேயென விறைஞ்சி"

tells us that they were one at heart having passionate love for each other.

"எஞ்சா மகிழ்ச்சி யிறந்துவரு பருவத்தும்"

Eñcā makilcci yirantuvaru paruvattum.

(இ-ள்) அதன் பின்னர் ஒழியாத மகிழ்ச்சி பல வேறு வகையவாகிய நுகர்ச்சிக்கட் புதிதாக வந்த காலத்தினிடத்தும்.

When the hero lives amidst uninterrupted pleasure born of such union.

Illust.

அறிதோ றறியாமை கண்டற்றாற் காமஞ்
செறிதோறுஞ் சேயிழை மாட்டு (Kural 1110).

பொருள்களை உண்மையாக உணர்ந்த இன்பத்தை அறியுந்தோறும் அவற்றை முன்னர் இவ்வாறு விளங்க உணராத அறிவின்மையை வேறு படுத்துக் கண்டாற்போலும் சேயிழைமாட்டுச் செறியுந்தோறும் தலைத்தலை சிறப்பப் பெறுகின்ற காமத்தை முன்னர் அறியப்பெற்றிலேம் என்று வேறுபடுத்தல்.

The more I come into contact with this well-adorned lady the greater is the love and passion I entertain for her, as our knowledge of men and things grow more and more through our study of books and as in the process our former ignorance becomes more

and more apparent. As knowledge is boundless, the more we acquire knowledge, the one that we gained earlier is more or less tantamount to ignorance. In the same way contacts with this girl make me regard my previous union with her as practically of no account.

அஞ்சவந்த வுரிமைக் கண்ணும்
Añca vanta vurimaik kaṇṇum.

தலைவனும் பிறரும் அஞ்சும்படி தலைவிக்கட் டோன்றிய உரிமை களிடத்தும். அவை இல்லறம் நிகழ்த்துமாறு தன் மனத்தாற் பலவகை யாகக் காணலும், பிறர்க்குத் தான் கொடுத்தலும், கற்புச்சிறத்தலுமாம்.

When the hero is surprised at the expert knowledge displayed by his partner in household duties who, as a chaste housewife takes fervently to all the duties enjoined on her.

Illust.

உள்ளத் துணர்வுடையான் ஓதிய நூலற்றால்
வள்ளன்மை பூண்டான்க ணொண்பொருள்-தெள்ளிய
வாண்மகன் கையி லயில்வா ளனைத்தரோ
நாணுடையாள் பெற்ற நலம்.

Huge and well-earned wealth in the hands of a munificent giver of alms can be likened to the knowledge acquired from good books by an intelligent and thoughtful man. Similarly the good and precious qualities or traits possessed by a woman who has a sense of reserve about her is as good as the sharp or pointed javelin in the hands of a warlike hero. Here *nalam* is explained by the commentator as the three indispensable functions of a chaste housewife viz., Reflecting on the many good ways of carrying on the domestic life, giving away alms unstintingly and remaining perfectly chaste. As there is no end or limit for the good things we can do as a true housewife, it has been likened to the spread or growth of knowledge once acquired through books. Again her giving away alms will be as magnanimous as that of a true benefactor and as her perfect chastity begets or generates awe in others it is compared to a sword.

நன்னெறிப் படரும் தொன்னலப் பொருளினும்
Nunneṟip paṭarum toṉṉalapp poruḷiṉum.

இல்லறத்திற்கு ஓதிய நெறியின்கண் தலைவி கல்லாமற் பாகம்பட ஒழுகும் தொன்னலஞ்சான்ற பொருளின்கண்ணும். பொருள்வருவாய் இல்லாத காலமும் இல்லற நிகழ்த்துதல் இயல்பாயிருத்தற்குத் தொன்னல மென்றார். (Nach.)

When the lady-love talks ardently of the duties of a housewife, duties, the knowledge of the greater part of which was already latent or innate in her. Here the commentator Nachinārkkiṉiyār writes under Toṉṉalam as follows:—

" It is but natural for anyone to fulfil her duties while she has enough, but a true housewife will try to perform them even when in difficult straits.

நன்னெறியாவது அறம் பொருள் இன்பம் வழுவாதநெறி. தலைமகன் சிறப்புத் தொன்றுதொட்டு வருதலிற் குடிநலத்தைத் தொன்னலம் என்றார். இதனாற் சொல்லியது அறம் பொருள் இன்பங்களை வழாமல் தன் குலத்திற் கேற்ற மனை வாழ்க்கையைத் தலைமகன் நடத்துதற் கண்ணும் தலைவன் கண்கூற்றுநிகழும் எ-று. (Iḷam)

Here Nanneṟi connotes strict adherence to the three fold paths of Aram, Porul and Inpam. Toṉṉalam signifies the traditional excellence of the family. The purport is that the hero will have his say while he carries on the household life with undivided attention on the three-fold cardinal virtues viz., virtue, wealth and pleasure.

Illust.

குடநீரட் டுண்ணு மிடுக்கட் பொழுதும்
கடனீ ரறவுண்ணுங் கேளிர் வரினும்
கடனீர்மை கையாறாக் கொள்ளு மடமொழி
மாதர் மனைமாட்சி யாள். (Naladi. 40)

She is the genuine housewife who will take upon herself the solemn duty of attending to the requirements of and welcome her guests even when she is in the most straitened circumstances as to subsist merely on boiled water when her guests are so numerous as would exhaust even the sea-water when once they are out to quench their thirst. (Nach).

தடமருப் பெருமை மடநடைக் குழவி
தூண்டொறும் யாத்த காண்டகு நல்லிற்
கொடுங்குழை பெய்த செழுஞ்செய் பேதை
சிறுதாழ் செறித்த மெல்விரல் சேப்ப
வாளை யீர்ந்தடி வல்லிதின் வகைஇப்
புகையுண் டமர்த்த கண்ணள் தகைபெறப்
பிறைநுதற் பொறித்த சிறுநுண் பல்விய
ரந்துகிற் றலையிற் றுடையின ணப்புலந்
தட்டி லோளே யம்மா வரிவை
யெமக்கே வருகதில் விருந்தே சிவப்பானன்று
சிறிய முள்ளெயிறு தோன்ற
முறுவல் கொண்ட முகங்காண் கும்மே. (Narrinai. 120)

In the attractive good abode with the young ones of the buffalo tied to the front pillars, my wife who wears the curved ear-ring, cuts the plantain leaves causing her fingers which wear rings to be reddened and shapes it to suit the purpose and with her eyes smoke-ridden because of the cooking she undertook, wipes off the drops of sweat on her forehead with the apron and is ready to welcome me at the dining hall. Those who desire to be my guests are quite welcome. When she sees guests like you, my beautiful wife has never her eyes reddened with anger ; on the other hand she will be full of sweet smiles. I myself will be blessed on seeing her face full of cheer because of her small thorn-like teeth.

Here we have an instance of the wife who has her temporary love-quarrel shaking off her angry sentiments and getting ready to attend to her guests, which is the most important duty of a housewife.

பெற்ற தேஎத்துப் பெருமையின் நிலைஇக்
குற்றஞ் சான்ற பொருளெடுத் துரைப்பினும்.

Perra tēettup perumayiṉ nilaiik
Kurrañ cāṉra poruḷeṭut turaippiṉum.

தலைவி அங்ஙனம் உரிமைசான்ற இடத்து அவளைப் பெருமையின் கண்ணே நிறுத்திக் குற்ற மமைந்த களவொழுக்கத்தை வழுவியமைந்த பொருளாகக் கேளிர்க்காயினும் பிறர்க்காயினும் உரைப்பினும்.

When the hero who sees in his wife magnanimity and modesty, does not feel shy to speak out the clandestine approaches he made to her formerly, as well as the many acts of omission and commission he might have done.

Illust.

நாலாறு மாறாய் நனிசிறிதா யெப்புறனு
மேலாறு மேலுறை சோரினும்—மேலாய
வல்லளாய் வாழுமூர் தற்புகழு மாண்கற்பி
னில்லா ளமைந்ததே யில். (Naladi. 41)

Even if the house is opened on all sides, is considerably small and even if the rains enter the house through the leaky portions of the thatch, she is the genuine housewife, who will try to preserve the household life to the great satisfaction of the people who live in her village.

Ilam.

வரைந்து பெற்றவழித் தலைவியைப்
பெருமையின் கண்ணே நிறுத்திக்
களவுக் காலத்துக் குற்றஞ்சான்ற
பொருளை யெடுத்துக் கூறியவழியும்.

When the hero on wedding the lady love talks of her in terms of respect and points out the wrongs committed during the furtive stage of their love affairs.

நாமக் காலத் துண்டெனத் தோழி
ஏமுறு கடவு ளேத்திய மருங்கினும்,

Nāmakkālat tuṇṭenat tōḷi
Ēmuṟu kaṭavu ḷēttiya maruṅkiṉum.

தோழி இன்னது விளையுமென்று அறியாது அஞ்சுதலையுடைய களவுக் காலத்தே யாம் வருந்தாதிருத்தற்குக் காரணமாயதோர் கடவுள் உண்டு எனக்கூறி அதனைப் பெரிதும் ஏத்தியவிடத்துத் தலைவன் வதுவைகாறும் ஏதமின்றாகக்காத்த தெய்வம் இன்னுங் காக்குமென்று ஏத்துதலும்.

When on seeing the prayers offered to God by the lady-companion for having assuaged the fear entertained by her and the heroine as to what would befall them when the clandestine

alliance was in progress, the hero too joins in the prayer, in the fervent hope, that the same deity that protected them then, will continue to do so for ever.

நேரிழாய் நீயுநின் கேளும் புணர
வரையுறை தெய்வ முவப்ப வுவந்து
குரவை தழீஇயா மாடக் குரவையுட்
கொண்டு நிலை பாடிக் காண். (Kalith. 39)

Oh well-adorned lady. United as both of you are, we shall sing the usual strains taking to the kuravai dance to the great enjoyment of the hill-deity.

அதிரிசை யருவிய யருவரைத் தொடுத்த
பஃறே னிறாஅ லல்குநர்க் குதவு
நுந்தை நன்னாட்டு வெந்திறன் முருகென
நின்னோய்க் கியற்றிய வெறிநின் றோழி
யென்வயி னோக்கலிற் போலும் பன்னாள்
வருந்திய வருத்தந் தீரநின்
திருந்திழைப் பணைத் தோள் புணர்ந்துவந் ததுவே.

In the rich land of your father, where the honeycomb laid on the side of the hill-stream is of use to those who happen to live there, the Veṟiyāṭṭu undertaken with a view to cure your malady was really a boon in disguise as it was of immense advantage to me. Here the hero himself liked the veṟiyāṭṭu as it afforded him an opportunity to meet his lady-love in secrecy.

அல்லல் தீர் ஆர்வமொ டளைஇச்
சொல்லுறு பொருளின் கண்ணும்.

Allal tir ārvamo ṭaḷaiich
Colluṟu poruḻin kaṇṇum.

(இ-ள்) *வரைந்த காலத்து மூன்றுநாட் கூட்டமின்மைக்குக் காரண மென்னென்று தலைவி மனத்து நிகழா நின்ற வருத்தந் தீரும்படி மிக்க வேட்கையோடு கூடியிருந்து வேதஞ் சொல்லுதலுற்ற பொருளின் கண்ணும்.*

அதுமுதனாள் தண்கதிர்ச் செல்வற்கும், இடை நாள் கந்தருவர்க்கும், பின்னாள் அங்கியங்கடவுட்கும் அளித்து நான்கா நாள் அங்கியங் கடவுள்

எனக்கு நின்னையளிப்ப யான்நுகரவேண்டிற்று. அங்ஙனம் வேதங் கூறு தலால் எனத்தலைவிக்கு விளங்கக் கூறுதல். உதாரணம் இக்காலத்தின்று.

When on being questioned by the lady-love why he did not approach her for sexual union on the first three days of the wedding, the hero explains to her the contents of the Smritis. Here the hero will tell her as follows:—

" On the first day of the marriage you are dedicated to the Sun God, on the second to the Gandharvas and on the third to Agni or the God of Fire. Agni in his turn is said to present the girl to the husband proper. The Vedas say so ". But the Commentator adds here that there is not even a single illustration for this in Tamil literature.

Ilam.

தலைவி தன் துன்பந்தீர ஆர்வத்தொடு பொருந்தச் சொல்லப்பட்ட பொருண்மைக்கண்ணும் தலைவன் கூற்று நிகழும்.

The hero is likely to speak out when the lady-love tells him freely with all the fervour she is capable of, all that transpired, to her great mental relief and put an end to the series of afflictions and mental worry she was subject to, during the long course of her clandestine love-affair.

Illus.

யாயும் யாயும் யாரா கியரோ
எந்தையு நுந்தையு மெம்முறை கேளிர்
யானும் நீயும் எவ்வழி யறிதும்
செம்புலப் பெய்ந் நீர் போல
அன்புடை நெஞ்சந் தாம்கலந் தனவே (Kurun 40)

What had your mother to do with my mother ? What relation existed between your father and my father ? Where was the chance for us heretofore to know each other ? Directed by the inscrutable Fate our mutually loving hearts united together as indissolubly and as perfectly as the water poured on red soil or earth, which immediately takes its colour and adopts its characteristics.

சொல்லென வேனது சுவைப்பினும் நீகைதொட்டது
வானோ ரமுதம் புரையுமால் நமக்கென
அடிசிலும் பூவும் தொடுதற் கண்ணும்.

Sollena vēnatu cuvaippinum nīkaitoṭṭatu
Vānō ramutam puraiyumāl namakkena
adicilum pūvum toṭutar kaṇṇum.

(இ-ள்) அமுதிற்கு மாறாகிய நஞ்சை நுகரினும் நீகையால் தீண்டின பொருள் எமக்கு உறுதியைத் தருதலின் தேவர்களுடைய அமிர்தத்தை ஒக்கும் எமக்கெனப் புனைந்துரைத்து இதற்குக் காரணம் கூறு என்று அடிசிலும் பூவும் தலைவிதொடுதலிடத்தும் கூற்று நிகழும்.

When the hero full of love for the heroine tells her, that, whatever be the nature of things that she gave him, he found them all to be very excellent, and that he could not explain why it was like that.

" வேம்பின் பைங்காய் யென் றோழி தரினே
தேம்பூங் கட்டி யென்றனிர்." (Kurun 196)

" When my mistress gave you merely the unripe fruits of the margossa you were pleased to praise it as sweet sugar candy." Of course the maid here simply repeats what the lady-love actually told the hero in person.

அந்தணர் திறத்தும் சான்றோர் தேஎத்தும்
அந்தமில் சிறப்பிற் பிறர்பிறர் திறத்தினும்
ஒழுக்கம் காட்டிய குறிப்பினும்.

Antaṇar tirattum cānrōr tēettum
Antamil cirappir pirarpirar tirattinum
Oḷukkam kāṭṭiya kurippinum.

(இ-ள்.) வேட்பித்த ஆசிரியனும் கற்பித்த ஆசிரியனும் ஆகிய பார்ப்பார்கண்ணும், முற்ற உணர்ந்து ஐம்பொறியையும் அடக்கியோர் கண்ணும், முடிவில்லாச் சிறப்பினையுடைய தேவர்கள் கண்ணும் ஒழுகும் ஒழுக்கத்தினைத் தான் தொழுதுகாட்டிய குறிப்பின் கண்ணும்.

பிறர்பிறரென்றார் தேவர் மூவர் என்பதுபற்றி. தன்னையன்றித் தெய்வந் தொழாதாளை இத்தன்மையோரைத் தொழல் வேண்டுமென்று தொழுது காட்டினன்.

When the hero tells her how she should behave towards and show respect to her priest, the preceptor, the Brahman sages who have controlled their senses and the celestials or the Devas whose greatness is immeasurable, himself setting the example. It was already pointed out that a chaste and modest housewife knows no deity other than her husband and that she should worship her husband only. However we are given to understand that the woman can worship others also on being permitted by her husband. The Sanskrit Smritis too emphasise this aspect and no housewife is permitted to perform any religious ceremony to propitiate God of her own accord and she should invariably get the sanction and full approval of her husband before she does so. Here I may refer to the oft-quoted lines of Tiruvalluvar, the sage poet of Mayilai, which depicts the divine virtues of a chaste housewife.

தெய்வந் தொழாஅள் கொழுநற் றொழுதெழுவாள்
பெய்யெனப் பெய்யு மழை.

Even the drifting clouds will be at the beck and call and pour forth showers at the bidding of that chaste housewife who will not worship God, but on the other hand rise every day from her bed, doing obeisance to her husband. These same lines have been explained in a different way by the reputed author of cilappadikāram in the following lines :—

தெய்வந் தொழாஅள் கொழுநற் றொழுவாளைத்
தெய்வந் தொழுந்தகைமை திண்ணிதால்.

Even the celestials will be ready to respect and even worship her who will not deign to worship God but on the other hand render obeisance to her life-partner.

These and similar sentiments may appear somewhat strange to those steeped in western thought and ideals. It was already remarked *enpassant* that a man and a woman who unite in solemn wedlock in anyone birth, and who ardently love each other, are likely to be actuated by the same love and maintain the same relationship during subsequent births. Herein we can clearly see the noble role the woman had in the Hindu family and the love and respect that she commanded from her husband.

Marriage tie of the Hindus was not a farce or a formal one but was one of paramount importance, as it led not only to the propagation of the future generation but to the fine building up of a regular family line which developed later into a big group or clan with its noble traditions customs and virtues.

ஒழுக்கத்துக் களவினுள் நிகழ்ந்த அருமையைப் புலம்பி
அலமரா லுள்ளமோ டளவிய இடத்தும்.

Oḻukkattuk, kaḷaviṉuḷ nikaḻnta arumayaiyppulampi
Alamara luḷḷamo ṭaḷaviya iṭattum.

அந்தரத் தெழுதிய வெழுத்தின் மான
வந்த குற்றம் வழிகெட வொழுகலும்.

Antarattelutiya veḻuttiṉ māṉa
Vanta kuṟṟam vaḷikeṭa voḷukalum.

களவுக் காலத்து உண்டாகிய பாவம் ஆகாயத்து எழுதிய எழுத்து வழிகெடு மாறுபோல வழி கெடும்படிப் பிராயச்சித்தஞ் செய்து ஒழுகுதற் கண்ணும்.

அது முன்புபோலக் குற்றஞ்சான்ற பொருளை வழுவமைத்துக் கொள்ளாது குற்றமென்றே கருதிக்கடிதலாம்.

When the hero expiates with a view to do away with the sin he had committed by his clandestine love affair and tries to see that it is extinct beyond recognition just like the letters written in air.

It was already observed that this act passed for a virtuous one and that even Ghandarvam was one of the kinds of marriage sanctioned by the vedas. Here the hero is represented as regarding his past action as a sinful one and trying to purify himself.

அழிய லஞ்சலென் றயிரு பொருளினும்
தானவட் பிழைத்த பருவத்தானும்.

Aḷiya lañcalen rāyiru poruḻinum
Tānavaṭ piḷaitta paruvat tāṉum.

வந்த குற்றம் நினக்கு உளதென்று அழியலெனவும் எனக்குளதென்று அஞ்சலெனவும் சொல்லப்படும் அவ்விருபொருண்மைக் கண்ணும்.

இவை இரண்டாகக்கொள்ளின் முப்புத்துநான்காமாகலின் இருவர் குற்றமும் குற்றமென ஒன்றாக்கியது. தெய்வத்தினாதலின் ஏதம் பயவா தென்றான்.

When the hero exhorts the lady not to feel sorry and worry herself over what was past, or to vex herself by the thought that he might be affected by the sin thereof, assuring her in the end that their sacred and heartfelt union was caused or rendered possible only by the intervention of Providence and that on that account no sin could accrue to them.

When the hero acted against the exhortations which he himself gave her during the very first union or meeting, not to fear or lose heart and parted from her in quest of other women viz., kept mistresses or harlots.

When, however, the lady does not rest satisfied with this explanation or exhortation and regards the action as a sinful one, the hero takes upon himself the blame for the act and appeases or soothes her by saying, that, even if it had been so, the guilt was entirely his as he alone was responsible for the love-affair and that she acted only according to his wish.

Illust.

நகுகழ் வாராய் பாண பகுவாய்
அரிபெய் கிண்கிணி யார்ப்பத் தெருவில்
தேர்நடை பயிற்றுந் தேமொழிப் புதல்வன்
பூநாறு செவ்வாய் சிதைந்த சாந்தமொடு
காம நெஞ்சந் துரப்ப யாந்தன்
முயங்கல் விருப்பொடு குறுகினே மாகப்
பிறைவனப் புற்ற மாசறு சுடர்நுதல்
நாறிருங் கதுப்பினெங் காதலி வேறுணர்ந்து
வெரூஉ மான் பிணையி னொக்கி
யாரையோ வென விரிந்து நின்றதுவே. **(Narriṇai 250)**

Oh Pāṇa! come near me. What else is there for us to do but to laugh at the act of my lady-love. One day I approached her with intent to embrace her, being driven to it by my passion, with the sandal paste partly withered by the saliva which flowed from the lily-like lips of my darling, who was learning to walk with the aid of a go-cart and who was blessed with a sweet voice and whom I pressed affectionately to my chest. At that time

my beloved wife with the spotless bright forehead resembling the rising moon and sweet-smelling hair tresses, looked at me like a deer in fright and asked me who I was, in an unfriendly attitude.

நோன்மையும் பெருமையும் மெய்கோள வருளிப்
பன்னல் சான்ற வாயிலொடு பொருந்தித்
தன்னி னாகிய தகுதிக் கண்ணும்.

Nōṉmaiyum perumaiyum meykoḷa varuḷip
Pannal cāṉṟa vāyiloṭu poruntit
Taṉṉi ṉākiya takutik kaṇṇum.

தலைவனால் உளதாகிய பொறையையும் கல்வி முதலிய பெருமையையும் உடைய மகவைத்தலைவி தன் வயிற்றகத்தே கொள்கையினாலே, வேதத்தை ஆராய்தல் அமைந்த அந்தணரோடு கூடி இருத்தற்குச் செய்யத் தகுஞ் சடங்குகளைச் செய்த தகுதிப்பாட்டின் கண்ணும்.

"தன்னினாகிய மெய்" கருப்பம். அவிப்பலி கொள்ளும் அங்கியங் கடவுட்கும் அது கொடுக்குந் தலைவற்கும் இடையே நின்று கொடுப்பித்தலின் அந்தணரை வாயிலென்றார்.

When the lady gets big with child, who is full of the qualities of his father and the sexual rites to be performed according to the Sastras, are arranged in consequence. The commentator tells us here that the rites were generally performed through the medium of agni or fire and that the Brahmans well-versed in the Vedas were the mediators.

Nachinarkkiniyar here interprets "தன்னினாகிய மெய்" as the embryo formed in the womb of the lady-love and vāyil or the medium as the Brahmans who mediate and officiate in the ceremonies performed in the presence of Fire.

"ஆற்றல் சான்ற தாமே யன்றியும்
நோற்றோர் மன்றநங் கேளிரவர் தகைமை
வட்டிகைப் படூஉந் திட்ட மேய்ப்ப
வரிமயி ரொழுகுநின் னவ்வயி றருளி
மறைநவி லொழுக்கஞ் செய்து மென்றனந்
துணிநீர் கிளவிநங் தவத்தினு
நனிவாய்த் தனவான் முனிவர்தஞ் சொல்லே."

இதனுள், நந்தலைவரே யன்றிச் சுற்றத்தாரும் நோற்று ஓர் கருப்பந் தங்கிய நினது வயிற்றைக் கண்டு உவந்தெனவும் அதற்கேற்ற சடங்கு செய்து மென்றார் எனவும், முற்காலத்து நாம் கேட்ப நமக்குக் கூறிய முனிவர் சொல்லும் உண்மையாயிற்றெனவும் கூறியவாறு காண்க.

Not only our hero who is all powerful, even our Kith and Kin prayed for it and performed austerities. Their prayers and blessings have borne fruit and you are now big with child. They now want that appropriate religious ceremonies must be performed. Above all, more than our own austerities, the words of the sages that fell on our ears in our early days have turned out to be true.

Ilampuranar, however, gives a different interpretation and takes Vāyil as the lady-love's maid who was engaged in finding out the exact reason for the lady-love's resentment. She was likely to ask him what he actually did to incur her displeasure and make her angry.

Illust.

யாரினுங் காதல மென்றேனா வூடினாள்
யாரினும் யாரினு மென்று. (Kural 1314)

I told my lady-love that we excelled in our love for each other, any other couple or couples engaged in love-pursuits; but she thought that what I meant was that I loved her better than I did other girls, blamed me and indulged in a love-quarrel.

தும்முச் செறுப்ப வழுதாள் நுமருள்ள
மெம்மை மறைத்திரோ வென்று. (Kural 1318)

When I felt like sneezing I tried to suppress it, fearing that my lady-love will quarrel with me, thinking that my sneezing was the out come of having thought of some other woman. Even then she picked up a quarrel by telling me "why is it you try to hide from me the people who are dear to your heart and who are just now thinking of you?"

இம்மைப் பிறப்பிற் பிரியல மென்றேனாக்
கண்ணிறை நீர் கொண்டனள். (Kural 1315)

I simply told my lady-love that I would never get separated from her on any account on this side of life. Straight her eyes watered on the apprehension that I would part from her in the life to come.

புதல்வற் பயந்த புனிறுசேர் பொழுதி
னெய்யணி மயக்கம் புரிந்தோ ணோக்கி
யையர் பாங்கினு மமரர்ச் சுட்டியும்
செய்பெருஞ் சிறப்பொடு சேர்தற் கண்ணும்.

Putalvaɽ payanta puṉiɽutīr poḻuti
Neyyaṇi mayakkam purintō ṇōkki
Yaiyar pānikiṉu mamararch cuṭṭiyum
Ceyperuñ ciɽappoṭu cērtaɽk kaṇṇum.

(இ-ள்) அங்ஙனஞ் சிறப்பெய்திய புதல்வனைப் பெற்ற ஈன்றணிமை சேர்ந்த காலத்தே சுற்றுக்குழாத்துடனே வாலாமை வரைதலின்றி எண்ணெயாடும் மயக்கத்தை விரும்பிய தலைவியை முகமனுக்க் கூறுதலைக் குறித்து, முனிவர்மாட்டும் தேவர்கள் புதல்வனைப் பாதுகாத்தலைக் கருதியும் அக்காலத்துச் செய்யும் பெரிய சிறப்புக்களைக் குறித்த மனத்தோடே சென்று சார்தற்கண்ணும்.

சிறப்பாவன பிறந்த புதல்வன் முகங்காண்டலும் ஐம்படை பூட்டலும் பெயரிடுதலும் முதலியனவும், எல்லா முனிவர்க்கும் தேவர்க்கும் அந்தணர்க்கும் கொடுத்தலும். சேர்தல் கூறவே, கருப்பம் முதிர்ந்த காலத்துத் தலைவன் பிறரொடு கூட்டமுண்மையுங் கூறிற்றும். ஆண்டுத் தோழி கூறுவனவும் "ஒன்றென முடித்தலாற்" கொள்க.

When the hero, on the birth of the child, intends to perform the several sacred acts he is bound to perform with respect to the sages, Devas and others. The various acts specified here are :—

(1) Looking at the face of the off-spring (2) Decking the child with Aimpaṭai, an ornament which comprises in it the five weapons borne by Tirumal viz., the conch, the disc, mace, sword and the bow. This ornament is supposed to keep the child free or immune from any kind of malady or evil eye. (3) Naming the child (4) Free distribution of money, grains etc. to the Brahman sages and others. (5) the union of the hero with kept mistresses or public women during his wife's advanced state of pregnancy.

Illust.

வாராய் பாண நகுகம் நேரிழை
கடும்புடைக் கடுஞ்சூ னங்குடிக் குதவி
நெய்யோ டிமைக்கு மையவித் திரள்காழ்
விளங்குநகர் விளங்கக் கிடந்தோள் குறுகிப்
புதல்வ னீன்றெனப் பெயர்பெயர்த் தவ்வரித்
திதலை யல்குல் முதுபெண் டாகித்
துஞ்சுதி யோமெல் லஞ்சிலோதியெனப்
பன்மாணகட்டிற் குவளை யொற்றி
யுள்ளினெ னுறையு மெற்கண்டு மெல்ல
முகைநாண் முறுவ லோற்றித்
தளை மலர் நெடுங்கண் கைபுதைத் ததுவே. (Narrinai. 370)

Come on my dear Pāṇa. Please listen. As soon as I heard that my lady-love had borne me a son to the great delectation of my kith and kin, I approached her, who was abed in an apartment which was cleansed, purified and disinfected by being distempered with ghee and white mustard and addressed her as follows :—

'Oh ! my dear with beautiful hair tresses ! I believe you are asleep, you, now that you have delivered a child have appropriated for yourself the name of mutupeṇṭu or a grown-up woman.' Then with Kuvaḷai flowers, I touched her womb several times and sat in reflection. Thereon she partly opened her lips and smiled while at the same time she closed her eyes in shame or reserve.

It may be observed here that the last-mentioned custom was very much in vogue in ancient times. Later on in the succeeding Sutras we will know very much about these women who appear to have played a conspicuous part in early times. Prostitution as an institution in Southern India is to be seen even in those remote days. Wealthy men, kings and others indulged in their amorous pursuits and vied with one another in keeping mistresses, with the result, that contemporary literature has recorded it as a permanent aspect of social life in those days. What then could have been the reason for such happenings ? It must be confessed that the non-allowance of freedom to women was at the root of it. No doubt some put forward the plea that the institution of prostitutes was a blessing in disguise, as that

served in a way to divert the lust of luxurious and highly passionate house-holders from their legally wedded wives, who were in their periods of gestation, adding, that, but for that diversion, there was the imminent danger to the life of the house wife. But educated and civilised people cannot but look upon such a system, if ever it existed, with horror and a sense of shame and humiliation.

பயங்கெழு துணையணைப் புல்லிப் புல்லாது
உயங்குவனள் கிடந்த கிழத்தியைக் குறுகி
அல்கல் முன்னிய நிறையழி பொழுதின்
மெல்லென் சீறடி புல்லிய விரவினும்.

Payaṅkeḻu tuṇaiyaṇaip pullip pullātu
Uyaṅkuvaṉaḷ Kiṭanta Kiḻattiyayk kuṟuki
Alkal muṉṉiya niṟaiyaḻi poḻutin
Melleṉ cīṟaṭi pulliya viraviṉum.

தலைவி தனது ஆற்றாமை மிகுதியால் தழுவி ஆற்றுதற்குக் குளிர்ந்த பயன் கொடுத்தல் பொருந்திய பல அணைகளைத் தழுவித் தன்னைப் புல்லுதல் பெறாதே வருந்திக் கிடந்த தலைவியை அணுகித் தான் கூடுதலைக் கருதின நிறையழிந்த காலத்தே அவனதுமெத் தென்ற சிறிய அடியைத் தீண்டி யிரத்தற் கண்ணும்.

இதனாளே மகப்பெறுதற்கு முன்னர் அத்துணை யாற்றாமை யெய்திற்றிலன் என்றார். இப்பிரிவு காரணத்தால் தலைவனும் நிறையழிவனென்றார்.

When the hero repairs to the abode of the lady-love, who having had no chance to embrace her hero, lay with hands and legs wound round soft pillows and entreats her for union actually bowing before her. From this it may be inferred that the hero was not so very eager before the birth of the child. Separation has told even upon the hero, and the hero here loses his balance.

Illust.

ஊடலி னுண்டாங்கோர் துன்பம் புணர்வது
நீடுவ தன்றுகொ லென்று. (Kuṟaḷ 1307)

When once the thought arises whether the sexual union will prolong or come to an end all on a sudden, the mind is a little

perturbed and hence there is some undesirable pain even in temporary love-quarrels, which however, have always been cited as the promoters of the pleasure born of the union.

"ஊடுக மன்னோ வொளியிழா யாமிரப்ப
நீடுக மன்னோ விரா." (Kuraḷ 1329)

Let her bedecked with the brightest jewels indulge in love-quarrel and let the night prolong while I beg her pardon and entreat her for union with me.

உறலருங் குரைமையின் ஊடன்மிகுத் தோளைப்
பிறபிற பெண்டிரிற் பெயர்த்தற் கண்ணும்.

Uṛalaruṅ kuṛaimayiṉ ūṭaṉ mikut tōḷaip
Piṛapiṛa peṇṭiriṟ peyarttaṟk kaṇṇum.

தலைவற்குச் சாந்தழி பெருங்குறிபெற்றார் கூந்தல்துகளும் உண்மையின் அவனைக் கூடுதல் அருமையினாலே ஊடன் மிகுத்த தலைவியைப் பிறபிற பெண்டிர் ஏதுவாக ஊடல் உணர்த்துதலிடத்தும்.

என்றது உலகத்துத் தலைவரொடு கூடுந் தலைவியர் மனையறத்து இவ்வாறொழுகுவரென அவர் ஒழுக்கங் காட்டி அறத்துறைப்படுத்தலாம்.

When on beholding the stubborn and the unyielding attitude of the lady who refuses to give him audience, other women mates of the lady intervene on behalf of the hero and after explaining to her the nature and duties of women in general, try to console and bring her round.

Illust.

ஒருத்தி, புலவியிற் புல்லா திருந்தாள் அலவுற்று
வண்டின மார்ப்ப விடைவிட்டுக் காதலன்
தண்டா ரகலம் புகும். (Kalith. 92)

A lady who did not embrace her hero on account of a love-quarrel, suddenly shook off her resentment being worried by the humming bees and on seeing her husband bow before her, embraced him. Here we see the hero citing instances to the lady in order to appease her who is full of resentment at his having gone astray from the path of virtue.

"பொய்கூறேன் அன வகையால்யான் கண்ட கனவுத்தான்
நனவாகக் காண்டை நறுநுதால் பன் மாணுங்
கூடிப் புணர்ந்தீர் பிரியன்மி னீடிப்
பிரிந்தீர் புணர்தம்மின் என்பன போல
வரும்பவிழ் பூஞ்சினை தோறு மிருங்குயி
லாறு தகவும் பொழுதினுன் மேவா
நான்மாடக் கூடன் மகளிரு மைந்தருந்
தேனிமிர் காவிற் புணர்ந்திருந் தாடுமா
ரானு விருப்போ டணியயர்பு காமற்கு
வேனில் விருந்தெதிர் கொண்டு." (Kalith. 92)

எனவே, புல்லாதிருந்தா ளென்றதனுல் ஊடல் மிகுதி தோன்றுவித்து மகளிரும் மைந்தரும் வேனில் விழாச் செய்கின்ருர், நாமும் அது செய்ய வேண்டும் என்று கூறியவாறு காண்க.

I would not utter falsehood, my dear girl with sweet-smelling forehead! Do not get separated from each other, you who united so magnificently. You who enjoyed for a long time and got separated for a short while, stand united once again. The sweet voice of the black koel which sits in the tree with blossoming buds and which invites its mate in the spring season sounds like the words mentioned above. In that early spring, both men and women will dress themselves with intent to play in the groves full of the hum of the bees, situated in Nānmāṭakkūṭal or Madura. Please see that the dream I had like the above comes true.

பிரிவி னேச்சத்துப் புலம்பிய விருவரைப்
பரிவு நீக்கிய பகுதிக் கண்ணும்.

Pirivi ṉeccattup pulampiya viruvaraip
Parivu ñikkiya pakuṭik kaṇṇum.

பரத்தையிற் பிரிவினது தவிர்ச்சிக் கண்ணே தனிமையுற்றிருந்த தலைமகனையும் தலைமகளையும் தனதருளினுலே தானும் பிரிவினெச்சத்துப் புலம்பி நின்ருன் ஒருவன் தலைவிதனைக் கண்டருளுதற்கு அப்பிரிவினின்று நீக்கிய கூறுபாட்டின் கண்ணும். Nach.

When the hero tries to remove the anxiety on the part of the lady-love as well as his concubine, who were worried at his parting from them on various grounds after telling them that he would not part from them.

Illust.

பொன்னும் மணியும் போலும் யாழ நின்
நன்னர் மேனியும் நாறிருங் கதுப்பும்
போதும் பணையும் போலும் யாழ நின்
மாத ருண்கணும் வனைப்பின் தோளும்
இவைகாண் டோறு மகமலிந் தியானு
மறநிலை பெற்றோ ரனையே னதன்றலைப்
பூல்ந் தொடிப் புதல்வனும் பொய்தல் கற்றனன்
வினையும் வேறு புலத்திலேன் வினையின்
யாதனிற் பிரிகோ மடந்தை
காத ருனுங் கடலினும் பெரிதே (Narriṇai 166)

Oh ! my dear lady, when I see your beautiful person which resembles gold and tresses like the blue gem, eyes which resemble the Nilam flowers, and arms that resemble the tender bamboo stalks, I feel as- happy as the virtuous and righteous persons. Above all our sweet darling with gold bangles has learned to play. I too have no business or vocation abroad. To crown all these, the love I entertain for you is greater than the wide sea. Where then is the need for me to part from you ?

நின்று நனி பிரிவி னஞ்சிய பையுளும்.
Niṉṟu naṉi piriv ṉañciya paiyuḷum.

முன்னில்லாது ஒரு சிறைப்போய் நின்று நீட்டித்துப் பிரிவினால் தலைவன் அஞ்சிய நோயின் கண்ணும்; இது துனி.

When the hero separated by necessity retires to a side room being unable to face her and dreads the separation like anything.

Illust.

ஏதப்பா டெண்ணிப் புரிசை வியலுள் ளோர்
கள்வரைக் காணாது கண்டேமென் பார்போலச்
சேய்நின்று செய்யாத சொல்லிச் சினவனின்
ஆணை கடக்கிற்பார் யார்.

The lady-love is angry with her hero for his nefarious activities, when the hero approaches and tells her as follows :—

As the village watchmen fearing or dreading the frown or the punishment of their superiors tell them that they actually saw

the thieves even when they had not seen them, you, without standing face to face with him, have retired to a side-room and blamed me for the mistakes which I had never committed. Please refrain from doing so. I am here to obey your dictates and carry out your orders. Who, I ask, will dare to disobey you? Here the words "சேய்நின்று" 'சினவல்' and நின் ஆணை கடக்கிற்பார் யார் indicate respectively the rather protracted resentment, the pretty long separation and the fear entertained.

சென்றுகை யிகந்து பெயர்த்துள்ளிய வழியும்

Ceṉṟukai ikantu peyarttuḷḷiya vaḻiyum.

தலைவன் ஆற்றானாய்த் துனியைத் தீர்த்தற்கு அவளை அணுகச் சென்று, அவன் மெய்கட் கிடந்த தவறுகண்டு தலைவி ஆற்றாளாய் நீக்கி நிறுத்தலானே; அவன் ஒரு வாற்றான் அவளாற்றாமையைச் சிறிது மீட் கையினாலே அவள் கூடக் கருதிய விடத்தும் தலைவன் கூற்று நிகழும். இதுவும் துனி தீர்ப்பதோர் முறைமை கூறிற்று.

When the hero makes his approach to appease her anger, and when on seeing on his person some undesirable marks, the lady refuses to yield at first and then, however, thinks of responding to him. Nach.

மேற்கூறிய வாயிலைக் கையிகந்து முன்னொருகாற் சென்று மீட்டும் அந்நெறியினைப் போக நினைந்த வழியும் கூற்று நிகழும். Ilam.

Ilampūranar interprets this line in a different way. He says, "When the hero starts on his errand leaving the lady to herself and when, even after his return, plans to go that way once again.

Illust.

Nachinarkiniyar will characterise this as an attempt to appease the Praṇayakalakam or Ūḍal of the heroine.

" அதிர்வில் படிறெருக்கி வந்தென் மகன்மேன்
முதிர்பூண் முலைபொருத வேதிலாண் முச்சி
யுதிர்துக ளுக்க நின்னாடை யொலிப்ப
வெதிர் வளி நின்றாய் நீசெல்
இனி யெல்லா யாம்

தீதிலே மென்று தெளிப்பவுங் கைந்நீவி
யாதொன்று மெங்கண் மறுத்தா வில்லாயின்
மேதக்க வெந்தை பெயரனை யாங்கொள்வேம்
தாவா விருப்பொடு கன்றியாத் துழிச்செல்லு
மாபோற் படர்தக நாம். (Kalith. 81)

You have turned up here without any consideration, of course, induced by the love you bear towards your son and stand here with your body exposed to the breeze, so that it may sweep away the flower dust that had dropped on your cloth from the head of your concubine whom you enjoyed last night. Being thus accused, the hero replied ;

"I have actually sworn before you that I am faultless. But you continue to be stubborn and refuse to put an end to this misunderstanding. But I have no other alternative but to embrace and fondle my son who bears his grandfather's name and leave you to come to me of your own accord to the place where your darling is, just as the calf voluntarily moves towards the place where the cow remains tethered to the pole.

Illust. Ilampuranar.

அகன் சேணத்தம்
கலந்தா லுள்ளமொடு கழியக் காட்டிப்
பின்னின்று துரக்கும் நெஞ்சம்.

The heart that still yearns to proceed once more to the distant route in order to earn wealth.

காமத்தின் வலியும்
Kāmattiṉ valiyum.

அவள் அது நீத்து நீங்கியவழி முற்கூறிய வாறன்றிக் காமஞ்சிறத் தலின் ஆற்றாமை வாயிலாகச் சென்று வலித்துப்புக்கு நெருங்கிக் கூடு மிடத்தும், தலைவன் கூற்று நிகழும்.

இதுவும் தனிநீர்ப்பதோர் முறைமை கூறிற்று.

When however, the hero, overwhelmed with passion, makes a forcible entry into her chamber and tries to embrace her. (Nach).

பொருளினுங் காமம் வலியுடைத்து என உட்கொண்ட வழியும் கூற்று நிகழும்.

When the hero thinks that love is stronger than wealth itself. (Ilam).

Illust. (Nach).

> யாரிவனெங் கூந்தல் கொள்வா னிதுவுமோ
> ரூராண்மைக் கொத்த படிறுடைத் தெம்மனை
> வாரனீ வந்தாங்கே மாறு. (Kali. 89)

Here we see the lady-love picking up a love-quarrel at the outset and then getting appeased on witnessing the sad and pitiable plight of the hero who is overwhelmed with excessive passion.

The lady-love says to herself, " Who is this man ? What right has he to feel my tresses and addressing the hero adds the following words. " Your present act is as cruel as your unrighteous rule wherein, you make a pretence of protecting your subjects, while in fact you really do it not. Please reflect n this. Do not come to my abode hereafter. Go back to your place in the same manner as you came here."

On hearing this the worried hero gives the following reply.

> " என்னிவை, ஒருயிர்ப் புள்ளினிருதலை யுள்ளொன்று
> போரெதிர்ந் தற்றுப் புலவனீ கூறினென்
> னுருயிர் நிற்கு மாறியாது ".

Please listen ! your act very much resembles the fight between the two heads of a bird which are otherwise united in body and soul. Both of us are one though our physical forms are two separate things. What avails then your estrangement towards me. Leave off this harsh critical and unsympathetic attitude and tell me how I can save my life.

In Tolkāppiyam, Poruḷiyal (28) under the Sutra.

" பரத்தை வாயில் நால்வர்க்கு முரித்தே "

Ilampuranar writes as follows :—

All the members of the four castes had the privilege of sending or despatching their mediators or spokesmen to the houses habited by the courtesans, whom the hero espoused. The act of the hero will be resented and temporary love-quarrels will break out in consequence between the hero and the women of the various castes. With this preface be quotes the above stanza beginning with the lines "யாரிவனெங்கூந்தல்" as an illustration.

Illust. Ilampuraṇar.

"விரிதிரைப் பெருங்கடல் வளைஇய வுலகமும்
அரிதுபெறு சிறப்பிற் புத்தேளுடு
இரண்டும் தூக்கிற் சீர்சா லாவே
பூப்போ லுண்கட் பொன்போன் மேனி
மாண்வரி யல்குற் குறுமகள்
தோண்மாறு படூஉம் வைகலோடெமக்கே.

(Kurun. 101)

The commentator of Kuṟuntokai cites this to illustrate the hero's trial to refrain from proceeding on his errand to earn wealth as his love for the lady got the better of his love for wealth.

When I weigh in the balance the pleasure derived from this mundane earth as well as the one derived with very geat difficulty after performing severe austerities, side by side with the sexual, pleasure I derive by my union with this beautiful bonny lass with flower like eyes and a golden frame, I find that even the combined pleasure on the one side can hardly equal the pleasure I get from her.

கைவிடினச்சமும்.

Kaivitiṉaccamum.

தலைவி தான் உணர்த்தவும் உணராமல் தன்னைக் கைவிட்டுப்பிரியில் தான் அவளை நீங்குதற்கு அஞ்சிய அச்சத்தின் கண்ணும்; தலைவற்குக் கூற்று நிகழும். அஃது உணர்ப்புவயின் வாரா வூடலாம்.

When the hero, on finding the lady adamant in her attitude, fears the separation which her angry mood may bring about,

This has been characterised as the misunderstanding or love-quarrel which persists in spite of the hero's remonstrances.

Illust.

எவ்வி யிழந்த வறுமையாழ்ப் பாணர்
பூவில் வறுந்தலை போலப் புல்லென்
றினைமதி வாழிய நெஞ்சே மனைமரத்
தெல்லிரு மௌவ னாறும்
பல்லிருங் கூந்தல் யாரளோ நமக்கே. (Kurun. 19)

Oh mind! you have no other alternative but to suffer losing all brightness as the head of the impoverished Pāṇaṉ who had lost his liberal patron in the person of Evvi, one of the munificent donors of the ancient Tamil land, and as a result of it had lost all chances of getting as present, lotuses made of gold. Here it may be noted that the Pāṇars who went about eulogising liberal patrons with guitar or Yazh in their hands were often presented with golden lotus flowers in appreciation of their sweet songs.

"பரன் முரம் பாகிய பயமில் கானம்
இறப்ப வெண்ணினி ராயி னறத்தா
றன்றென மொழிந்த தொன்றுபடு கிளவி
அன்ன வாக வென்னுநள் போலு
முன்னங் காட்டி முகத்தி னுரையா
வோவச் செய்தியி னொன்றுநினைந் தொற்றிப்
பாவை மாய்த்த பனிநீர் நோக்கமொ
டாகத் தொடுங்கிய புதல்வன் புன்றலைத்
தூநீர்ப் பயந்த துணையமை பிணையல்
மோயின ளுயிர்த்த காலை மாமலர்
மணியுரு விழந்த வணியழிதோற்றம்
கண்டே கடிந்தனஞ் செலவே யொண்டொடி
உழைய மாகவு மினையோள்
பிழையலண் மாதோ பிரிதுநா மெனினே. (Agam. 5)

The lady-love scented my idea to part from her in quest of wealth. Presently though she actually spoke nothing, she showed by her gestures and her facial expressions that such a separation would not be a righteous one and standing before me as a regular statue in a reflective mood and with dewy tears hiding the apple

of her eyes, she embraced her son in her arms and smelled a tiny flower wreath that was worn by him. I, who witnessed the above act of hers, was worried at the change of colour perceptible in her frame and determined to put off my departure in search of wealth, as I thought, that she who would feel so much worried even when I was with her is not likely to outlive me if I parted from her.

தானவட் பிழைத்த நிலையின் கண்ணும்
Tāṉavaṭ piḻaitta nilaiyiṉ kaṇṇum.

தலைவன் தலைவியைப் பிழைத்த பிரிவின் கண்ணும். **Nach.**

தலைவன் தலைவியை நின்னிற் பிரியேன் என்ற சொல்லிற் பிழைத்த நிலையின் கண்ணும். Ilam. *பிழைத்தலாவது பிரிதல்.*

When the hero dares to part from her contrary to all his previous oaths and promises not to part from her on any account

அன்பு மடனுஞ் சாயலு மியல்பும்
என்பு நெகிழ்க்குங் கிளவியும் பிறவும்
ஒன்றுபடு கொள்கையொ டோராங்கு முயங்கி
யின்றே யிவண மாகி நாளைப்
புதலிவ ராடமைத் தும்பி குயின்ற
வகலா வந்துளை கோடை முகத்தலின்
நீர்க்கியங் கினநிரைப் பின்றை வார்கோ
லாய்க்குழற் பாணியி னைதுவந் திசைக்கும்
தேக்கமழ் சோலைய கடறோங் கருஞ்சுரத்
தியாத்த தூணித் தலைதிறந் தவைபோற்
பூத்த விருப்பைக் குழைபொதி குவியிணர்
கழறுலை முத்திற் செந்நிலத் துதிர
மழைதளி மறந்த பைங்குடிச் சீறூர்ச்
சேக்குவங் கொல்லோ நெஞ்சே பூப்புணைப்
புயலென வொலிவருந் தாழிருங் கூந்தற்
செறிதொடி முன்கை நங் காதலி
வறிவஞர் நோக்கமும் புலவியு நினைந்தே. **(Akam. 225)**

These are the words of the hero who felt mentally worried on the prospect of his separation from his lady-love.

It is given to me to day to be in the company of my lady-love and enjoy her affection, tenderness, beauty and grace and listen to her sweet words which are likely to melt even lifeless bones. But, when I part from her in quest of wealth, I will have to rest in some petty village which knows no rain and whose desert tracts are full of impassable tracks and groves full of sweet-smelling honey, where the noise produced by the contact of the zephyrs on the holes made by the beetles on the bamboos, sounds exactly like the sweet sound of the flute played by the cow-herds who accompany the cows that go to the river or pond, where the flowers of the māhua drop down on the red soil like perforated pearls, and where the whole ground in consequence appears like the quiver with its top-cover or lid removed.

வயங்குமணி பொருத வகையமை வனப்பிற்
பசுங்கா ழல்குல் மாஅ யோளொடு
வினைவனப் பெய்திய புனைபூஞ் சேக்கை
வினைபொலி நெடுநகர்த் தங்கி யின்றே
இனிதுடன் கழிந்தன்று மன்னே நாளைப்
பொருந்தாக் கண்ணேம் புலம்புவந் துறுதரச்
சேக்குவங் கொல்லோ நெஞ்சே சாத்தெறிந்
ததர் கூட்டுண்ணு மணங்குடைப் பகழிக்
கொடுவி லாடவர் படுபகை வெரீஇ
ஊரெழுந் துலறிய பீரெழு முதுபாழ்
முருங்கை மேய்ந்த பெருங்கை யானை
வெரிநோங்கு சிறுபுற முரிஞ வொல்கி
யிட்டிகை நெடுஞ் சுவர் விட்டம் வீழ்ந்தென
மணிப்புறாத் துறந்த மாஞ்சோர் மாடத்
தெழுதணி கடவுள் போகலிற் புல்லென்
றொழுகுபலி மறந்த மெழுகாப் புன்றிணைப்
பாணாய்ப் துள்ளிய பறைக்கட் சிற்றிற்
குயில்காழ் சிதைய மண்டி யயில்வாய்க்
கூர்முகச் சிதலை வேய்ந்த
போர்மடி நல்லிறைப் பொதியிலானே. **(Akam. 167)**

The hero addresses his heart as follows :—My dear heart! To day I am here spending my time in the beautiful abode and in the enjoyable company of my brilliant wife, and lying on the well prepared quilted bed ; perhaps tomorrow I am destined to

lie alone without sleep in the open space in a far off place. We notice frequent references in the Sangam classics to the rude and ruthless foresters armed with deadly bows and arrows, who way laid the caravans and looted or plundered their belongings. Fearing these rogues, the people in the surrounding locality used to desert their abodes and seek shelter in safer places. Thus deserted, these places were over grown with sponge-gourds and became regular waste-land. The rafters of the small shrines in those places tumbled down as a result of the dash of elephants which leaned on them to scratch their itching frames and the birds that roosted there fled away to other places. The shrine being thus dilapidated, the deity that lay enshrined in it shifted on to places in the neighbourhood and the pial of the temple, in which offerings were made, remained unclean. The engraved rafters in the small places with round holes, where the young pups frisked about, were destroyed and the sharp-toothed termites were seen in large numbers on those rafters.

உடன் சேறற் செய்கையொடு அன்னபிறவும்
மடம்பட வந்த தோழிக் கண்ணும்.

Uṭaṉ cēṟaṟ ceykiyoṭu aṉṉapiṟavum
Maṭampaṭa vanta tōḻik kaṉṉum.

நீ களவில் தேற்றிய தெளிவகப்படுத்தலும் நீராத்தேற்றமும் பொய்யாம், அவை பொய்யாகாதபடி செய்கைகளோடே இவளை உடன்கொண்டு செல்க, தன்னறியாமை தோன்றக் கூறிவந்த தோழிக்கண்ணும் கூற்று நிகழும்.

உடன்கொண்டு போதல் முறைமையன்றென்று அறியாமற் கூறலின் "மடம்பட" என்றார். செய்கைகளாவன:—தலைவன் "கைபுனை வல்வில்" நாண் ஊர்ந்தவழி இவள் "மையில் வாண்முகம் பசப்பூர்தலும்," 'அவன் புனைமாண் மரீஇய அம்பு தெரிந்த வழி' இவள் "இனை நோக்குண் கண்ணீர் நில்லாமையும் பிறவுமாம்".

When the maid points out to him his various promises and urges the necessity of taking the lady-love with him wherever he goes. Here the maid is said to be short-sighted because she has not thought of the irregularity of the procedure, she is adopting. The maid tells him " your exhortations and attempts to disillusion

her during the clandestine stage of your love romance have been falsified. Even now it is not too late. It is up to you to be righteous by taking her along with you. The word "செய்கை" here denotes the flush that was perceivable in the lady-love's face when he tied the string to the bow and the flow of tears that were to be seen when he chose his shafts or arrows. In the 5th poem of Kalithogai we find the following lines.

> "ஓரிரா வைகலுட் டாமரைப் பொய்கையு
> ணீர்நீத்த மலர்போலநீ நீப்பின் வாழ்வாளோ
> ... ...
> அந்நாள் கொண்டிறக்கு மிவளரும் பெறலுயிரே".

Here the maid tells the hero that the lady-love would not survive if he parts from her even for a single night and will fade like the lotus in a waterless pond. Please take this from me; the day on which you depart to the forest leaving her alone will be the very day on which she will depart this life. It is said that the festival site, land and flower will regain their lost charm by festivals, kings and water respectively, but so far as my lady-love is concerned, as she will die instantaneously after your departure, nothing could be effected to restore her to her former state. The hero will however try to convince the maid that she was in the wrong and often times address his own heart.

> "வேட்டச் செந்நாய் கிளைத்தூண் மிச்சிற்
> குளவி மொய்த்த வழுகற் சின்னீர்
> வளையுடைக் கைய ளெம்மொடுணீஇயர்
> வருகதில்லம்ம தானே
> அளியளோ வளியளெந் நெஞ்சமர்ந்தோளே."

(Kurun 56)

The commentator of this stanza cites this, however to illustrate the exclamation of the hero at the mid-desert, on pursuing his solitary course, after refusing to take his lady-love along with him.

" Let her whose hands wear the bangles, accompany me in order to share with me the little water, and that too rotten by the wood jasmine, that dropped on it and the remnant or the refuse left by the hunting hound, after having quenched its thirst,

She will after all be a pitiable creature. She would hardly brook my separation and if, on the other hand, she comes here she could not endure the pangs and sufferings in the forest.

Ilampuraṉar will interpret the line "உடன் சேறற் செய்கையொடு" as follows :—

When the lady-love tells him that she too must be taken with him. The hero, however, will tell her as follows :—

" எல்வளை யெம்மொடு நீவரின் யாழநின்
மெல்லியன் மேல்வந்த சீறடித் தாமரை
அல்லிசே ராயித ழரக்குத் தோய்ந்தவை போலக்
கல்லுறி னவ்வடி கறுக்குநவல்லவோ." (Kalith. 13)

Oh lady with glittering bangles. If you accompany me, your little feet, soft and tender as they are by being smeared over by sweet sandal paste, mixed with soft *aniccha* flowers, will have to tread upon hard pebbles, when, they, which look like the inner petals of the lotus flower will become blood-red as if coated by vermilion.

These words were spoken by the hero in the hearing of the maid.

வேற்று நாட் டகல் வயின் விழுமத்தானும்
Vēṟṟu nāṭṭakal vayiṉ viḻumattāṉnm.

அங்ஙனம் வேற்றுநாட்டிற் பிரியுங் காலத்துத் தானுறும் இடும்பையிடத்துத் தலைவற்குக் கூற்று நிகழும்.

விழுமமாவன :—பிரியக் கருதியவன் பள்ளியிடத்துக் கனவிற் கூறுவனவும், போவேமோ தவிர்வேமோ என வருந்திக் கூறுவனவும், இவள் நலன் திரியும் என்றலும், பிரியுங்கொல் என்று ஐயுற்ற தலைவியை ஐயந்தீரக் கூறலும், நெஞ்சிற்குச் சொல்லியழுங்குதலும் பிறவுமாம்.

When the hero reflects on the excruciating pangs that would result from his separation from her. The word "விழுமம்" connotes the various outpourings of the hero in his dreams, the painful words of his when he is at a fix, whether he should stay or proceed on his mission, the thought that the lady love's

beauty and grace of form will fade, the exhortations of the hero to the lady-love in order to clear her doubts regarding his parting and lastly his own addresses to his heart preferring to stay behind.

Illust.

நெஞ்சு நடுக்குறக் கேட்டுங் கடுத்துந்தா
மஞ்சிய தாங்கே யணங்காகு மென்னுஞ்சொ
லின்றீங் கிளவியாய் வாய்மன்ற நின்கேள்
புதுவது பன்னாளும் பாராட்ட யானு
மிதுவொன் றுடைத்தென வெண்ணி யதுதேர
மாசில்வண் சேக்கை மணந்த புணர்ச்சியுட்
பாயல்கொண் டென்றோட் கனவுவார் ஆய்கோல்
தொடிநிரை முன்கையாள் கையாறுகொள்ளாள்
கடிமனை காத்தோம்ப வல்லுவள் கொல்லோ
விடுமருப் பியானை யிலங்குதேர்க் கோடு
நெடுமலை வெஞ்சுரம் போகி நடுநின்று
செய்பொருள் முற்று மளவென்றா ராயிழாய்
தாமிடை கொண்ட ததுவாயிற் றம்மின்றி
யாமுயிர் வாழு மதுகை யிலேமாயிற்
றொய்யி றுறந்தா ரவரெனத் தம்வயி
னெய்யார் நுவலும் பழிநிற்பத் தம்மொடு
போயின்று சொல்லென் னுயிர். (Kalith. 24)

Oh lady with sweet mellifluous words. True is the adage that the thing the hearing of which made one's heart tremble with fear and the existence or otherwise of which was in doubt, develops in course of time as an actual object of fear and harasses the doubter.

The hero, contrary to his usual practice, caressed and praised me in novel ways. Hence I suspected that this unusual act on his part indicated his parting from me. While I stood analysing it, the hero who was lying on my shoulders in the beautiful mattress prepared in five different ways, exclaimed in his dream as follows :—

Will this lady-love with the bangles carry on the household life and maintain the sacred fire without entertaining mental

worry, till the time when I complete the errand viz., patching up the quarrel between two rival kings after crossing the dreary pālai tract adjoining the lofty hills, where, the elephants with piercing tusks run towards the mirage, mistaking it for a water-course, being driven by extreme thirst. My dear maid! If it is wealth-seeking that lies as a hindrance to our mutual sexual enjoyment, and, if, as you know, I will be unable to put up with the separation, tell him straight that, when he parts from me, he does so with the censures of the neighbouring women, who will criticise him for having parted from me—he who never before kept himself away from his lady-love—and that my life too goes with him.

The hero when once he is bent upon parting from her, oftentimes used to waver whether he should proceed or not.

" உண்ணா மையி னுயங்கிய மருங்கின்
வாடாப் படிவத் தான்றோர் போல
வரைசார் சிறுநெறி நிரையுடன் செல்லும்
கான யானை கவினழி குன்றம்
இறந்துபொரு டருதலும் மாற்றாய் சிறந்த
சில்லிருங் கூந்த னல்லகம் பொருந்தி
யொழியின் வறுமை யஞ்சுதி யளித்தக
வுடையை வாழி நெஞ்சே நிலவென
நெய்கனி நெடுவே லெஃகி னிமைக்கும்
மழைமருள் பஃறோன் மாவண் சோழர்
கழைமாய் காவிரி கடன்மண்டு பெருந்துறை
யிறவொடு வந்து கோதையொடு பெயரும்
பெருங்கட லோதம் போல
வொன்றிற் கொள்ளாய் சென்றுதருபொருட்கே."

(Akam. 123)

The hero addresses his heart. Oh heart, fare thee well. You cannot brook to part from the lady-love in order to earn wealth after crossing the hills, where the wild elephants which roam in herds in the narrow tracts on the foot of the hills lose all vigour and become weak having nothing to eat, just like the mendicants who had expoused severe austerities. On the other hand, you would not rest content with staying away to please your lady-love

because you have a terrible dread of poverty which will hardly allow you to carry on your household life with ease and comfort. Hence your predicament is highly pitiable. You are simply wavering and restless like the billows of the wide sea that is owned by the munificent cōḷa kings who possess big armies handling long javelins and leather shields, and that approach the shore with the fish known as the Iṟavu and recede after taking with them pearl wreaths.

. மீட்டுவர வாய்ந்த வகையின் கண்ணும்

Mīṭṭuvara vāynta vakaiyiṉ kaṇṇum.

பிரிந்த தலைவன் இடைச்சுரத்து உருவு வெளிப்பட்டுழியும் மனம் வேறுபட்டுழியும் மீண்டு வருதலை ஆராய்ந்த கூறுபாட்டின் கண்ணும்.

When the hero who proceeds on his mission remembers in the way his wife and sees in his imagination her actual form and resolves to return to the place of the lady-love.

Illust.

உழையணந் துண்ட விறைவாங் குயர்சினைப்
புல்லரை யிரத்திப் பசுங்காய் பொற்பக்
கல்சேர் சிறுநெறி மல்கத் தாஅம்
பெருங்காடிறந்து மெய்தவந் தனவால்
அருஞ்செயற் பொருட்பிணி முன்னி யாமே
சேறு மடந்தை யென்றலிற் றான்ற
னெய்த லுண்கண் பைதல் கூரப்
பின்னிருங் கூந்தல் மறையினள் பெரிதழிந்
துதியன் மண்டிய வொலிதலை ஞாட்பி
னிம்மென் பெருங்களத் தியவ ரூதும்
ஆம்பலங் குழலி னேங்கிக்
கலங்கஞ ருறுவோள் புலம்புகொ ணோக்கே.

(Narriṇai. 113)

Here we find the hero giving out his feelings, on seeing before his mind's eye the actual form or image of the lady-love.

It is surprising to see the glances of the weeping eyes of my lady-love actually before me, which has managed to cross even

the extensive forest full of narrow paths studded with stones which resemble the unripe fruits of the *Iratti* with brittle base and lofty branches slightly bent down as the dear browzed on it; the very looks of the lady-love whose eyes, when I informed her of my parting in quest of wealth, were full of grief and who, hiding her face with her hair tresses lost all heart and wept actually like the reed pipe played by the musicians in the wide battle-field full of uproar when the cera king was out for a big fight.

ஒன்றுதெரிந் துரைத்திசி னெஞ்சே புன்காற்
சிறியிலை வேம்பின் பெரியகொன்று
கடாஅஞ் செருக்கிய கடுஞ்சின முன்பிற்
களிறுநின் றிறந்த நீரல் லீரத்துப்
பால்வீ தோன்முலை யகடுநிலஞ் சேர்த்திப்
பசியட முடங்கிய பைங்கட் செந்நாய்
மாயா வேட்டம் போகிய கணவன்
பொய்யா மரபிற் பிணவுநினைந் திரங்கும்
விருந்தின் வெங்காட்டு வருந்துதும் யாமே
யாள்வினைக் ககல்வா மெனினும்
மீள்வா மெனினும் நீதுணிந் ததுவே. (Narrinai. 103)

My dear heart! It is our lot to suffer in this new jungle where the male of the brown-coloured wild dog which lies with its milkless breast laid on the ground in the dampness or moisture caused by the urine of the male-elephant, which with its extreme fury and rut, broke the big branches of the margossa tree with its slender rind and small leaves, used to be worried at the thought or recollection of its former union with the bitch. It is not for me to dictate to you whether we must proceed in search of wealth or try to return to the place of our lady-love; it is for you to choose. Here we see the hero at a fix.

நெடுங் கழை முளிய வேனி னீடிக்
கடுங்கதிர் ஞாயிறு கல்பகத் தெறுதலின்
வெய்ய வாயின முன்னே யினியே
யொண்ணுத லரிவையை யுள்ளுதொறுந்
தண்ணிய வாயின சுரத்திடை யாறே. (Ainkuru. 322)

The hero who is in the mid-desert is full of feelings on remembering the lady-love's qualities of head and heart.

The passage across the desert which was very hot because of the scorching summer heat which caused the bamboos as well as the rocks break, appears very cool and comfortable, when I begin to ponder over the tender and amiable qualities of my lady-love with the bright forehead.

அவ்வழிப் பெருகிய சிறப்பின் கண்ணும்
Avvaḻip perukiya ciṟappiṉ kaṇṇum.

பிரிந்த இடத்துத்தான் பெற்ற பெருக்கம் எய்திய சிறப்பின் கண்ணும், மனமகிழ்ந்து கூறும். சிறப்பாவன; பகைவென்று திறை முதலியன கோடலும் பொருண் முடித்தலும் துறைபோகிய ஒத்தும் பிறவுமாம்.

The hero will gladly have his say, when, in his period of separation from his lady-love he attains fame in all ways. The fame consists in his extraction of subsidies or tributes from his adversary after a victory over him, completion of his errand etc.

Illust.

கோட லெதிர்முகைப் பசுவீ முல்லை
நாறிதழ்க் குவளையொ டிடைப்பட விரைஇ
யைது தொடைமாண்ட கோதை போல
நறிய நல்லோண் மேனி
முறியினும் வாயது முயங்குக மினியே. (Kuṟun. 62)

The sweet and lovely frame of this lady-love which smells as the wreath well-knit with the red kāntaḷ, the tender mullai and the Kuvaḷai with fragrant petals, is softer and brighter than the tender shoots and is very agreeable to embrace.

பேரிசை யூர்திப் பாகர் பாங்கினும்
Pēricai yūrtip pākar pāṅkiṉum

Ilam.

தானுற்ற இன்பத்தைப் பாகர்க்குக் கூறுதற் கண்ணும்.

When the hero praises the ability of his charioteer and tells him of the pleasure he enjoyed.

Illust.

மறத்தற் கரிதாற் பாக பன்னாள்
வறத்தொடு பொருந்திய வுலகுதொழிற் கொளீஇய
மழ மழை பொழிந்த புதுநீ ரவல
நாநவில் பல்கிளை கறங்கு மாண்வினை
மணியொலி கொள்ளாள் வாணுதல் அதனா
லேகுமின் என்ற விளையர் வல்லே
இல்புக் கறியுந ராக மெல்லென
மண்ணாக் கூந்தல் மாசறக் கழீஇச்
சில் போது கொண்டு பல்குர லழுத்திய
வந்நிலை புகுதலின் மெய் வரு துறூஅ
வீழ் பூ முடியள் கவைஇய
மடமா வரிவை மகிழ்ந் தயர் நிலையே. (Narriṇai. 42)

Oh Charioteer! owing to the incessant noise produced by the frogs in the pools full of fresh water which flowed in as a result of the rain, which used to come down in order that the world which suffered a lot by a protracted drought may again brush up and resume its activities with mirth and joy, our lady-love with the bright forehead is not likely to hear the sound of the tongued bells that we have tied to our chariot. Hence at our behest, some youngsters went in advance to inform our house-wife of our arrival. On hearing it, she, who had her purificatory bath in oil, dressed her hair neatly, and put some flowers on it. At that time I surprised her; she at once approached me with her bent frame and half-dressed loose hair and fondly embraced me. This I can never forget. Please drive fast the chariot so that I may have such a loving embrace once again.

இருந்த வேந்த னருந்தொழில் முடித்தெனப்
புரிந்த காதலொடு பெருந்தேர் யானு
மேறிய தறிந்தன் றல்லது வந்தவாறு
நனியறிந் தன்றோ விலனே தாஅய்
முயற்பற ழுகளு முல்லையம் புறவிற்
கவைக்கதிர் வரகின் சீறூ ராங்கண்
மெல்லிய லரிவை யில்வயி னிறீஇ
யிழிமின் என்றநின் மொழிமருண் டிசினே

வான் வழங்கியற்கை வளிபூட் டினையோ
மானுருவாக நின் மனம் பூட் டினையோ
உரைமதி வாழியோ வலவ வெனத்தன்
வரைமருண் மார்பி னளிப்பனன் முயங்கி
மனைக்கொண்டு புக்கன னெடுந்தகை
விருந்தேர் பெற்றன டிருந்திழை யோளே. (Akam. 384)

My dear charioteer! Having completed the errand on which I was sent by my king who is in his war camp, I, full of love for my lady, am conscious only of having ascended the big chariot but I am not aware of how I came here so soon. I am simply bewildered when you ask me to descend, having stopped the chariot at the house of my loveable wife, who resides in the small hamlet which is full of varaku (Common millet) well-grown in the mullai tracts where the rabbits play about freely. Was it the horse that you harnessed to the chariot? Or was it wind itself, the wind that blows about freely in the sky, that you attached or fastened to it. Or was it your own mind which served instead of the horse? Please tell me. So saying, the hero hugged him and both of them were the guests of the housewife.

Here we see the hero praising the abilities of his charioteer.

காமக் கிழத்தி மனையோ ளென்றிவர்
ஏமுறு கிளவி சொல்லிய வெதிரும்.

Kāmakkiḻatti manaiyō ḷeṉṟivar
Ēmuṟu kiḷavi colliya vetirum.

காமக் கிழத்தியும் மனையாளும் என்று சொல்லு மிருவரும் பாது காவலாகக் கூறிய கூற்றின் எதிரும் தலைவன் கூற்று நிகழும்.

இவ்விருவரும் இல்லுறை மகளிராதலின் தலைவன் மாட்டு நிகழு மவை இருவர்க்கும் ஒக்கும் என்க. அஃதாவது வழிவந்த வாறென்னை யெனவும் வருத்த முற்றீரெனவும் இந்நிகரன பல கூறுதல். (Ilam).

When the hero is confronted with perplexing and searching questions from his wife as well as his concubine. 'You have come a long way,' 'you ought to have suffered a lot,' are some of the words likely to be spoken by them.

Illust.

எரிகவர்ந் துண்ட வென்றாழ் நீளிடை
யரிய வாயினு மெளிய வன்றே
வவ்வுறு நெஞ்சங் கவவு நனி விரும்பக்
கடுமான் றிண்டேர் கடைஇ
நெடுமா னோக்கி நின்னுள்ளியாம் வரவே. (Ainguru.)

My dear lady with eyes long like the deer. When once I thought of coming to you driving fast my chariot drawn by fleet-footed horses, with my heart full of love for you, even the dry desert rendered fiery by the scorching sun, though it is generally difficult to cross, to me, it is very easy to cross.

These words are in reply to the lady who told him that he should have suffered much on his way.

தொடங்குவினை தவிரா வசைவி னோன்றாட்
கிடந்துயிர் மறுகுவ தாயினு மிடம்படின்
வீழ்களிறு மிசையாப் புலியினுஞ் சிறந்த
தாவிலுள்ளந் தலைத்தலைச் சிறப்பச்
செய்வினைக் ககன்ற காலை யெஃகுற்
றிருவே றாகிய தெரிதகு வனப்பின்
மாவி னறுவடி போலக் காண்டொறும்
மேவல் தண்டா மகிழ்நோக் குண்கண்
நினையாது கழிந்த வைக லெனையதூஉம்
வாழலன் யானெனத் தேற்றிப் பன்மாண்
தாழக் கூறிய தகைசா னன்மொழி
மறந்தனிர் போறிர் எம்மெனச் சிறந்த நின்
னெயிறுகெழு துவர்வா யின்னகை யழுங்க
வினவலானாப் புனையிழை கேளினி
வெம்மை தண்டா வெரியுகு பறந்தலைக்
கொம்மை வாடிய வியவுள் யானை
நீர் மருங்கறியாது தேர்மருங்கோடி
யறுநீ ரம்பியி னெறிமுத லுணங்கு
முள்ளுநர்ப் பனிக்கு மூக்கருங் கடத்திடை
யெள்ளல் நோனாப் பொருடரல் விருப்பொடு
நாணுத்தளை யாக வைகி மாண்வினைக்
குடம்பாண் டொழிந்தமை யல்லதை
மடங்கெழு நெஞ்சம் நின்னுழைய துவே. (Akam. 29).

My dear girl ! When I embarked on my mission goaded by the firm and spotless resolve which was in fact stronger than the mentality of the tiger, which, though in the pangs of extreme hunger, will not condescend to eat an elephant, if, while it was beaten by it, fell on its left side and not on the right, I told you that I will never outlive even a single day on which I failed to remember your pleasant eyes which resemble the two halves of a tender mango cut in twain. You now ask me incessantly even suppressing your smile that used to proceed from the polished teeth of your coral-like mouth, whether I forgot my former words of encouragement to you. Please listen. It was only my physical frame which bound by the sense of shame, and unable to put up with poverty which will be censured by the public, and full of the eagerness to earn wealth, that ventured to proceed to the dreary forest, the very thought of which is likely to make one tremble and lose all heart, and where the elephant which had its mastaka reduced by the scorching heat on the vast palai tract, not finding any water in its way, rushes towards the mirage and quite disappointed lies languished on the route like a boat stranded for want of water ; but my mind was all the while with you.

These are the words of the hero in response to the lady who asked him whether he forgot all about her while he was away from her on his mission.

சென்ற தேஎத் துழப்புநனி விளக்கி
யின்றிச் சென்ற தன்னிலை கிளப்பினும்.

Cenṟa tēet tuḻappunaṉi viḷakki
Yinṟic ceṉṟa taṉṉilai kiḷappiṉum.

தான் சென்ற தேயத்து வருத்தத்தை மிகவும் விளக்கித் தலைவியை ஒழித்துச் சென்ற தன்னிலைமை கிளப்பினும் கூற்று நிகழும். (Ilam.)

When the hero dilates upon the many hardships that confronted him in the place he had gone to and tells her of his state or condition after he parted from her in quest of wealth or fortune.

ஒழித்தது பழித்த நெஞ்சமொடு வழிப்படர்ந்
துள்ளியு மறிதிரோ வெம்மென யாழநின்
முள்ளெயிற்றுத் துவர்வாய் முறுவ லழுங்க

நோய்முந் துறுத்து நொதுமன் மொழியளின்
ஆய்நல மறப்பனோ மற்றே சேணிகந்
தொலிகழை பிசைந்த ஞெலிசொரி யொண்பறி
படுஞெமல் புதையப் பொத்தி நெடுநிலை
முளிபுன் மீமிசை வளிசுழற் றுறூஅக்
காடுகவர் பெருந்தீ யோடுவயி னோடலி
னதர்கெடுத் தலறிய சாத்தொ டொராங்கு
மதர்புலி வெரீஇய மையல் வேழத்
தினந்தலை மயங்கிய வனந்தலைப் பெருங்காட்டு
ஞான்றுதோன் றவிர்சுடர் மான்றூற் பட்டென
கட்படரோதி நிற்படர்ந் துள்ளி
யருஞ்செல வாற்றூ வாரிடை ஞெரேரெனப்
பரந்துபடு பாய னவ்வி பட்டென
விலங்குவளை செறியா விருத்த நோக்கமொடு
திலங்கிழை நினைவினை நின்ற நிற்கண்
டின்னகை யினைய மாகவு மெம்வயின்
னூடல் யாங்குவந் தன்றென யாழநின்
கோடேந்து புருவமொடு குவவுநுத னீவி
நறுங்கதுப் புளரிய நன்ன ரமையத்து
வறுங்கை காட்டிய வாயல் கனவி
னேற்றேக் கற்ற வுலமரல்
போற்றா யாகலிற் புலத்தியா லெம்மே. (Akam. 39)

Please do not speak words of estrangement assuming pain or affliction, and suppressing the smile that emanates from your thorn-like teeth, questioning me at the same time whether I ever thought of you while I went away and stayed in a far-off place, with a mentality that denounced or pooh-poohed the general saying that no one should offend or hurt woman's feelings or sentiments. Can I ever forget your excellent beauty and grace ?

After having proceeded to a far-off place, I thought of you at sun-down, in the big forest, where, as the bright sparks of the bamboos clashing against one another, set fire to the dried leaves and ultimately produced a big fire, the elephant herds which dreaded the well-grown tiger ran along with the caravans who dispersed helter-skelter in utter fright or consternation, and

remembered you, who, with eyes down like those of the female deer which tries to sleep at dusk, tried to keep your falling bangles in their places, scratching the earth with your toes. How is it, then, you have chosen to pick a quarrel with me? Even knowing my attitude as such, you prefer to get estranged from me and I am sure this is because you have not sufficiently realised the embarrassment I am in, as a result of the false dream, in which I had the rare pleasure and privilege of feeling with my hands your eye-brows as well as your forehead and dressing your sweet-smelling tresses.

அருந்தொழில் முடிந்த செம்மற் காலை
விருந்தொடு நல்லவை வேண்டற் கண்ணும்,

Aruntolil mutinta cemmar kālai
Viruntotu nallavai vēntarkannum.

அரிய வினையை முடித்துவந்த தலைமைக் காலத்து விருந்தினரொடு கூட நல்லவற்றைக் கிளத்தி விருப்பமுறுதற் கண்ணும் கூற்று நிகழும்.

(Ilam.)

செயற்கு அரிதாகிய வினையை முடித்த தலைமையை எய்திய காலத்தே தலைவி விருந்தெதிர் கோடலோடே நீராடிக் கோலஞ் செய்தல் முதலியவற்றைக் காண்டல் வேண்டிய இடத்தும் தலைவன் கூற்று நிகழும்.

(Nach.)

When on the successful completion of his undertaking the hero returns to the place and longs to see the lady well-dressed and quite ready to welcome him.

Illust.

முரம்புதலை மணந்த நிரம்பா வியலி
ஞெங்கித் தோன்று முமண் பொலி சிறுகுடிக்
களரிப் புளியிற் காய்பசி பெயர்ப்ப
வுச்சிக்கொண்ட வோங்குகுடை வம்பலீர்
முற்றையு முடையமே மற்றே பிற்றை
வீழ்மா மணிய புனைநெடுங் கூந்த
னீர்வார் புள்ளி யாக நனைப்ப
விருந்தயர் விருப்பினள் வருந்துந்
திருந்திழை யரிவைத் தேமொழி நிலையே. (Narrinai. 374)

Oh ye new-comers with tall umbrellas over your heads, who are refreshed by the tamarind which grows in the marshes of the tiny village full of salt-dealers and situated in a rough and inaccessible path. Was it given to me before this to see my lady-love, with tears which stood concealed from me in my presence, but which flowed down in drops on her breast almost immediately after I left her, actually enter the cooking apartment in order to feast me and engage herself in preparing the various sweet-dishes; she whose tresses are as bright as the blue gem who wears fine ornaments of excellent workmanship and who has a sweet and enticing voice. No, I say, I enjoy that happy sight only now. I know she had never entered the kitchen heretofore. Now she does it only because of her extreme affection for me.

மாலை யேந்திய பெண்டிரும் மக்களும்
கேளிர் ஒழுக்கத்துப் புகற்சிக் கண்ணும்.

Mālai yēntiya peṇṭirum makkaḷum
Kēḷir oḻukkattup pukaṟcik kaṇṇum.

வினைமுற்றிப் புகுந்த தலைமகனை எதிர்கொண்டு மங்கலமாக மாலை யேந்தி நின்றபெண்டிரும் மக்களும் கேளிரும் ஒழுகும் ஒழுக்கத்து விருப்பத்தின் கண்ணும் கூற்று நிகழும்.

When the women, children and relations receive him with garlands after his successful finish of his various errands.

Ilampūranar observes here as follows:—

ஈண்டு ஒழுக்கமாவது—சொல்லாது பெயர்ந்தீர் என்றலும், இளமையும் காமமும் நோக்காது பெயர்ந்தீர் என்றலுங் கூறி, இதற்குக் காரணம் என்னை எனத் தலைவன் வந்துழி அவர் நிகழ்த்தும் நிகழ்ச்சி.

Here the word "conduct" connotes the act of the lady-love who would ask him why he departed abruptly without informing her, or why he left her without the least regard or consideration for youthhood as well as passion.

உள்ளினெ னல்லனோ யானே யுள்ளி
நினைந்தனெ னல்லனோ பெரிதே நினைந்து
மருண்டனெ னல்லனோ வுலகத்துப் பண்பே
நீடிய மரத்த கோடுதோய் மலிநிறை

யிறைத்துணைச் சென்றற் றாஅங்
கனைப் பெருங் காமம் மீண்டு கடைக்கொளவே. (Kuɪun. 99)

In the commentary to kuɪuntokai we find this as the reply of the hero to the lady-love who asked him immediately on his return after a long separation with immense wealth, whether he ever thought of her.

I did think that the passion which like huge flood that touches the top most branch of the river-side tree, and which in the passage of time dwindles down, so that one has to dig the river for getting even a little water, should diminish in size and gradually waste away on seeing me. Nay, I repeatedly thought of it. But a reflection on human nature which with its love of wealth is often a hindrance to sexual bliss, often confounded me.

The nature referred to here is the convention that the house-holder who wants to carry on a successful married life, if he sets out from his house in quest of wealth, must return only after earning enough wealth. The analogy here is striking and full of force. Just as the flood which touched the top of the tree, flowed through a long distance in its way and subsided so that one had to bale out its water, the passion also was huge at the outset, gradually declined as I came and vanished as soon as I had my audience with my lady-love. The hero tells the maid that, though he was extremely anxious to return, he delayed so long only fearing the natnre of the world *i. e.*, if he had tried to amass wealth in right earnest it would have taken many months; but as in the meanwhile his thoughts were after her, he was tempted to return, rather early.

திருந்துங் காட்சிப் பெரும் பெயர்க் கற்பின்
நாணுடை யரிவை மாணகர் நெடுந்தே
ரெய்தவந் தன்றாற் பாக நல்லா
விளைய ரிசைத்தலிற் கிளையோ ரெல்லாஞ்
சேயுயர் நெடுங்கடைத் துவன்றின ரெதிர்மார்
தாயரும் புதல்வரும் தம்முன் பறியாக்
கழிபேருவகை வழிவழி சிறப்ப
வறம்புரி யொழுக்கங் காண்கம்
வருந்தின காண்க நின்றிருந்து நடைமாவே.

The hero addresses his charioteer while returning after fulfilling his mission.

Oh charioteer! our chariot has neared the place of the lady-love who looks very bright in her chastity. Learning our arrival through the urchins one and all our relatives have assembled in the lofty palace-gate in order to welcome us. We shall presently see the excellent life of righteousness and modesty led by the lady-love to the great satisfaction of her mothers and relatives. Please goad the horses and drive fast the chariot.

ஏனை வாயி லெதிரொடு தொகைஇ
Ēnaivāyi letirotu tokaii.

சிறந்த மொழியை ஒழிந்து நின்ற வாயில்கட்கு எதிரே கூறுங் கூற்றோடே முற் கூறியவற்றைத் தொகுத்து.

Reckoned with the hero's reply to the speeches of some others also. In all these thirty-three places the hero is expected to speak out.

Illust.

"நகுகம் வாராய் பாண" (Narriṇai. 250)
For transl See p. 249 (Thol. Karpu)

Sutra 147.

அவனறி வாற்ற வறியு மாகலி
னேற்றற் கண்ணு நிறுத்தற் கண்ணும்.

Avanari vārra variyu mākalin
Ērrar kannu niruttar kannum

This Sutra details the several places where the lady-love is expected to speak out during the Karpu stage.

உரிமை கொடுத்த கிழவோன் பாங்கிற்
பெருமையிற் றிரியா வன்பின் கண்ணும்.

Urimai koṭutta kiḻavōn pāṅkir
Perumaiyir ririyā vanpin kaṇṇum.

When the hero who is well-versed in the Vedas and the Sastras sets himself to perform sacrifices and when his wives, who know him as an erudite scholar, act up to his will and pleasure

ungrudgingly when he chooses the best among them for participating in the ceremonial functions with him, all the while feeling quite satisfied with the rights and privileges accorded to them. The heroes belong to the three varnas viz., Brahma, kshatrya and vaisya. The Brahman can marry or take to wife members of all the four castes. The kshatriya or the warrior from his as well as the other two castes and the vaisyas can have two wives one of his own caste and another from the last caste. When, however, the performer of the sacrifice chooses the wife of his own caste as his partner in the ceremonial functions, the other wives will not raise any objection but remain contented in the knowledge that he did quite the proper thing and feel greatly attached to him.

(Nach.)

Ilam.

தலைவனது வினைவைத் தலைவி மிக அறியுமாகலின் அவனை உயர்த்துக் கூறுதற் கண்ணும்.

When the lady-love talks in high terms of the hero as she knew his mind very well.

நின்ற சொல்லர் நீடு தோன் றினியர்
என்று மென்றோள் பிரிபறி யலரே
தாமரைத் தண்டா தூதி மீமிசைச்
சாந்திற் றொடுத்த தீந்தேன் போலப்
புரைய மன்ற புரையோர் கேண்மை
நீரின் றமையா வுலகம் போலத்
தம்மின் றமையா நந்நயந் தருளி
நறுநுதல் பசத்த லஞ்சிச்
சிறுமை யுறுபவோ செய்பறி யலரே. (Narrinai. 1)

My dear maid! Our hero is one who will never swerve from the path of virtue, ever sweet and agreeable. He never remains separated from me. His love and attachment are as dignified as the honey formed on the Sandal wood tree with the pollen obtained from the lotus as well as the Sandal wood. Being so, do you think that he would get non plussed on seeing the change in colour perceptible in my forehead, when, he who knows that he is as indispensable to me as water to the world, tries to part from me to earn wealth.

நிறுத்தற் கண்ணும்.

When the lady-love speaks out after weighing correctly the hero's qualities of head and heart mentioned by the maid.

"நிலத்தினும் பெரிதே வானினு முயர்ந்தன்று
நீரினு மாரள வின்றே சாரற்
கருங்கோற் குறிஞ்சிப்பூக் கொண்டு
பெருந்தே னிழைக்கும் நாடனொடு நட்பே. (Kuṟuṇ 3)

The friendship and attachment of the hero, in whose hilly tracts honey is produced in large quantities through the kuṟinji flowers with black rinds, is bigger than the world, loftier than the horizon and broader than the ocean.

கிழவனை மகடூஉப் புலம்புபெரி தாகலின்
அலமரல் பெருகிய காமத்து மிகுதியும்.

Kiḻavaṉai makaṭūup pulampu peritākaliṉ
Alamaral perukiya kāmattu mikutiyum.

When the lady-love is greatly pained on account of the fairly long separation of her husband from her, owing to various errands.

காமந் தாங்குமதி யென்போர் தாமஃ
தறியலர் கொல்லோ வனைமது கையர்கொல்
யாமெங் காதலர்க் காணே மாயிற்
செறிதுனி பெருகிய நெஞ்சமொடு பெருநீர்க்
கல்பொரு சிறு நுரைபோல
மெல்ல மெல்ல வில்லா குதுமே. **(Kurun. 290)**

In Kuṟuntokai we find this poem attributed to the lady-love, who talks to the maid and whose speech is intended for one who is present but spoken as if to a third person (muṉṉilaippuṟamoḻi). This is the reply of the heroine to the maid who advises her to await her hero's arrival with tranquillity and patience.

Those who press me to put up patiently with love-passion do not seem to realise the force of Love. Are they really so very strong as to put up with it? For my part I am sure to be gradually wasted away as the small foam in a flood that strikes

against a rocky surface, if I cannot have a sight of my dear hero. The idea here is, that she will die, if her hero prolongs the period of separation.

நீர்நீ டாடிற் கண்ணுஞ் சிவக்கும்
ஆர்ந்தோர் வாயிற் றேனும் புளிக்கும்
தணந்தனை யாயினெம் மில்லுய்த்துக் கொடுமோ
அந்தண் பொய்கை யெந்தை யெம்மூர்க்
கடும்பாம்பு வழங்குந் தெருவின்
நடுங்கஞ ரெவ்வங் களைந்த வெம்மே. (Kurun. 354)

The water is cool and pleasant to bathe and dive, but if one plays in it for a long time, his eyes get reddened. Honey is no doubt sweet, but to one who frequently tastes it, it gives a sour taste. Hence, if, owing to great familiarity you are bent upon parting from me, you, who had rescued me and relieved me of my misery in days that are past, in the streets full of venomous serpents, will do well to take me to my father's house and leave me there.

‘என்கைக் கொண்டு தன்கண் ணொற்றியும்
தன்கைக் கொண்டென் னன்னுத னீவியும்
அன்னை போல வினிய கூறியும்
கள்வர் போலக் கொடியன் மாதோ
மணியென விழிதரு மருவிப் பொன்னென
வேங்கை தாய வோங்குமலை யடுக்கத்
தாடுகழை நிவந்த பைங்கண் மூங்கில்
ஓடுமழை கிழிக்குஞ் சென்னிக்
கோடுயர் பிறங்கல் மலைகிழ வோனே. (Naṟṟiṇai. 28)

Our hero who owns the hill with many lofty peaks and with rivulets or hill-streams as clear as the blue gem, and on the sides of which, the tall bamboos with green knuckles pierce the clouds that pass through the sky, was all kindness to me when he first espoused me and showed his extreme affection for me by pressing my hands in his eyes and by gently touching my bright forehead with his hands and spoke to me endearing words as a mother would do. But the same hero is now as bad and cruel as a thief. Really his conduct is cruel and blameworthy.

வீழுநர் வீழப் படுவார்க் கமையுமே
வாழுந மென்னுஞ் செருக்கு. (Kuraḷ. 1193)

The pride or the mental satisfaction that, even though the the hero has left for the time-being, he will return soon and that a happy household life will then be possible, is fit to be entertained only by those women who are loved by those whom they love dearly. But, as it is not given to me to be loved by my hero, I have nothing to choose but to die and put an end to my miserable existence.

இன்பமு மிடும்பையு மாகிய விடத்தும்

Inpamu miṭumpaiyu mākiya viṭattum.

அங்ஙனம் அலமரல் பெருகிய வழித் தலைவனை எதிர்ப்பட்ட ஞான்று இன்பமும், தனிப்பட்ட ஞான்று துன்பமும் உளவாகிய இடத்தும்.

(Nach.)

When in consequence of the mental distress she is pleased whenever she sees her husband and aggrieved when alone owing to his separation from her.

Illust.,

வாரல் மென்றினைப் புலவுக் குரன் மாந்திச்
சாரல் வரைய கிளையுடன் குழீஇ
வளியெறி வயிரிற் கிளிவிளி பயிற்று
நளியிருஞ் சிலம்பி னன்மலை நாடன்
புணரிற் புணருமா ரெழிலே பிரியின்
மணிமிடைபொன்னின் மாமை சாயவெ
னணிநலஞ் சிதைக்குமார் பசலை யதனு
லசுணங் கொல்பவர் கைபோ னன்று
மின்பமுந் துன்பமு முடைத்தே
தண்கமழ் நறுந்தார் விறலவன் மார்பே. (Narriṇai. 304)

Whenever the chief of the hills, where the parrots with their kith and kin eat the sweet-smelling soft millet and invite one another in a voice, which sounds like the wind instrument known as the bugle or horn, comes to espouse me, I will put on a lovely appearance; but the moment he is away from me my entire

beauty and loveliness is marred by the appearance of pasalai or the yellow spots, which, like the gold that is interspersed or fitted in a blue gem, disfigures my frame, which is as lovely and graceful as the tender shoots of the mango-tree. Hence the chest of my hero which is soft and tender and which wears a fragrant wreath is possessed both of pleasure and pain just like the hand of those who are bent on killing the bird known as the Acuṇam, which is reputed to be a great enjoyer of sweet music.

‘ இன்க ணுடைத்தவர் பார்வல் பிரிவஞ்சும்
புன்க ணுடைத்தாற் புணர்வு. (Kural. 1152)

.True the hero's mere glance when he waited on me with the attire improvised from leaves during the clandestine stage of our love-affair was enjoyable as it indicated his desire to mix with me. Now, even when I am actually under his embrace, I entertain fear because of the apprehension that he would part from me. She fears because she thinks that the hero overdid things.

“ முள்ளுறழ் முளையெயிற் றமிழ்தூறுந் தீநீரைக்
கள்ளினு மகிழ்செய்யு மெனவுரைத்து மமையாரென்
னொள்ளிழை திருத்தும் ”

He praised me to the skies and told me that the spittle which flowed like nectar or ambrosia from the teeth as pointed as the thorn, pleased him more than toddy itself, and he did not stop there but proceeded to set right my bright ornaments which lay upturned and in disorder Hence the fear.

குக்கூ வென்றது கோழி யதனெதிர்
துட்கென் றற்றென் றூஉநெஞ்சம்
தோடோய் காதலர்ப் பிரிக்கும்
வாள்போல் வைகறை வந்தன்று லெனவே. (Kuṛun. 157)

The cock is crowing coo-coo and my pure heart entertains fear as the day-break has approached, which will separate me from my hero and hinder our sexual bliss.

கயந்தலை தோன்றிய காமர் நெய்யணி
நயந்த கிழவனை நெஞ்சு புண்ணுறீஇ
நளியி னீக்கிய விளிவரு நிலையும்.

Kayantalai tōnṟiya kāmar neyyaṇi
Nayanta kiḻavaṉai neñcu puṇṇuṟīi
Naḷiyi ṉīkkiya viḷivaru nilayum.

யானைக் கன்றுபோலும் புதல்வன் பிறத்தலான் உளதாகிய விருப்பத்தையுடைய நெய்யணிக்கு விரும்பிய தலைவனை நெஞ்சை வருத்தித் தன்னைச் செறிதலினின்று நீக்கிய இளிவந்த நிலைமைக் கண்ணும்.

தன்னை அவமதித்தாரென்று “இளிவருநிலை” என்றார்.

When the lady-love torments the hero who eagerly expects to witness the purificatory ceremony known in subjective treatises as the Neyyaṇi which is performed on the birth of a son and asks him to keep away from her. As she thought that the hero disregarded or neglected her, the words “இளிவருநிலை” are employed here.

Illust.

கருப்பு நடு பாத்திக் கதிர்த்த வாம்பல்
சுரும்புபசி களையும் பெரும்புன லூர
புதல்வனை யீன்றவெம் மேனி முயங்க
லதுவே தெய்யநின் மார்புசிதைப் பதுவே. (Ainguṟu. 65)

Oh Lord of the Marudam tract full of big water-courses, where the blue lotus which grew well in the midst of sugar-cane feeds and satisfies the hunger of the hovering bees; do not come near to embrace me who gave birth to a son only very recently lest your chest should be spoiled or tainted by so doing.

These are the words of the lady-love commenting on the separation of the hero when she gave birth to a son.

புகன்ற வுள்ளமொடு புதுவோர் சாயற்கு
அகன்ற கிழவனைப் புலம்புநனி காட்டி
யியன்ற நெஞ்சந் தலைப்பெயர்த் தருக்கி
வெதிர் பெய்து மறுத்த வீரத்து மருங்கினும்.

Pukaṉṟa vuḷḷamoṭu putuvōr cāyaṟku
Akaṉṟa kiḻavaṉai ppulampunaṉi kāṭṭi
Iyaṉṟa neñcan talaippeyart tarukki
Vetir peytu maṟutta vīrattu maruṅkiṉum,

புதல்வனை விளையாட்டை விரும்பின உள்ளத்தோடே புதுவது புணர்ந்த பரத்தையர் தன் மாட்டு மனநெகிழ்ந்த மென்மையின்பொருட்டு அவர்க்கு அருள்செய்யப் பிரிந்துவந்தோனை, தனது தனிமை மிகவும் அறிவித்து அவன் மேற்சென்ற நெஞ்சினைச் செல்லாமல் அவனிடத்திருந்து மீட்டு அருகப்பண்ணி, பிறருள் ஒருத்தியைக்காணாளாயினும் கண்டாள் போலத் தன்முன்னர்ப் பெய்துகொண்டு வாயின் மறுத்ததனால் தோற்றிய நயனுடைமைக்கண்ணும் எனவே மறுப்பாள்போல நயந்தாளாயிற்று.

When the lady sees her hero who falls into the company of public women or kept mistresses, who on the pretext of pleasing or fondling his new-born child entraps him and when as a consequence of it the lady tries to find fault with him by telling him that she saw him in the company of another woman, though in fact she did not actually see him in any other girls' company.

Here Iḷampūraṇar will however interpret "புகன்ற உள்ளம்" as the heart full of the eager desire to resort to the public women.

Illust.

கடல்கண் டன்ன கண்ணகன் பரப்பி
னிலம்பக வீழ்ந்த வேர்முதிர் கிழங்கின்
கழைகண் டன்ன தூம்புடைத் திரள்காற்
களிற்றுச் செவியன்ன பாசடை மருங்கிற்
கழுநிவந் தன்ன கொழுமுகை யிடையிடை
முறுவன் முகத்திற் பன்மலர் தயங்கப்
பூத்த தாமரைப் புள்ளிமிழ் பழனத்து
வேப்புநனை யன்ன நெடுங்கணீர் ஞெண்
டிரைதேர் வெண்குரு கஞ்சி யயல
தொலித்த பகன்றை யிருஞ்சேற் றள்ளற்
றிதலையின் வரிப்ப வோடா விரைபுத
னீர்மலி மண்ணளைச் செறியு மூர!
மனைநெடு வயலை மாணிவர் கொழுங்கொடி
அரிமல ராம்பலோ டார்தழைத் தைஇ
விழவாடு மகளிரொடு தழுவணிப் பொலிந்து
மலரே ருண்கண் மாணிழை முன்கைக்
குறுந்தொடி துடக்கிய நெடுந்தொடர் விடுத்த
துடன்றனள் போலுநின் காதலி யெம்போற்

புல்லுளைக் குடுமிப் புதல்வற் பயந்து
நெல்லுடை நெடுநகர் நின்னின் றுறைய
என்ன கடத்தளோ மற்றே தன்முகத்
தெழுதெழில் சிதைய வழுதன ளேங்கி
யடித்தென வுருத்த தித்திப் பல்லூழ்
நொடித்தெனச் சிவந்த மெல்விரற் றிருகுபு
கூர்நுனை மழுங்கிய வெயிற்றள்
ஊர்முழுது நுவலுநிற் காணிய சென்மே. **(Akam. 176)**

Oh Lord of the Marudam tract! where in the fields full of the screams of birds, the lotus flowers blossom as the smiling faces amidst the buds as pointed as the impaling sticks, by the side of the green leaves of the aquatic plants, as broad as the elephant's ear and with the rind which looks like the bamboo and roots which cleave the bottom surface, the crabs with eyes as big as the buds of the morgossa, fearing the white stork bent upon its prey, runs about with mud stuck to its frame in streaks as the spots known as the titalai and hide themselves in the earth holes covered by water. I suppose your beloved mistress disapproved of your act and got angry with you for having given up your attachment to her, and ceased dancing with her holding your hands in the company of women who too danced about as if on festive occasions. Where is the necessity for her to remain separated from you, as I myself do in this house full of paddy having given birth to a child with scanty hair. Poor woman, she will sob and weep, thereby spoiling all her made-up charms, and with her body full of yellow-spots caused by your separation will writhe and twist her soft-fingers which have been rendered red by frequent snaps and with teeth shorn of their sharpness will complain about you throughout the village. Hence kindly proceed there that they may see you and be pleased.

தங்கிய வொழுக்கத்துக் கிழவனை வணங்கி
யெங்கையர்க் குரையென வுரைத்தற் கண்ணும்

Taṅkiya vol̲ukkattuk kil̲avan̲ai vaṇaṅki
eṅkaiyark kuraiyen̲a vuraittar kaṇṇum.

பரத்தையர் மாட்டுத்தங்கிய செவ்வியை மறையாத ஒழுக்கத்தோடே வந்த தலைவனை நீ கூறுகின்ற பணிந்த மொழிகளை எங்கையர்க்கு வணங்கிக் கூறென இரந்துகேட்டற்கண்ணும். **(Nach.)**

When on seeing her hero approaching her with the marks caused by his union with a woman of the town, the lady-love discards all his submissive words and asks him to practise them all before her sisters or co-wives whom he had the good fortune to embrace the previous night.

"நோதக்கா யெனநின்னை நொந்தீவா ரில்வழித்
தீதிலேன் யானெனத் தேற்றிய வருதிமன்
நெகிழ்தொடி யிளையவ ரிடைமுலைத் தாதுசோர்ந்
திதழ்வனப் பிழந்தநின் கண்ணிவந் துரையாக்கால்.

You will come to exhort me and declare your innocence when your own wreath which, owing to the dropping of the pollen in its petals in the course of your union, has lost its freshness, did not act as your subtle enemy by revealing your secret act of love and when there is nobody to get disgusted with you by condemning your lasciviousness,

மண்டு நீராரா மலிகடல் போலுநின்
தண்டாப் பரத்தை தலைக்கொள்ள நாளும்
புலத்தகைப் பெண்டிரைத் தேற்றி மற் றியாமெனிற்
றேலாமோ நின்பொய் மருண்டு.

As your lascivious leanings are growing day by day like the sea that remains unfilled even when many rivers empty themselves in it, you will be able to convince the women who are fit to pick up love-quarrels with you. For our part we are sure to be outwitted by you by believing everyone of your feigned acts of love and courtesy as true.

நினக்கே யன்றஃ தெமக்குமா ரினிதே
நின்மார்பு நயந்த நன்னுத லரிவை
வேண்டிய குறிப்பினை யாகி
ஈண்டுநீ யருளா தாண்டுறை தல்லே. (Ainguṟu. 46)

Your sojourn in the house of your concubine who has a fascination for your chest, acting up to her wishes without bestowing your grace on me, is desirable not only to you but also to me.

செல்லாக் காலைச் செல்கென விடுத்தலும்

Cellāk kālaic celkeṉa viṭuttalum.

தலைவன் செல்லான் என்பது இடமும் காலமும்பற்றி அறிந்த காலத்து ஊடலுள்ளத்தாற் கூடப் பெறாதாள் செல்கெனக் கூறிவிடுத்து ஆற்றுதற் கண்ணும்.

When the lady who knows from a shrewd insight into the place and time, that her hero will not part from her but at the same time who is unwilling to have union with him, because of her displeasure at his unrighteous conduct, abruptly asks him to go away and subsequently consoles or pacifies him.

தலைவன் போகாத காலத்துப் போகெனக் கூறுதலும். **(Ilam.)**

When the lady-love orders him to go away when he persists in arguing or remonstrating with her.

பூங்கட் புதல்வனைப் பொய்பல பாராட்டி
நீங்கா யிகவாய் நெடுங்கடை நில்லாதி
ஆங்கே யவர்வயிற் சென்றீ யணிசிதைப்ப
னீங்கெம் புதல்வனைத் தந்து. **(Kalith. 79)**

You will not stir out from this place and stop your feigned fondling of the child with flower-like eyes ; nor will you dare to go against the wishes of your kept mistresses. Do not stay here in my house front. Go back to them. Leave the child here as he will after all prove a source of disturbance to your continued or uninterrupted enjoyment.

சேற்றுநிலை முனைஇய செங்கட் காரா
னூர்மடி கங்குலி னோன்றளை பரிந்து
கூர்முள் வேலி கோட்டி னீக்கி
நீர்முதிர் பழனத்து மீனுட னிரிய
வந்தூம்பு வள்ளை மயக்கித் தாமரை
வண்டூது பனிமல ராரு மூர
யாரையோ நிற் புலக்கேம் வாருற்
றுறையிறந் தொளிரும் தாழிருங் கூந்தற்
பிறரு மொருத்தியை யெம்மனைத் தந்து
வதுவை யயர்ந்தனை யென்ப வஃதியாங்
கூறேம் வாழிய ரெந்தை செறுநர்
களிறுடை யருஞ்சமந் ததைய நூறு
மொளிறுவாட் டானைக் கொற்றச் செழியன்
பிண்ட நெல்லி னள்ளூ ரன்னவெம்

மொண்டொடி நெகிழினு நெகிழ்க
சென்றீ பெருமநிற் றகைக்குநர் யாரே. (Akam. 46)

This stanza is attributed in Akam to the maid of the heroine who refuses to effect an interview between the hero and his mistress though it is given here as an illustration for the speech of the lady-love herself.

The chief of the agricultural tract is being addressed as the Lord of the place where the red-eyed buffalo getting disgusted with its place in the mire, extricates itself from the strong fetters during dead of night, removes the thorny fence with its horns, spoils the mullai flowers which surround the lotuses and eats the heaped lotus flowers. Here we see the buffalo, the lotus, the muddy ponds and other things that pertain to the Marudam or the agricultural tract.

பிறரு மொருத்தியைத் தம்மனைத் தந்து.

Here we have a reference to a second marriage effected by the hero even when the first wife is alive. This custom appears to have been in considerable vogue in ancient times. Here again we have a reference to the village named Aḷḷūr captured by the Pandya after a strenuous fight.

காமக் கிழத்தி தன்மகத் தழீஇ
ஏமுறு விளையாட் டிறுதிக் கண்ணும்.

Kamak kiḻatti taṉmakat taḻīi
Ēmuṟu viḷayāṭ tiṟutik kaṇṇum.

மனையறத்திற்கு உரியளாக வரைந்துகொண்ட காமக் கிழத்தி, தலைவி புதல்வன் மனைப்புறத்து விளையாடுகின்றவனைத் தழுவிக் கொண்டு தான் ஏமுறுதற்குக் காரணமான விளையாட்டின் முடிவின் கண்ணும்.

அவள் எம்மைப் பாதுகாப்பீரோ வென வினையவழி அவனும் அதற்கு உடன்பட்டான்போலக் கூறுவன உள வாதலின் ' ஏமுறு விளையாட்டு " என்றார். ' இறுதி ' என்றார் விளையாட்டு முடியுந்துணையுந் தான் மறைய நின்று பின்னர்க் கூறுதலின்.

When the lady-love sees a kept mistress whom the hero married and who too was qualified or privileged to run the household, embraces the child she bore the hero. When the mistress

asks the child whether he will protect her too, the child will say that he will. Hence the words "எழுது விளையாட்டு" have been employed. The word "இறுதி" or the end signifies that the lady-love stands hidden or concealed till the fondling is actually over and then only speaks out.

நாயுடை முதுநீர்க் கலித்த தாமரைத்
தாதி னல்லி யவிரிதழ் புரைய
மாசி லங்கேழ் மணிமருள் செவ்வாய்
நாவொடு நவிலா நகைபடு தீஞ்சொல்
யாவரும் விழையும் பொலந்தொடிப் புதல்வனைத்
தேர்வழங்கு தெருவிற் றமியோற் கண்டே
கூரெயிற் றரிவை குறுகி யாவருங்
காணுந ரின்மையிற் செத்தனள் பேணிப்
பொலங்கலஞ் சுமந்த பூண்டாங் கிளமுலை
வருக மாளவென் னுயிரெனப் பெரிதுவந்து
கொண்டன ணின்றோட் கண்டுநிலைச் செல்லேன்
மாசில் குறுமக ளெவன்பே துற்றனை
நீயுந் தாயை யிவற்கென யான்றற்
கரைய வந்து விரைவனென் கவைஇக்
க்ளவுடம் படுநரிற் கவிழ்ந்துநிலங் கிளையா
நாணி நின்றோள் நிலைகண்டி யானும்
பேணின னல்லனோ மகிழ்ந வானத்
தணங்கருங் கடவுளன் னோணின்
மகன்றாயாதல் புரைவதா லெனவே. (Akam. 16)

Here we have a pleasant situation. The hero returns from the Parattayar cēri and tells his legally wedded wife that he knew no woman other than the lady-love whereon the latter retorts as follows :—

A woman with sharp polished teeth encountered our child with gold bangles, beloved by all, alone in the car street and seeing that no one was by his side took him in her arms and fondly embraced him. On seeing this I approached her and told her not to get confounded adding that she too was the child's mother and that she need not feel ashamed. The woman,

however, stood abashed with bent head as if she were a thief or robber. I consoled her and now I see your nefarious activities.

சிறந்த செய்கை யவ்வழித் தோன்றி
யறம்புரி நெஞ்சமொடு தன்வர வறியாமை
புறஞ் செய்து பெயர்த்தல் வேண்டிடத் தானும்.

Ciṟanta ceykai yavvaḻit tōṉṟi
Aṟampuri neñcamoṭu taṉvara vaṟiyāmai
Puṟañceytu peyarttal vēṇṭiṭat tāṉum.

காமக் கிழத்தியது ஏமுறும் விளையாட்டுப் போலாது தலைவி தன் புதல்வனைத் தழீஇ விளையாட்டையுடைய இல்லிடத்தே தலைவன் தோன்றி, அவ்விளையாட்டு மகிழ்ச்சியாகிய மனையறத்தினைக் காண விரும்பிய நெஞ் சோடே தன்வரவினைத் தலைவி அறியாமல் அவள் பின்னே நிற்றலைச் செய்து தலைவியது துனியைப் போக்குதல் வேண்டிய இடத்தும்.

"தன் வர வறியாமை" என்றதற்குத் தன்னைக் கண்டால் தலைவி யுழை நின்றார் தமக்குச் செய்யும் ஆசாரங்களையும் அவர் செய்யாமற் கை கவித்துத் தன்வர வறியாமை நிற்பனென்று கொள்க.

When the hero visits the harem stealthily and finding his wife actually playing with the new-born child, stands behind the lady-love watching the event and subsequently tries to get rid of her temporary love-quarrel or ūdal.

அவ்வழி avvaḻi—When the lady-love too plays with her son in the same way as the hero's concubine. (Ilam.)

'*தன்வர வறியாமை*'. The hero will post himself in a place without the knowledge of the lady-love, beckoning to the lady's maids to keep quiet without doing obeisance to him, as was their wont, so that the lady may not know his presence.

Illust. பெரும,

விருந்தொடு கைதூவா வெம்மையு முள்ளாய்
பெருந்தெருவிற் கொண்டாடி ஞாயர் பயிற்றத்
திருந்துபு நீகற்ற சொற்கள் யான் கேட்ப
விருந்தோவா நெஞ்சிற் கமழ்தயின் றற்றால்
பெருந்தகாய் கூறு சில,

Oh dignified one! In order to sweeten my mind which has not ceased to enjoy the sweetness of your babbling or lisping, please tell me the words you were able to learn distinctly from your mothers in the broad street, even without thinking of me, who has practically no respite owing to the advent of guests in my house. These words were addressed to the child.

எல்லிழாய்!

> சேய்நின்று நாங் கொணர்ந்த பாணன் சிதைந்தாங்கே
> வாயோடி யேனாதிப் பாடியோ மென்றற்றா
> நோய்நாந் தணிக்கு மருந்தெனப் பாராட்ட
> வோவா தடுத்தடுத் தத்தத்தா வென்பான் மாணா
> வேய்மென்றோள் வேய்த்திறஞ் சேர்த்தலு மற்றிவன்
> வாயுள்ளிற் போகானரோ.

These lines were addressed by the lady-love to her maid.

Just as the Pāṉan or the minstreḷ who is well-acquainted with us, replied that he was in the Enādippādi or the street inhabited by courtesans, by a slip of the tongue, when I asked him where he was, so also, this darling of ours whom we fondle as a cure for our mental illness frequently pronounces the words Attā attā (Father, Father) and even when I pass over it and again lift me in my arms, the man guilty of a hundred offences (*i. e.*, this child's father) does not move from his mouth *i. e.*, the child has not ceased to pronounce his father's name. What then can be the reason for this? Enādippādi is a place where the courtesans abound. This place was so named because an officer who had the title of Enadi bestowed on him, built the same specially for courtesans. Here the situation is this. The hero in order to enjoy the sight of his wife playing with his darling, stands behind the lady-love. The child who had beheld its father begins to cry out father, father. At this stage, the hero gestures to the maids who waited on the lady-love to keep silent and not to do any kind of obeisance to him. The maids obey him and we find the lady-love addressing the maid without being aware of the presence of the hero behind her.

> "உள்ளி யுழையே யொருங்கு படைவிடக்
> கள்வர் படர்தந் ததுபோலத் தாமெம்மை
> யெள்ளுமார் வந்தாரே யீங்கு."

(Kalith. 81)

The lady-love who afterwards came to know of the hero's arrival through the gestures of the maid as well as the cries of atta, atta, produced by her son, tells her maid, that the hero had come there not out of any love or affection for her, but simply to deride or ridicule her, just like the thieves who proceed to direct their missiles and arrows on their enemies.

தந்தையர் ஒப்பர் மக்கள் என்பதனால்
அந்தமில் சிறப்பின் மகப்பழித்து நெருங்கலும்.

Tantayar oppar makkaḷ eṉpataṉāl
Antamil ciṟappiṉ makappaḻittu neṟuṅkalum.

அங்ஙனம் விளையாடுகின்ற காலத்து மக்கள் தந்தையரை ஒப்பர் என்னும் வேதவிதிபற்றி முடிவில்லாத சிறப்பினையுடைய மகனைப்பழித்து வெகுளுதற் கண்ணும். மகனுக்கும் இதுபடுமென்று கருதிக் கூறலின் தலைவனைப் பழித்தென்னாது "மகப்பழித்து" என்றார்.

When the lady-love takes the child in her hands and blames him regularly as she would her lover, on the assumption that the child takes after his father, and that in time he too will come to possess the same qualities as his father.

Illust.

செம்மால்!

வனப்பெலா நுந்தையை யொப்பினும் நுந்தை
நிலைப்பாலுள் ளொத்த குறியென் வாய்க் கேட்டொத்தி
கன்றிய தெவ்வர்ச் கடந்து களங்கொள்ளும்
வென்றி மாட்டொத்தி பெருமமற் றெவ்வாதி
யொன்றினேம் யாமென் றுணர்ந்தாரை நுந்தையோன்
மென்றோ ணெகிழவிடல். (Kalith. 86)

My darling! Although you completely take after your father in physical beauty and charm, kindly learn from me the qualities of your father that will best suit you. For instance—, you try to resemble him in his victory over his enemies and in capturing the battle-field in consequence of the victory; but do not be like him in deserting those who think that they are of one mind with the hero, to the great debilitation of their arms and take to unrighteous activities.

When the lady was thus talking to her child, she saw him laughing at somebody. She was then at a fix and reflected as to who he could be, facing whom, the child laughed. She then turned round and beheld the hero. At this stage.

> " தந்தை வியன்மார்பிற் பாய்ந்தான் அறனில்லா
> அன்பிலி பெற்ற மகன்."

The son born of the hero void of love and righteousness fell on the broad chest of the hero and hugged him. Here we see the lady-love complaining about the child who, she thinks, is more attached to the father than to her.

> கொடியோர் கொடுமை சுடுமென ஒடியாது
> நல்லிசை நயந்தோர் சொல்லொடு தொகைஇப்
> பகுதியி னீங்கிய தகுதிக் கண்ணும்.

> Koṭiyōr koṭumai cuṭumeṉa oṭiyātu
> Nallicai nayantōr colloṭu tokaiip
> Pakutiyi ṉiṅkiya takutik kaṇṇum.

கொடியோராய்த் தலைவன் புறத்தைக் கூறுதற்கு விரும்பினோர் பரத்தையர்க்கு வாயிலாய் வந்து கூறிய சொல்லோடே தானும் அவரிடத்தே சேர்ந்து, காவற் பாங்கிற் பக்கமும் ஆங்கோர் பக்கமுமாகிய பகுதி காத்தலினின்று நீங்கிய பரத்தையரைக் கூடிய கொடுமை நெஞ்சைச் சுடுமென்று கூறி அவன் தவற்றைக் கூறுதலைத் தவிராமற் கூறுதற்குத் தக்க தகுதியிடத்தும். கொடியோர் என்றது பாணர் கூத்தர் விறலியர் அந்தணர் முதலியோரை. பகுதிகளைக் காத்தற்குப் பிரிவேனெனக் கூறிப் பிரிந்து பாணர் முதலியோர் புதிதிற் கூட்டிய பரத்தையரிடத்தே ஒழுகிய மெய் வேறுபாட்டோடு வந்தானைக் கண்டு அப்பகுதிகளைப் பரத்தையராகக் கூறுவாளாயிற்று. (Nach.)

When the dancers, eulogists, the Brahmans and other mediators (வாயில்கள்) try to intervene for patching up the love-quarrel between the hero and his lady-love and when the latter joins them in the condemnation of the hero, who, on the pretext of parting from her in order to protect the distressed under his regime, resorted to the place inhabited by the courtesans, all the while knowing fully well that such condemnation will pain the hero considerably.

கொடியாரது கொடுமை சுடாநின் றதெனப்
புணர்ச்சியை ஒடியாது புகழை விரும்பினோர்
சொல்லோடே ஒருப்பட்டு வேறுபடுதலின் நீங்கிய
தகுதிக் கண்ணும். (Ilam.)

When, without giving up the idea of union, as she felt wounded by the unkindness or cruelty of the wicked hero, she accepts him being bent upon righteousness, unlike the courtesans whose one thought is love or passion and then affects to be estranged with him. The purport here is that the lady-love will know or is likely to know exactly what to do and what not to do under such trying circumstances. The term "கொடியோர்" connotes here the Pāṇar, kūttar, vīṟalīar, Antaṉar and other mediators.

புகழை விரும்பினோர் சொல்லுஞ் சொல்லாவது.

The word pronounced by those who love only fame is the love of righteousness and not animal passion.

Illust.

கண்ணீ நீ கடிகொண்டார்க் கனைதொறும் யாமழப்
பண்ணினாற் களிப்பிக்கும் பாணன் காட் டென்றானோ
பேணா னென் னுடன்றவ ருகிர்செய்த வடுவினான்
மேனாணின் றோள் சேர்ந்தார் நகை சேர்ந்த விதழினே.

The lady chides the hero for his having gone astray from the path of virtue.

Did the Pāṇan ask you to point out to me your lips with the imprint of the teeth of the courtesans whom you embraced in order to please them who had their grievances against you for having neglected them, so that I may continue to mope and pine every time, you choose to cohabit with them.

யார்வனெங் கூந்தல் கொள்வா னிதுவுமோர்
ஊராண்மைக் கொத்த படிறுடைத் தெம்மனை
வாரனீ வந்தாங்கே மாறு.
என இவை ஓருயிர்ப் புள்ளி னிருதலையுள் ளொன்று
போரெதிர்ந் தற்றாப் புலவனீ கூறியென்
னாருயிர் நிற்குமாறியாது.

தெளிந்தேம்யாங் காயாதி யெல்லாம் வல்லெல்லா, பெருங்காட்டுக் கொற்றிக்குப் பேய் கொடித்தாங்கு, வருந்தின்று வஞ்ச முரைத்து.

மருந்தின்று, மன்னவன் சீறிற் றவறுண்டோ நீ நயந்த,
வின்னகை தீதோ விலேன்
மாண்மறந்துள்ளாத நாணிலிக் கிப்போர்
புறஞ்சாய்ந்து காண்டைப்பாய் நெஞ்சே யுறழ்ந்திவனைப்
பொய்ப்ப விடேஎ மெனநெருங்கிற் றப்பினே
னென்றடி சேர்தலுமுண்டு. (Kalith. 89)

The lady-love says to herself " who is this man ? What right has he to touch my hair tresses " and addressing the hero adds the following words. " Your present act is as cruel as your unrighteous rule, wherein you make a pretence or show of safeguarding your subjects while in fact you do it not. Please reflect on this. Do not frequent my abode hereafter. Go back to your place in the same manner as you came here."

On hearing this the worried hero gives the following reply.

" Please listen. Your act resembles the duel between the two heads of a bird which are united in body and soul. Both of us are one though our physical forms are two different things. What then is the use of your estrangement towards me ? Leave off this critical attitude and see your way to save my life."

" Please do not worry yourself by fabricating falsehoods, just like the demons which attempt to enlighten with their new fables, Durga or the war goddess who resides in the woods and who is omniscient. I have known clearly your acts of hypocrisy and double-dealing."

Thereon the hero retorted like this ; Get not angry on me and denounce me as a fiend. Do not think of attributing to me faults and mistakes. My dear, with a sweet smiling face, I am not at all guilty of the offence you impute to me. The king oftentimes gets angry without reason even though the person who is subject to his wrath is absolutely blameless. If you do like that and wax angry at me I have no way of escape.

The lady-love thereon addressed her heart in the following manner.

"If I try to contradict him and allow him not to utter falsehood in my presence, he may confess that he had been in the wrong and bow before me. Hence please pretend as having been defeated in the love-quarrel by this shameless person who, having forgotten me, had never allowed me to be a respectable housewife and await the result." So saying she set herself free from the angry sentiment she was entertaining against the hero.

கொடுமை யொழுக்கங் கோடல் வேண்டி
யடிமேல் வீழ்ந்த கிழவனை நெருங்கிக்
காதலெங்கையர் காணி னன்றெனா
மாதர் சான்ற வகையின் கண்ணும்.

Koṭumai yoḻukkaṅ kōṭal vēṇṭi
Yaṭimēl vīḻnta kiḻavaṉai nerunkik
Kātal eṅkaiyar kāṇi ṉaṉṟeṉa
Mātar cāṉṟa vakaiyiṉ kaṇṇum.

அங்ஙனம் பகுதியினீங்கிப் பரத்தையர் மாட்டொழுகிக் கொடுமை செய்த ஒழுக்கத்தைத் தலைவி பொறுத்தலை வேண்டித், தன் அடிமேல் வீழ்ந்து வணங்கிய தலைவனை அதனின்மீது துனிமிக்குக் கழறி நின்மாட்டுக் காதலையுடைய என் தங்கையர் காணின் இவை நன்றெனக் கொள்வரெனக் கூறிக் காதல் அமைந்து மாறிய வேறுபாட்டின் கண்ணும்.

When, with a view to pacify her wrath, the hero, who has been guilty of disloyalty, falls at her feet, the lady-love gets appeased and tells him that it would hardly look well in the eyes of her sisters whom he had espoused.

மெய்யைப் பொய் யென்று மயங்கிய கையொன்று
அறிகல்லாய் போறிகாணீ;
நல்லாய், பொய்யெல்லா மேற்றித் தவறுதலைப்பெய்து
கையொடு கண்டாய் பிழைத்தே னருளினி;
அருளுகம் யாம்யாரே மெல்லா தெருள
வளித்துநீ பண்ணிய பூழெல்லா மின்னும்
விளித்துநின் பாணனோ டாடி யளித்தி
விடலைநீ நீத்தலி னோய்பெரி தேய்க்கு
நடலைப்பட் டெல்லா நின் பூழ்."

These lines are in reply to the lady-love who refused to believe the statement of the hero who, when asked to repair to the house of the courtesan, told her that he parted from her only to witness the partridge fight that was got up as an amusement.

The hero told her as follows; " From the way in which you disbelieve my true statement, it appears that you have not known the world well. Oh good lady ! you are now satisfied that you have confirmed the faults of mine, convinced me that I had been in the wrong and caught me red-handed. I too have escaped from your wrath. Be merciful to me at least hereafter."

On hearing this, the lady tells him as follows :—

" I shall pardon you and allow you to send for your courtesans through your Pāṉaṉ and play freely with them thereby relieving them of their anxiety caused by your separation from them. This is the supreme act of grace I am now capable of. What else can I do to please you ? "

Here Ilampūranar observes as follows :---

We see here the hero's fall or prostration at the feet of the lady saying that as she had caught him red-handed it was equally her duty to bestow her grace on him, the appeasement or declaration of love on the part of the heroine who tells him that she will excuse him but does not know what right she has to do so adding that he was free to play with the courtesans who are sure to feel his absence very keenly. The word " பூழ் " here connotes by implication the courtesans and the kept mistresses of the hero.

நினக்கே யன்றஃ தெமக்குமா ரினிதே
நின்மார்பு நயந்த நன்னுத லரிவை
வேண்டிய குறிப்பினை யாகி
யீண்டுநீ யருளா தாண்டுறை தல்லே. (Ainguṟu. 46)

Your sojourn in the house of the lovable prostitute who loves you, acting up to all her wishes without bestowing the slightest grace on me, is agreeable not only to you but to me also.

தாயர் கண்ணிய நல்லணிப் புதல்வனை
மாயப் பரத்தை யுள்ளிய வழியும்.

Tāyar kaṇṇiya nallaṇip putalvaṉai
Māyap parattai yuḷḷiya vaḻiyum.

தாயரைக் கிட்டிய நல்லணியையுடைய புதல்வனை மாயப் பரத்தை குறித்த வழியும் கூற்று நிகழும். புதல்வனைப் பரத்தமை குறித்தலாவது, தலைவன் புறப்பெண்டிர் மாட்டுப் போகிய வழி வெகுளுமாறு போலப் புதல்வனையும் அவரிடைச் சென்ற வழி வெகுளல். கண்ணிய நல்லணி யெனவே அவர் கொடுத்த நல்லணியென்பது பெறுதும். பரத்தைமை யுள்ளாதவழி இவள் மாட்டுக் குறிப்பு நிகழாதாம். (Ilam.)

When the lady-love accuses the hero of disloyalty or want of constancy in having deserted her and had recourse to public women, on seeing the way in which her child was dressed or adorned by them. Even among the public women, those who had the good fortune to have his union will deck the child as they sing their own praise, while those who had no chance to meet him at all will adorn him revealing at the same time their mental anxiety caused by his indifference towards them.

The lady will chide her son also, as she used to do her hero, for having gone to the house of public women. The words "கண்ணிய நல்லணி" connote the jewels presented by those women. If, however, the heroine does not think that her darling had been to the houses of ill-repute, she will not choose to rebuke him.

Illust.

உறுவளி தூக்கு முயர்சினை மாவி
னறுவடி யாரிற் றவைபோ லழியக்
காந்தியா னாக்கவுங் கைந்நில்லா வீங்கிச்
சுரந்தவென் மென்முலைப் பால்பழு தாகநீ
நல்வாயிற் போத்தந்த பொழுதினா னெல்லா
கடவுட் கடிநகர் தோறு மிவனை
வலங்கொளீஇ வாவெனச் சென்றாய் விலங்கினை
யீரமிலாத விவன் றந்தை பெண்டிருள்
யாரிற் றவிர்ந்தனை கூறு ;
நீருள், அடைமறை யாயிதழ்ப் போதுபோற் கொண்ட
குடைநிழற் றோன்றுநின் செம்மலைக் காணூஉ
விவன்மன்ற யானோவ வுள்ளங்கொண் டுள்ளா

மகனல்லான் பெற்ற மகனென் றகநகர்
வாயில்வரை யிறந்து போத்தந்து தாயர்
தெருவிற் றவிர்ப்பத் தவிர்ந்தனன் மற்றவர்
தத்தங்கலங்களுட் கையுறை யென்றிவற்
கொத்தவை யாராய்ந் தணிந்தார் பிறன்பெண்டிர்
ஈத்தவை கொள்வானு மிஃதொத்தன் சீத்தை
செறுத்தக்கான் மன்றபெரிது ;
சிறுபட்டி ஏதிலார் கையெம்மை யெள்ளுபு நீதொட்ட
மோதிரம் யாவோ யாங் காண்கு ;

அவற்றுள், நறாவிதழ் கண்டன்ன செவ்விரற் கேற்பச்
சுறாவே றெழுதிய மோதிரந்தொட்டாள்
குறியறிந்தேன் காமன் கொடியெழுதி யென்றுஞ்
செறியாப்பரத்தை யிவன் றந்தை மார்பிற்
பொறியொற்றிக் கொண்டாள்வலென்பது தன்னை
யறீஇய செய்தவினை ;
அன்னையோ விஃதொன்று

முந்தைய கண்டு மெழுகல்லா தென் முன்னர்
வெந்தபுண் வேலெறிந் தற்றா விஃதொன்று
தந்தை யிறைத் தொடீஇ மற்றிவன் றன்கைக்கட்
டந்தாரியா ரல்லா விஃது
இஃதொன்று,
என்னொத்துக் காண்க பிறரு மிவற்கென்னுந்
தன்னலம் பாடுவி தந்தாளா நின்னை
யிதுதொடுகென் றவர் யார் ;

அஞ்சாதி, நீயுந் தவறிலை நின்கை யிதுதந்த
பூவெழி லுண்க ணவளுந் தவறிலள்
வேனிற் புனலன்ன நுந்தையை நோவார் யார்
மேனின்றுமெள்ளி யிதுவிவன் கைத்தந்தா
டான்யாரோ வென்று வினவிய நோய்ப் பாலேன்
யானே தவறுடையேன்" (Kalith. 84)

Here the heroine, when she beheld her son return belated after his circumambulation round the various temples in the locality with the armlet of his father in his hand, says as follows in a fit of resentment.

"You, whom I allowed to go round the temples, guided by the maid, have disobeyed my order. In whose house among the many houses occupied by the courtesans espoused by this child's father did you halt, causing my breast-milk to be wasted away, the breast-milk which spilled like the milk of the tender mango twisted and beaten by the gale and which, in spite of my efforts to stop its flow by pressing the tip or nipple with my hands, flowed out freely without being taken in by the child?" Thereon the maid told her that the child with the green umbrella halted in the public street being waylaid by the courtesans, who to her great mental worry, concluded that this child was the offspring of the unmanly hero who captured the mind of the lady-love and never again thought of her and choosing their best jewels which suited him best, adorned him saying that they were the presents they were pleased to offer him. Thereon the lady-love said that, as that child received the jewels from them, he deserves to be given up and surely to be reproved for his conduct. The lady-love then asked the child to show her the rings that were given to him by the public women and perceiving the particular ring with the fish emblem in his fingers, as red as the saffron flower, expressed that she had divined the idea of the woman who put that ring and that it well brought out the determination of the courtesan to infix the cura fish, which is the emblem of the cupid's banner in the heart of the hero and enslave him. She then asked the child whether he too was one like him.

Now to my great distress which has been caused by the previous acts of omission and commission on the part of the hero and from which I have not yet been relieved, here is yet another which is like directing a javelin on a wound caused by burning. Pray tell me, she asked, who could she be who put this armlet of your father in your hand? As no reply came forth from the child, she added "Perhaps the giver of this armlet did so in order to extol and give publicity to her own beauty. At once, on seeing the child frightened out of its wits, the heroine allayed his fear and told him as follows:—

Neither you who allowed yourself to be adorned with this armlet nor the public woman with flower-like eyes treated with dye are guilty or reprehensible. No one can complain against

your father who is very useful and serviceable to all like the freshes during the early summer. I myself am at fault, I, who asked you, who that woman was, who did not only deem herself superior to me but went to the extent of deriding me and who had the audacity to put this in your hand.

From this illustration from Kalīthokai we learn a great deal about the civilisation of the ancient Tamils. High placed women in society had their own maids to look after their children. Books speak of the five different mothers or aivakaittāyar who were Īndratāy the real or the actual mother, Ūttuṇtāy the foster-mother, Mulaittāy, the wet-nurse, kāittay another foster-mother and cevilittāy the elder nurse. Kings and wealthy men used to frequent the houses of prostitutes, and their conduct was often the subject of severe comments from their housewives. The kept mistresses of the hero often fondled the children of their paramour.

தன்வயிற் சிறைப்பினும்

Taṉvayir ciraippiṉum.

தலைவனில் தான்புதல்வற்குச் சிறந்தாளாகி அத்தலைவன் மாட்டும் அவன் காதலித்த பரத்தையர் மாட்டுஞ் செல்லாமற் புதல்வனைத் தன் பாற் சிறைசெய்தற் கண்ணும்.

When the lady-love who is the real mother of the child prevents him from going either to his father or the house of his kept mistress. (Nach.)

தன்வயிற் சிறப்பினும்
அவன்வயிற் பிரிப்பினும்
இன்னாத் தொல்சூ ளெடுத்தற் கண்ணும்!

Taṉvayir cirappiṉum
Avaṉvayir pirippiṉum
Iṉṉāttol cūḻ eṭuttar kaṇṇum.

தன் மாட்டு நின்ற சிறப்பானும் அவன் மாட்டு நின்ற வேறுபாட்டானும் இன்னாத பழைய சூளுறவைத் தலைவி யெடுத்த வழியும்.

When the lady tries to prevent the hero from resorting to undesirable oaths or asseverations owing to her assumed air of superiority as well as to her estrangement with him. (Ilam.)

தலைமகள் மாட்டு மிகுதி யாதோ வெனின்
" மனைவி யுயர்வுங் கிழவோன் பணிவும்
நினையுங் காலைப் புலவியு ளுரிய. (Thol. Poruḷiyal 32.)

The exaltation of the housewife and the submission of the husband are possible during the love-quarrels.

அவன் வயிற் பிரிப்பினும்

தன்னொடு மைந்தனிடை உறவு நீக்கி அவனைத் தலைவனொடு சார்த்துதற் கண்ணும். (Nach.)

The feigned declaration of enmity towards the child and the attempt to unite her son with the hero.

அறனில்லா அன்பிலிபெற்ற மகன்
நின் மகன்றாயாதல் புரைவதாங் கெனவே. (Akam. 16)

Here the lady calls the child the offspring of the hero who is void of the sense of virtue, and while addressing the hero says " the mother of your child " and so on.

இன்னாத் தோல்சூள் எடுத்தற் கண்ணும்.
Iṉṉāt tolcūḷ eṭuttaṟ kaṇṇum.

இன்னாங்குப் பயக்கும் சூளுறவினைத் தலைவன் சூளுறுவலெனக் கூறுமிடத்தும்.

தலைவன் 'வந்தகுற்றம் வழிகெட ஒழுகிக் களவிற் சூளுறவான் வந்த ஏதம் நீக்கி, இக்காலத்துக் கடவுளரையும் புதல்வனையும் சூளுறுதலின் " இன்னாதசூள் " என்றார். அது களவுபோலச் சூளுறுதலின் " தோல் சூள் " என்றார்.

When the hero tells her that he will resort to oaths which are sure to bring in its train evil consequences.

The hero who had in the clandestine or furtive stage of love resorted to oaths, made amends however by marrying the

lady-love publicly and by maintaining a righteous conduct. Now, he again wants to revert to such oaths during the married state. Hence the oath is characterised as undesirable and harmful.

Illust.

வேற்றுமை யென்கண்ணோ வோராதி தீதின்மை
தேற்றக்கண் டியாய் தெளிக்கு,
இனித் தேற்றேம் யாம்;
தேர் மயங்கி வந்த தெரிகோதை யந்நல்லார்
தார் மயங்கி வந்த தவறஞ்சிப் போர் மயங்கி
நீயுறும் பொய்ச்சூ ளணங்காகின் மற்றினி
யார்மேல் விளியுமோ கூறு.'

"Do not think of effecting any change in my physique. I tell you this in your own interest. If, however, you are not yet able to see that I am not at all at fault, I shall try my best to illumine your mind." Thereon the lady retorted as follows :—

"I will not be satisfied by your oaths during this Kaṟpu stage of our love affair. Please listen, let me tell you the reason :—

You try to swear during this kaṟpu stage being non-plussed by the love-quarrel which broke out as a consequence of my resentment at the mistake committed by wearing the wreath worn by a public prostitute, mistaking the same for your own. But please pause and consider who will suffer as a result of your action in case your swearing is fraught with evil consequences. You may rest assured that both of us will be the sufferers."

காமக்கிழத்தி நலம் பாராட்டிய
தீமையின் முடிக்கும் பொருளின் கண்ணும்.

Kāmakkiḻatti nalam pārāṭṭiya
Tīmayiṉ muṭikkum poruḷiṉ kaṇṇum.

நலம் பாராட்டிய காமக் கிழத்தியர் தலைவி தன்னிற் சிறந்தாராகத் தன்னால் நலம் பாராட்டப்பட்ட இற்பரத்தையர் மேல் தீமையுறுவரென முடித்துக் கூறும் பொருளின் கண்ணும்.

When the lady-love learns that the kept mistress boasted as excelling her ownself in youth and beauty and affects to praise the latter though in fact she retains her grudge against her rivals.

“ மடவ ளம்மநீ யினிக் கொண் டோளே
தன்னொடு நிகரா வென்னொடு நிகரில்
பெருநலம் தருக்கு மென்ப விரிமலர்த்
தாதுண் வண்டினும் பலர் நீ
யோதி யொண்ணுதல் பசப்பித் தோரே.”

(Ainguru. 67)

Stupid is she whom you have espoused. She regards me as her equal in youthhood and charms, though I could never equal her in those respects. Surely many are the women, in fact as numerous or even more numerous than the bees that live on the pollens of flowers, whose beautiful forehead you had caused to turn yellow.

நலம் பாராட்டுவாள் தலைவி, அவள் பாராட்டுதல் தீமைபற்றி வருதலான், அதனாற் சொல்லி முடிப்பது பிறபொருளாயிற்று.

It is the lady that tries to wax eloquent over the beauty and grace of the public women. As however this praise is feigned and has its origin in resentment, her words are ironical and full of implications.

கண்டிகு மல்லமோ கொண்கநின் கேளே
யொள்ளிழை யுயர்மணல் வீழ்ந்தென
வெள்ளாங் குருகை வினவு வோரே. (Ainkuru 122)

Did I not see your beloved concubine who was asking the white stork whether it saw her hero.

Here we see the lady-love deriding or ridiculing the hero by pointing out the nonage or tenderness of the girl of his choice.

Similarly the heroine will speak out when the hero praises her features.

அணிற் பல் லன்ன கொங்குமுதிர் முண்டகத்து
மணிக்கே ழன்ன மாநீர்ச் சேர்ப்ப
இம்மை மாறி மறுமை யாயினு
நீயாகிய ரெங் கணவனை
யானாகியர் நின் நெஞ்சு நேர்பவளே. (Kurun. 49)

Oh Lord of the sea-shore where the water is bright like the emerald or the blue gem and where flowers the Mundakam with its ripe pollen and thorns pointed like the teeth of the squirrel. Even when I depart this life and proceed to the world to come, you must continue to be my lord and I must be the person who will be dear and agreeable to your heart.

கொடுமை யொழுக்கத்துத் தோழிக் குரியவை
வடுவறு சிறப்பிற் றிரியாமைக் காய்தலும்
உவத்தலும் பிரித்தலும் பெட்டலும்
ஆவயின் வரூஉம் பல்வேறு நிலையினும்.

Koṭumai yoḻukkattut tōḻik kuriyavai
Vaṭuvaṟu ciṟappiṟ ṟiriyāmaik kāytalum
Uvattalum pirittalum peṭṭalum
Āvayiṉ varūum palvēṟu nilaiyiṉum.

பரத்தையிற் பிரிவும் வினைப் பிரிவுகளும் ஆகித் தலைவன்கண் நிகழுங் கொடுமை யொழுக்கத்தில் தோழி கூறுதற்கு உரியவென மேற் கூறுகின்றவற்றைக் கேட்ட வழி, எஞ்ஞான்றும் குற்றமின்றி வருகின்ற பிறப்பு முதலிய சிறப்பிடத்துங் கற்பிடத்துந் திரிவுபடாதபடி, தோழி கூற்றினை வெகுளலும் மகிழ்தலும் அவளைப் பிரித்தலும் பின்னும் அவள் கூற்றினைக் கேட்டற்கு விரும்புதலுமாகிய நிலையின் கண்ணும், இக்கூறியவாறன்றிப் பிறவாற்றாய்ப் பல வேறுபட்டு வரும் நிலையின் கண்ணும்.

When the lady-love hears that the maid too can speak out or have her say during the period when the hero is unfair or cruel to the lady-love by having recourse to kept mistresses or public women and when he parts from her on various missions and without any prejudice to her birth, parentage, and chastity tries to chide or be pleased with the maid's talk, have her separated from her or when she longs to hear her again, and when she tries to chide or praise the hero in the maid's presence, get away from him or long to have his company and on similar occasions.

(Nach.)

The words "தோழிக் குரியவை" denote that some facts are likely to be kept secret by the lady-love without being imparted or communicated to her.

Illust.

இதுமற் றெவனோ தோழி துனியிடை
இன்ன ரென்னு மின்னாக் கிளவி
இருமருப் பெருமை யீன்றணிக் காரான்
உழவன் யாத்த குழவியி னகலாது
பாற்பெய் பைம்பயி ராரு மூரன்
திருமனைப் பல்கடம் பூண்ட
பெருமுது பெண்டிரே மாகிய நமக்கே. (Kuṟun. 181)

Here the maid denounces the hero for his unfair conduct when she perceives the forlorn and hapless state of the lady-love who feels awfully worried at the separation of her lord in pursuit of public women whereon the lady-love retorts as follows in defence of her hero.

What avails your adverse remark while I remain separated from him, that my hero is cruel and inconsiderate. I am a pretty old woman who is full of the responsibility of the household that belongs to him, who is the lord of the place where, the buffalo that gave birth to a calf only recently, grazes on the green crops without moving away from its young one which was bound to a tether by the tilling ryot. Here we see the sense of resignation and devotion to duty that characterises the housewife.

" பார்பக வீழ்ந்த வேருடை விழுக்கோட்
டுடும் படைந் தன்ன நெடும்பொரி விளவி
னூட்டொழி பந்திற் கோட்டுமூக் கிறுபு
கம்பலத் தன்ன பைம்பயிர்த் தாஅம்
வெள்ளில் வல்சி வேற்றுநாட் டாரிடைச்
சேறு நாமெனச் சொல்லச் சேயிழை
நன்றெனப் புரிந்தோய் நன்றுசெய் தனையே
செயல்படு மனத்தர் செய்பொருட்
ககல்வ ராடவர் அதுவதன் பண்பே.

Here the hero reveals his intention to part from the lady-love in pursuit of wealth and the maid gives her assent to it. The lady-love applauds the maid for her wisdom in having agreed to his parting as it was quite natural and in the fitness of things for males to part in quest of wealth.

Oh maid with bright jewels! When the hero told us that he would be crossing the impassable desert track situated in a country where the ripe wood-apple fruits are the sole food of the inhabitants there, wood-apples which lie like the playing balls at rest in the green verdure which looks like carpets spread, having dropped from the tall trees, with roots that cleave the bottom, big branches and with rough iguana-like patches in the trunk. You told him that it was a good move and thereby did a very good thing. Surely the males could and should part in quest of wealth and it is the duty of women to put up patiently with the separation.

வண்டுபடத் ததைந்த கொடியிண ரிடையிடுபு
பொன்செய் புனையிழை கட்டிய மகளிர்
கதுப்பிற் றோன்றும் புதுப்பூங் கொன்றைக்
கானங் காரெனக் கூறினும்
யானே தேறே னவர் பொய்வழங் கலரே (Kuṟun. 21)

Here the lady-love faces the maid who thought that she would be worried at the appearance of the clouds which are the harbingers of the rainy season, which was in fact the season for the return of the hero who had gone abroad on various errands and tells her that, as her hero is a righteous and truthful person, that could not be the season specified by him; so saying she chose to put up patiently with the separation.

"Oh maid! Though this forest, which is full of cassia trees with new flowers, which look like the hair-tresses of women, well-dressed and adorned with gold jewels, having themselves in the midst of leaves long bunches of flowers, tells us that this is the rainy season, I would not believe that the season had come as my lord will never utter falsehood." Here the letter (ஏ) in the word யானே, indicates that the lady tries to differ from the maid and has her own separate or individual view in the matter.

தோழியிடத்துத் தலைவனைக் காய்தல்

Toḻiyiṭattut talaivaṉaik kāītal.

The lady-love chiding the hero in the presence of the maid.

Illust.

" நன்னலந் தொலைய நலமிகச் சாஅ
யின்னுயிர் கழியினு முனையல் அவர்நமக்
கன்னையு மத்தனு மல்லரோ தோழி
புலவிய தெவனோ வன்பிலங் கடையே. (Kuṟun. 93)

Here the maid acts as a messenger to the hero who has returned from his sojourn with public women and tells her lady-love that he is very well disposed towards her and that she need not be angry with him, when the lady-love retorts as follows:— " He is fit to be adored and is far from being enjoyed by us ".

" My dear maid. Tell me nothing about him, even though my feminine charms and traits get spoiled; physical beauty gets marred and even my life becomes extinct. He is our father and mother. When there is hardly any sexual love attachment between the hero and his lady-love, where is the need for a love-quarrel. Here the attachment betwixt us is that of a child to its parents."

" காணுங்காற் காணேன் றவறாய காணாக்காற்
காணேன் றவறல் லவை." (Kuṟaḷ 1286)

" When I actually behold my hero I find in him no fault at all but when he is away and beyond sight I see nothing in him except his faults and shortcomings." This exclamation of the lady connotes estrangement (பிரித்தல்.)

" எல்வினை வருதி யெவன்குறித் தனையெனச்
சொல்லா திருப் பெனாயின் ஒல்லென
விரியுளைக் கலிமான் றேரொடு வந்த
விருந்தெதிர் கோடலின் மறப்ப லென்றும்
வாடிய பூவொடு வாரலெம் மனையென
ஊடி யிருப்பெ னாயின் நீடா
தச்சா றாக வுணரிய வருபவன்
பொய்ச்சூ ளஞ்சிப் புலவே னாகுவல்
பகலாண் டல்கினை பரத்த வென்றியா
னிகலி யிருப்பெ னாயின் தான்றன்
முதல்வன் பெரும்பெயர் முறையுளி பெற்ற
புதல்வற் புல்லிப் பொய்த்துயில் துஞ்சும்

ஆங்க,
விருந்தெதிர் கொள்ளவும் பொய்ச்சூ ளஞ்சவும்
அரும்பெறற் புதல்வனை முயங்கக் காணவும்
ஆங்கவிந் தொழியுமென் புலவி தாங்கா
தவ்வ விடத்தா னவை யவை காணப்
பூங்கண் மகளிர் புனை நலஞ் சிதைக்கும்
மாய மகிணன் பரத்தைமை
நோவேன் றோழி கடனமக் கெனவே. (Kalith. 75)

My dear maid ! I do feel worried at the irresponsible acts of the hero who parts from me frequently in pursuit of public women, but please listen to what I say.

I, in a fit of resentment or displeasure ask him why he approached me with a bright face after contracting a second marriage and preserve complete silence afterwards, but the resentment is forgotten the moment I rise to welcome the guests brought by my hero in the chariot drawn by proud horses with broad manes.

I pick up a love-quarrel and ask him not to approach me with flowers that had faded by his union with public women, but I refrain from entertaining that resentment because I fear that the hero, in his frantic attempts to appease me, is likely to have recourse to false oaths or asseverations.

I get estranged from him finding fault with him for having stayed with a prostitute, but when he attempts to have feigned sleep by the side of the child who has legally acquired his grandfather's name, I am tempted to discard his faults and forgive him.

Thus, my discontent and displeasure with him entirely vanishes by welcoming his guests, fearing his false oaths, and witnessing his loving embrace of his pet child. Hence I have decided to put up patiently with his acts, however revolting they may be, thinking that it is my fate to actually witness the many marks made on his body by the courtesans whom he espoused.

In this poem we find some of the main duties of a housewife well-enunciated. Entertaining guests was one of her main duties and we find here that her resentment against the hero vanished

the very moment when she saw him with a number of guests. Another thing to be noted is the lady-love's dread of the evil consequences of a false oath. Last comes the tender feeling that predominates over her resentment, on seeing the hero hug his child, which is in fact the common link of affection between the hero and the lady. Indeed such deep studies of human nature made by the Sangam bards lift us to a higher plane and we sit in awe and admiration at their knowledge with deep reverence. This poem has been cited by Ilampuranar as an illustration for the lady-love's appreciation of the hero. இது பெட்பின் கண் வந்தது.

பல் வேறுநிலை
Pal vēṟunīlai.

There are also other occasions when the lady-love will have her say or speak out. They are :—

இனிப் பல் வேறு நிலையாவன :—தோழி பிரிவுணர்த்திய வழிச் செலவழுங்கக் கூறுவனவற்றின் வேறுபாடுகளும், பிரிந்துழி வழியருமை பிறர் கூறக் கேட்டுக் கூறுவனவும், தலைவனது செலவுக் குறிப்பு அறிந்து தானே கூறுவனவும், தூதுவிடக் கருதிக் கூறுவனவும், நெஞ்சினையும் பாணனையும் தூதுவிட்டுக் கூறுவனவும், வழியிடத்துப் புட்களை நொந்து கூறுவனவும், பிரிவிடை யாற்றேனெனக் கவன்ற தோழிக்கு ஆற்றுவலெனக் கூறுவனவும், அவன் வரவு தோழி கூறியவழி விரும்பிக் கூறுவனவும், கூறிய பருவத்தின் வாராது பின்னர் வந்தவனோடு கூடியிருந்து முன்னர்த் தன்னை வருத்திய குழலை மாலையிற் கேட்டுத் தோழிக்குக் கூறுதலும், தலைவன் தவறிலனெனக் கூறுவனவும், புதல்வனை நீங்காதொழுகிய தலைவன் நீங்கிய வழிக் கூறுவனவும், காமஞ்சாலா இளமையோளைக் களவின் கண் மணந்தமை அறிந்தேனெனக் கூறுவனவும், இவற்றின் வேறுபட வருவன பிறவுமாம்.

(1) When she hears from her maid about the parting of the hero and here she will speak in order to dissuade him from going (2) When she listens to the several hardships in the way of the hero who had parted from her (3) When she divines the mind of the hero who was bent upon leaving her in quest of wealth (4) When she intends to send a messenger to her lord (5) When she chooses to address her heart or the Paṇan in order that they may go forth as her messengers (6) When she speaks to the feathered kind that happen to cross her way (7) When sh

exhorts the maid who feels that she the lady-love could not brook the separation of her lover (8) When she has a kind word for her maid when the latter informs her of the hero's arrival (9) When she tells her maid how the sound of the flute tormented her once, after her union with the hero, who did not turn up at the season specified by him, but who neverthless came a little while after (10) When she attempts to exonerate the hero of all his faults (11) When the hero who was never known to part from his darling parts from him (12) When she learns of the hero's wedding with an young and inexperienced girl who is not fit for sexual union and so on. In the last case the words will be addressed to the hero.

The following poem is an illustration for the speech of the lady to dissuade the hero from his mission which will entail separation.

" அருளு மன்பு நீக்கித் துணைதுறந்து
பொருள்வயிற் பிரிவோ ருரவோ ராயின்
உரவோர் உரவோ ராக
மடவ மாக மடந்தை நாமே. (Kurun. 20)

These are the words of the lady-love addressed to the maid who informed her of the hero's parting or departure in quest of wealth.

" If he is to be termed wise who will venture to part from his life-partner giving up his love and good graces in order to earn wealth, let him who is capable of such a relentless act be termed so. Let us who possess not the necessary mental strength to put up with his separation be termed shortsighted or unwise." The purport here is " It is not fair on the part of the hero to part from me He may extend his grace to me as one of the weaker sex or his love to me as his legally wedded wife. He has done neither."

" வெந்திறற் கடுவளி பொங்கர்ப் போந்தென
நெற்றுவிளை யுழிஞ்சில் வற்ற லார்க்கும்
மலையுடை யருஞ்சுர மென்பநம்
முலையிடை முனிநர் சென்ற வாறே." (Kurun. 39)

My dear maid! It is said that the route or way in which our hero who used to have his sleep in our breasts and who has now disliked that rest, is an arid and impassable desert studded with hills, where the dried up vāgaī fruits produce sound as the branches of the tree are being shaken by the fierce gale.

எறும்பி யளையிற் குறும்பல் சுனைய
வுலைக்கல் லன்ன பாறை யேறிக்
கொடுவி லெயினர் பகழி மாய்க்கும்
கவலைத் தென்பவவர் தேர்சென்ற வாறே
யதுமற் றவலங் கொள்ளாது
நொதுமற் கலுழுமிவ் வழுங்க லூரே. (Kuṟun. 12)

In Kuruntokai this poem is cited to illustrate the sub-theme, where the heroine offers her reply to the maid who was deeply concerned over the anxiety or restlessness of her mistress in consequence of the hero's separation from her. Here Nachinarkiniyar brings this to illustrate the words of the lady-love on hearing the hardships of the route taken by the hero.

I hear that the route taken by the hero is full of by-paths where the foresters or hunters ascend up a rock which is as hot as the burning anvil in a smithy, and which is full of small pools quite close to one another like the small holes of ants or emmets, in order to whet or sharpen their shafts or arrows.

"நகையா கின்றே தோழி நெருநன்
மணிகண் டன்ன துணிகயந் துளங்க
விரும்பியன் றன்ன கருங்கோட் டெருமை
யாம்பன் மெல்லடை கிழியக் குவளைக்
கூம்புவிடு பன்மலர் மாந்திக் கரையக்
காஞ்சி நுண்டா தீர்ம்புறத் துறைப்ப
மெல்கிடு கவுள வல்குநிலை புகுதரு
தண்டுறை யூரன் றண்டா ரகலம்
வதுவை நாளணிப் புதுவோர்ப் புணரிய
பரிவொடு வரூஉம் பாணன் றெருவிற்
புனிற்றா பாய்ந்தெனக் கலங்கி யாழிட்
டெம்மனை புகுதந் தோனே யதுகண்டு

மெய்ம்மலி யுவகை மறையினெ னெதிர்சென்
றிம்மனை யன்றஃ தும்மனை யென்ற
வென்னுந் தன்னு நோக்கி
மம்மர் நெஞ்சினன் மருண்டுநின் றதுவே.” (அகம். 56)

A very interesting situation we have here. The Paṇan proceeds to the house of the public woman in order to effect a union between his master and the prostitute. He encounters in the way a wild bull and in avoiding its pouncing or attack, accidentally enters the house of the heroine's maid. This incident is subsequently reported by the maid to the lady-love. She says :—

My dear lady! I am tempted to laugh. The Paṇan, who hurried to unite in wedlock with a prostitute, the lord of the agricultural tract, where the buffalo with its black horns as strong as if made of iron, plunges into the pond, so that its water as clear as the blue-stone gets muddy, and the leaves of the āmbal get torn, eats up the Kuvalai blossoms and has its body or frame covered by the pollen of the Kānci flowers, suddenly dropped the lute or yazh in his hand in order to avoid being pounced upon by the wild bull he encountered in his way and accidentally got into my house. On seeing this, I concealed or suppressed my real laughter, approached him and told him that that was not the house he intended to visit. The Paṇan felt ashamed and stood non-plussed before me quite conscious of his guilt.

It was already observed that the Paṇan was one of the mediators who effected sexual unions between the hero and the public women.

புல்வீ ழிற்றிக் கல்லிவர் வெள்வேர்
வரையிழி யருவியிற் றோன்று நாடன்
றீதி னெஞ்சத்துக் கிளவி நம்வயின்
வந்தன்று வாழி தோழி நாமும்
நெய்பெய் தீயி னெதிர் கொண்டு
தான்மணந் தனையமென விடுகந் தாதே. (Kuṟun. 106)

The messenger, who carries to us the words well-thought out by the hero, who is the lord of the land, where the brittle root of the Iṟṟitree (Tailed fig), which spreads on the stony rocks, looks

like a hill-stream, has approached us. Let us welcome him like the fire on which ghee is poured and send our own message that we are actuated by the same love and affection that we entertained when the hero united with us.

The situation is as follows:—Ths hero parts from his lady-love in quest of Parattayar and sends his messenger to his lady-love. The messenger meets the lady-love and tells her " Leave off all suspicion. The hero's love for you has not abated and remains the same as it was when he first wedded you; hence you should welcome him." Thereon the lady-love tells her maid. " If the hero's love is so very constant, we shall send him our messenger and tell him that we too continue to have the same affection for him."

வாயிலின் வரூஉம் வகையொடு தொகைஇக்
கிழவோள் செப்பல் கிழவ தென்ப.

Vāyilin varūum vakaiyoṭu tokaiik
Kilavōl ceppal kilava tenpa.

The speeches in the above places coupled with the ones caused or provoked by the various mediators belong to the heroine.

The several mediators have been mentioned in Sutra 512 of Tholkāppiam ceyyuliyal. They are.

Pārpār (Brahmans), Pāṅkan (Friend), Tōli (Maid), cevili (the foster-mother), Pāṇan (the minstrel), virali (the woman bard). Ilaiyar (the youngsters), virundinar (Guests or new men), kūttar (dancers), Arivar (Sages), and kaṇḍōr (By standers or sight-seers).

From the word vakai (வகை), the lady's inability to put up with the separation, her darling and the laundress or the dhoby woman have been included in the list of mediators.

" கொக்கினுக் கொழிந்த தீம்பழங் கொக்கின்
கூம்புநிலை யன்ன முகைய வாம்பற்
றூங்குநீர்க் குட்டத்துத் துடுமென வீழுந்
தண்டுறை யூரன் தண்டாப் பரத்தைமை

புலவா யென்றி தோழி புலவேன்
பழன யாமைப் பாசறைப் புறத்துக்
கழனி காவலர் சுடுநந் துடைக்குந்
தொன்றுமுதிர் வேளிர் குன்றூ ரன்ன வென்
னன்மனை நனிவிருந் தயரும்
கைதூ வின்மையி னெய்தா மாறே. (நற்றிணை. 280)

The maid intervenes on behalf of the hero in order to pacify the angry heroine. The latter tells her that because of the numerous guests that grace her house and her faithful attempts to please them all, she could hardly find time or leisure to meet the vagrant hero. Else she will see that he does not step into her house with his reprehensible conduct.

"My dear maid! You try to appease me and ask me not to quarrel with the hero, all the while knowing fully well his undesirable conduct that least becomes a good hero who is the lord of the cool rivers and lakes, in the deep waters of which, full of āmbal flowers looking like white storks, falls the sweet juicy mango fruits, as a result of the branches being shaken by the crane that perched on them. But please listen, A number of guests grace my house which resembles the Kuṉṟūr of the veḷirs of hoary antiquity, where the tillers who keep guard over the green fields break the snails on the stony backs of the tortoises in order to eat them and I have to attend to them. Hence I have practically little leisure to meet my hero. That is why I keep out from picking a quarrel with him. Else in the excess of my resentment I will go to the extent of asking him not to step into my house."

Here again we see the chaste wife emphasising the importance of Ādityam or reception of guests, which was regarded as one of the indispensable duties of a chaste housewife.

"அன்று யிவனே ரிளமா ணக்கன்
தன்னூர் மன்றத் தென்னன் கொல்லோ
இரந்தூ ணிரம்பா மேனியொடு
விருந்தி னூரும் பெருஞ்செம் மலனே." (குறுந். 33)

The Paṇan intervenes on behalf of the hero when the lady-love, being fascinated by his enticing and convincing speech,

informs her maid in the hearing of the Panan that she is prepared to give audience to the hero.

Here the maid is being addressed as Aṉṉāy *i. e.*, as mother.

" My dear maid ! This Panan is a scholar quite young in years. I do not know what he would pass for in his own place. He seems to be a great man though he goes from place to place in order to get his food, which is barely sufficient to fill his stomach." The lady praises here the knowledge and tact evidenced by the mediator, who, though young in years, appeared to be very learned, and says that he who would acquit himself creditably before her must have been a man of considerable repute in his own place. This praise indicates that she is convinced of the hero's innocence through his pleading and that she is quite ready to be reconciled to the hero. The expression " விருந்திறூரும் " suggests that the heroine is ready to feast the Paṇaṉ along with the hero when the latter turns up to see her.

The phrase " வாயிலின் வரூஉம் வகை " also suggests that the impatience of the hero too may act as one of the mediators to appease the angry heroine.

" வாயிலின் வரூஉம் வகை யென்றமையால், தன் ஆற்றாமையும் வாயிலாகக் கொள்ளப்படும்."

" புல்லேன் மகிழ்ந புலத்தலு மிலனே
கல்லா யானைக் கடுந்தேர்ச் செழியன்
படைமாண் பெருங்குள மடைநீர் விட்டெனக்
காலணைந் தெதிரிய கணைக்கோட்டு வாளை
யள்ளலங் கழனி யுள்வா யோடிப்
பகடுசே றுதைத்த புள்ளிவெண் புறத்துச்
செஞ்சா லுழவர் கோற்புடை மதரிப்
பைங்காற் செறுவி னணைமுதற் புரளும்
வாணன் சிறுகுடி யன்னவென்
கோனே ரெல்வளை ஞெகிழ்த்த நும்மே." (நற்றிணை. **340**)

The hero returns from the house of the prostitute and in a fit of impatience gets into his dormitory, when the lady, eagerly desirous of embracing him, criticises his attitude and nature and

tells him in his face that she will not embrace him who had practically given her up. At the same time she tells him that she entertains no resentment or ill-feeling against him and finally, owing to excess of love, yields to him.

My dear lord! I will not embrace you, who had caused the round-shaped and glitering bangles, worn by me, who is as beautiful and charming as Sirugudi, which is situated to the north of the river cauvery, and owned by a renowned liberal chief known as Vāṉaṉ, where the vāḷai fish with round horn, which owing to the out flow or the breach caused in the big tank, which bears the name of the Pandya king, who owns elephants which know nothing else but to promptly obey the words of the Mahout and chariots that can be driven fast, make good their escape from the tank, reach the water-course, traverse the wet fields, and with the drops of mire on its back, caused by the buffaloes, which raised or lifted their feet while they ploughed the land and even without fearing the rod of the tillers, who till the fields repeatedly, lie proudly on the muddy brink, quite exhausted and unable to proceed further. Nor do I hate or dislike you.

In this poem we have an interesting inner meaning also. The lady mocks at him comparing him to the vāḷai fish above described. The hero too starts from his house, accompanies the Paṇan, enters the abode of the public woman, becomes the target of all kinds of scandals and has his sojourn in her house without proceeding to the houses of other prostitutes; though they wanted him each for her ownself.

The above mentioned nineteen places are given as those where the lady-love will speak out.

Sutra 148.

புணர்ந்துடன் போகிய கிழவோன் மனையிருந்
திடைச்சுரத் திறைச்சியும் வினையுஞ் சுட்டி
யன்புறு தக்க கிளத்த றானே
கிழவோன் செய்வினைக் கச்ச மாதும்.

Puṇaṟntuṭaṉ pōkiya ki̱lavōṇ manaiyirun
Tiṭaiccurat tiṟaicciyum viṉayuñ cuṭṭi
Yanpuṟu takka kiḷatta ṟānē
Ki̱lavoṉ ceyviṉaik kacca mākum.

இதன் பொருள்.

களவுக் காலத்துப் புணர்ந்து உடன்போகிய தலைவி கற்புக் காலத்து இல்லின்கண் இருந்து, தான் போகிய காலத்துக் காட்டின்கட் கண்ட கருப் பொருள்களையும் தலைவன் தன்மேல் அன்பு செய்தற்குத் தக்க கருப் பொருளின் தொழில்களையுங் கருதிக் கூறுதல்தானே, தலைவன் எடுத்துக் கொண்ட காரியத்திற்கு முடித்தலாற்றான் கொலென்று அஞ்சும் அச்சமாம் எ-று.

எனவே, அருத்தாபத்தியாற் புணர்ந்து உடன் போகாத தலைவி மனைக்கணிருந்து, தலைவன் கூறக் கேட்டு அக்கருப் பொருள்கள் தன்மேல் அன்புறு தக்க வினைகளைக் கூறுதல் தலைவன் செய் வினைக்கு அச்சமாகாது வருவரெனத் துணிந்து கூறுதலாம் என்றாராயிற்று. (Nach.)

If the lady-love who eloped with the hero during the kaḷavu period and who afterwards remained in the house during the kaṟpu period, recollects the several things in the forest, which were very conducive to instil and promote affection in the heart of the hero and generate love. This recollection later on changes into a kind of fear or gives place to fear; because she apprehends that the hero might be tempted to neglect the errand on which he set out from his place. Of course, in the case of the lady who does not accompany him through the forest, her words may not generate any fear in the heart of the hero who is bent upon various missions.

Illust.

"கான யானை தோனயந் துண்ட
பொரிதா ளோமை வளிபொரு நெடுஞ்சினை
அலங்க லுலவை யேறி யொய்யெனப்
புலம்புதரு குரல புறவுப்பெடை பயிரும்
அத்த நண்ணிய வங்குடிச் சீறூர்ச்
சேந்தனர் கொல்லோ தாமே யாந்தமக்
கொல்லே மென்ற தப்பற்குச்
சொல்லா தகறல் வல்லு வோரே.

In Kuruntokai commentary, these lines are given as the words of the lady-love, who thought of the hero who parted in quest of wealth, to her maid.

Is it possible that our hero could have stayed in the small village with beautiful habitations, situated in the Pālai tract, where the male doves perched on the dry boughs of the spotted omai tree, the barks of which had been eagerly eaten by the wild elephants invite the female ones, with the faint cry indicative of the pangs of separation, the hero who is capable of abruptly departing from me, knowing fully well that I would not be a party to his separation ?

Herein we see the heroine's fear depicted, the fear generated by the misgiving that the hero may return without fulfilling his mission on seeing the plaintive tune with which the male dove invites its female mate.

"அரிதாய வறனெய்தி யருளியோர்க் களித்தலும்
பெரிதாய பகைவென்று பேணாரைத் தெறுதலும்
புரிவமர் காதலிற் புணர்ச்சியும் தருமெனப்
பிரிவெண்ணிப் பொருள்வயிற் சென்றநங் காதலர்
வருவர்கொல் வயங்கிழாய் வலிப்பல்யான் கேளினி
அடிதாங்கு மளவின்றி யழலன்ன வெம்மையாற்
கடியவே கனங்குழாய் காடென்றா ரக்காட்டுட்
டுடியடிக் கயந்தலை கலக்கிய சின்னீரைப்
பிடியூட்டிப் பின்னுண்ணுங் களிறெனவு முரைத்தனரே ;
இன்பத்தி னிகந்தொரீஇ யிலைதீந்த வுலவையாற்
றுன்புறூஉந் தகையவே காடென்றா ரக்காட்டு
ளன்புகொண் மடப்பெடை யசைஇய வருத்தத்தை
மென்சிறக ராலாற்றும் புறவெனவு முரைத்தனரே ;
கன்மிசை வேய்வாடக் கனைகதிர் தெறுதலாற்
றுன்னரூஉந் தகையவே காடென்றா ரக்காட்டு
ளின்னிழ லின்மையான் வருந்திய மடப்பிணைக்குத்
தன்னிழலைக் கொடுத்தளிக்குங் கலையெனவு முரைத்தனரே
எனவாங்கு,
இனைநல முடைய கானஞ் சென்றோர்
புனைநலம் வாட்டுந ரல்லர் மனைவயிற்
பல்லியும் பாங்கொத் திசைத்தன
நல்லெழி லுண்கணும் ஆடுமா லிடனே,"

The heroine is love-sick being separated from her lover, when the lady-companion tries to soothe her, incidentally commenting upon the hard-hearted nature of the hero who had left her pining for union. This was rather too much for the lady-love to brook. At once she spoke the above lines to the maid.

I do hope that my hero will come, he who went in quest of wealth, parting from me, as it is wealth alone which will enable one to give freely by way of charity to those Brahmans and sages who came to him offering their blessings, to conquer one's foes who refuse to accept his authority, and to lead a happy conjugal life with a devoted partner. Please listen to what I say.

It was a fact that my hero told me that the forest was a very hot and fiery place, in fact so hot as one could scarcely place the foot on the ground for fear of being scorched ; but at the same time he informed me that the tusker, which approached the small muddy pool with very little water in it, in company with its mate and its young one, used to feed the she-elephant with the water already rendered muddy by the young cubs which plunged into it and then try to quench its own thirst.

It is true that my hero told me that the dried leaves of the forest were likely to pain the heart of the hero who went into the forest path giving up his conjugal bliss that was available at home, but at the same time he did not fail to tell me that the male dove in the forest used to fan its female mate with its wings in order to mitigate its suffering caused by the scorching heat.

It is true again that my hero told me that the forest was unapproachable because of the excessive heat of the sun which made the bamboos in the hill quite dry, but in the same strain did not forget to tell me that the buck or the male deer used to take its mate under its own shadow in order to afford shelter for the doe which was hard pressed by the scorching heat.

Hence the hero, who repaired to the forest, which, side by side with its harassing features, nevertheless possessed the above relieving aspects, is not likely to mar or spoil my happiness. See how the lizard too chirps favourably and my left eye treated with dye beats of its own accord.

The situation here, it must be admitted, has been well imagined by the poet. A parched up desert and only one small pool with very little water in it. Even this water got muddled by the young elephants getting into it. At this stage the tusker already thirsty never cared to quench or alleviate its thirst but on the other hand preferred to feed the she-elephant first and then satisfy itself. Thus the love and affection the tusker had for its mate and its youngones have been well-pointed out. Nay, the heroine proceeds even further and reminds us of the possibility of the hero's return in the near future by the above words. Similarly the loving acts of the dove and the deer will well serve to remind the hero of his loving duty to his devoted wife whom he had left behind pining for love and union.

What the heroine imagines here is as follows :—The hero, though he might have been indifferent all along could not afford to be so any longer, after witnessing the above loving act of the elephant as he too will be desirous of returning home in order to please his lady-love by granting her desire. Suggestive instances like this abound in Tamil poems and it will be a source of uninterrupted pleasure to those who try to read the poems treating of Agam or subjective literatures.

Sutra 149.

தோழியுள் ளுறுத்த வாயில் புகுப்பினு
மாவயி னிகழு மென்மனார் புலவர்.

Tōḻiyuḷ ḷuṟutta vāyil pukuppiṉu
Māvayin ikaḻum enmaṉār pulavar.

The lady will speak out even when the hero sends or despatches the various mediators inclusive of the maid, to plead or intercede on his behalf.

Sutra 150.

பெறற்கரும் பெரும்பொருள் முடிந்தபின் வந்த
தெறற்கரு மரபிற் சிறப்பின் கண்ணும்
அற்றமழி வுரைப்பினு மற்ற மில்லாக்
கிழவோட் சுட்டிய தெய்வக் கடத்தினுஞ்
சீருடைப் பெரும் பொருள் வைத்தவழி மறப்பினு

மடங்கா வொழுக்கத் தவன்வயி னழிந் தோளை
யடங்கக் காட்டுதற் பொருளின் கண்ணும்
பிழைத்துவந் திருந்த கிழவனை நெருங்கி
யிழைத்தாங் காக்கிக் கொடுத்தற் கண்ணும்
வணங்கியன் மொழியான் வணங்கற் கண்ணும்
புறம்படு விளையாட்டுப் புல்லிய புகற்சியும்
சிறந்த புதல்வனை நேராது புலம்பினும்
மாணலந் தாவென வகுத்தற் கண்ணும்
பேணா வொழுக்கம் நாணிய பொருளினும்
சூணயத் திறத்தாற் சோர்வுகண் டழியினும்
பெரியோ ரொழுக்கம் பெரிதெனக் கிளந்து
பெறுதகை யில்லாப் பிழைப்பினு மவ்வயி
னுறுதகை யில்லாப் புலவியுண் மூழ்கிய
கிழவோன் பானின்று கெடுத்தற் கண்ணும்
உணர்ப்புவயின் வாரா வூடலுற் றோள்வயின்
உணர்த்தல் வேண்டிய கிழவோன் பானின்று
தான்வெகுண் டாக்கிய தகுதிக் கண்ணும்
அருமைக் காலத்துப் பெருமை காட்டிய
வெண்மைக் காலத் திரக்கத் தானும்
பாணர் கூத்தர் விறலிய ரென்றிவர்
பேணிச் சொல்லிய குறைவினை யெதிரு
நீத்த கிழவனை நிகழுமாறு படீஇக்
காத்த தன்மையிற் கண்ணின்று பெயர்ப்பினும்
பிரியுங் காலை யெதிர்நின்று சாற்றிய
மாபுடை யெதிரு முளப்படப் பிறவும்
வகைபட வந்த கிளவி யெல்லாம்
தோழிக் குரிய வென்மனார் புலவர்.

In this Sutra the various places where the maid will have her say during the kaṟpu period, have been detailed.

பெறற்கரும் பெரும்பொருள் முடிந்தபின் வந்த
தெறற்கரு மரபிற் சிறப்பின் கண்ணும்.

Peṟarkarum perumporuḷ muṭintapiṉ vanta
Teṟaṟkaru marapiṟ ciṟappiṉ kaṇṇum

தலைவனும் தலைவியும் தோழியும் பெறுதற் கரிதென நினைத்த பெரிய பொருளாகிய வதுவை வேள்விச் சடங்கான் முடிந்தபின்பு தோன்றிய தனது தெறுதற்கரிய மரபு காரணத்தால் தலைவன் தன்னைச் சிறப்பித்துக் கூறுமிடத்தும், தோழி கூற்று நிகழும்.

When the hero praises the maid in the usual way after the consummation of the alliance between the hero and the lady-love through the elaborate wedding ceremony, which was the one big thing that they thought that could not easily be had. (Nach.)

When the hero praises or extols the maid as usual as soon as he returns after amassing the wealth necessary for his alliance with the lady-love. (Ilam.)

Illust.

அயிரை பரந்த வந்தண் பழனத்
தேந்தெழின் மலர்ந்த தூம்புடைத் திரள்கா
லாம்பல் குறுநர் நீர்வேட் டாங்கிவ
ளிடைமுலைக் கிடந்து நடுங்க லானீர்
தொழுதுகாண் பிறையிற் றோன்றி யாநுமக்
கரிய மாகிய காலைப்
பெரிய நோன்றனிர் நோகோ யானே. (Kuṟun. 178)

These are the words of the maid when she saw the eagerness of the hero to unite with the lady-love and when she recollected the hero's former attitude during the kaḷavu period, when he was troubled in mind at not being able to get at the lady owing to several obstacles

Just as those who plucked the āmbal flowers perforated and with round rind, in the pond, where the ayirai fish moved about freely, suffered from thirst and needed water to drink, you are not free from fear and mental struggle, even though you are now quite at liberty to enjoy her. But, when the lady was as rare to you as the three digit moon that appears on the bright fortnight, in those days when you carried on your clandestine love-affair, you patiently put up with extreme mental anxiety. My sincere sympathies are with you.

The comparison here is quite happy and very apt and explains the excessive passion and affection of the hero for his

lady. Those that pluck the āmbal flowers in a pond need not worry and they could easily quench their thirst with the water around them. The three digit moon appears only once in a month and hence it has been chosen here to denote the rare opportunity of seeing the lady-love.

Here it may be remarked enpassant that the rising moon was an object of universal worship for the virgins and others in ancient days. It is on record that the moon was worshipped by many people in the continent especially in France and America as one which promoted or helped the growth of plants and trees. The natives of the ancient Tamil land worshipped the moon. The virgins thought that they could get anything they required while the old men and women imagined that they could be free from physical illness by the influence of the moon.

"பொங்குதிரை பொருத வார்மண லடைகரைப்
புன்கா னாவற் பொதிப்புற விருங்கனி
கிளைசெத்து மொய்த்த தும்பி பழஞ்செத்துப்
பல்கா லலவன் கொண்டகோட் கூர்ந்து
கொள்ளா நரம்பி னிமிரும் பூசல்
இரைதேர் நாரை யெய்திய விடுக்கும்
துறைகெழு மாந்தை யன்ன விவணலம்
பண்டு மிற்றே கண்டிசிற் றெய்ய
வுழையிற் போகா தளிப்பினும் சிறிய
ஞெகிழ்ந்த கவினலங் கொல்லோ மகிழ்ந்தோர்
கட்கழி செருக்கத் தன்ன
காமங் கொல்லிவள் கண்பசந்ததுவே." (நற்றிணை. 35)

The bees that hovered round the jambu fruits *eugenia jambolana* taking them for their own kind and that afterwards found them out to be fruits, tried hard to extricate themselves from the clutches of the crab which caught hold of them, but could not effect their escape, when, luckily on the arrival of a stork that went about to seek its prey, the crabs fled in fear leaving the bees free. The beauty and grace of the lady which is as captivating as the sea-shore of the capital town *māntai* wherein is perceivable the above natural scenery, is exactly similar to the above. Even though you had been careful enough

to be with the lady at all times, the lady's eyes watered and lost their brightness, perhaps because of the occasional intervals when your tight embrace somewhat relaxed. Those who are addicted to toddy-drinking are likely to undergo a change in physique when they could not get any beverage to drink. The maid here subtly suggests some cause for the unrest even when they had a chance of living together in constant and uninterrupted enjoyment. After all their union was effected by themselves and their alliance was not sanctified by marriage rituals. This perhaps was the reason for the little hitch in their otherwise continued enjoyment. The maid tells the hero here that it is for him to console the lady and that she has nothing to do in the affair.

In this poem we have an inner meaning also. The lady is the fruit, the bee is the maid, the relatives that raise the scandal and blame the lady are the crabs, and the hero is the stork that moves about for seeking its prey. The lady-love is being caught by the maid, while the relatives of the maid try to keep her under guard when the hero comes and relieves the lady.

அற்றம் அழி வுரைப்பினும்

Aṟṟam aḻivuraippiṉum.

களவுக் காலத்துப் பட்ட வருத்தம் நீங்கினமை கூறினும்.

When the maid breathes a sigh of relief from the mental anxiety which she used to entertain during the kaḷavu period.

" எரிமருள் வேங்கை யிருந்த தோகை
யிழையணி மடந்தையிற் றோன்று நாட
வினிதுசெய் தனையா னுந்தை வாழியர்
நன்மனை வதுவை யயரவிவள்
பின்னிருங் கூந்தல் மலரணிந் தோயே. **(Ainguṟu. 294)**

The maid addresses the hero thus. " Oh Lord of the country where the peacock that perched on the vengai tree with its fire-like flowers, appears like a well-decked maiden, you have done a very agreeable thing. You have chosen to adorn my lady's braided hair with flowers and married her ". Here the maid breathes a sigh of relief.

அற்றமில்லாக் கிழவோட் சுட்டிய தெய்வக்
கடத்தினும்.

Aṟṟamillāk kiḻavōṭ cuṭṭiya teyvak
Kaṭattiṉum.

களவொழுக்கம் புலப்பட ஒழுகவில்லாத தலைவியைத் தலைவன் வரைந்து கோடல் குறித்துப் பராவிய தெய்வம் அதனை முடித்தலின் அப் பராவுக் கடன் கொடுத்தல் வேண்டுமெனத் தலைவற்குக் கூறுமிடத்தும்.

(Nach.)

When the maid informs the hero of the necessity of giving offerings to the family deity who was pleased to bring together the hero and the lady-love, when she approached him with a request to wed the lady publicly, the very same lady-love who had a terrible dread of the public scandal and acted with considerable restraint during the clandestine love-stage.

" நெஞ்சமொடு மொழிகடுத் தஞ்சுவர நோக்கும்
தாயவட் டெறுதாக் காக்கவெம் மகளெனச்
சிறந்த தெய்வத்து மறையுறை குன்ற
மறைந்துநின் றிறைஞ்சினம் பலவே
பெற்றனம் யாமே மற்றதன் பயனே ".

The maid says here :—Many were the prayers and innumerable were the offerings we made secretly to the family deity in order that the lady-love may be set free from the frowns and the harsh words of her mother. We have now realised the fruits of such prayers.

சீருடைப் பெரும்பொருள் வைத்தவழி மறப்பினும்
Cīruṭaip perumporuḷ vaittavaḻi maṟappiṉum.

தலைமையுடைய இல்லறத்தைத் தலைவி மாட்டு வைத்த காலத்துத் தலைவன் அறஞ்செயற்கும் பொருள் செயற்கும் இசையும் கூத்துமாகிய இன்பம் நுகர்தற்குந் தலைவியை மறந்து ஒழுகினும். (Nach.)

When the lady-love becomes the mistress of the household, and the hero on various grounds, viz., earning wealth, treading the paths of virtue by righteous acts of benevolence, charity and love, and enjoying earthly pleasures, parts from her and amidst his various activities forgets the lady for the nonce.

சீருடைப் பெரும் பொருளாவது இற்கிழமை ; அதனைத் தலை மகன் மாட்டு வைத்த இடத்து அவளை மறந்து ஒழுகின வழியும் ; அஃதாவது அறத்தினுனதல், பொருளினுனதல், அவனுக்காகிய இசையுங் கூத்தும் முதலியவற்றான் அத்திறம் மறத்தல்.

Headship or the ownership of the household has been characterised here as " சீருடைப் பெரும் பொருள்." (Ilam.)

Narrinai poem 35 has been cited here by Ilampuranar as an illustration.*

" கரும்பி னெந்திரக் களிற்றெதிர் பிளிறும்
தேர்வண் கோமான் றேனூ ரன்னவிவ
ணல்லணி நயந்துநீ துறத்தலிற்
பல்லோ ரறியப் பசந்தன்று நுதலே." (Ainguru)

The maid tells the hero as follows :—The lady-love's forehead has waxed yellow so as to be seen by all, as you, who was once fascinated by her beauty and charm, both physical and artificial, as bright as Tēnur, which is owned by the munificent hero with the chariot drawn by elephants, whose roar sounded like the grinding noise of the Sugar-cane mill. Here the word " துறத்தல் " has been used in order to include the hero's parting on righteous grounds also.

அடங்கா ஒழுக்கத்து அவன்வயின் அழிந்தோளை
அடங்கக் காட்டுதற் பொருளின் கண்ணும்.

Aṭaṅkā oḻukkattu avaṉvayiṉ aḻintōḷai
Aṭaṅkak kāṭṭutar poruḷiṉ kaṇṇum.

புறத்தொழுக்கத்தை உடையனுகிய தலைவன் மாட்டு மனம் வேறு பட்ட தலைவியைப் புறத்து ஒழுக்கமன்றி நின்மேல் அவர் அன்புடையரென அவ்வேறுபாடு நீங்க நெருங்கிக் கூறுதலை யுடைத்தாகிய பொருளின் கண்ணும்.

When the lady-love shows her resentment against the hero for his undesirable activities, rebuking him for having bestowed

---

* The translation of this poem will be found in page 328.

his affection on another woman, and when the maid intervenes and tells the lady that she was mistaken and that the hero's affection to her was genuine and sincere. Here the poem 181 of Kuruntokai has been cited as an illustration by Iḷampūraṇar for the maid's talk to the lady-love, though it is also given as the talk of the lady herself elsewere. (cf. p. 77)

" செந்நெற் செறுவிற் கதிர்கொண்டு கள்வன்
றண்ணக மண்ணளைச் செல்லு மூரற்
கெல்லவளை நெகிழச் சாஅ
யல்ல லுழப்ப தெவன்கொ லன்னாய்." (Ainguru. 27)

My dear lady ! What avails your mental anxiety regarding the conduct of the lord of the marudam tract where the crab enters its hole taking with it the sheaves of the paddy crop. The inner meaning here is clear. The maid tells the lady that it was usual for the hero to part from his lady-love stealthily in quest of other women.

பிழைத்துவந் திருந்த கிழவனை நெருங்கி
இழைத்தாங் காக்கிக் கொடுத்தற் கண்ணும்.

Piḻaittuvan tirunta kiḻavaṉai nerunki
Iḻaittāṅ kākkik koṭuttar kaṇṇum.

பரத்தையர் மனைக்கண் தங்கிவந்து அகநகர் புகுதாது புறத்திருந்த தலைவனை மிகக் கழறிச் சில மொழிகளைக் கூறி, இதனானே தலைவி மனத்தின் கண் ஊடல் நீக்குந் தன்மை யுளதாக்கிக் கூட்டுமிடத்தும். (Nach.)

When the maid reproves or finds fault with the hero for his undesirable sojourn in the houses of public women and his stay in the outskirts of the city without venturing to return to his abode, with a view to appease the angry lady-love and patch up the love-quarrel between the two.

" கேட்டிசின் வாழியோ மகிழ்ந வாறுற்ற
மைய னெஞ்சிற் கெவ்வந் தீர
நினக்குமருந் தாகிய யானினி
யிவட்குமருந் தன்மை நோமே நெஞ்சே." (Ainkuru. 59)

My Lord ! please listen to me and fare thee well. I, who had served as a cure for your mental illness, am no longer the confidante of the lady and am unable to cure her mental malady.

She thus points out to him the necessity of stopping his undesirable activities in order to see his lady-love freed from her mental ailment.

வணங்கிய மொழியான் வணங்கற் கண்ணும்

Vaṇaṅkiya moḻiyāṉ vaṇaṅkaṟ kaṇṇum.

தாழும் இயல்பினையுடைய சொற்களால் தோழி தாழ்ந்து நிற்கும் நிலைமைக் கண்ணும்.

When the maid talks to him in mild, modest and submissive words.

"உண்டுறைப் பொய்கை வராஅ லினமிரியும்
தண்டுறை யூர தகுவதோ—ஒண்டொடியைப்
பாராய் மனைதுறந் தச்சேரி செல்வதனை
யூராண்மை யாக்கிக் கொளல்." (Aintiṇai eḻupatu.)

Does it behove you my lord of the cool shores, where the varāl fish of the drinking water-pond, part with its kin, to discard your lady with bright bangles, leave your home and resort to the haunts of public women and yet show this to the public as an act of generosity or kindness ?

புறம்படு விளையாட்டுப் புல்லிய புகற்சியும்
Puṟampaṭu viḷaiyāṭṭup pulliya pukaṟciyum.

பரத்தையரிடத்தே உண்டாம் விளையாட்டினைத் தலைவன் பொருந்திய மகிழ்ச்சிக் கண்ணும் (Nach.)

விளையாட்டாவது யாறுங் குளனுங் காவும் ஆடிப் பதியிகந்து நுகர்தல்.

When the hero tries to indulge in all sorts of pleasures, with the public women or the kept mistresses. Such enjoyments are trips or excursions to river sides and groves for pleasure.

"காலை யெழுந்து கடுந்தேர்ப் பண்ணி
வாலிழை மகளிர் மரீஇய சென்ற

மல்லலூர னெல்லினன் பெரிதென
மறுவருஞ் சிறுவன் தாயே
தெறுவ தம்மவித் திணைப்பிறத் தல்லே.'   (Kuṛun. 45)

This is the exclamation of the maid when the mediators intervened on behalf of •the hero to request the lady to give him audience.

The lady-love, who is now the mother of a male child, is not free from mental agony, though she has agreed to welcome and receive her lord, regarding him as a man of repute in spite of his having gone astray to have union with public women wearing glittering ornaments, riding betimes in his fast chariot. It pains me, however, to think of being born a woman, who does not scruple to welcome a person, forgetting all his activities which tend to pain one's heart. The purport here is, that the lady-love being pure and chaste, will deem it her duty to accept her lord even though he may be guilty of a hundred faults. Here the reader may well be reminded of the lines.

"வண்டோ ரனைய ராடவர் பெண்டிர்
பூவோ ரனையர்"

These lines tell us that the hero resembles a beė which indiscriminately sits on any flower, and which is bent only upon the honey the flower contains and the women are the flowers that the hero espouses. Saint Kulasekhara compares a staunch devotee of God to a chaste and virtuous lady, who, though her husband may commit undesirable acts that are likely to be denounced by the public, knows no other protector or benefactor than the lord she had wedded.

"கண்டா ரிகழ்வனவே காதலன்றான் செய்திடினும்
கொண்டானை யல்லா லறியாக் குலமகள் போல்."

In the above illustrative stanza we find the hero coming back from the house of the public women in order to have a look at his new-born male child, when the lady-love receives him in spite of his reproachable conduct, as it is the duty of a devoted housewife to forgive the drawbacks of her beloved lord. In Paripādal we have the following lines.

" சேக்கை யினியார்பாற் செல்வான் மனையாளாற்
காக்கை கடிந்தொழுகல் கூடுமோ கூடா
தகவுடை மங்கையர் சான்றாண்மை சான்றார்
இகழினுங் கேள்வரை யேத்தி யிறைஞ்சுவார்."

(Parī 20, 86—89)

Is it possible for the housewife to prevent or dissuade her husband from resorting to public women for enjoyment or to keep aloof from him on the ground that he went astray from the prescribed path of virtue ? It is not at all possible ; chaste women endowed with the noble and lovable traits of a genuine housewife, will try to adore their husbands, even though they despise them or treat them badly. Again in Kalithokai, we find the following lines :

" மாய மகிழ்நன் பரத்தைமை
நோவென் றோழி கடனமக் கெனவே." (Kalith. 75)

" * I, patiently put up with the undesirable lascivious attitude of the dissembling husband with a sense of resignation thinking that it is my duty to do so ". Instances can be multiplied to illustrate the extraordinary patience of the housewife and the lascivious acts of the hero. Poets have well described both Sambogam (union) and vipraḷamba (Separation), but vipraḷamba Sringāra is considered more appealing than the Samboga Sringara. Hence it is that the sage-poet Tiruvalluvar has said in his immortal Tirukkural that the temporary love-quarrel enhances the pleasure born of the union between the husband and the wife.

" ஊடுதல் காமத்திற் இன்ப மதற்இன்பம்
கூடி முயங்கப் பெறின்."

Another fine illustration cited by Nachinarkiniar for the above theme is as follows :—

" பகுவாய் வராஅற் பல்வரி யிரும்போத்துக்
கொடுவா யிரும்பின் கோளிரை துற்றி
யாம்பன் மெல்லடை இழியக் குவளைக்

* An English rendering of the whole poem will be found in p. 312.

கூம்புவிடு பன்மலர் சிதையப் பாய்ந்தெழுந்
தரில்படு வள்ளை யாய்கொடி மயக்கித்
தூண்டில் வேட்டுவன் வாங்க வாராது
கயிறிடு கதச்சேப் போல மதமிக்கு
நாட்கய முழக்கும் பூக்கே ழூர
வருபுனல் வையை வார்மண லகன்றுறைத்
திருமரு தோங்கிய விரிமலர்க் காவி
னறும்பல் கூந்தற் குறுந்தொடி மடந்தையொடு
வதுவை யயர்ந்தனை யென்ப வலரே
கொய்சுவற் புரவிக் கொடித்தேர்ச் செழியன்
ஆலங் கானத் தகன்றலை சிவப்பச்
சேரல் செம்பியன் சினங்கெழு திதியன்
போர்வல் யானைப் பொலம் பூணெழினி
நாரரி நறவி னெருமை யூரன்
தேங்கம ழகலத்துப் புலர்ந்த சாந்தின்
இருங்கோ வேண்மா னியறேர்ப் பொருநனென்
றெழுவர் நல்வல மடங்க வொருபகன்
முரைசொடு வெண்குடை யகப்படுத் துரைசெலக்
கொன்றுகளம் வேட்ட ஞான்றை
வென்றிகொள் வீர ரார்ப்பினும் பெரிதே.”

(Agam. 36)

Here we have an interesting love-quarrel between the hero and his lady-love. The hero, who parted from his wife in quest of a concubine, returns in the little hours of the morning, when the wife resents and talks to him as follows :—

At the outset she addressed him as the chief of the agricultural tract where the gaping *varāl* fish, which after having eaten the food attached to the angling rod, tears open the tender leaves of the *āmbal*, destroys the several flowers of the kuvaḷai, spoils the intertwined creepers of the vaḷḷai, evades the angler, and infuriated like the ferocious bull that is being tied to the tether muddles or renders turbid the village pond or tank.

She then refers to the wedding that he celebrated with a public woman in the following terms :—“ It is reported that you contracted an alliance with a girl with sweet-smelling tresses

and small bangles, in a grove full of Marudam trees and the ignominy resulting from such action of yours, sounds more than the uproar caused by the victorious heroes of the Pandyan King who vanquished in a single day seven chiefs in the fighting field at *Ālanganam* viz., the Cera King, the Cembiyan or the Cola King, the furious Titiyan, the well-adorned Ezhini with warlike elephants, the lord of the Erumainadu rich in toddy, Irunkōvēṉmāṉ with his chest smeared over by sweet-smelling sandal paste, and Poruṉan with his moving chariot.

The above poem further contains an inner meaning also. We find here a huge varāl fish muddling the village pond. The hidden or inner meaning is as follows :—

The varāl fish that eats the food attached to the angling rod is the hero who enjoys the public woman or the prostitute. His emerging from the concubines' house is likened to the fish evading the angling rod. His departure from the mistress's house to the great anxiety of the mother of the lady-love is likened to the fish spoiling the vaḷḷai flower; the pain and displeasure that he causes to the parents and other relatives of the lady-love are compared to the spoiling of the kuvaḷai flower. Herein we see the scrupulous care with which the poet embodies in the comparison only those things or *karupporuḷ* that belong to the marudam or the agricultural tract.

சிறந்த புதல்வனை நேராது புலம்பினும்
Ciṟanta putalvaṉai nērātu pulampiṉum.

யாரினுஞ் சிறந்த புதல்வனை வாயிலாகக் கொண்டு சென்றுழி அவற்குந் தலைவி வாயில் நேராமல் தலைவன் வருந்தினும். **(Nach.)**

இருவர்க்கும் சிறந்த புதல்வனை நினையாமையால் தலைமகன் தனிமை யுறுதற் கண்ணும். **(Ilam.)**

When the hero, with a view to pacify the lady-love, takes his child (the child born of him and the lady) with him as a mediator and when he finds that even then the lady persists in not giving him audience. (Nach.)

When the hero feels lonely and dejected on finding the indifference shown by the lady-love even to the child born of them. (Ilam.)

"நெடுநா வொண்மணி கடிமனை யிரட்டக்
குரையிலைப் போகிய விரவுமணற் பந்தர்ப்
பெரும்பாண் காவல் பூண்டென வொருசார்
திருந்திழை மகளிர் விரிச்சி நிற்ப
வெறியுற விரிந்த வறுவை மெல்லணைப்
புனிறுநாறு செவிலியொடு புதல்வன் றுஞ்ச
ஐயவி யணிந்த நெய்யாட் டீரணிப்
பசுநெய் கூர்ந்த மென்மை யாக்கைச்
சீர்கெழு மடந்தை யீரிமை பொருந்த
நள்ளென் கங்குற் கள்வன் போல
அகன்றுறை யூரனும் வந்தனன்
சிறந்தோன் பெயரன் பிறந்த மாறே." (Naṟṟiṇai. 40)

In this poem we find a good number of ancient customs. The courtesan on seeing the hero go back to his legally wedded wife, tells in the hearing of the kith and kin of the lady-love, that the hero who was immensely pleased to hear of the birth of a son, slowly sneaked away like a thief to his own house.

"The hero on hearing the birth of a son sneaked like a thief to the house of his legal wife, while the noisy bell with the long tongue sounded in the guarded palace, the well-decked women stood in array under the pandal braided with cocoanut leaves and strewn over with sand, the new-born babe lay sleeping by the side of the foster-mother in the sweet-smelling bed and the wife with the delicate frame, who has had a purificatory bath in the oil treated with white mustard was wrapped in sound slumber."

From this poem we learn that the bells were usually rung in palaces to announce any important royal function, and that pandals were erected and new sand was spread under it during festive occasions. The presence or advent of women was considered as good omen and oil bath mixed with white mustard, was usually given to the women after child-birth probably to exercise evil spirits. The line,

"சிறந்தோன் பெயரன் பிறந்த மாறே"

refers to the important custom of *naming a child after its grandfather*. This custom is current even now. The word

"பெயரன்" itself is suggestive and means the child that inherits or possesses his grandfather's name. In the 75th poem of Kalithogai we have the following lines :

> " முதல்வன் பெயரை முறையுளி பெற்ற
> புதல்வன் "

The son who has legally acquired the name of his grandfather.

> மாணலந் தாவென வகுத்தற் கண்ணும்
> Māṇalan tāveṉa vakuttar kaṇṇum,

இவள் இழந்த மாட்சிமைப்பட்ட நலத்தைத் தந்து இகப்பினும் இகப்பாயெனத் தலைவனை வேறுபடுத்தற் கண்ணும். **(Nach.)**

When the lady declines to receive the hero who has been guilty of insincerity to her.

நீ கொண்ட நலத்தினைத் தந்துபோ எனக் கூறுதற்கண்ணும்.

(Ilam.)

If go you must, do so by all means, but restore to the lady the beauty of form and grace that she had lost by your separation from her:

> " விட்டென விடுக்குநாள் வருக வதுநீ
> நொந்தனை யாயிற் றந்தனை சென்மோ
> குன்றத் தன்ன குவவுமண லடைகரை
> நின்ற புன்னை நிலந்தோய் படுசினை
> வம்ப நாரை சேக்கும்
> தண்கடற் சேர்ப்பநீ யுண்டவென் னலனே."

(Kuṛun. 236)

The hero who wanted to part from the lady-love revealed his intention and requested the maid to take proper care of the lady when she said.

" My dear lord, if you now think of parting from her, please note that you will have to do so for ever and that this will be the last parting. If, however, you are bent upon doing so, please restore to her the beauty and charm that were hers ere you espoused her." With the above words she persuaded him to stay.

"Oh Lord of the cool littoral tract, where, on the shores full of sand heaped up like hillocks, the new stork sits on the branches of the Punnai tree which practically touched the ground. May that day come, on which you are to part from this lady. If you are really earnest about it, please give back the lady her charms." Here the hint is that the lady will not survive his parting. The mention of the words 'new stork' is suggestive. The stork being new to the place does not know where it can have fish enough to eat. Likewise the hero, without understanding the lady's nature has decided to part from her. The maid uses the word 'என் நலன்' though the charms of the lady-love are meant because of the close relation or identity between her and the lady-love. In Tirukkovayar we have the following memorable lines regarding the oneness or identity of the lady and her maid, who, though they were two in physical form, were considered as one for all practical purposes.

"உயிரொன் றுளமொன் றொருங்கே சிறப்பிவட் கென்னொடென்று."

The oneness or identity of soul, thought and other things that characterised the lady and her maid have been well-depicted here.

பேணா வொழுக்கம் நாணிய பொருளினும்
Pēṇā vol̤ukkam nāṇiya porul̤iṉum.

பரத்தை தலைவியைப் பேணாது ஒழுகிய ஒழுக்கத்திற்குத் தலைவி நாணிய பொருளின் கண்ணும். (Nach.)

When the maid tells the hero of the audacity of his kept mistress who approached the lady-love and claimed her as her sister and reminds him of tbe humiliation it has caused to the lady-love.

தலைமகளைப் பேணாத ஒழுக்கத்தினாற் றலைமகள் நாணிய பொருண்மைக் கண்ணும். (Ilam.)

When the lady-love feels humiliated by the unrighteous or loose conduct of her hero.

"யாஅயா கியளே மாஅ யோளே
மடைமாண் செப்பிற் றமிய வைகிய
பெய்யாப் பூவின் மெய்சா யினளே
பாசடை நிவந்த கணைக்கா னெய்தல்
இனமீ னிருங்கழி யோத மல்குதொறும்
கயமூழ்கு மகளிர் கண்ணின் மானும்
தண்ணந் துறைவன் கொடுமை
நம்முன்னாணிக் கரப்பா டும்மே." (Kuṟun. 9)

When the hero who returned from the abode of the prostitute wanted to have audience with the lady-love, the maid told him that the lady-love, though worried in mind because of the blamable conduct of the hero, nevertheless felt ashamed at his conduct and as became a chaste housewife, tried to hide or conceal her inner feelings even before her and never ventured to get angry with him. With these words the maid informs him that he can have audience with the lady and be pleased.

"The lady-love endowed with fine physical beauty now appears lean and worn out like the flowers that were kept inside a closed casket, without being utilised. Further, feeling quite ashamed to express even to me the cruel and relentless act of the lord of the cool shores, where the āmbal flowers with round rinds or stalks, which are seen above the green leaves, appear, as the water rises, like the eyes of women who take their baths in the deep waters, she tries to hide the real facts. Hence I conclude that she has realised the full responsibility of a chaste housewife and that she will receive you forgiving your unkindness to her."

சூள் நயத் திறத்தாற் சோர்வுகண் டழியினும்
Cūḷ nayattiṟattāṟ cōrvukaṇ ṭaḻiyiṉum.

கூடுதல் வேட்கைக் கூறுபாட்டால் தான் சூளுறக் கருதிய சூளுறவினது பொய்ம்மையைக் கருதித் தலைவி வருந்தினும். (Nach.)

When on perceiving the adamantine nature of the lady-love who does not see her way to excuse the hero for his failings, the latter begins to swear by all that is near and dear to him and

the lady-love dreads the evil consequences of such oaths or asseverations which, she well knew, were made only for the occasion and were far from being sincere.

> " எம்மணங் கினவே மகிழ்ந முன்றி
> னனைமுது புன்கின் பூத்தாழ் வெண்மணல்
> வேலன் புனைந்த வெறியயர் களந்தொறுஞ்
> செந்நெல் வான்பொரிச் சிதறி யன்ன
> வெக்கர் நண்ணிய வெம்மூர் வியன்றுறை
> நேரிழை முன்கை பற்றிச்
> சூரா மகளிரோ டுற்ற சூளே. (Kuṟun. 53)

This poem has been cited to illustrate the maid's warning to the hero when he put off his public wedding with the lady-love, by the commentator of Kuruntokai.

"My lord ! We were pained considerably by the oath you took by holding the fore-arm of my lady-love and by swearing in the name of the female deities of the woods and the hills near the shores of our village, where the white blossoming buds of the Punnai tree lay scattered on the heaped sands like fried paddy, which was often strewn in the place where the veṟiyāṭṭu usually took place in order to propitiate the Velan, who impersonated Murugan the hill deity and was credited with the powers of divination." The old custom of sprinkling or scattering white fried rice during veṟiyāṭṭu has been referred to in Tirumurugaṟṟuppadai also in the following line.

> " செந்நூல் யாத்து வெண்பொரி சிதறி·" (Murugu. 231)

> " பகல்கொள் விளக்கோ டிராநா ளறியா
> வென்வேற் சோழ ராமூ ரன்னவிவ
> ணலம்பெறு சுடர்நுத றேம்ப
> லெவன்பயஞ் செய்யுநீ தேற்றிய மொழியே."
>
> (Ainguru. 56)

What good can it effect, your oath which you make to the great mental worry and affliction of this girl with a bright forehead, who is as brilliant as the Amur that belongs to the colas

with the victorious spear, where, one could not distinguish the day from the night because of the ever illumined nature of the place ?

பெரியோர் ஒழுக்கம் பெரிதெனக் கிளந்து
பெறுதகை யில்லாப் பிழைப்பினும்.

Periyōr oḻukkam perītenak kiḷantu
Peṟutakaiyillāp piḻaīppiṉum.

நன்மக்கள் பெறுந்தகைமை இல்லற மாயிருக்குமென்றும் நன்மக்கள் ஒழுகும் ஒழுக்கம் பெரிதாயிருக்கும் என்றும் சொல்லித் தான் தலைவனை வழிபாடு தப்பினும்.

When the lady-love points out to the hero his defects and shortcomings and the insincerity of his oaths and tells him that it least became great dignified persons like him.

" வெள்ளி விழுத்தொடி மென்கருப் புலக்கை
வள்ளி நுண்ணிடை வயின்வயி னுடங்க
மீன்சினை யன்ன வெண்மணற் குவைஇக்
காஞ்சி நீழற் றமர்வளம் பாடி
யூர்க்குறு மகளிர் குறுவழி விறந்த
ஆரல் அருந்திய சிறுசிரன் மருதின்
றாழ்சினை யுறங்குந் தண்டுறை யூர
விழையா வுள்ளம் விழையு மாயினும்
என்றும்,
கேட்டவை தோட்டி யாக மீட்டாங்
கறனும் பொருளும் வழாமை நாடித்
தற்றக வுடைமை நோக்கி மற்றதன்
பின்னா குமமே முன்னியது முடித்த
லனைய பெரியோ ரொழுக்க மதனா
லரிய பெரியோர்த் தெரியுங் காலை
நும்மோ ரன்னோர் மாட்டு மின்ன
பொய்யொடு மிடைந்தவை தோன்றின்
மெய்யாண் டுளதோ வுலகத் தானே." (Agam. 286)

"Oh Lord of the cool shore ! where the tiny king-fisher picks up and eats the Āral fish, which was frightened out of its

wits, when the girls of the marudam tract heaped up the white sand which looked like the eggs of the fish and pounded the same in the shade of the kānci tree, singing the praise of their kith and kin, with the help of the soft sugarcane pestles with white covers, so that their slender waists which resembled the vaḷḷi creeper bent or moved alternately.

As our mind which seeks or desires to have things which it should not do, tries to refrain from doing so by the force of the good sayings which it had learnt from wise men, you too must acquit yourself well and tread or walk in the paths of virtue and your determination to complete or fulfil your resolve must come only afterwards. Great men have done so. Hence if falsehood is traceable in your words and acts, where then are we to seek or truth or veracity in this world ? "

Here the word அறன் Aṟan connotes household life and the words " தற்றக வுடைமை நோக்கி " mean that the household life and the wealth that is earned get dignified and respectable only by the righteous life and the legal or flawless methods pursued by the hero. The term " முன்னியது " refers to the licentious and irresponsible lewd life of the hero.

அவ்வழி யுறுதகை யில்லாப் புலவியுண் மூழ்கிய
கிழவோள் பானின்று கெடுத்தற் கண்ணும்.

Avvaḷi yuṟutakaiyillāp pulaviyuṇ mūḻkiya
Kiḻavōḷ pāṉiṉṟu keṭuttaṟ kaṇṇum.

தலைவன் அங்ஙனம் பிறழ்ந்த இடத்து அவன் சென்று சேரும் தகைமை இல்லாமைக்குக் காரணமாகிய புலவியின் கண் அழுந்திய தலைவி பக்கத்தாளாய் நின்று அவள் புலவியைத் தீர்த்தற் கண்ணும். (Nach.)

When the maid, on seeing the hero proceed astray and in consequence the lady is full of resentment, approaches the former with intent to appease or pacify her.

" மாணோக்கி நீயழ நீத்தவ னானது
நாணில னாயி னலிதந் தவன்வயி
னாடுத லென்னோ வினி." (Kaḷith. 87)

"My dear lady! What avails your resentment or estrangement towards the hero if he does not feel ashamed for his conduct in parting from you, leaving you, the deer-eyed lady, to mope and pine from the pangs of separation." These words of the maid have their desired effect as the hero is likely to rectify his conduct while the lady-love is tempted to receive her erring hero.

"உப்பமைந் தற்றாற் புலவி யதுசிறிது
மிக்கற்றா னீள விடல்." (Kuṟal. 1302)

These are the words of the maid exhorting the lady to shake off her resentment and receive the hero.

"Temporary resentment or Ūḍal is as necessary to enhance the pleasure born of the subsequent union, as the salt that is needed to give relish to a particular dish; but excess in either case will lead to displeasure on the one hand and distaste on the other." Here the commentator Parimelalagar explains "நீளவிடல்" as the extension or prolongation of the resentment till the other party gives up the idea of enjoying the lady as a hopeless case. The 45th poem of Kuṟuntogai beginning with the words "காலை யெழுந்து கடுந்தேர் பண்ணி" has been cited as an illustration for this theme by Nachinārkkiuiyar. An English rendering of the ame will be seen under the theme "புறம்படு விளையாட்டுப் புல்லிய புகற்சியும்." (p. 334)

உணர்ப்புவயின் வாரா வூடலுற் றேள்வயின்
உணர்த்தல் வேண்டிய கிழவோன் பானின்று
தான்வெகுண் டாக்கிய தகுதிக் கண்ணும்.

Uṇarppuvayiṉ vārā vūṭaluṟ ṟōḻvayiṉ
Uṇarttal vēṇtiya kiḻavōṉ pāṉiṉṟu
Tāṉ vekuṇtākkiya takutik kaṇṇum.

தலைவன் தெளிவிக்கப்படுந் தன்மைக்கணில்லாத ஊடல் மிகுத்தோனிடத்து ஊடல் தீர்த்தலை விரும்பிய தலைவன் வயத்தாளாய் நின்று, தான் தலைவியைக் கழறி அவள் சீற்றம் போந்தன்மை யுண்டாக்கிய தகுதிக் கண்ணும். (Nach.)

தலைவன் ஊடல் தீர்க்கவும் அதன் வழி வாராத ஊடலுற்றோள்வயின் அவ்வூடலைத் தீர்த்தல் வேண்டிய தலைவன் பக்கத்தாளாகி நின்று தலைவனை வெகுண்டு நின்றுண்டாக்கிய தகுதிக் கண்ணும். (Ilam.)

When the maid who feels the stubbornness of the lady-love who refuses to shake off or give up her resentment towards the hero in spite of his remonstrances, approaches the hero, and reproves him for his lewd conduct, in order to put an end to the temporary love feud of the lovers. The following kuṟaḷ:—

> "*உப்பமைந் தற்றாற் புலவி யதுசிறிது*
> *மிக்கற்றா னீள விடல்.*"

Has been cited to illustrate this theme by Ilampuranar. An English rendering of this couplet has already appeared in the previous page.

> அருமைக் காலத்துப் பெருமை காட்டிய
> எண்மைக் காலத் திரக்கத் தானும்.
>
> Arumaik kālattup perumai kāttiya
> Eṇmaik kālat tirakkat tāṉum.

தாம் எளியராகிய கற்புக் காலத்திலே களவுக் காலத்துத் தமது பெருமையை உணர்த்திய வருத்தத்தின் கண்ணும். (Nach,)

தாம் அரியராகிய களவுக் காலத்துத் தமது பெருமையைக் காட்டிய தாம் எளியராகிய கற்புக் காலத்து இரக்கத்தின் கண்ணும். (Ilam)

Though the maid shows some consideration here for the hero, she does not scruple to point out to him the dignified and proud manner with which he acquitted himself during the clandestine or furtive stage of their love affair and his rather undignified or abject manner during the kaṟpu stage.

> "*வேம்பின் பைங்காயென் றோழி தரினே*
> *தேம்பூங் கட்டி யென்றனிர் இனியே*
> *பாரி பறம்பிற் பனிச்சுனைத் தெண்ணீர்*
> *தைஇத் திங்கட் டண்ணிய தரினும்*
> *வெய்ய வுவர்க்கு மென்றனிர்*
> *ஐய வற்றா லன்பின் பாலே,*" (Kuṟun. 196)

Here the maid speaks to the hero who required an audience with the lady-love.

"In the furtive stage of your love romance, you accepted and praised as sugar-candy itself when my lady gave you the bitter fruits of the Nim or the Margossa tree. Now even if she gives the limpid water of the hill-pool that is situated in the Parambu nādu, that belongs to the liberal Chieftain known as Pari and that is very cool during the month of thai (December—January), you tell me that it gives violent astringent taste. Such is your affection towards the lady-love." The purport here is that the hero was all affectiou to her formerly and that it has gradually decreased with the lapse of time. After all it is one and the same hand that served both, but somehow they have chosen to differ from each other. She thinks that was the result of the change in his affectionate attitude. Here I may refer the reader to the following line in Tolkāppiam Kaṟpiyal.

" எனது சுவைப்பினும் நீகை தொட்டது
வானோ ரமுதம் புரையுமா லெமக்கென."

(Thol. kaṟpu. 5)

Pāri was a munificent Tamil Chieftain who ruled over the Parambunādu which was made up of three-hundred villages. Kapilar a renowned poet of the Sangam age and a staunch friend of the Chief has eulogised him in several poems for his unbounded liberality.

பாணர் கூத்தர் விறலியர் என்றிவர்
பேணிச் சொல்லிய துறைவினை யெதிரும்

Pāṇar kūttar viṟaliyar eṉṟivar
Pēṇic colliya kuṟaiviṉai yetirum.

பாணரும் கூத்தரும் விறலியரும் என்று சொல்லுகின்ற இம்மூவரும், விரும்பிக் கூறிய குறையுறும் வினைக்கு எதிராகவும்.

When the maid rejects or accepts the representation of the minstrels, dancers and the women bards, who approach the lady-love with a view to mediate on behalf of the hero.

" புலைமக னாதலிற் பொய்ந்நின் வாய்மொழி
நில்லல் பாண செல்லினிப் பரியல்
பகலெஞ் சேரிக் காணி
னகல்வய லூரன் நாணவும் பெறுமே."

" As you are one of the lowest caste your words are all false. Do not stop here. Get away, you need not speak for the hero. If the hero who is the lord of the agricultural tract sees you here during day time i. e., in my street, he may feel ashamed." Here we see the maid refusing audience to the Pāṇan.

நீத்த கிழவனை நிகழுமாறு படிஇக்
காத்த தன்மையிற் கண்ணின்று பெயர்ப்பினும்.

Nītta kiḻavaṉai nikaḻumāṟu paṭiik
Kātta taṉmayiṟ kaṇṇiṉṟu peyarppiṉum.

பரத்தையிற் பிரிந்து தலைவியைக் கைவிட்ட தலைவனைத் தானொழுகும் இல்லறத்தே படுத்தல்வேண்டிப் புறத்தொழுக்கிற் பயனின்மை கூறிக் காத்த தன்மையினாலே கண்ணோட்டமின்றி நீக்கினும். (Nach.)

When the maid with intent to reform the hero tells him in strong words that he need not step into the house of the lady-love with the guilt or black spot of insincerity still with him.

" மனையுறு கோழிக் குறுங்காற் பேடை
வேலிவெருகின் மாலை யுற்றெனப்
புகுமிட னறியாது தொகுபுடன் குழீஇப்
பைதற் பிள்ளை கிளைபயிர்ந் தாஅங்
கின்னா திசைக்கு மம்பலொடு
வாரல் வாழிய ரையவெந் தெருவே (Kuṟun. 139)

Here the maid refuses audience to the hero who returns to her after his sojourn in the house of a woman of questionable character.

"Do not come to our street with the words of reproach showered on you by the prostitutes which sound like the frightened screams of the domesticated short-legged mother hen on the approach of

the wild cats in the evening tide, with which it wanted to assemble or gather all its young ones in a fixed place, being at a loss to know a place of safe resort, which will be beyond the danger zone". Here the words "அம்பலொடு வாரல்" are significant. They tell us of the protracted separation of the hero from the lady-love as well as the curt remark of the maid to him to step out. Further he comparison suggests that the hero's going astray was as futile as the hugging of the chicken by the mother hen.

பிரியுங் காலை யெதிர்நின்று சாற்றிய
மரபுடை யெதிரும் உளப்படப் பிறவும்.

Piriyuṅ Kālai yetirniṉṟu cāṟṟiya
Maraputai yetirum uḷappaṭap piṟavum.

தலைவன் கற்பிடத்துப் பிரியுங்கால் தெய்வத் தன்மையின்றி முன்னின்று வெளிப்படக் கூறிய முறையுடைத்தாகிய எதிர் காலமும் இறந்த காலமு முளப்படப் பிறவற்றுக் கண்ணும்.

All other places where the maid meets the hero or the lady on various occasions. Here Nachinarkkiniyar adds under the word "*பிற*" the following.

"*பிற ஆவன, தலைவன் வரவுமலிந்து கூறுவனவும், வந்த பின்னர் முன்பு நிகழ்ந்தன கூறுவனவும், வற்புறுப்பான் பருவமன்றெனப் படைத்து மொழிவனவும், தூது கண்டு கூறுவனவும், தூதுவிடுவனவும், சேணிடைப் பிரிந்தோன் இடை நிலத்துத் தங்காது இரவில் வந்துழிக் கூறுவனவும், நிமித்தங் காட்டிக் கூறுவனவும், உடன் சேறலை மறுத்துக் கூறுவனவும் பிறவுமாம்.*"

The maid's reply when the hero talks to her, feeling happy at the prospect of his marriage, her speeches or talks referring to the former happenings, her fabrications or fibs to exhort the lady to believe that the time fixed by the hero for his return had not come, her exclamations on seeing the embassy, her talks when she sends an embassy, her reply to the hero who repairs at night to the lady's house from a far-off place without halting in the way, her words when she referred to the happy omens and when she was against the elopement or the planned escape of the lovers.

" வேனிற் றிங்கள் வெஞ்சுரமிறந்து
செலவயர்ந் தனையா னீயே நன்று
நின்னயந் துறைவி கடுஞ்சூற் சிறுவன்
முறுவல் காண்டலி னினிதோ
இறுவரை நாடநீ விரைந்துசெய் பொருளே."

(Ainkuru. 309)

"You have decided to part from her in quest of wealth traversing the wild desert in the mid-summer. Oh Lord of the hilly country! Is the wealth that you are in such a terrible hurry to earn, more agreeable than the delectable sight of the smile of your first-born son, whom your beloved wife has borne you?"

" மடவ மன்ற தடவுநிலைக் கொன்றை
கல்பிறங் கத்தஞ் சென்றோர் கூறிய
பருவம் வாரா வளவை நெரிதரக்
கொம்புசேர் கொடியிணர் ஊழ்த்த
வம்ப மாரியைக் காரென மதித்தே, (Kurun. 66)

The lady-love is mentally worried, as the hero had not turned up as per his promise, although the winter season had set in, when the maid tells her that the rain that fell was one out of season, that the actual winter had not come and that the cassia put forth its blossoms, mistaking the rain for the seasonal one.

"The cassia trees are ignorant ones. They have put forth blossoms mistaking the stray rainfall for the seasonal one which falls in the winter, which is the time fixed by your lord for his return from his mission."

வகைபடவந்த கிளவி யெல்லாம்
தோழிக் குரிய வென்மனார் புலவர்.

Vakaipaṭavanta kiḷavi yellām
Tōḻikkuriya venmanār pulavar.

Talks in places other than those specified above are also numerous. Some of them are as follows:—

The maid telling the lady-love that the hero would surely turn up, the words of the maid on seeing the advent of the season

fixed by the hero for his return, her exhortations to the lady, her exclamations on perceiving good omen or augury, her words to the maid informing her of the hero's arrival and so on. Of these the speeches that are common both to kaḷavu and kaṟpu belong to Agattiṇaiiyal while those that exclusively belong to kaṟpu may be found here.

Sutra 151.

புல்லுதல் மயக்கும் புலவிக் கண்ணு
மில்லோர் செய்வினை யிகழ்ச்சிக் கண்ணும்
பல்வேறு புதல்வர்க் கண்டுநனி யுவப்பினும்
மறையின் வந்த மனையோள் செய்வினை
பொறையின்று பெருகிய பருவரற் கண்ணும்
காதற் சோர்விற் கடப்பாட் டாண்மையிற்
றாய்போற் றழீஇக் கழறிய மனைவியைக்
காய்வின் றவன்வயிற் பொருத்தற் கண்ணு
மின்னகைப் புதல்வனைத் தழீஇ யிழையணிந்து
பின்னர் வந்த வாயிற் கண்ணு
மனையோ ளொத்தலிற் றன்னோ ரன்னோர்
மிகைபடக் குறித்த கொள்கைக் கண்ணும்
எண்ணிய பண்ணையென் றிவற்றொடு பிறவும்
கண்ணிய காமக் கிழத்தியர் மேன.

This Sutra enumerates the places where the kept mistresses or concubines of the hero used to speak out.

These mistresses were kept by the hero permanently. Although they were not legally wedded to him, they were permanently attached to him and were privileged to run the household of the hero. A single hero can have a number of such mistresses. Some might have joined him in his younger days and grown old with him and some of them might be young or of middle age, while some others, young girls, quite unsuited for sexual life. Apart from these women, the hero had others also who were public women or prostitutes who lived in Cheris and hence of a lower order in society and who were given to music and dance, and also servantmaids. Herein the Commentator

Ilampuranar opines that theKāmakkilattiyar or the kept mistresses referred to here are, where the Brahman was concerned, the women from the three castes other than his own, where the Kshatriya was concerned, the women from the two castes other than his own, and where the Vaisya was concerned, the women from the fourth caste or Varṇa. Nachinarkkiniyar refutes this and says that that interpretation is wrong as the kept mistress could not be ranked with the legally wedded women, who must in all fairness be given a high status, as their offsprings alone could succeed to the patrimony of the hero.

Ilampuranar observes here as follows :—

Kamakkiḻattiyar fall under three broad divisions viz., otta-kiḷattiyar (ஒத்த கிழத்தியர்), Iḻinda kiḻattiyar (இழிந்த கிழத்தியர்) and Varayappaṭṭar (வரையப்பட்டார்). Those who belong to the first division are the women united by wedlock with the hero, from among his own relations. Those who belong to the 2nd division are those chosen by the hero from among the different castes other than his own and those of the 3rd division are the women prostitutes, who were given the privilege of marrying the hero Parattayar were the prostitutes who were experts or adepts in music and dancing and who had no legally wedded husbands.

புல்லுதல் மயக்கும் புலவிக் கண்ணும்.

Pullutal mayakkum pulavik kaṇṇum.

தலைவன் தனது முயக்கத்தைத் தலைவி யிடத்துந் தம்மிடத்தும் இடை விட்டு மயக்குதலால் தலைவிக் கண் தோன்றிய புலவியிடத்தும்.

When the mistresses feel the divided affection in the hero with respect to them and the lady-love.

"பொதுமொழி பிறர்க்கின்றி முழுதாளுஞ் செல்வர்க்கு
மதிமொழி யிடன்மாலை வினைவர்போல் வல்லவர்
செதுமொழி சீத்த செவி செறுவாக
முதுமொழி நீராப் புலனா வுழவர்
புதுமொழி கூட்டுண்ணும் புரிசைசூழ் புனலூர !

ஊரன்ம னுரனல்ல னமக்கென்ன வுடன்வாளா
தோரூர்தொக் கிருந்தநின் பெண்டிரு ளோராகிக்
கலையாநின் குறிவந்தெங் கதவஞ் சேர்ந் தசைத்தகை
வளையின்வாய் விடன்மாலை மகளிரை நோவேமோ
கேளல னமக்கவன் குறுகன்மி னெனமற்றெந்
தோளொடு பகைபட்டு நினைவாடு நெஞ்சத்தேம் ;
ஊடியார் நலந்தேம்ப ஒடியெறிந் தவர்வயின்
மாறீர்க்கு மவன்மார்பென் றெழுந்தசொல் நோவேமோ
முகைவாய்த்த முலைபாயக் குழைந்தநின் றாரெள்ள
வகைவரிச் செப்பினுள் வைகிய கோதையேம்.
சேரியாற் சென்றுநீ சேர்ந்தவில் வினாயினன்
றேரொடு திரிதரும் பாகனைப் பழிப்பேமோ
வொலிகொண்ட சும்மையான் மணமனை குறித்தெம்மிற்
பொலிகெனப் புகுந்தநின் புலையனைக் கண்டியாம்
எனவாங்கு,
நனவினான் வேறாகும் வேளா முயக்க
மனைவரிற் பெற்றுவந்து மற்றெந்தோள் வாட
வினைய ரெனவுணர்ந்தா ரென்றேக்கற் றீங்குக்
கனவினா னெய்திய செல்வத் தனையதே
யைய வெமக்குநின் மார்பு.” (Kalith. 68)

These are the words of the kept mistress or Kāmakkiḻatti who picked up a quarrel with the hero for having espoused a public woman or Parattai and who, on seeing the hero's excessive affection for her, got appeased.

“ Oh Lord of the city of Madura, the ramparts of which are encircled by a moat, who mightily enjoy and appreciate the new poems composed, by the learned poets, who, with their ears, freed from futile or meaningless words by their well-read preceptors, as the wet land, with the poems of the erudite savants that had lived before them as the water that helps the growth of their words (paddy), plough with the tongue as the ploughshare and live by the produce.

The public women whom you enjoyed talk to one another about your love and attachment for them and they are so numerous as one can constitute a separate village with their

number. Are we then to be classed along with those malcontents who, not finding you at the place specified by you, turn back and rap at my door thinking that you had come to my abode, signifying by the noise of their bangles their arrival to see you and feel aggrieved by it. You know that we cannot take that dishonourable or ignoble role ?

Are we to feel aggrieved by the words of derision that are prevalent in the village about you, who, with your wreath, which had lost its freshness by your contact with the bud-like breasts of prostitutes, mocking at us, went away without removing the resentment of the kept mistresses who resembled the flowers laid inside a closed casket and rendered them as useless and unserviceable as a tree felled by a herdsman and immediately proceeded to satisfy the lust of the cēripparattayar.

Or

Are we to find fault with the charioteer who, riding in his chariot, made enquiries about the particular house you were in visiting ceri after ceri, we, who had actually seen the Pāṇan your mediator given to despicable habits, who entered my house mistaking it for the one where you intended to celebrate your wedding with a prostitute.

Even when we take into our hearts the cutting remarks passed on us by those who observe the deterioration in my physique, consequent on your separation from me, who once had the mental satisfaction of having had union with you, and try our best to embrace your admirable chest, in order to regain our former beauty and charm, your reluctant union will be after all like the wealth that one acquires in his dream which is unreal and unsubstantial. Hence your insincere union with me will not do us any good."

These words are common to the three kinds of women espoused by the hero.

இனி இரட்டுற மொழிதல் என்பதனாற் பரத்தையரிடத்துப் புலப்பட ஒழுகாது அவர் புல்லுதலை மறைத் தொழுகுதலாற் காமக் கிழத்தியர்க்குப் பிறக்கும் புலவிக் கண்ணும் அவர்க்குக் கூற்று நிகழும்.

This theme can also be interpreted to apply to the words spoken or uttered by the Kāmakkiḻattiyar, when they feel aggrieved on hearing the covert or secret union of the hero with the prostitute or harlot, carried on stealthily without their knowledge.

> " கண்டேனின் மாயங் களவாதல் பொய்ந்நகா
> மண்டாத சொல்லித் தொடாஅ றொடீஇயதின்
> பெண்டிருளர் மன்னோ வீங்கு." (Kalith. 90)

I have detected your secret and clandestine union with the Parattayar. Hence you need not approach me with your feigned smile, talk to me words which we hardly relish and try to touch me. There is no woman here who is dear to your heart and fit to be enjoyed by you.

> இல்லோர் செய்வினை யிகழ்ச்சிக் கண்ணும்.
> Illōr ceyviṉai yikaḻccik kaṇṇum.

இவ்விடத்திருந்த தலைவனும் தலைவியும் ஊடியும் உணர்த்தியும் செய்த தொழிலைக் கேட்டு இகழும் இகழ்ச்சிக் கண்ணும்.

When the mistresses come to know of the enjoyment of the hero and the lady-love, with their temporary love-quarrels and subsequent unions and despise or deride them. Here both the hero and the lady-love may be the objects or targets of derision or contempt.

> " கழனி மாஅத்து விளைந்துகு தீம்பழம்
> பழன வாளை கதூஉ மூரன்;
> எம்மிற் பெருமொழி கூறித் தம்மிற்
> கையுங் காலும் தூக்கத் தூக்கும்
> ஆடிப் பாவை போல
> மேவன செய்யுந்தன் புதல்வன் றாய்க்கே."
>
> (Kurun. 8)

The Kātarparattai or the prostitute who learned that the lady-love spoke in derogatory terms about her, said in the hearing of the lady-love's adherents as follows :—

The hero who owns the Marudam tract where the vāḷai fish in the ponds eat the well-riped fruits that drop from the Mango

trees, hard by the wet fields, after having spoken very nice words in order to entice me, goes back to his house and continues to be at the beck and call of her who is the mother of his male-child, just like a reflected image in a looking glass which raises or lowers its hands or legs as often as those who stand before it raise or lower them. Here the words “புதல் வன்றாய்” are very significant and indicate that the public woman would not brook even to call the lady-love as the hero's wife. These words further bring out the importance and greatness of the house-wife because it is the son that she bears her husband who is entitled to the hero's property.

“உயர்பலி பெறூஉ முருகெழு தெய்வம்
புனையிருங் கதுப்பி னீவெய் யோள் வயின்
அனையே னாயி னணங்குக வெம்மென
மனையோட் டேற்று மகிழ்ந னாயின்
யார்கொல் வாழி தோழி நெருநற்
றார்பூண் களிற்றிற் றலைப்புணை தழீஇ
வதுவை யீரணிப் பொலிந்த நம்மொடு
புதுவது வந்த காவிரிக்
கோடுதோய் மலிநிறை யாடி யோரே.” (Agam. 166)

“Here the hero comes to clear my doubt and convince me of my sincerity by saying that, if he really had union with the woman, with the well-dressed black tresses, let the awe-inspiring deity, which receives big offerings, tease him. If so, my dear maid, who is she, who, mounted on an elephant wearing a wreath and holding fast to the first or the foremost raft or the main prop and in the bathing marital attire, played and amused herself in the company of the hero in the freshes of the Cauvery river ?”

These words are in derision of the hero's conduct.

பல்வேறு புதல்வர்க் கண்டுநனி யுவப்பினும்.

Palvēṟu putalvark kaṇṭunani yuvappiṉum.

வெவ்வேறாகிய புதல்வரைத் தாம் கண்டு மிக மகிழ்ச்சி செய்யினும். “வேறுபல் புதல்வர்” என்றார், முறையாற் கொண்ட மனைவியர் பலரும் உளராதலின். (Nach.)

When these mistresses happen to see the children born of the hero and his various wives. As polygamy was permitted a single hero can wed and that legally a number of women.

" அடக்கமில் போழ்தின்கட் டந்தைகா முற்ற
தொடக்கத்துத் தாயுழைப் புக்காற் கவளு
மருப்புப்பூண் கையுறை யாக வணிந்து
பெருமா னகைமுகங் காட்டென்பாள் கண்ணீர்
சொரிமுத்தங் காழ்சோர்வ போன்றன," (Kalith. 82)

The hero, when he lived, as he listed, a dissolute life, first caught hold of a woman and she, beholding the herc's child, presented a horn cover of the bullock to him, and her tears flowed down like the pearls severed from a pearl bracelet as she entreated him to show his smiling face in order that she might kiss him.

மற்றும் வழிமுறைத் தாயுழைப் புக்காற் கவளு
மயங்குநோய் தாங்கி மகனெதிர் வந்து
முயங்கினள் முத்தின ணோக்கி நினைந்தே
நினக்கியாம் யாரே மாகுது மென்று
வனப்புறக் கொள்வன நாடி யணிந்தனள். (Kalith. 82)

The child then went to the house of his mother, who was the second to be espoused by the hero. There the woman welcomed him, embraced and kissed him and told him that, as the hero his father had given her up, she was at a loss to know in what exact relation she stood to him and he to her. With these words she adorned him with the brightest jewels that suit young children. These are the words of a middle-aged woman.

" அவட்கினி தாகி விடுத்தனன் போகித்
தலைக்கொண்டு நம்மொடு காயுமற் றீதோர்
புலத்தகைப் புத்தேளில் புக்காள். (Ibid.)

The child spoke some endearing words to her and went to the house of the young girl whom the hero took to wife recently and who prided herself as an equal to the lady love in every respect.

மறையின் வந்த மனையோள் செய்வினைப்
பொறையின்று பெருகிய பருவரற் கண்ணும்.

Maṟaiyiṉ vanta maṉaiyōḷ ceyviṉaip
Poṟaiyiṉṟu perukiya paruvaraṟ kaṇṇum.

தலைவற்கு வேறோர் தலைவியொடு களவொழுக்கம் நிகழ்தலின் அவன் செய்திகளின் வேறு ,பாட்டால் தமக்குப் புலப்பட வந்த மனையோளாதற்குரியவள் தமர் பணித்தலில் தைந்நீராடலும் ஆறாடலும் முதலிய செய்தொழில்களைச் செய்யுமிடத்து, இவள் தோற்றப் பொலிவால் தலைவன் கடிதின் வரைவனெனக் கருதிப் பொறுத்தலின்றி மிக்க வருத்தத்தின் கண்ணும், (Nach.)

When the mistresses behold their lord in the company of a highly beautiful girl during his excursions to the river sides or summer resorts and thereon apprehend the possibility of that charming girl becoming his life-partner to the mental depression or worry of those women who already stood legally wedded to him.

களவின் வருகின்ற மனையோள் செய்வினை பொறையின்றிப் பெருகிய துன்பத்தின் கண்ணும். (Ilam.)

When the mistress is greatly worried at the acts and doings of the new girl who is espoused by the hero and loses all patience and forbearance.

"வாளை வாளிற் பிறழ நாளும்
பொய்கை நீர்நாய் வைகுதுயி லேற்கும்
கைவண் கிள்ளி வெண்ணி சூழ்ந்த
வயல்வெள் ளாம்பல் உருவ நெறித்தழை
ஐயதக லல்கு லணிபெறத் தைஇ
விழவிற் செலீஇயர் வேண்டு மன்னோ
யாண ரூரன் காணு நனாயின்
வரையா மையோ வரிதே வரையின்
வரைபோல் யானை வாய்மொழி முடியன்
வரைவேய் புரையு நற்றோள்.
அளிய தோழி தொலையுந பலவே." (Naṟṟinai. 390)

This poem by the poetess Avvayar is interesting as it depicts a typical rich householder of those days.

The village festival is in progress. The hero is in the midst of courtesans and he is about to espouse a young beautiful girl as his second wife. Of course, as a preliminary, the wearing of flowers, the bath in the river, and similar things must be gone through. Hence the young prospective bride, gaily dressed and well-adorned, visits the festival area. At once the concubine of the hero gets angry and speaks as follows in the hearing of the bride's new relatives.

"The hero will not refrain from marrying her if he sees her. If he does so many people who share his love will be sorely disappointed. Hence I will put on my best attire, hasten to the spot and get hold of him lest he should fall under the enticing influence or the fascinating charms of this young lady."

This poem reiterates the important social custom of the time viz., Polygamy. Side by side with legalised weddings, even concubinage was freely permitted during the early periods in the Tamilian civilisation. But it may, however, be surmised that only the kings and the citizens of affluence took to this custom and that the generality must have practised only monogomy; for it is not all that can afford to pay the courtesans, who loved people more for their wealth than for the sake of pure love. Every literature reflects the customs and civilisation of the time and hence we will be far from wrong if we conclude that polygamy and even concubinage were prevalent during the Sangam age.

Ilampuranar will have this as the words of the Parattayar who had the privilege of being regarded or ranked as his concubine.

"இது பரத்தையாகி வந்த காமக் கிழத்தியர் கூற்று."

In practice polygamy prevailed among the richer classes. Kings and nobles contracted numerous alliances perhaps with a view to political unity and they probably regarded plurality of

wives as a proof of their affluence and social status. Professor Altekar writes:

"The Rigveda in one place compares a person attacked on all sides by his enemies to a husband troubled by his jealous wives. Of course sages and savants did not countenance this deviation from the path of virtue as will be evidenced by the joint efforts put forth by no less than four distinguished Sangam poets to dissuade *Pehan* a local Tamil chieftain from discarding his legally wedded wife, Kannaki by name, in preference to a public woman whom he wanted to espouse.

Thus in an age which formulated a noble conception of married and conjugal life, it is unfortunate that such an organisation as that of prostitutes should have existed. The reasons for the separation in quest of Parattayar, given by the commentator of Iraiyanār Agapporuḷ are for from convincing. The related passage in the book may be quoted here with advantage.

"இனிப் பரத்தை யென்பது புறப் பெண்டிர் மாட்டுப்பிரிவு. இவன் கண் அன்பிலனாய்க் கண்டார் கண் தாழ்ந்து நிறையிலனாய்ப் பிரிந்தானல் லன். என்னை? தலைமகளி னீங்கி. ஆடல் காண்பல், பாடல் கேட்பல், எனப் பிரியும். பிரிய அவற்றின்கட் சென்ற உணர்வு தலைமகள் மாட்டு நின்ற உணர்வினை மறைக்கும்; என்னை? இரண்டுணர்வு உடனில்லா மையின்; இவ்வகை மறைப்ப இவர் கண்ணதே உள்ளமாமென்பது, என்னை? தாம் இயல்பாகவே பிறரையும் நயப்பிக்கப்படும் வனப்புடை யார் ஆடற்றகை யானும், பாடற் குரலானும் நயப்பித்தும் என்றெடுத் துக்கொண்டால் ஆடவர் நயப்பது சொல்ல வேண்டுமோ என்பது."

Parattayar Pirivu connotes the separation of the hero in quest of prostitutes. But this act of his must not be construed as a result of his lack of love for the heroine and his own unrestricted passion for anybody that comes in his way, as it will be characterised as a slur on his self-control and modesty. The hero will part from her mainly with intent to listen to good music and witness expert dancing. While he sits absorbed in them, his thought for her lady-love is likely to be subordinated to his longing for such amusements; as two separate thoughts or feelings could not exist side by side. Thus concealed, his thought will be

directed solely on the courtesans and the amusements they provide for him. How, it need not be explained. Those who are by their natural or physical beauty, grace and accomplishments, capable of enticing any one that crosses their path will find little difficulty in alluring persons, when they are right earnest in their attempts to enslave them by their irresistible charms.

Later on under the Sutra.

" காதற் பரத்தை யெல்லார்க்கு முரித்தே "

We find some justification attempted by the commentator for this kind of separation on the part of the lover. This Sutra tells us that members of all the four varnas were liable to part from their legal wives in order to have their enjoyment with the prostitutes. Here again the commentator observes as follows:—

" Some say that it is no doubt far from being righteous to love women other than their legal wives. But then, this passion is justified because, it will be termed uncourteous or uncharitable if one does not love in return or reciprocate the love of another who ardently loves him. But this interpretation will not hold good, for, in that case, there will be no end to his separation, as he will have to part from his lady-love in order to please all those that may chance to love him and the hero will become the repository of all non-virtuous acts. Some others say that a man who is ever accustomed to drink milk is not likely to realise its excellent virtue unless he tastes, at least at occasional intervals, the sour wine or kāḍi. Similarly the hero can well appreciate the noble traits of the lady-love, only when he sees the feigned nature or pretence of the love advances of the prostitute whose heart was always on the money and not on the person with whom she was lodged for the nonce. Further this appreciation will enhance his affection for the lady-love and hence, this separation is a virtual necessity. This explanation too is hardly convincing; for this argument presupposes that the hero cannot realise the excellent and admirable qualities of his life-partner, unless he parts from her in search of public women and as was already observed, the hero and the lady-love are a typical and an ideal pair and equals to each other in all the noble qualities of head and heart.

What then is the correct interpretation of this Sutra? Kādar-parattai means the prostitute whom the hero loves. If so, can we conclude that the hero can cast his love-glances on any girl

that comes in his way ? The answer here is an emphatic no. The things that are to be aspired to and attained by any hero, are the three cardinal virtues viz., Aram, Porul and Inbam : virtue, wealth and pleasure. Every day the hero will try to observe these three virtues. Each day will be divided into three parts; the first part to be devoted to the ennobling acts of virtue, the second to the various schemes to earn wealth, and the third to be reserved for games and amusements of various kinds. Towards evening, however, he will think of proceeding to the abode of his lady-love, when the prostitutes will play on their flutes, lutes and other musical instruments and announce in a way to the hero, that there will be a musical concert or dance. Attracted by the charming music, the hero will proceed to the place inhabited by such women, where they will, by their superior accomplishments, allure or captivate him.

Now a query will naturally crop up whether the hero was in possession of such women both before and after his alliance with the lady-love. If he resorted to these women even when he had his legally wedded wife, it will be construed, that the hero, instead of being pleased solely by the endearing traits of the lady-love, went out of the way to find such pleasure elsewhere and this act of his will not be in keeping with the purport of the kural, that the lady-love was capable of pleasing all the five senses of the hero. On the other hand, if we assume, that the hero had the company of such women before his alliance with the lady-love, even then, he will not be regarded as one without flaw ; for he will simply be treated as a lascivious creature without any proper or righteous training or discipline. Of course the hero owned these women before his wedding with the lady-love. Having been born in a rich and noble family, he had for his share, according to his rank and status, elephants, horses etc. Likewise some women were set apart by his parents themselves to cater to his tastes. While, however, he wanted to approach his lady-love towards evening tide, these women will play on their musical instruments. The hero thereon will ask those near him wherefrom the noise proceeded. On being informed that they belonged exclusively to him and that they were allotted as his share by his parents, the hero, in order to respect his parents' wish, will visit the place, when, however, he will fall a victim to those

accomplished prostitutes. The other kinds of parting are no doubt necessary as they are likely to enhance or promote his enterprising nature. Can this parting be placed on a par with the others ? The commentator says "yes" and justifies this kind of separation." For this temporary separation will naturally result in Ūḍal or temporary love feuds and these quarrels have been declared by the books on *Erotics* as indispensable, as they, in their turn, enhance the pleasure born of sexual union. Period of suspense or separation known as vipraḷamba in Sanskrit and Ūḍal or Pulavi in Tamil is in fact a ruse or contrivance for deriving the maximum pleasure from conjugal unions. The poet Tiruvalluvar has well said,

> "ஊடுதல் காமத்துக் கின்ப மதற்கின்பம்
> கூடி முயங்கப் பெறின்"
> "துனியும் புலவியு மில்லாயிற் காமம்
> கனியுங் கருக்காயு மற்று"

Temporary love-quarrels enhance or stimulate passion and this results in complete pleasure enjoyed by the loving couple.

While dilating upon the careers open to women Dr. Altekar observes as follows :

" Music and dancing were not adopted as careers for household women and these restrictions led to the confinement of music and dancing to a set of professional girls. Men who had an aesthetic taste and love of music could not find delight in the company of their wives. They were driven to the company of women of questionable character much to the detriment of the happiness of the families. This helped the spread of concubinage and lowered the moral tone of the society."

In his book " *Women of the Teutonic nations,* Herman Schoenfield observes as follows :—

" Among the high classes concubinage was the rule, since the lord had absolute power over the unfree maidens and war and conquest have in their nature to blot out all natural rights. We meet concubines everywhere in the lives of great kings and chiefs."

Again in Chap. VI he says :—" Indeed, the good old time of pious memory had reduced prostitution to the standard of a science ; there is an ostentatious freedom in the treatment of

the question which is quite offensive to modern ears. The theory of veneration of women and the practice of unrestrained lust were absolutely opposed. The settled prostitutes lived in public house."

In his elaborate work on "The history of the human marriage" Edward Watermarck observes as follows :—

"Prostitution prevails in many Negro countries and the custom of girls earning their dowries by prostitution before they marry, has obtained among certain tribes. Discussing the various causes of pre-nuptial unchastity, he says, one of them must have been the *taste for variety*. The human need for sexual variety which is an established authropological phenomenon must in primitive times have been much stronger says Dr. Block."

Again he says "As a survival of ancient communism has also been regarded the fact that courtesans have sometimes been held in greater estimation than even married women."

"If courtesans were respected and sought after even by the principal men in Athens, the simple reason was that they were the only educated women then. In India prostitutes are attached to temples."

This leads on to the enquiry about religious prostitution.

Sir James G. Frazer suggests that religious prostitution may be a survival of early communism. "In course of time" he adds "as the institution of individual marriage grew in favour, and the old communism fell more and more into discredit, the revival of the ancient practice even for a single occasion in a woman's life, became one more repugnant to the moral sense of the people and accordingly they resorted to various expedients for ending in practice the obligation which they still acknowledged in theory. One of these evasions was to let the woman offer her hair instead of her person. But while the majority of women thus continued to observe the forms of religion, without sacrificing their virtue, it was still thought necessary to the general welfare that a certain number of them should discharge their old obligation in the old way. They became prostitutes either for life or for a term of years at one of the places dedicated to the service of religion, they were invested with a sacred character and their vocation, far from being

deemed infamous, was probably long regarded by the laity as an exercise of more than common virtue (Frazer).

Whatever be the genuine cause, we find in India dancing girls attached to a great many temples.

Altekar writes :—

"The custom of the association of dancing girls attached to shrines to play music on the occasions of the different services and worships of the day is unknown to jataka literature. It is not noticed by Greek writers and the Arthasastra is silent over it. Purāṇas recommended such dedications and the Bavishya-purāṇa goes to the extent of saying that the best way to attain Sūryalōka is to dedicate a bevy of prostitutes to the Sōlar temple.* This custom probably became quite common in the 6th century A. D. In the 7th century Hieuntsang saw numerous singing girls in the temple of the Sun at Multan. The introduction of dancing girls in temples tended to lower their moral and spiritual atmosphere. Some people began to visit shrines, not so much to pay their respects to deities as to carry on their love intrigues with the singing girls employed there."

Till very recently the ceremony of dedication known as "Poṭṭukkaṭṭutal" was in vogue and Part I of Volume II of the South Indian Inscriptions, contains not less than four hundred names of dancing girls, who were dedicated to the deity enshrined in the Rajarajeswaram temple at Tanjore. The maidens thus dedicated were supposed to espouse the deity as their husband and do obeisance to him, but in reality most of them turned out as the worst women catering to the corrupt and lascivious tastes of the whore-seeker. Nay, they enticed even decent house-holders and indulged in promiscuous inter course which resulted in the spread of dire diseases and incurable maladies. True, they had their charms of music and dancing but they were after all a very poor set off for the horrible and painful diseases that they transmitted to their devoted paramours. Thanks to the Brothel Act enacted some years ago by the Government of Madras, the dedication of girls as religious prostitutes has been suspended.

---

* p. 214.

காதற் சோர்விற் கடப்பாட் டாண்மையிற்
றய்போற் றழீஇக் கழறியம் மனைவியைக்
காய்வின் றவன்வயிற் பொருத்தற் கண்ணும்

Kātar cōrvir Kaṭappāṭ ṭāṇmayir
rāypōr ralīik kalariyam manaiviyaiyk
Kāyvin ravanvayir poruttar kaṇṇum.

தானுங் காய்தற்குரிய காமக்கிழத்தி தலைவன் தன் மேற்காதலை மறத்தலானும் அவற்கு இஃதொடு பழகிய தொல்வரற் கிழமையாகிய ஒப்புரவின்மையானும், தலைவியைச் செவிலிபோல உடன்படுத்திக்கொண்டு தலைவனைக்கழறி, அம்மனைவியைக் காய்வின்றாக்கித் தலைவனிடத்தே கூட்டுமிடத்தும். —(நச்.)

காதற் சோர்வினானும் ஒப்புரவுடைமையானும் தாய்போற் கழறிப் பொருத்தப்பட்ட மனைவியைக் காய்தலின்றித் தலைமகன் மாட்டுப் பொருத்தற் கண்ணும்.

When the lady-love gets highly worried at the undesirable actions of the hero, and when the mistress owing to the lack of enthusiasm on her part, and because of her sense of duty, takes upon herself the task of reproving the hero and patching up their love-quarrel. Ilampuranar adds here that these are the words of the prostitute whom the hero espoused even before he wedded the lady-love.

"வயல் வெள்ளாம்பல் சூடுதரு புதுப்பூக்
கன்றுடை புனிற்றா தின்ற மிச்சில்
லோய்விடு நடைப்பக டாரு மூரன்
றொடர்புநீ வெஃகினை யாயின் என்சொற்
கொள்ளன் மாதோ முள்ளெயிற் றோயே
நீயே பெருநலத் தகையே யவனே
நெடுநீர்ப் பொய்கை நடுநா ளெய்தித்
தண்கமழ் புதுமல ரூதும்
வண்டென மொழிப மகனென் னாரே."—(நற்றிணை 290.)

இது காமக்கிழத்தியாகிய தலைமகட்குமுன் வரையப்பட்ட பரத்தை கூற்று. —(இளம்.)

This poem is said to have been addressed by the concubine of the hero to the Virali or the woman bard; but in fact it was spoken with a view to appease the angry heroine. In the first three lines she says that the Āmbal flowers which were

brought along with the harvested paddy, were first eaten by milch-cows and that the remnants were picked up by the bullocks. In the subjective treatises we have what is known as Iṟaicci or the inner-meaning. The comparisons and similes are so planned that a careful and intelligent reader will not fail to find in them some inner meaning or other. The mistress here suggests through this comparison that it was not proper for the heroine to get angry at the hero, for, after all, the concubines of the hero were enjoying what the lady-love once enjoyed in full, at the same time emphasising the fact that the heroes can roam at their will and pleasure as they resembled the bees which sit and draw honey from any flower whatever. Of course this notion has given room to a lot of criticism, as it connotes the lack of freedom that the ancient Tamilian woman suffered from in ancient times. For, while the husband had the privilege to wed or have sexual connection with a number of women including prostitutes, the women were enjoined to confine themselves to only one husband and were not allowed to marry another.

இன்னகைப் புதல்வனைத் தழீஇ யிழையணிந்து
பின்னைவந்த வாயிற் கண்ணும்.
Iṉṉakaip putalvaṉait taḻīi yiḻaiyaṇintu
Piṉṉai vanta vāyiṟ kaṇṇum.

கண்டோர்க்கெல்லாம் இன்பத்தைப் பயக்கும் புதல்வனை யெடுத்துப் பொலங்கலத்தாற் புனைந்துகொண்டு பல வாயில்களையும் மறுத்த பின்னர் வாயிலாகக்கொண்டு புகுந்த வாயிலின்கண்ணும்.

When the maid takes the child born of the hero, fully adorned with jewels, to the lady-love and entreats her to give the hero audience when all those who intervened on his behalf returned without success.

"தகைபெறு கழனியந் தண்டுறை யூரகேள்
அணியொடு வந்தீங்கெம் புதல்வனைக் கொள்ளாதி
மணிபுரை செவ்வாய்நின் மார்பகல நனைப்பவாற்
றேய்ந்தாரை யறிகுவன் யானெனக் கமழுநின்
சாந்தினாற் குறிகொண்டாள் சாய்குவ ளல்லளோ
... ...

எனவாங்கு,

> பூங்கட் புதல்வனைப் பொய்பல பாராட்டி
> நீங்கா யிகவாய் நெடுங்கடை நில்லாதி
> யாங்கே யவர்வயிற் சென்றீ யணிசிதைப்பா
> னீங்கெம் புதல்வனைத் தந்து."

Do not come here with the ornaments worn by your prostitutes and touch my darling. Your chest is wet with the Saliva that flows down from his ruby lips. If it is so drenched, will not your concubine suspect your fidelity and get mentally worried telling you that she had known with whom you had sexual union, on seeing the sandal paste in your body.

Hence do not stand here in my lofty threshold caressing the child, while at the same time unwilling to abandon your prostitute. Go back to their abodes. If you delay, the child will disfigure all the decorations or figurings that the mistress had made in your body.

> மனையோ ளொத்தலிற் றன்னோ ரன்னோர்
> மிகைபடக் குறித்த கொள்கைக் கண்ணும்
> Maṉaiyō ḷottaliṟ ṟaṉṉō raṉṉōr
> Mikaipaṭak kuṟitta koḷkaik kaṇṇum

தானும் உரிமைபூண்டமைபற்றி மனையோளொடு தானும் ஒத்தாளாகக் கருதலின், தன்னை ஒக்கும் ஏனைமகளிரின் தன்னை விசேடமுண்டாகக் குறித்துக்கொண்ட கோட்பாட்டின் கண்ணும்.—(நச்.)

தான் மனையாளை ஒத்தலாற் றன்போல்வார் தலைவற்கு மிகையெனக் குறித்த கோளின் கண்ணும்.—(இளம்.)

When the mistress assumes or arrogates to herself equality with the lady-love inasmuchas she too had the privilege of running the household of the hero, and at once tries to regard herself on that account as superior to other public women, whom the hero contacted during the course of his dissolute and ill-advised life of sexual perversity.

> "அரிற்பவர்ப் பிரம்பின் வரிப்புற விளைகனி
> குண்டுநீ ரிலஞ்சிக் கெண்டை கதூஉம்
> தண்டுறை யூரன்பெண்டினை யாயிற்
> பலவா குகநின் னெஞ்சிற் படரே
> ஓவா தீயு மாரி வண்கைக்
> கடும்பகட் டியானை நெடுந்தேரஞ்சி
> கொன்முனை யிரவூர் போலச்
> சிலவா குகநீ துஞ்சு நாளே."—(குறுந். 91)

If you are the wedded wife of the hero who is the lord of the water-courses where the Keṇḍai fish that lives in the deep pond eats or takes into its mouth the striped ripe fruits of the intertwined cane creepers, you are destined to suffer in many ways and you will have only sleepless nights just like the natives of Iravūr subject to the attack of Anji who is as munificent as the clouds and who is the possessor of tall and murderous elephants and lofty chariots.

When the maid perceives the chaste lady only too ready as a virtuous wife to receive her hero who returns from his sojourn with a prostitute, she tells her, that, if she does so, the hero is apt to repeat his nefarious activities and likely to put her again and again to mental worry.

எண்ணிய பண்ணை—
Eṇṇiyapaṇṇai —

தலைவற்குத் தருமென்று ஆய்ந்த யாறுங் குளனும் காவும் ஆடிப்பதி யிகந்து நுகர்வன போல்வனவற்றுக்கண் தாமும் விளையாடுதற் கண்ணும்.

“கூந்த லாம்பல் முழுநெறி யடைச்சிப்
பெரும்புனல் வந்த விருந்துறை விரும்பி
யாமஃ தயர்கஞ் சேறுந் தானஃ
தஞ்சுவ துடைய ளாயின் வெம்போர்
நுகம்படக் கடக்கும் பல்வே லெழினி
முனையான் பெருநிரை போலக்
கிளையொடுங் காக்கதன் கொழுநன் மார்பே.” (Kuṟun. 80)

These are the words of the Parattai uttered in the hearing of the adherents of the lady-love.

We are determined to proceed to the sports in the freshes of the river, wearing the āmbal flowers in our tresses. If, however, your heroine is troubled to hear of this, let her try with her kith and kin to safeguard her lord, as Eḻini with his spear-borne soldiers guard the cattle, that he captured from his enemy.

என்றிவற்றொடு பிறவும்
Eṉṟivaṟṟoṭu piṟavum—
இக்கருத்துப்பட்ட காமக்கிழத்திய ரிடத்தன.
All these pertain to the concubines.

“ ஊரனொ
டொல்கா தாக வினிநா ளுண்டோ
வருகதில் லம்ம வெஞ்சேரி சேர
வரிவேயுண் கணவன் பெண்டிர் காணத்
தாரும் தானையும் பற்றி யாரியர்
பிடிபயிற்ந்து தரூஉம் பெருங்களிறு போலத்
தோள்கந் தாகக் கூந்தலிற் பிணித்தவன்
மார்பு கடிகொள்ளே னாயின் ஆர்வுற்
றிரந்தோர்க் கீயா தீட்டியோன் பொருள்போற்
பரந்து வெளிப்படா தாகி
வருந்துக தில்லயா யோம்பிய நலனே. (Agam. 276)

The concubine says this in the hearing of the lady-love's relatives. She is aggrieved at the stealthy act of the hero in having sneaked away like a thief from her, in order to get at his legally wedded wife. She now frets and fumes and exclaims “ Let the hero come here to my cēri. I shall catch hold of his wreath and upper cloth in the presence of his mistress and like the male elephant that is being tamed and dragged by the domesticated female one, tie him up with my arms as the tether, bind him with my tresses and enjoy the sweet scent that emanates from his chest. If I fail to do this let the beauty and grace nurtured by my mother die out like the wealth hoarded by a rich miser without being distributed to the poor and the needy who approached him for alms.''

Sūtra 152

கற்புங் காமமு நற்பா லொழுக்கமும்
மெல்லியற் பொறையு நிறையும் வல்லிதின்
விருந்துபுறந் தருதலுஞ் சுற்ற மோம்பலும்
பிறவு மன்ன கிழவோண் மாண்புகள்
முகம்புகன் முறைமையிற் கிழவோற் குரைத்த
லகம்புகன் மரபின் வாயில்கட் குரிய.

Kaṟpuṅ kāmamu naṟpā loḻukkamum
Melliyaṟ poṟaiyu niṟaiyum vallitiṉ
Viruntupuṟan tarutaluñ cuṟṟa mōmpalum
Piṟavu maṉṉa kiḻavōṇ māṇpukaḷ
Mukampukaṉ muṟaimaiyiṟ kiḻavōṟ kuraitta
Lakampukaṉ marapiṉ vāyilkaṭ kuriya.

இது விருந்து முதலிய வாயில்கள்போலாது அகநகர்க்கட் புகுதற் குரிய வாயில்கள் கூற்று உணர்த்துகின்றது.

கணவன் முதலியோர் கற்பித்த நிலையில் திரியாத நல்லொழுக்கமும், அன்பும், எவ்வாற்றானும் தங்குலத்துக் கேற்றவாற்றான் ஒழுகும் ஒழுக்கமும், வல்லென்ற நெஞ்சொடு பொறுக்கும் ஆனைபோலாது ஒருதலையாக மெல்லென்ற நெஞ்சினராய்ப் பொறுக்கும் பொறையும், மறைபுலப் படாமை நிறுக்கும் நெஞ்சுடைமையும், வறுமையும் செல்வமும் குறியாது வல்லவாற்றான் விருந்தினரைப் பாதுகாத்து அவர் மனமகிழ்வித்தலும், கொண்டோன் புரக்கும் நண்புடை மாந்தரும் சுற்றத்தாரும், குஞ்சர முதலிய காலேசங்களும் பலபடை மாக்களும் உள்ளிட்ட சுற்றங்களைப் பாதுகாத்து அவை உண்டபின் உண்டலும், அவைபோல்வன பிறவுமாகிய தலைவியுடைய மாட்சிமைகளை, அவன் முகம்புகுதும் முறைமைகாரணத்தால் தலைவற்குக் கூறுதல், அகநகர்க்குட் புகுந்து பழகி அறிதன்முறைமையினையுடைய வாயில்களுக்குரிய.

This Sutra tells us of the mediators who intervene in the love-quarrels between the hero and the lady-love and the places where they used to speak out. These mediators differ from occasional guests and they are credited with intimate acquaintance of the happenings in the interior of the place or Akanagar.

These mediators or Vāyil as they are termed used to speak to the hero about the excellent traits and qualities of the house wife, for instance her chastity *i.e.*, her firm resolve not to swerve from the righteous path of virtue dictated to her by her hero, her love and fidelity, her admirable manner and deportment as became one that came of a noble and illustrious family, her inordinate patience, her power or tact to preserve secrets, her ardent desire to entertain guests, regardless of her affluence or poverty as the case may be and her deep concern for the subjects, relatives, army-men and quadrupeds like the elephant, horse etc. and the determination to take food only after all the above men and animals are sumptuously fed. Other minor things that concern the wife are her skill in cooking, amusing or keeping up the spirit of the wives or mistresses of

the hero, other than the main or the legally wedded ones and the attempt to get into the good books of the hero's mistresses concealing the jealous rivalry that is expected in a co-wife.

செய்யுளியலுள் "வாயிலுசாவே தம்முளுரிய"—(செய்யுள் 191) என்பதனால், தலைமகற்குரைத்தலேயன்றித் தம்முள் தாம் கூறுதலு முரியவென்று கொள்க.—(இளம்.)

The mediators used to talk within themselves also.

"மதவலி யானை மறலிய பாசறை
இடியுறழ் முரசம் பொருகளத் தியம்ப
வென்றுகொடி யெடுத்தனன் வேந்தனும் கன்றொடு
கறவைப் பல்லினம் புறவு தொறுகளக்
குழல்வாய் வைத்தனர் கோவலர் வல்விரைந்
திளைய ரேகுவனர் பரிய விரியுளைக்
கடுநடைப் புரவி வளியா யோட
வலவன் வள்புவலி யுறுப்ப வுலவிய
சுரும்புகடிகொண்ட பொலந்தா ரகலத்துத்
தண்கமழ் சாந்த நுண்டுக ளிரிய
வென்றிகொ ளுவகையொடு புகுதல் வேண்டினன்
யாண்டுறை வதுகொ றானே மாண்ட
போதுடன் கொண்ட வுண்கட்
டீதி லாட்டி திருநுதற் பசப்பே." (**Agam. 354**)

The king won victory and raised his banner to the accompaniment of the thunder-like drum or muracu in the war-camp where the elephants displayed their marvellous prowess. The herdsmen of the mullai tract begin to play on the flutes which prompted the cows and the calves to leap and cut capers. The youngsters or urchins are running in advance to inform my lady of my arrival. The fleet-footed horses that are attached to the chariot run with the speed of the wind. The charioteer drives the chariot fast by pulling hard the horses' reins. The hero longs to enter his abode with the mental pleasure on having emerged victorious with the sweet-smelling sandal-paste on his chest falling on the ground. Under these circumstances how could

they linger or remain, the yellow patches on the beautiful forehead of this faultless girl whose eyes are as beautiful and lovely as the lotus blossoms ?

" யாஅயாகியளே மாஅயோளே "[1] (**Kuṟun 9**)

" பிரசங் கலந்த வெண்சுவைத் தீம்பால்
விரிகதிர்ப் பொற்கலத் தொருகை யேந்திப்
புடைப்பிற் சுற்றும் பூந்தலைச் சிறுகோ
லுண்ணென் றோக்குபு பிழைப்பத் தெண்ணீர்
முத்தரிப் பொற்சிலம் பொலிப்பத் தத்துற்
றருநரைக் கூந்தற் செம்முது செவிலியர்
பரிமெலிந் தொழியப் பந்த ரோடி
யேவன் மறுக்குஞ் சிறுவிளை யாட்டி
யறிவு மொழுக்கமும் யாங்குணர்ந் தனள்கொல்
கொண்ட கொழுநன் குடிவற னுற்றெனக்
கொடுத்த தாதை கொழுஞ்சோ றுள்ளா
தொழுகுநீர் நுணங்கறல் போலப்
பொழுது மறுத்துண்ணுஞ் சிறு மதுகையளே. "

(Naṟṟiṇai. 110)

Here is a good pen-portrait of a young girl. The maid comes to know of the elopement and is mentally satisfied. Any how she expresses her sense of astonishment at the mature intelligence and conduct of her ward, who was so very playful as to refuse even the food that was thrust in her mouth by her foster-mothers. The purport of the full poem is as follows :—

How did that young girl come to posses this mature intelligence and disciplined conduct, she, who, when her foster-mother took the food which was as sweet as the one mixed with honey in a shining gold plate in one hand, and a flower-capped small stick in the other, asked her to eat it, took a sudden leap, so that the anklets tinkled, while being chased by the old grey-haired foster-mother, replying to them that she will not take food ?

---

1. The English rendering of this poem will be found in **page 341.**

Even when she knew that her husband's family has been immersed in poverty, she would hardly think of returning to the house of her father, who was in affluent circumstances, and whose house could give her all that she desired. She now discards the rich food available in her father's house and prefers to have meals every alternate day or diem. Thus the foster-mother expresses her surprise at the fidelity that characteries the young girl, who was till very recently such a wayward one and the sense of responsibility she exhibits at such an early age. Incidentally we are reminded of the sole duty of, a wedded girl who, when once she identified herself with the interests of her husband, was bound to participate in the weal or woe of her life-partner and not fly at the earliest opportunity or the slightest pretext to her parent's house leaving the husband to himself.

"முளிதயிர் பிசைந்த காந்தண் மெல்விரற்
கழுவுறு கலிங்கங் கழாஅ துடீஇக்
குவளை யுண்கண் குய்ப்புகை கழுமத்
தான்றுழந் தட்ட தீம்புளிப் பாக
ரினிதெனக் கணவ னுண்டலின்
நுண்ணிதின் மகிழ்ந்தன் றொண்ணுதன் முகனே."

—(**Kuṟun. 167**)

These are the words of the foster-mother addressed to the Naṟṟāy or the mother of the lady-love after returning from the house of the hero, where she was happy to see the splendid and devoted service which the lady was rendering to her husband.

The lady's face was brightened by her mental satisfaction when she beheld her husband take in with pleasure, the sauce, which she herself cooked, wearing the cloth that was stained by the curd that she handled without even washing it, her eyes smelling with the ingredients. The lady-love seasoned and flavoured the sauce with pungent ingredients and squeezed the thick curd in order to mix with it. In the hurry to prepare it she forgot to wipe off the curd stains that stuck to her saree. The wiping off the curd drops or particles in her hand, with the saree that she wore, connotes her immense affluence.

Sutra 153.

கழிவினும் வரவினு நிகழ்வினும் வழிகொள
நல்லவை யுரைத்தலும் அல்லவை கடிதலும்
செவிலிக் குரிய வாகு மென்ப.

Kaḻivinum varavinum nikaḻvinum vaḻikoḷa
Nallavai yuraittalum allavai kaṭitalum
Cevilik kuriya vāku menpa.

Here are detailed the several places where the foster-mother of the lady-love who goes by the name of *Cevili* speaks out. The role of a Cevili is that of an admirer or preceptor and she instructs the heroine in the paths of virtue and deters her from doing anything that will constitute a black-spot on her modesty or chastity. She used to inform the real mother of the lady-love of her doings and praise or extol her good qualities in her presence.

இறந்த காலத்தினும் நிகழ்காலத்தினும் எதிர்காலத்தினும் தன் குலத்தினுள்ளார் வழிகொள்ளுமாறு நல்லவை கூறுதலும் அல்லவை கடிதலுஞ் செவிலிக் குரித்து.

இறந்தகால முதலியவற்றாற் கூறுதலாவது, முன்புள்ளார் இவ்வாறு செய்து நன்மைபெற்றார், இவ்வாறு செய்து தீமை பெற்றார் எனவும், இப்பொழுது இன்னோர் இவ்வாறு செய்து பயன்பெறுநின்றார் எனவும், இவ்வாறு செய்தார் பின்பு நன்மை தீமை பெறுவர் எனவும் கூறுதல்.

அவை, அறமும் பொருளும் இன்பமும் பற்றிநிகழும். அவையாவன தலைமகன்மாட்டும் உலகத்தார்மாட்டும் ஒழுகும் திறன் கூறுதல். அவை மனையாளைப் பற்றி வருதலிற் காமதந்திரத்துட் பாரியாதிகாரமெனக் கூறப்பட்டன. அறம்பற்றி வருதல் திருவள்ளுவப்பயன் முதலிய சான்றோர் செய்யுட்களுள் அறப்பகுதியில் கூறப்பட்டன. (Iḷam.)

The foster-mother or cevili is entitled to instruct the lady-love in the path of supreme virtue and deter her from the path of sin or vice, by detailing what took place in the past, what results were obtained by the acts virtuous or otherwise undertaken at present, and what would be the good or bad effects

that would be or experienced by the people in future. All will be the result or outcome of one's virtue, wealth or pleasure. In brief, the cevili will enlighten the lady as to how she should behave towards her husband as well as those near and dear to her. Inasmuchas these precepts relate more to the house-wife than to the hero, they have been explained in the chapter that deals with the virtuous wife, in the work known as the "*Kāmatantra*". Those that relate solely to virtue have been included in the works of learned savants like the Tiruvaḷḷuvap-payan or the sacred Kuṟaḷ of Tiruvaḷḷuvar.

(இ-ள்.)—மூன்று காலத்திற்கும் தத்தம் குலத்திற்கு ஏற்கும்படியாக முற்கூறிய கற்பு முதலிய நல்லவற்றைக் கற்பித்தலும், காம நுகர்ந்த இன்பமாகிய கற்பிற்குத் தீயவற்றைக் கடிதலும், செவிலித்தாய்க்குரியவாகுமென்று கூறுவர் புலவர்.—(எ-று.)

Illustrate —

"தற்காத்துத் தற்கொண்டாற் பேணித் தகைசான்ற
சொற்காத்துச் சோர்விலாள் பெண். (**Kuṟaḷ 56**)

True wife is she who maintains her chastity, protects or nurtures with delicious food and other requirements, her lord, sees to the safe-guarding of their fame or reputation and in short who is well-placed in the above loveable traits. The fame of the house-wife is explained as the praise showered by the people of the locality, on the lady, for her perfect chastity and solid and unswerving devotion to her husband.

"தெய்வந் தொழாஅள் கொழுநற் றொழுதெழுவாள்
பெய்யெனப் பெய்யு மழை".

The rain will shower at the bidding of that chaste housewife, who, without worshipping any God other than her husband, worships him every day with heaped hands as she daily rises from her bed. This couplet has been quoted by Iḷaṅkōvaḍikaḷ in his Cilappadikāram, where the commentator Aḍiyārkunallār interprets it thus :

"தெய்வந் தொழாஅள் கொழுநற் றொழுவாளைத்
தெய்வந் தொழுந்தகைமை திண்ணிதால்".

It is true that the Gods themselves will be at the beck and call of the chaste-wife who will worship as God no one other than her husband.

“ கட்கினியாள் காதலன் காதல்வகை புனைவாள்
உட்குடையாள் ஊர்நா ணியல்பினாள்—உட்கி
யிடனறிந் தூடி யினிதி னுணரு
மடமொழி மாதராள் பெண். (Nālaḍi. 384)

Genuine house-wife is she, who is beautiful to look at, who will dress herself to suit the taste of her husband, who has an innate sense of reserve, who will fear the censure of the village, pick up a love-quarrel with her husband knowing the place and time for it, and get rapproached to him as early as possible without extending the period of her affected or feigned resentment.

“ அடிசிற் கினியாளை யன்புடை யாளைப்
படுசொற் பழிநாணு வாளை—யடிவருடிப்
பின்றுஞ்சி முன்னுணரும் பேதையை யான்பிரிந்தால்
என்றுஞ்சும் கண்க ளெனக்கு.”

This Venba is ascribed by tradition to the Sage-poet Tiruvalluvar who himself led a happy, typical and exemplary household life and who, on the death of his devoted wife, gave vent to his feelings in the above stanza.

“ How can my eyes sleep, if I get separated from my devoted wife, who served me with the best meal and tasty dishes; who was all love for me, who would refrain from harsh words or blamable acts and who, after massaging my legs, would take bed after me and rise before me”.

In this stanza we find the precious traits of a good house-wife extolled.

“ எறியென் றெதிர்நிற்பாள் கூற்றஞ் சிறுகாலை
யட்டில் புகாதாள் அரும்பிணி—யட்டதனை
யுண்டி யுதவாதாள் இல்வாழ்பே யிம்மூவர்
கொண்டானைக் கொல்லும் படை.” —(நாலடி. 363)

48

She is the god of Death who dares to refute her husband or argue with him when he is wrathful; she is the incurable malady who does not enter the culinary apartment betimes, and prepare or cook the best food; she is the household demon who does not serve her husband with well-prepared meal. All these are reckoned as the deadly weapons which will kill or murder the husband.

"தலைமகனிற் றீர்ந்தொழுகல் தான்பிறரிற் சேறல்
நிலைமையிற் றீப்பெண்டிர்ச்சார்தல்—கலனணிந்து
வேற்றூர் புகுதல் விழாக்காண்டல் நோன்பெடுத்தல்
கோற்றொடியார் கோளழியுமாறு."—(நாலடி. 94)

Living apart or staying away from her husband, frequenting other's houses, keeping company with women of questionable character, proceeding to neighbouring villages well-adorned or dressed, witnessing crowded festivals, taking or performing religious vows or ceremonies without the express sanction of her husband; all these acts will spoil the name and fame of a house-wife.

The two poems above quoted have condemned the unrighteous or sinful acts of a house-wife,

இனி ஆகும் என்றதனானே செவிலி நற்றாய்க்கு உவந்துரைப்பனவும் கொள்க.—(நச்.)

From the epithet "ஆதம்" we can iuclude the words expressive or indicative of the mirth and joy of the cevili, communicated to the Narrāy or the girl's mother.

"வாணுத லரிவை மகன்முலை யூட்டத்
தானவன் சிறுபுறங் கவையின னன்று
நறும்பூந் தண்புற வணிந்த
குறும்பல் பொறைய நாடுகிழ வோனே." —(ஐங்குறு. 404)

It is an enjoyable sight indeed. The lady-love with the bright forehead sat suckling her darling when the lord of the country full of small rocks at close intervals and possessed of beautiful lands evergreen with sweet-smelling flowers, went and hugged her from behind.

Herein we see the importance attached to the house-wife one of whose main duties was to bear her husband, children in order to increase the family and the conjugal affection that must characterise a loving pair.

The lines beginning with the words, "பிரசங்கலந்த" (Naṟṟiṇai 110) have been quoted here by Nachinārkkiṉiyar to illustrate the ecstasy of the maid on seeing the supreme intelligence of the lady-love who was comparatively a very young girl.[1]

Sūtras 154 and 155 —

சொல்லிய கிளவி அறிவற்கு முரிய
Colliya kiḷavi aṟivaṟku muriya

இடித்துவரை நிறுத்தலு மவர தாகுங்
கிழவனுங் கிழத்தியு மவர்வரை நிற்றலின்
Iṭittuvarai niṟuttalu mavara tākuṅ
Kiḻavaṉuṅ kiḻattiyu mavarvarai niṟṟaliṉ

தலைவனுந் தலைவியும் அவ்வறிவாரது ஏவலைச்செய்து நிற்பாராதலின், அவரைக் கழறி ஒரெல்லையிலே நிறுத்தலும் அவ்வறிவாரது தொழிலாகும் அஃது உணர்ப்புவயின் வாராது ஊடிய தலைவிமாட்டு மூடிஞனையும் உணர்ப்புவயின் வாராது ஊடிஞனையுங் கழறுப.

The sages or wise men too have the same role as the cevili and take to advise the heroine in what she and should not do. They had also the rare privilege of bringing round an erring house-holder or his wife by timely reproofs at their unrighteous or unbecoming acts.

"உடுத்துந் தொடுத்தும் பூண்டுஞ் செரீஇயும்
தழையணிப் பொலிந்த வாயமொடு துவன்றி
விழவொடு வருதி நீயே யிஃதோ
வோரான் வல்சிச் சீரில் வாழ்க்கைப்
பெருநலக் குறுமகள் வந்தென
விணிவிழ வாயிற் றென்னு மூரே."—(குறுந். 295)

---

1. For the English rendering of this poem, see p. 373.

These are the words of the maid addressed to the hero, who entreated her to speak on his behalf to the lady-love for giving him audience. She says:—

"You are pleased to appear before us with your prostitutes, who look sprightly and graceful in their dress of leaves, wearing the same in various shapes, in their waist, as the wreath, as the ear-rings and as the one to be put in their tresses, and also with the bathing costume, usually worn during the river-flood festivals. The people here talk freely about the poverty of your household which had only one cow and the affluence that has come in as a result of the advent of your lady-love as your wife. The fact being so, it is uncharitable on your part to neglect her."

"மனைமாட்சி யில்லாள்க ணில்லாயின் வாழ்க்கை
யெனைமாட்சித் தாயினு மில்."—(குறள் 52)

However wealthy or affluent a householder may be, his richness counts for nothing if his housewife is not endowed with the good traits that go to make a true and chaste lady.

Sutra 156.

உணர்ப்புவரை யிறப்பினுஞ் செயற்குறி பிழைப்பினும்
புலத்தலு மூடலுங் கிழவோற் குரிய.

Uṇarppuvarai yiṟappinuñ ceyaṟkuṟi piḻaippiṉum
Pulattalu mūṭaluṅ kiḻavōṟ kuriya.

இது, தலைவற்குப் புலவியும், ஊடலும் நிகழும் இடம் கூறுகின்றது.

கற்பிடத்துத் தலைவி ஊடியவழி அவன் தேற்றத்தேறுமெல்லையிகந்தனளாயினும், களவின்கட் டலைவி செய்த குறியைத் தானே தப்பினும், உள்ளஞ் சிறிது வேறுபடுதலும், அவ்வேறுபாடு மிக்குநீடுநின்று தேற்றியக்கால் அது நீங்கிடுதலும் தலைவற்குரிய.

எனவே, கற்பிற்கும் களவிற்கும் புலத்தலும் ஊடலுமுரிய வென்றார். புலவியும் ஊடலும் கற்பிற்கே பெரும்பான்மை நிகழ்தலிற் கற்பிற்கவை உரிய வென்கின்றார். அவை களவிற்கும் சிறுபான்மை உரிமைபற்றிச் சேரக்கூறினார்; சூத்திரச்சுருக்கம் நோக்கி. —(நச்.)

In this Sūtra we are told of the places where the hero and the lady-love have their love-quarrels. These quarrels occur both during the kaḷavu and the kaṟpu stages, but they are more frequent in the latter.

தலைமகன் புலக்குமிடம் கூறுதல் நுதலிற்று. புலவி அண்மைக் காலத்தது. ஊடல் அதனின் மிக்கது.—(இளம்.)

In this Sūtra are detailed the several places where the hero is likely to show his resentment at the unyielding attitude of his lady. Pulavi refers to the quarrel of short duration while Ūḍal or Tuni is generally of a longer duration.

"எவ்வி யிழந்த வறுமையாழ்ப் பாணர்
பூவில் வறுந்தலை போலப் புல்லென்
றினைமதி வாழிய நெஞ்சே மனைமரத்
தெல்லுறு மௌவ னாறும்
பல்லிருங் கூந்தல் யாரளோ நமக்கே." —(குறுந். 19)

These are the words of the hero addressed to his heart, when he found his lady persistent in her resentment even after his repeated attempts to appease her by endearing words.

"My dear heart! you get worried or annoyed and have lost all brightness and charm, as the heads, rendered empty by the absence of the golden-lotus flowers, as a result of the demise of the munificent *Evvi* the Tamil chieftain. I am at a loss to know in what exact relation does she stand so far as I am concerned."

Evvi came of the illustrious Tamil family of *velirs* and was the reputed chieftain of *miḻalaikkūṟṟam*. He owned the sea-side village known as Nīzhal (Agam. 366). He died in the battle-field. He was a munificent giver of alms and used to adorn the heads of bards with lotus made of gold. Profuse references to his liberality can be found in the ancient Tamil classics. Nachinārk-kiniyar points this out as the effusion of the hero during his married stage.

Sūtra 157

> புலத்தலு மூடலு மாகிய விடத்தும்
> சொலத்தகு கிளவி தோழிக் குரிய
>
> Pulattalu mūṭalu mākiya viṭattum
> Colattaku kiḷavi tōḻik kuriya.

இது, முன்னர்த் தலைவன் புலக்கு மென்றார். அவ்விடத்துந் தோழியே கூற்று நிகழ்த்துதற்குரியள் என்கின்றது.

தலைவன் தலைவியையும் தோழியையும் அச்சுறுத்தற்குச் செய்கையாகச் செய்துகொண்டு புலத்தலும், அது நீட்டித்து ஊடலும், உடனிகழ்த்திய வழியும், சொல்லத்தகும் பணிமொழி தோழிக் குரிய. (எ-று)

எனவே, தலைவி குறிப்பறிந்து தோழி கூறுதலின்றித் தானே கூறப் பெறுள் என்றவாறு; எனவே பாடாண்டிணைக் கைக்கிளையாயின் தலைவி கூறவும் பெறுமென்று கொள்க.

When the hero entertains resentment, it is the maid that would speak out. When the hero tries to threaten the lady and her maid and show his resentment, and when the resentment is likely to last long, the lady's maid will try to appease him with kind, soft and submissive words.

Thus it will be seen that in such places or predicaments, the lady-love will not speak out and that the maid alone will speak after knowing the mind of her mistress. But, if it is kāikiḷai which is a sub-theme of Pātaṇtiṇai, and which connotes one-sided or unreciprocated love, the lady-love herself will speak or express her mental worry.

> "அலந்தாரை யல்லனோய் செய்தற்றாற் றம்மைப்
> புலந்தாரைப் புல்லாவிடல்" (Kuraḷ 1303)

These are the words of the maid who is conversant with the lady's mind in the kaṟpu stage, when the hero is full of resentment. This couplet appears in kuraḷ in the chapter on Pulavi. The commentator Parimēlaḻagar will prefer to have this as the words of the lady herself when she encountered the hero in her house after his return from the house of the prostitute,

The cruel act of the hero, who does not try to appease the prostitute, who is hurt by his unkindness to her and who is full of resentment as a consequence of the same, is like teasing further those who already stand teased on various counts. The purport here is that, if the hero does not hurry up to appease the prostitute, whom he had hurt, and espouse her, she could not brook or endure.

“யானூடத் தானுணர்த்த யானுணரா விட்டதற்பின்
றானூட யானுணர்த்தத் தானுணரான்—றேனூறுங்
கொய்தார் வழுதி குளிர்சாந் தணியகலம்
மெய்தா திராக்கழிந்த வாறு.—(முத்தொள். 104)

இதனுள் யானுணர்த்தத் தானுணரான் எனப்பாடாண்டிணைக் கைக்கிளையுட் டலைவி கூறியது காண்க.

These are the words of the lady-love when she, in the excess of passion, sees that the hero is far from being appeased or pacified even after her repeated attempts to put down his resentment.

“I showed my resentment and he tried to appease me. He, in his turn, picked up a love-feud and when I tried to pacify him, he refused to be appeased and persisted in his resentment towards me. Thus the entire night passed without embracing the cool and agreeable chest of the Vaḷuti with the flower-wreath dripping drops of honey and with the sandal paste smeared over his body.”

Sūtra 158,

பரத்தைமை மறுத்தல் வேண்டியுங் கிழத்தி
மடத்தகு கிழமை யுடைமை யானும்
அன்பிலை கொடியை யென்றலு முரியள்.

Parattaimai maṟuttal vēṇṭiyuṅ kiḻatti
Maṭattaku kiḻamai yuṭaimai yāṉum
Aṉpilai koṭiyai yeṉṟalu muriyaḷ.

இது சொல்லத்தகுங் கிளவியேயன்றி சொல்லத்தகாக் கிளவியுந் தோழி கூறுமென எய்தியதன் மேற் சிறப்புவிதி உணர்த்துகின்றது.

தலைவன் படிற்றுள்ளத்தாற் புறத்து ஒழுகும் ஒழுக்கத்தைப் போக்குதல் விரும்பியும், தலைவி அவன் பரத்தைமை அறிந்தேயும், அவன் கூறினவற்றை மெய்யெனக்கொண்டு சீற்றங்கொள்ளாது ஒழுகும் மடன் என்னுங் குணத்திற்கு ஏற்றன அறிந்தொழுகும் உரிமையுடையாளாகிய எண்மையானும், தலைவனை அன்பிலையென்றலும் கொடியை என்றலும் உரியள் தோழி. எ-று. (Nach.)

The maid had the rare privilege of reproving the hero for his unkindness to his housewife who was so simple as to believe all that he said by way of hiding or concealing his guilt and shake herself free from the resentment that arose in her as a result of his having gone astray from the path of virtue. This she used to do for diverting or turning his mind away from the non-virtuous path of prostitution, which he was bent on pursuing.

"கண்டவரில்லெண வுலகத்து ளுணராதார்
தங்காது தகைவின்றித் தாஞ் செய்யும் வினைகளும்
நெஞ்சறிந்த கொடியவை மறைப்பினு மறிபவர்
நெஞ்சத்துக் குறுகிய கரியில்லை யாகலின்
வண்பரி நவின்ற வயமான் செல்வ
நன்கதை யறியினு நயனில்லா நாட்டத்தா
லன்பிலை யெனவந்து கழறுவ லையகேள் ;
மகிழ்செய் தேமொழித் தொய்யில்சூ ழிளமுலை
முகிழ்செய முள்கிய தொடர்பவ ளுண்கண்
அவிழ்பனி யுறைப்பவு நல்காது விடுவா
யிமிழ்திரைக் கொண்க கொடியை காணீ ;
இலங்கே ரெல்வளை யேர்தழை தைஇ
நலஞ்செய நல்கிய தொடர்பவள் சாஅய்ப்
புலந்தழப் புல்லாது விடுவாய்
யிலங்குநீர்ச் சேர்ப்ப கொடியை காணீ ;
....

எனவாங்கு,

அனையவொன் றளிமதி பெரும நின்னின்
றிறைவரை நில்லா வளைய ளிவட்கினிப்
பிறையேர் சுடர்நுதற் பசலை
மறையச் செல்லுநீ மணந்தனை விடினே.—(Kalit. 125)

This poem from the Neydarkali can be cited as an illustration for both Kaḷavu and Kaṟpu.

These are the words of the maid addressed to the hero informing him of the unrest of the lady consequent on the putting off of the public wedding by the hero.

"Though people usually try to hide the evil doings they deliberately perpetrated according to their mind's dictates and in the absence of any one to advise them against such acts and under the impression that no one knew their acts, their own conscience is the best witness of their actions. Hence Oh Lord of the Neydal tract who possesses sturdy and fleet-footed horses, I need not offer any rebuffs or reproofs to you. Your own conscience will tell you that you had erred and been in the wrong. Even then I take this role of reproving you for your lack of kindness.

Oh Lord of the boisterous sea-side! you are very cruel. Even when you see your sweet-heart visibly moved on recollecting or recalling to her mind your first union with her, when she was very young, you have not shown any consideration for her.

Even when you actually see her weep and her frame considerably reduced the very frame which was once very bright and beautiful and which looked very fine in the leaf-garment presented by you in the early days of your intimacy with her, you forsake her.

Kindly see your way to wed her so that the yellow spots that appear in her forehead as a result of your parting from her, may vanish."

Sutra 159

அவன்குறிப் பறிதல் வேண்டியுங் கிழவி
யகன்மலி யூட லகற்சிக் கண்ணும்
வேற்றுமைக் கிளவி தோற்றவும் பெறுமே.

Avaṉkuṟip paṟital vēṇṭiyuṅ kiḷavi
Yakaṉmali yūṭa lakaṟcik kaṇṇum
Vēṟṟumaik kiḷavi tōṟṟavum peṟumē.

தோழி அன்பிலை கொடியை எனக் கேட்ட தலைவன் முனிந்த உள்ளத்தனுங்கொல்லோ வென ஐயுற்று அவனது குறிப்பை யறிதல் வேண்டியும், தனது நெஞ்சில் நிறைந்து நின்ற ஊடல் கையிகந்து

துனியாகிய வழி இஃது அவற்கு எவனுங்கொல் லெனா அஞ்சிய வழியும், தலைவி, தலைவனோடு அயன்மையுடைய சொல்லைத் தோற்றுவிக்கவும் பெறும். (எ-று.)

The lady-love pained at the rather strong words of reproof that her maid administered to her hero, and apprehending some uneasiness on the part of her husband on that account, and fearing that her protracted resentment may trouble him, will hold the brief for the hero and dissuade her maid from passing such a pungent remark on her lover.

Illustration —

"யாரிவ னெங் கூந்தல் கொள்வான்"

(Kalith. 89)

An English rendering of this poem will be found in p. 260.

நன்னலந் தொலைய நலமிகச் சாஅ
யின்னுயிர் கழியினு முரைய லவர்நமக்
கன்னையு மத்தனு மல்லரோ தோழி
புல்லிய தெவனோ வன்பிலங் கடையே. (Kurun. 93)

இதனுள், அவனை அன்பிலை கொடியை என்னாதி. அன்பில்வழி நின்புலவி அவனை என் செய்யும். அவர் நமக்கின்றி யமையாத எம ரல்லரோ வென இருவகையானும் அயன்மை கூறியவாறு காண்க.

My dear maid, do not remark that he is unkind and cruel when there is no love, how can your resentment affect him? Further he is as indispensable as our parents. So saying, the lady skilfully brings out the estrangement between her and the hero.

Sutra 160

காமக் கடப்பினுள் பணிந்த கிளவி
காணுங் காலைக் கிழவோற் குரித்தே
வழிபடு கிழமை யவட்கிய லான.

Kāmak kaṭappiṉuḷ paṇinta kiḷavi
Kāṇuṅ kālaik kiḻavōṟ kurittē
Vaḻipaṭu kiḻamai yavaṭkiya lāṉa.

அங்ஙனம் தலைவிகண்ணும் தோழிகண்ணும் வேறுபாடு கண்டுழித் தனக்குக் காமம் கையிகந்துழித் தாழ்ந்து கூறும் கூற்று ஆராயும் காலத்துத் தலைவற் குரித்து. அவனை எஞ்ஞான்றும் வழிபட்டு ஒழுகுதல் தலைவிக்கு இல்லறத்தோடுபட்ட இயல்பாகலான். (எ-று.)

The hero overwhelmed with love-passion used to address his lady-love in mild and subdued words and even to bow low or prostrate before her with a view to conciliate her or win her affection. As a general rule, the hero used to resent the lady-love's words, when the blame or guilt attributed to him is rather trivial or negligible ; when, however, his crime is rather big or serious, he used to fall at her feet and beg forgiveness.

Illustration—

See the following lines from the Marudakkali :—

"ஏதப்பா டெண்ணிப் புரிசை வியலுள்ளோர்
கள்வரைக் காணாது கண்டேமென் பார்போலச்
சேய்நின்று செய்யாத சொல்லிச் சினவனின்
ஆணைகடக் கிற்பார் யார்"

Please do not impute to me acts which I never performed as the police guards or the guardians of the fort, used to assert that they saw the thief even when they had not seen him, dreading the punishment that may be inflicted on them by the authorities.

Sutra 161

"அருண்முந் துறுத்த வன்புபொதி கிளவி
பொருள்பட மொழிதல் கிழவோட்கு முரித்தே"

Aruṇmun tuṟatta vaṉpupoti kilavi
Porulpaṭa moḻital kiḻavōṭku murittē.

இது தலைவன் பணிந்து மொழிந்தாங்குத் தலைவியும் பணிந்து கூறும் என்கின்றது.

பிறர் அவலம் கண்டு அவலிக்கும் அருள் முன் தோற்றுவித்த அவ்வருள் பிறத்தற்கு ஏதுவாகி எஞ்ஞான்றும் அகத்து நிகழும் அன்பினைக் கரந்து சொல்லுங் கிளவி பணிந்த மொழி தோற்றாது வேறோர் பொருள் பயப்பக் கூறுதல் தலைவிக்கும் உரித்து. (எ-று.)

வேறு பொருளாவது தலைவன் கூறியாங்குத் தானும் பணிந்து கூறுவாள், பணியாதே தன் நெஞ்சு தன்னையும் கைகடந்து அவன் ஏவலைச் செய்தது என்றாற்போலக் கூறுதலுமாம். இது "தன்வயிற் கரத்தலும் அவன்வயின் வேட்டலும்" எனப் பொருளியலுள் (205) வழுவமைத்தற்கு இலக்கணம்.

Both the lady-love and the hero used to conceal their mutual affection and during the love-quarrels we can find them express that he or she had actually no inclination to forgive the other, but that somehow their hearts got the better of them and in spite of their determination set things right and prompted them to renew their love for each other.

Illustration —

Poem 77 of Marudakkali

" மாசற மண்ணுற்ற மணிமேயசும் இருங்கூந்தல்
வீசேர்ந்து வண்டார்க்கும் கவின்பெறல் வேண்டேன்மன்
நோய்சேர்ந்த திறம்பண்ணி நின்பாண னெம்மனை
நீசேர்ந்த இல்வினாய் வாராமற் பெறுகிற்பின்.

ஆங்க,

கடைஇய நின்மார்பு தோயல மென்னு
மிடையு நிறையு மெளிதோ நிற்காணிற்
கடவுபு கைத்தங்கா நெஞ்செனினுந் தம்மோ
டுடன்வாழ் பகையுடை யார்க்கு."

If it will be given to me to see that the Pāṇan does not approach me and inquire of me, which prostitute's house you have gone to, letting out doleful strains from his lute, I will not choose to beautify myself by dressing my hair as black as the blue gem and adorning it with sweet-smelling flowers. But, what avails it ? He will scarcely refrain from making such an inquiry.

Is it after all an easy thing to exercise self-control and stay away without hugging your chest, when I am blessed with an inner enemy viz. my heart which, the moment it beholds you, not only runs unto you but drags me also to you.

Illustration —

"கூர்முள் முள்ளிக் குவிகுலைக் கழன்ற
மீன்முள் ளன்ன வெண்கால் மாமலர்
பொய்தல் மகளிர் விழவணிக் கூட்டும்
அவ்வயி னண்ணிய வளங்கே ழூரனைப்
புலத்தல் கூடுமோ தோழி அல்கற்
பெருங்கதவு பொருத யானை மருப்பின்
இரும்புசெய் தொடியின் ஏர வாகி
மாக்கண் அடைய மார்பகம் பொருந்தி
முயங்கல் விடாஅல் இவையென மயங்கி
யான் ஓமென்னவு மொல்லார் தாமற்று
இவைபா ராட்டிய பருவமு முளவே, —இனியே
புதல்வற் றடுத்த பாலொடு தடைஇத்
திதலை யணிந்த தேங்கொண் மென்முலை
நறுஞ்சாந் தணிந்த கேழ்கிள ரகலம்
வீங்க முயங்கல் யாம்வேண் டினமே
தீம்பால் படுதல் தாமஞ் சினரே, ஆயிடைக்
கவவுக்கை நெகிழ்ந்தமை போற்றி மதவுநடைச்
செவிலி கையென் புதல்வனை நோக்கி
நல்லோர்க் கொத்தனிர் நீயிர் இஃதோ
செல்வற் கொத்தனம் யாமென மெல்லவென்
மகன்வயிற் பெயர்தந் தேனே யதுகண்
டியாமுங் காதல மவற்கெனச் சாஅய்ச்
சிறுபுறங் கவையின னாக வுறுபெயற்
றண்டுளிக் கேற்ற பலவுழு செஞ்செய்
மண்போ னெகிழ்ந்தவற் கலுழ்ந்தே
நெஞ்சறை போகிய வறிவி னேற்கே. (Agam. 26)

These are the words of the lady-love addressed to her maid immediately after the hero, who, when the maid declined to speak for him to the lady, directly approached the latter with impatience or mental unrest itself as the pretext or object of mediation and left her after union.

'My dear maid,! how can I quarrel with the lord of the Marudam tract where, the young girls sporting with houses made of sand make use of the white-legged flowers of the thorny Mulli plant, which resemble the spines of the fish. Time was

when this self-same hero enjoyed me fully with the nipples of my breast as sharp as the ring or the cover of the tusk of the war-like elephant that would smash the doors of a rampart. At that time, even when I asked him to stop his amorous acts, he would not. Now it is my turn to solicit him to come and have union with me, embracing my sweet breasts full of milk ; but he fears the stains that may be caused by the breast-milk. Immediately I thanked him for his indifference and turning to my child who was with the foster-mother, said, "you have become agreeable to your prostitutes, hence let me rest content with my darling." Thereon, the hero came behind me and hugged me on my back, exclaiming that he too is attached to his son. My mind immediately melted like the soft mud of the fields that were blessed with rain, the mind, which, after all, proved treacherous to me.

Herein we see the tenderness and the consideration of the lady to her hero, when he hugged her, her recollections of the hero's former love for her and the tactful way in which she informs the maid of his unkindness and her complaint against him, by telling him that, though she was not for yielding to him, her heart, treacherous as it was, dragged her unto him.

Sutra 162.

களவுங் கற்பு மலர் வரை வின்றே.

Kaḷavuṅ kaṟpu malarvarai viṉṟē

களவின் கண்ணுங் கற்பின் கண்ணும் அலரெழுகின்றதென்று கூறுதல் தலைவிக்குந் தோழிக்கும் நீக்கு நிலைமையின்று (எ-று). களவலரா யினும் (களவியல் 115) எனவும் "அம்பலு மலரும்" (139) எனவும் களவிற் கூறியவை அலராய் நிகழ்ந்த வழி வேறு சில பொருண்மைபற்றிக் கூறுதற்கு வந்தன. அவை அலர் கூறப்பெறுப என்றற்கு வந்தன அன்றென உணர்க.

"ஒப்பக்கூறல்" (686) என்னும் உத்திபற்றிக் களவும் உடனோதினார் சூத்திரஞ் சுருங்குதற்கு.—(நச்.)

Illustrate:

"கண்டது மன்னுமொருநா ளலர்மன்னுந்
திங்களைப் பாம்பு கொண்டற்று.—(குறள் 1146)
[இது களவு)

This pertains to the furtive or the clandestine stage.

The lady-love who could not get at her hero owing to many obstacles and to her having mistaken the signs or signals made by him, informs her maid, in the hearing of the hero, who sits in Ciraippuram of the aspersions or scandals that have been cast with a view to expedite her public wedding with the man of her choice.

"My meeting with my dear love was after all for a single day; but the scandal that has risen as a result of it is out of all proportion and has spread wide like the unwelcome news of of the lunar eclipse, which is usually described as the devouring of the moon by the serpent.

"வேதின வெரிநி னோதி முதுபோத்
தாறுசென் மாக்கள் புட்கொளப் பொருந்தும்
சுரனே சென்றனர் காதலர் உரனழிந்
தீங்கியான் றாங்கிய வெவ்வம்
யாங்கறிந் தன்றிவ் வழுங்க லூரே."—(குறுந். 140)

These are the words of the lady-love addressed to her maid, when she remarked about her unrest, when the hero parted from her in quest of wealth.

The hero departed through the desert tract, where the old blood-sucker with its back as rough as the sharp sickle, serves to indicate good omen for the passers by, but how did this village come to know that I am full of grief and that I am striving hard to put up with it. As the maid had failed in her turn to change the mind of the hero and persuade him to stay, the lady-love reproves her for her failure, and for her presumption to appease her. Hence she chides the maid by identifying her with the villagers, pointing out thereby her want of consideration or sympathy for her. This illustrates the karpu stage.

Sutra 163.

"அலரிற் றோன்றுங் காமத்து மிகுதி."

Alarir rōnrun kāmattu mikuti.

இருவகைக் கைகோளினும் பிறந்த அலரால் தலைவற்குந் தலைவிக்கும் காமத்திடத்து மிகுதி தோன்றும் எ-று.

என்றது:—களவு அலராய வழி இடையீட்டிற்கு அஞ்சிய அச்சத்தான் இருவர்க்குங் காமஞ் சிறத்தலும் கற்பினுட் பரத்தைமையான் அலர் தோன்றிய வழிக்காமஞ் சிறத்தலும் அவள் வருந்துமென்று தலைவற்குக் காமஞ் சிறத்தலும், தலைவன் பிரிவின்கட்டலைவிக்குக் காமஞ்சிறத்தலும்.

The immediate effect of the scandal will be the increase or the enhancement of the affection that the hero and the lady-love had for each other. In the furtive stage the affection enhances because the scandal is likely to interrupt frequent meetings. In the karpu or the wedded stage the scandal will relate mainly to the prostitution practised by the hero and the latter apprehending mental anxiety to the lady-love on that account, will try his best to win her affection by bettering his conduct. It is up to one and all the twelve mediators mentioned above to speak of the hero in the third person even in his very presence.

Illustrate :

"ஊரவர் கெளவை யெருவாக வன்னைசொன்
னீராக நீளுமிந் நோய்.—(குறள் 1147)

These are the words of the lady-love who was already impatient because of the postponement of the public wedding, to her maid, when she, knowing the presence of the hero in Ciraippuram, impresses on her the need to restrain herself in view of the public scandal, as well as the censure of her mother. This plant known as the love passion grows manured by public scandal and watered by the censures or harsh remarks of the mother. Of course the intention here is to induce the hero to expedite the public wedding.

"நெய்யா லெரிநுதுப்பே மென்றற்றாற் கெளவையாற்
காம நுதுப்பே மெனல்."

To think of extinguishing love-passion by public scandal will be like extinguishing or putting out burning fire by pouring ghee on it,

Sutra 164.

கிழவோன் விளையாட் டாங்கு மற்றே.

Kiḻavaṉ viḷaiyāṭṭāṅku maṟṟē.

This too explains the excellence of mutual passion.

தலைவன் பரத்தையர் சேரியுள் ஆடலும் பாடலும் கண்டுங் கேட்டும் அவருடன் யாறு முதலியன ஆடியும், இன்பம் நுகரும் விளையாட்டின் கண்ணும், அப்பரத்தையரிடத்தும் அலராற் றோன்றும் காமச்சிறப்பு எ-று.

The affection of the lady-love for her hero will be enhanced also by the hero's sports with the prostitutes which are, to mention only a few, his bath with them in rivers and tanks, and his pleasant pastimes in their company listening to sweet or charming music, witnessing dancing performances, and by the public scandals that crop up in consequence.

ஆங்கும் என்ற உம்மையான் ஈங்கும் அற்றெனக் கொள்க. தலைவன் பரத்தையரொடு விளையாடிய அலர் கேட்குந்தோறும் தலைவிக்குப் புலத்தலும் ஊடலும் பிறந்து காமச்சிறப்பெய்தும். ஆங்கும் ஈங்கும் எனவே அவ்விருவரிடத்தும் தலைவன் அவை நிகழ்த்தினனாதலின் அவற்கும் காமச்சிறப்பு ஒருவாற்றாற் கூறியவாறாயிற்று. இது காமக்கிழத்தியரல்லாத பரத்தையரொடு விளையாடிய பகுதியாதலின் வேறு கூறினார். காமக்கிழத்தியரும் ஊடலும் விளையாடலும் தலைவி ஊடலும் விளையாடலும் "யாறுங்குளனும்" (191) என்புழிக் கூறுப.—(நச்.)

"கிழவோன் விளையாட்டுங் காமத்தின் மிகுதியைக் காட்டும்."
—(இளம்.)

The particle "உம்" in the word Āngum, suggests that here too the result is to be expected. The lady-love's passion will enhance in proportion to the public scandal cast on her hero for his sports or dalliance with the prostitutes. The words Āngum and Īngum also suggest the excess or excellence of passion on the part of the prostitute also, since the hero's part had been the same in both cases. As this pertains to the hero's dalliance with the prostitutes, it has been mentioned here. The hero's sports with his concubines are narrated in Sutra 191 of Kaṟpiyal.

Sutra 165.

"மனைவி தலைத்தாட் கிழவோன் கொடுமை
தம்முள வாதல் வாயில்கட் கில்லை."

Maṉaivi talaittāṭ kiḻavōṉ koṭumai
Tammuḷa vātal vāyilkaṭ killai.

This Sutra details the characteristics of the mediators.

தலைவி எத்திறத்தாலும் புலந்துழி அவளிடத்துத் தலைவன் கொடுந் தொழில்களைத் தம் உரைக்கண் உளவாக்கி உரைத்தல் தோழி முதலிய வாயில்கட்கில்லை எ-று.

The mediators do not take or assume the role of telling the lady-love of the many cruel and unrighteous acts of the hero.

Sutra 166.

"மனைவி முன்னர்க் கையறு கிளவி
மனைவிக் குறுதி யுள்வழி யுண்டே."

Manaivi munnark kaiyaṟu kiḷavi
Manaivik kuṟuti yuḷvaḻi yuṇṭē.

தலைவி முன்னர்த் தலைவன் காமக்கடப்பினாற் பணியுந் துணையன்றி நம்மைக் கையிகந் தானெனக் கையற்றுக் கூறுங் கூற்று, புலந்துவரும் தலைவிக்கு மருந்தாய் அவன் கூடுவதோர் ஆற்றல் உறுதிபயக்குமாயின் அவ்வாயில்கட் குளதாம். (எ-று.) —(நச்)

Apart from the submission of the hero to the lady-love consequent on the overwhelming passion to which he is subjected the mediators may at times inform the lady-love of the utter recklessness of the hero in having deserted her, in case, the lady-love can put up with that situation and also in case it could serve as an antidote for the resentment of the lady-love which in its turn may lead to her re-union with the hero.

Illustration :

அறியாமையி னன்னை யஞ்சிக்
குழையன் கோதையன் குறும்பைந் தொடியன்
விழவயர் துணங்கை தழூஉகஞ் செல்ல
நெடுநிமிர் தெருவிற் கைபுகு கொடுமிடை
நொதுமலாளன் கதுமெனத் தாக்கலிற்
கேட்போ ருளர்கொ லில்லைகொல் போற்றென
யாண்டைய பசலை யென்றன னதனெதிர்
நாணிலை யெலுவ வென்றுவந் திசினே
செருநரும் விழையுஞ் செம்ம லோனென
நறுநுத லரிவை போற்றேன்
சிறுமை பெருமையிற் காணாது துணிந்தே. —(நற்றிணை. 50)

The heroine is love-sick and full of anger. The hero contrives to have a small resting place or parlour in or near the apartment of the lady-love through the connivance or kindness of the maid, who posts him in a place from which he could see and hear his lady-love without being espied by her. This is known in subjective treatises as ciṟaippuṟam. Coming to know of the stubbornness of the lady-love, the hero in ciṟaippuṟam requests a Pāṇa or songster, who is one of the mediators in the quarrels, to intervene or intercede on his behalf and pacify the lady-love. Here we have the interesting retort of the maid to the words of the mediating Pāṇan, which were uttered in the hearing of the hero, who sits there Unseen. Here is the substance of the maid's reply.

"Having learnt that the hero disguised himself as a woman and participated in the Tuṇangai dance, performed in the company of his courtesans I went to the spot. There I beheld him with his garlands made of leaves and his bangles. He, however, quite ashamed to reveal his identity, replied, just like a female and bolted away, whereon, I remarked that he was a shameless person and wended my way homewards" From this we learn, that, among the pleasurable pastimes that the hero resorted to in those days, the Tuṇangai dance in the company of his prostitutes was one. It was also, as will be seen from the above example, usual for the hero to take to the guise of a woman, while he joined the dance.

In stanza 5 of Marudakkali we find the following re, Tuṇangai.

The hero used to house his Parattiyar or the public women in a building set apart for the purpose and take to this dance in the company of her relations. In poem 5 of Marudakkali, we come across the word "Talaikkaikoṭuttal." The hero is generally credited with this act in respect of the courtesans of his choice, and this act was regarded as honourable for the party concerned. What then did it connote? This was simply showing one's unbounded love to a woman by clasping her in one's arms, in the presence of other women. Here it may be suggested that this act may be taken to resemble the shake of hands which is usually done as a mark of affection and endearment.

In the 31st poem of Kuruntokai we see that the Tuṇangai denotes a group-dance undertaken by several women. In his commentary to this poem Dr. V. Swaminatha Iyer observes that the Tuṇangai dance and Talaikkaitarutal were very ancient customs that were prevalent in the Tamil land. This dance was a special feature of the village festivals and was often coupled with the numerous mock-fights that were undertaken by sturdy warriors or prize-fighters during festive occasions.

Again in line 70 of the 5th kātai of Silappatikāram we find the following: Tuṇangai is otherwise called (சிங்கி) Siṅgi, in which the arms bent at the elbows are made to strike against the sides.

"பழுப்புடை யிருகை முடக்கி யடிக்கத்
தொடக்கிய நடையது துணங்கை யாகும்."

In the same chapter, the commentator Aḍiyārkunallār writes that the Tuṇangai and the Kuravai were resorted to by the fair sex of the place who used to dance after sprinkling boiled rice etc. in the bazaar streets, with prayers for the rains and the relief of the people from hunger and dire diseases.

Again in Padirruppattu, one of the eight Sangam Anthologies we find Tuṇangaikkūttu undertaken in war also immediately after a victory, in the midst of dead-bodies. (Padirru. 5-12)

"பிணம்பிறங் கழுவத்துத் துணங்கை யாடி"

In the same work, we have the following lines

"முழாவிமிழ் துணங்கைக்குத் தழூஉப் புணையாகச்
சிலைப்புவல் லேற்றிற் றலைக்கை தந்துநீ
நளிந்தனை வருத லுடன்றன ளாகி."

These lines tell us that the Tunangai was undertaken to the accompaniment of the muḻavu or the hand-drum that the king clasped the mistress in his arms, and that this act of his later on served as a pretext for the lady-love to pick up a love-quarrel with him.

In Padirruppattu 77, we have these lines

"கொன்றுதோ ளோச்சிய வென்றாடு துணங்கை
மீபிணத் துருண்ட தேயா வாழியில்"

Here the commentator observes as follows :—

"வென்றாடு துணங்கைப் பிணம் என்றது ஊர்களிலே ஆடும் துணங்கையன்றிக் களங்களிலே வென்றாடின துணங்கையையுடைய பிணம்."

From this it will be clear that the Tuṇangai dance was undertaken not only during festivals in the village parts but also during wartime, immediately after a victory.

Sutra 167 —

முன்னிலைப் புறமொழி யெல்லா வாயிற்கும்
பின்னிலைத் தோன்று மென்மனார் புலவர்.

Munnilaip puṟamoḻi yellā vāyiṟkum
Pinnilait tōnṟu menmanār pulavar.

This refers to some aspects or acts pertaining to the mediators.

முன்னிலையாய் நிற்கின்ற தலைவனை நோக்கிப் பிறரைக் கூறுமாறு போலக் கூறுதல் பன்னிரண்டு வாயில்களுக்கும், குறைவேண்டி முயலுங் காற்றோன்றும் என்று கூறுவர் புலவர். (எ-று.)

It is up to the mediators to talk to the hero before them in the third person, when they are prompted to intercede on his behalf, in order to patch up the love-quarrel between him and his lady-love.

Illustration —

"உண்கடன் வழிமொழிந் திரக்குங்கான் முகனுந்தாங்
கொண்டது கொடுக்குங்கான் முகனும் வேறாகுதல்
புதுவ தன்றே புலனுடை மாந்தீர்" (Kalith. 22)

It is after all human nature to ask for loans in submissive words and with a brightened face and to put on a wry face when the debt has to be repaid or discharged. It is true even now, why, for all time.

Here we see the hero addressed in the third person.

Sūtra 168 —

> தொல்லவை யுரைத்தலு நுகர்ச்சி யேற்றலும்
> பல்லாற் றனு மூடலிற் றணித்தலும்
> உறுதி காட்டலு மறிவுமெய் நிறுத்தலும்
> ஏதுவி னுணர்த்தலும் துணிவு காட்டலும்
> அணிநிலை யுரைத்தலும் கூத்தர் மேன."

> Tollavai yuraittalu nukarcci yērralum
> Pallār rānu mūṭalir ranittalum
> Uruti kāṭṭalu marivumey niruttalum
> Ētuvi nunarttalum tunivu kāṭṭalum
> Aninilai yuraittalum kūttar mēna.

This sutra confines itself to the various places or occasions when the kūttars or the dancers used to speak out.

முன்பே மிக்கார் இருவர் இன்பம் நுகர்ந்தவாறு இதுவெனக் கூறலும், நுமது நுகர்ச்சி அவரினுஞ் சிறந்ததெனக் கூறலும், இல்லறக் கிழமைக்கு இயல்பன்றென்றாயினும் இஃது அன்பின்மையா மென்றாயினும் கூறித் தலைவியை ஊடலினின்று மீட்டலும், இல்வாழ்க்கை நிகழ்த்தி இன்பம் நுகர்தலே நினக்குப் பொருள் என்றலும்.

They will inform the lady-love of the best and the happy couple that ever lived and add that the hero and the heroine, whom they saw then, were happier than they, that quarrelling with the hero did not become a chaste housewife and that it would savour of unkindness and that her duty was simply to run the household as best as she could and enjoy the earthly pleasures.

இனிக் கூறுவன தலைவற்குரிய; புறத்தொழுக்கம் மிக்க தலைவற்கு நீ கற்றிருந்த அறிவு இனி மெய்பாக வேண்டும் என்று அவனை மெய் யறிவின்கண்ணே நிறுத்தலும், இக்கழிகாமத்தான் இழிவு தலைவரும் என்றதற்குக் காரணம் கூறுதலும், அதற்கேற்பக் கழிகாமத்தாற் கெட்டாரை எடுத்துக் காட்டலும், முலையினும், தோளினும், முகத்தினும் எழுதுங்காற் புணர்ச்சிதோறும் அழிந்தெழுதுமாறு இதுவெனக் கூறலும், இவ்வெட்டுங் கூத்தரிடத்தன எ-று.

At the same time they will instruct the hero in the paths of virtue exhorting him by saying that his learning must stand him in good stead in realising the eternal truth, that unlimited or

unrestricted love-passion will bring him disgrace and that many who had been given to such lascivious habits had met with the greatest troubles. As it was the role of the dancers or the actors to inculcate morals by enacting the life virtuous or otherwise of men well-placed in life, these eight have been given as the acts or duties of the Kūttar.

Sūtra 169.

நிலம் பெயர்ந் துறைதல் வரைநிலை யுரைத்தல்
கூத்தர்க்கும் பாணர்க்கும் யாத்தவை யுரிய

Nilampeyarn tuṟaital varainilai uraittal
Kūttarkkum pāṇarkkum yāttavai yuriya.

இஃது அதிகாரப்பட்ட கூத்தரோடு பாணர்க்கும் உரியதோர் இலக்கணம் கூறுகின்றது.

தலைவன் சேட் புலத்துப் பிரிந்துறைதலைத் தலைவிக்காக வரைந்து மீளும் நிலைமை கூறுதல் கூத்தர்க்கும் பாணர்க்கும் யாப்பமைந்தன உரிய. எ-று.

யாப்பமைதலாவது:—தோழியைப் போலச் செலவழுங்குவித்தல் முதலியன பெறாராகலின் யாழெழீஇ இக்கடவுள் வாழ்த்தி அவளது ஆற்றாமை தோற்றும் வகையான் எண்வகைக் குறிப்பும்பட நன்னயப் படுத்துத் தலைவற்குக் காட்டல் போல்வன.

This sūtra details or defines the duties of the Pāṇan as this also suits the present context.

The Kūttan as well as the Pāṇan will try to persuade the hero who lived away from the lady-love, to return as speedily as possible to wed her in public. As these Pāṇars cannot take the role of the maid and dissuade the hero from embarking on his errands, which may involve separation from the heroine, they will sound the Yazh and with prayers to the deities play upon it skilfully depicting the various emotions, so that the hero may become alive to the helpless state of the love-stricken heroine.

Illustration —

அரக்கத் தன்ன செந்நிலப் பெருவழிக்
காயாஞ் செம்மலு ரஅய்ப் பல்வுடன்
னீயன் மூதாய் வரிப்பப் பவளமொடு

மணிமிடைந் தன்ன குன்றங் கவைஇய
வங்காட் டாரிடை மடப்பிணை தழீஇத்
திரிமருப் பிரலை புல்லருந் துகள
முல்லை வியன்புலம் பரப்பிக் கோவலர்
குறும்பொறை மருங்கின் நறும்பூ வயரப்
பதவுமேய லருந்து மதவுநடை நல்லான்
வீங்குமாண் செருத்தல் தீம்பால் பிலிற்றக்
கன்றுபயிர் குரல் மன்றுநிறை புகுதரு
மாலையு முள்ளா ராயிற் காதலி
யாங்கா குவள்கொல் பாண வென்ற
மனையோள் சொல்லெதிர் சொல்லல் செல்லேன்
செல்வழி நல்யா ழிசையினென் பையெனக்
கடவுள் வாழ்த்திப் பையுண் மெய்ந்நிறுத்
தவர்திறஞ் செல்வேன் கண்டனென் யானே
விடுவிசைப் புரவி வீங்குபரி முடுகக்
கல்பொரு திரங்கும் பல்வார் நேமிக்
கார்மழை முழக்கிசை கடுக்கும்
முனைநல் லூரன் புனைநெடுந் தேரே (Agam. 14)

The lady-love perceives the advent of the rainy season. The faded flowers of the Kāya (the Iron-wood tree, Memycylon edule) which withered in the long track as red as if coated with lac and the winged ants which lay around in rows, looked like the admixture of coral and blue-stones, in and around the hill-tract. The stags with twisted or branched horns hugged their dear ones and cut capers, browzing grass. The well-grown stout cows which had grazed to their hearts' content, returned to their stalls with milk-laden udders, and with bleating cries that invited their calves. Thus came the evening in the rainy season; when the lady pining for separation asked me pathetically what would befall her if the hero did not pay heed to or remember that pleasant evening. I could not, however, make bold to go before her and reply to her queries. On the other hand, I took my lute and playing the cevvazhi tune, prayed to God, and continuing the plaintive strain, approached her, when, to my great surprise, I saw the huge chariot coming swiftly drawn by fleet-footed steeds.

Sūtra 170 —

" ஆற்றது பண்புங் கருமத்து விளைவு
மேவன் முடிவும் வினாவுஞ் செப்பு
மாற்றிடைக் கண்ட பொருளு மிறைச்சியும்
தோற்றஞ் சான்ற வன்னவை பிறவு
மிளையோர்க் குரிய கிளவி யென்ப ".

Āṟṟatu paṇpuṅ karumattu viḷaivu
Mēvaṉ muṭivum viṉāvuñ ceppum
Āṟṟiṭaikkaṇṭa poruḷu miṟaicciyum
Tōṟṟañ cāṉṟa vaṉṉavai piṟavu
Miḷaiyōrk kuriya kiḷavi yeṉba.

இஃது, உழைக்குறுந் தொழிற்கும் காப்பிற்கும் (171) உரியாராகிய இளையோர்க்குரிய இலக்கணம் கூறுகின்றது.

தலைவன் தலைவியுடனாயினுந் தானேயாயினும் போக்கு ஒருப்பட்டுழி வழிவிடற்பாலராகிய இளையோர் தண்ணிது வெய்து செய்த்து அணித்தென்று ஆற்றது நிலைமை கூறுதலும், ஒன்றாகச் சென்றுவந்து செய்பொருண் முடிக்குமாறு அறிந்து கூறுதலும், இன்னுழி இன்னது செய்க என்று ஏவியக்கால் அதனை முடித்து வந்தமை கூறுதலும், தலைவன் ஏவலைத் தாங்கேட்டலும், தலைவன் வினவாத வழியும் தலைவிக்காக வாயினுஞ் செப்பத் தகுவன தலைவற்கு அறிவு கூறுதலும், செல் சுரத்துக் கண்ட நிமித்தம் முதலிய பொருள்களைத் தலைவற்குந் தலைவிக்கும் உறுதி பயக்குமாறு கூறுதலும், ஆண்டு மாவும் புள்ளும் புணர்ந்து விளையாடுவன வற்றை அவ்விருவர்க்கு மாயினும் தலைவற்கேயாயினும் ஊறு செய்யுங் கோண்மாக்களை அகற்றியுங் கூறுவனவும், அங்ஙனம் அவற்குத் தோற்றுவித்தற் கமைந்த அவைபோல்வன பிற கூற்றுக்களும் இளையோர்க்குரிய கூற்றென்று கூறுவர் ஆசிரியர். (எ-று.)

தலைவியது செய்தி யறிந்துவந்து கூறுவனவும், பிறபொருளுணர்ந்து வந்துரைப்பனவும், ஒற்றர்கண் அடங்கும் ஏவன் முடிவிற்கும் இஃது ஒக்கும். 'சான்ற' என்றதனால், ஆற்றது புண்புகூறுங்கால் இதுபொழுது இவ்வழிச்சேறல் அமையாதென விலக்கலும் கருமங் கூறுங்காற் சந்து செய்தல் அமையுமெனக் கூறுதலும் போல்வன அமையாவாம். அவர் அவை கூறப்பெறாராகலின், பிறவாவன:—தலைவன் வருவனெனத் தலைவி மாட்டுத் தூதாய் வருதலும், அறிந்து சென்று தலைவற்குத் தலைவிநிலை கூறுதலும், மீளுங்கால் விருந்து பெறுகுவன்சொல்லெனத் தலைவிநிலை யுரைத்தலும் போல்வன.

This sūtra tells us of the youngsters who live with the hero and guard him and the places when they usually speak out.

Their duties are (1) to tell the hero of the soft, hard or impassable nature of the route through which he and the lady-love will have to pass if elopement takes place, (2) the way in which he could accomplish his hearts' desire viz. amassing wealth in order to lead a happy house-hold life, (3) to carry out effectively the task entrusted to him by his master, (4) to obey the orders of the hero, (5) to speak to the hero on behalf of the lady-love even when the hero does not ask him and (6) to interpret the various omens which the couple might have seen in the course of their elopement.

To watch the several acts of the heroine and inform the hero of the same and similar things belonged to the spies. From the word "சான்ற", it will be clear that, while the youngsters explained the nature of the route, they could not dissuade the couple from taking a particular route and while they told them what they should do, they could take the role of patching up the quarrel between two people. Other things are (1) appearing as an ambassador before the lady carrying news of the hero's arrival or return and (2) exclaiming whether it will be given to the lady to welcome her hero and his guest when he returns.

"விருந்தும் பெறுகுநள் போலுந் திருந்திழை" (Agam. 324)

Will this lady with the choicest ornaments, have the fortune of entertaining the lord on his return ?

"ஆற்றது பண்பும், ஆற்றிடைக்கண்ட பொருளும் இறைச்சியும் உடன்போக்கிலும் கற்பிலும் கூறுவனவாதலின் இச்சூத்திரம் கைகோள் இரண்டற்கும் பொது விதி.

This sūtra is a common rule for both the kinds of Kaikol viz. Kaḻavu and Kaṟpu, as the nature of the route, the objects espied there and the inner meanings imported into the Karup-porul or the things of the soil are related both in the elopement as well as the kaṟpu stage.

Sūtra 171 —

உழைக்குறுந் தொழிலுங் காப்பு முயர்ந்தோர்க்கு
நடக்கை யெல்லா மவர்கட் படுமே.

Uḻaikkuṟun toḻiluṅ kāppu muyarntōrkku
Naṭakkai yellā mavarkaṭ paṭumē.

அவரிடத்து நின்று கூறிய தொழில் செய்தலும் போற்றீடு முதலிய பாதுகாவலும் பிறவும் உயர்ந்தோர்க்குச் செய்யும் தொழிற்பகுதி யெல்லாம் முற்கூறிய இளையோரிடத்து உண்டாம். (எ-று)

The youngsters mentioned above are further entitled to carry out the commands of the hero, to guard him and his belongings and all the services that relate to a high placed man as the hero.

என இவ்விரண்டற்கு முரியர் அல்லாத புறத்திணையர் முற்கூறியவை கூறப் பெறார். (எ-று.)

Sūtra 172 —

பின்முறை யாக்கிய பெரும்பொருள் வதுவைத்
தொன்முறை மனைவி யெதிர்ப்பா டாயினு
மின்னுழைப் புதல்வனை வாயில்கொண்டு புகினும்
கிழவோ னிறந்தது நினைஇ யாங்கட்
கலங்கலு முரிய னென்மனார் புலவர்.

Piṉmuṟai yākkiya perumporuḷ vatuvait
Toṉmuṟai maṉaivi yetirppā ṭāyiṉu
Miṉṉuḻaip putalvaṉai vāyilkoṇṭu pukiṉum
Kiḻavō ṉiṟantatu niṉai yāṅkaṭ
Kalankalu muriya ṉeṉmaṉār pulavar,

இது, மேல் அதிகாரப்பட்டவாயில் பரத்தையற் பிரிவொடும்பட்டதாகலின் அது கூறி இனித்தலைவன் பரத்தைமை நீங்குமிடம் கூறுகின்றது.

This sūtra details the various causes which lead to the cessation of the hero's lascivious activities.

மூவகை வருணத்தாரும் முன்னர்த் தத்தம் வருணத்தெய்திய வதுவை மனைவியர்க்குப் பின்னர் முறையாற் செய்து கொள்ளப்பட்ட பெரிய பொருளாகிய வதுவை மனைவியரை, பழைதாகிய முறைமையினை

யுடைய மனைவி விளக்கு முதலிய மங்கலங்களைக் கொண்டு எதிரேற்றுக் கோடற்சிறப்பினும், இனிய பூண்களை யணிந்து தொன்முறை மனைவி புதல்வனைக் கோலங்காட்டிய செல்வாள் போலப் பின் முறை வதுவை யரிடத்து வாயிலாகக்கொண்டு செல்லினும், தலைவன் இங்ஙனம் செய்கை யுடைய இருவகைத் தலைவியரையும் கைவிட்டுப் பரத்தைமை செய்து ஒழுகியவற்றை நினைந்து, அப்பரத்தையர்கண் நிகழ்கின்ற காதல் நிலை குலைந்து மீளுதலும் உரியன் எனக் கூறுவர் புலவர். (எ-று.)

The hero has been guilty of a thousand acts of unkindnesses to his legally wedded wives. It was already observed that a Brahman can have four legally wedded wives, the Kshatriya three and the Vaisya two. Apart from this all these people used to take another mistress for their wife. It was also usual for the wives who married him earlier to proceed with presents to the house of the newly wedded mistress who, on seeing her sisters coming to greet and congratulate her, greet them in return and entertain greater affection for the hero, on seeing the son of the hero whom the earlier wives took with them to her house. The hero, when he sees such an event, will try to leave off the life of a debauchee which he has been leading and go back to the virtuous life of a house-holder thereby ensuring permanent domestic peace and tranquillity.

உம்மை எதிர்மறையாகலின் மீளாமையும் உரித்தாயிற்று என்னை? இளமைப்பருவங் கழியாத காலத்து அக் காதல் மீளாதாகலின். "பெரும் பொருள்" என்றார் வேதநூல் அந்தணர்க்குப் பின் முறை வதுவை மூன்றும், அரசர்க்கிரண்டும், வணிகர்க்கொன்றும் நிகழ்த்தல் வேண்டும் எனக் கூறிற்றென்ப துணர்த்துதற்கு.

The particle *Um* is used in the negative sense, hence there is a probability, nay, even the possibility of the hero's not reverting to the pure life of a house-holder as his craze for public women will not cease so long as he is in his teens. The word Perumporuḷ connotes that the Vēdas have permitted the polygamy of the members of the first three Varṇas as specified above.

இனி மகப்பேறு காரணத்தாற் செய்யும் வதுவை யென்றுமாம். "ஆக்கிய" என்றதனானே வேளாளர்க்கும் பின் முறை வதுவைகொள்க. தொன்மனைவி யென்னாது "முறை" என்றதனானே அவரும் பெருஞ்

சிறப்புச் செய்து ஒரு கோத்திரத்தாராய் ஒன்றுபட்டொழுகுவர் என்பது கூறினர். இங்ஙனம் தொன் முறையார் பின் முறையாரை மகிழ்ச்சி செய்தமைகண்டு இத்தன்மையாரை இறந்தொழுகித் தவறு செய்தேமே யென்றும் பின் முறையார் அவர் புதல்வரைக் கண்டு மகிழ்ச்சிசெய்து வாயில் நேர்ந்த குணம்பற்றி இவரை இறந்தொழுகித் தவறு செய்தேமே என்றும் பரத்தைமை நீங்குவன் என்றார்.

Now, the first line of the sūtra can be construed as the wedding that is celebrated with a view to have sons. The term "ஆக்கிய" suggests that the velalas too can take a second wife. The term "முறை" has been introduced instead of the term "தொன் மனைவி" to indicate that even the wives that were wedded subsequently will live like the members of a single Gothra. The hero, on seeing the felicitations offered by the earlier wives to the one married subsequently, will regret his past actions and will try to put an end to his licentious life.

Illustration —

" இம்மை யுலகத் திசையொடும் விளங்கி
மறுமை யுலகமு மறுவின் றெய்துப
செறுநரும் விழையுஞ் செயிர்தீர் காட்சிச்
சிறுவர்ப் பயந்த செம்ம லோரெனப்
பல்லோர் கூறும் பழமொழி யெல்லாம்
வாயே யாகுதல் வாய்த்தனம் தோழி
நிரைதார் மார்ப னெருநல் ஒருத்தியொடு
வதுவை யயர்தல் வேண்டிப் புதுவதி
னியன்ற வணிகத் தெருவி னிறப்போன்
மாண்ட மாமணி கறங்கக் கடைகழிந்து
காண்டல் விருப்பொடு தளர்புதளர் போடும்
பூங்கட் புதல்வனை நோக்கி நெடுந்தேர்
தாங்குமதி வலவவென் றிழிந்தனன் தாங்காது
மணிமரு ளவ்வாய் மார்பகஞ் சிவணப்
புல்லிப் பெரும செல்லினி யகத்தெனக்
கொடுப்போர்க் கொல்லான் கலுழிற் றடுத்த
மாநிதிக் கிழவனும் போன்மென மகனொடு
தானே புகுதந் தோனே யானது
தடுத்தனெ ளுகுதல் நாணி யிடித்திவற்
கலங்கினன் போலுமிக் கொடிய னெனச்சென்

றலைக்குங் கோலொடு குறுகித் தலைக்கொண்
டிமிழ்குரன் முரசி னின்சீ ரவர்மனைப்
பயிர்வன போல்வந் திசைப்பவுந் தவிரான்
கழங்கா டாஅயத் தன்றுநம் மருளிய
பழங்க ணோட்டமு நலிய
வழுங்கின னல்லனோ வயர்ந்ததன் மணனே" (Agam 66)

The adage oft quoted, that those good men who have brought forth children, whose beauty and charm are likely to attract and earn the affection of even their enemies will live in fame in this world and without let or hindrance attain the other world *i.e.* moksha too.

My dear maid, only yesterday our hero with his chest full of flower wreaths passed through the vaisya street with intent to celebrate his wedding with a prostitute when he saw bis own child with beautiful eyes, which on hearing the sound of the bells tied to his chariot, walked with vacillating gait to see it. On seeing his darling, the hero ordered bis charioteer to stop his chariot and on getting down, embraced his son, so that his ruby-like mouth contacted his chest and asked him to go inside the house. As the child refused to go in, he took him on his arms and looked like Naravāhanaṉ or Kubēra, the guardian deity of the northern direction, (Naravāhanaṉ is one who has human beings as his bearers) and entered my house. Thereon, I felt ashamed for his act in having stood in the way of the hero's trip for seeking pleasure and thinking that he has been the cause for the hero's anxiety, approached him with a stick with intent to punish him. At that time the courtesans sounded the wedding drums in order to divert the attention of the hero. But the hero-unmindful of the sound, never stirred out and recollecting the consideration that he once showed us in the first or initial stage of our acquaintance, while we were playing with molucca, beans, preferred to stay with us.

Sūtra 173.

தாய்போற் கழறித் தழீஇக் கோட
லாய்மனைக் கிழத்திக்கு முரித்தென மொழிப
கவவொடு மயங்கிய காலை யான,

Tāypōr kalarit taliik kōta
lāymanaik kilattikku murittena molipa
Kavavotu mayaṅkiya kālaiyāna

பரத்தையற் பிரிவு நீங்கிய தலைவன் தன்னினும் உயர்ந்த குணத்தின னெனக் கொள்ளுமாற்றான் தாயரைப்போலக் கழறி அவன் மனக் கவலையை மாற்றிப் பண்டுபோல மனங்கோடல், ஆராய்ந்த மனையற நிகழ்த்தும் கிழத்திக்கும் உரித்தென்று கூறுப, அவன் முயக்கத்தால் மயங்கிய காலத்து. (எ-று) (Nach.)

The house-wife when she is pleased with his union can take the role of a mother too and try to free the hero of his mental anxiety; so that the hero, who has now left of his irresponsible life, may think of her in high terms *i.e.* as endowed with qualities nobler than his.

காமக்கிழத்தி மாட்டுத் தாய்போற் கழறித் தழீஇக் கோடல் மனைக் கிழத்திக்கும் உரித்து. அஃதாவது புலவாத வழி எ-று. (Ilam.)

இவ்வாறு கூறுவது தலைமகள் முதிர்ந்தவழி என்று கொள்க.

The house-wife may at times fondle the hero's concubine telling her kind words as a mother will do, and this will be done only when she is free from resentment or when she is sufficiently advanced in age.

Illustration.

"வயல்வெள் ளாம்பற் சூடுதரு புதுப்பூக்
கன்றுடைப் புனிற்றா தின்ற மிச்சில்
ஓய்வுடை நடைப்பக டாரு மூரன்
தொடர்புநீ வெஃகினை யாயின் என்சொற்
கொள்ளன் மாதோ முள்ளெயிற் றோயே
நீயே பெருநலத் தையே யவனே
நெடுநீர்ப் பொய்கை நடுநா ளெய்தித்
தண்கமழ் புதுமல ரூதும்
வண்டென மொழிப மகனென் னாரே. (Narrinai. 290)

This poem is said to have been addressed by the kept mistress of the hero to the Virali or the woman bard. But in fact, it was spoken with a view to appease the angry heroine. In the

first three lines she says that the āmbal flowers which were wafted along with the harvested paddy were first eaten by the milch cows and that the remnants were picked up by the bullocks. In the subjective treatises we have what is termed as the Iṟaicci or the inner meaning. The comparisons and the similes are so planned that a careful and intelligent reader will scarcely fail to find in them some hidden meaning or other. The maid here suggests from this comparison that it hardly became the heroine to get offended at the hero; for after all, the concubines of the hero were enjoying what the lady-love once enjoyed in full, at the same time emphasising or stressing the fact that the heroes can go about as they listed as they were like the bees which sit and draw honey from any flower at random. Of course the notion has given room to a lot of criticism, as it connotes the lack of freedom the ancient Tamilian women had in those times. For, while the husband had the privilege to wed or have sexual contact with a number of girls including prostitutes, the woman was enjoined to restrict herself to only one husband and was not permitted to wed a second one or for a second time.

Sūtra 174.

அவன் சோர்பு காத்தல் கடனெனப் படுதலின்
மகன்றா யுயர்பும் தன்னுயர் பாகும்
செல்வன் பணிமொழி யியல்பாக லான.

Avaṉ cōrpu kāttal kaṭaṉeṉap paṭutaliṉ
Makaṉ ṟā yuyarpum taṉnuyar pākum
Celvaṉ paṇimoḻi yiyalpāka lāṉa.

This sūtra too relates to the excellence of the lady's character and conduct.

தான் நிகழ்த்துகின்ற இல்லறத்தால் தலைவற் கிழுக்கம் பிறவாமல் பாதுகாத்தல் தலைவிக்குக் கடப்பாடென்று கூறப்படுதலால், மகன் தாயாகிய மாற்றாளைத் தன்னின் இழிந்தாளாகக் கருதாது தன்னொடு ஒப்ப உயர்ந்தாளாகக் கொண்டொழுகுதல் தனது உயர்ச்சியாம்; தலைவன் இவ்வா றொழுகுகவென்று தமக்குப் பணித்தமொழி நூலிலக்கணத்தான் ஆனமொழி யாகலான் எ-று. (Nach.)

As it is the duty of the house-wife to see that the hero's reputation does not in any way diminish by her management of the household, it is up to her and one that will reflect to her

credit to treat her co-wife as her equal and not in any way lower to her in status, in obedience to the dictates or instructions given to her by her husband.

சோர்வாவது ஒழுக்கத்திற் சோர்பு. அது பரத்தையிற் பிரிவு. அதனை மறையாது காமக்கிழத்தி யாற்றிற் தலைமகற்குக் குறைபாடுவரும் என்றதனால், அவளை யுயர்த்திய ஒழுக்கம் பிறர்க்குப் புலனாகாமை யேற்றுக் கோடல் வேண்டுமெனக் கூறுதலும் தனக் கிழிபாகாது உயர்ச்சியாம் எ-று. (Ilam.)

The word *Cōrvu* here connotes looseness of conduct which is separation from the lady-love in quest of concubines. If the lady does not attempt to hide or conceal the hero's loose conduct, the hero's reputation will be at stake; hence her act in elevating the status of her co-wife to her own level is absolutely necessary and does in no way constitute any meanness or low mentality in her.

ஈண்டு மகன்றாய் என்றது பின் முறையாக்கிய வதுவையாளை.

Here the term "makaṉṟāy" refers to the wife of the hero wedded as the second or the third wife.

Sūtra 175.

எண்ணாரும் பாசறைப் பெண்ணொடு புணரார்

Eṇṇārum pācaṟaip peṇṇoṭu puṇarār

இஃது எய்தியது விலக்கிற்று "முந்நீர் வழக்கம்" (Akattiṇai 34) *என்பதனால் பகைதணி வினைக்கும், காவற்கும், கடும்பொடு சேறலாம் என்று எய்தியதனை விலக்கலின்.*

போர்செய்து வெல்லுமாற்றை எண்ணும் அரிய பாசறையிடத்துத் தலைவியரோடு தலைவனைக் கூட்டிப் புலனெறி வழக்கம் செய்யார் எ-று.

இரவும் பகலும் போர்த்தொழில் மாறாமை தோன்ற "அரும் பாசறை" என்றார். (Nach.)

In Sūtra 34 of Akattiṇaiiyal, it was said that the hero could not take his lady along with him when he proceeds for study, or an embassy or to eke wealth. Hence it was understood that he could take her when he went for averting a clash or fight between two contending parties or for safeguarding his harassed subjects.

Here the hero is enjoined not to part from her even on the latter counts. The hero must be left to himself in the war camp to brood and contemplate on the various sure or effective methods of winning over his foe and the presence of his wife will constitute a hindrance to his activities. The words "அரும்பாசறை" denote that the fight went on without interruption both night and day.

நினைத்தற்கரிய பாசறைக்கண் தலைமகளிரொடு புணரார் தலைமக்கள் எ-று.

நினைத்தற் கருமை—மாற்றாரை வெல்லுங் கருத்து மேற்கோடலிற் றலைமகளிரை நினைக்கலாதாயிற்று. பாசறை என விசேடித்தவதனான் ஏனைப் பிரிவுக்கும் ஆமென்று கொள்க. (Ilam.)

The heroes will not be tempted to enjoy their wives while in the war-camp as their minds will be quite unable to think of them being full of the schemes to gain victory over their foes. The specific mention of the word "Pācaṟai" suggests that the other separations are also meant.

> "நள்ளென் யாமத்தும் பள்ளி கொள்ளான்
> சிலரொடு திரிதரும் வேந்தன்
> பலரொடு முரணிய பாசறைத் தொழிலே."
>
> (Nedunal. 186–8)

The king in his war-camp will not take rest or sleep even during midnight but will move about treating the wounded with some of his select adherents.

> "ஒருகை பள்ளி யொற்றி யொருகை
> முடியொடு கடகஞ் சேர்த்தி நெடிது நினைந்து."
>
> (Mullai. 75–76)

Resting one of his hands on the couch and placing his armlet on with his crown or diadem.

Sūtra 176.

புறத்தோ ராங்கட் புரைவ தென்ப

Purattō rāṅkaṭ puraiva teṉpa.

அடியோரும் வினைவல பாங்கினோரு மாகிய அகப்புறத் தலைவருடைய பாசறையிடத்தாயில். அவரைப் பெண்ணொடு புணர்த்துப் புலனெறி வழக்கஞ் செய்தல் பொருந்துவது என்று கூறுவர் ஆசிரியர் எ—று.

This is an exception to the previous sūtra. The hero though he cannot have union with his legal wives, may, according to literary convention enjoy other women, who have been specified as the maids and the courtesans. Here then we see the privilege enjoyed by the kings and his military adherents while in the midst of military undertakings.

Sūtra 177.

காமநிலை யுரைத்தலும் தேர்நிலை யுரைத்தலும்
கிழவோன் குறிப்பினை யெடுத்தனர் மொழிதலும்
ஆவொடு பட்ட நிமித்தங் கூறலும்
செலவுறு கிளவியுஞ் செலவழுங்கு கிளவியும்
அன்னவை பிறவும் பார்ப்பார்க் குரிய.

Kāmanilai yuraittalum tērnilai yuraittalum
Kiḻavōn kuṟippiṉai yeṭuttaṉar moḻitalum
Āvoṭu paṭṭa nimittaṅ kūṟalum
Celavuṟu kiḻaviyum celavaḻuṅku kiḻaviyum
Aṉṉavai piṟavum pārppārk kuriya.

தலைவனது காமமிகுதி கண்டு இதனிலை இற்றென்று இழித்துக் கூறுவனவும், அங்ஙனங்கூறி அவன் தேருமாறு ஏதுவும் எடுத்துக்காட்டும் கூறலும், தலைவன் தாழ்ந்தொழுகியவற்றை அவன் குறிப்பான் அறிந்து வெளிப்படுத்தி அவற்கே கூறுதலும், வேள்விக்கபிலை பாற்பயங் குன்றுத லானும், குன்றாது கலநிறையப் பொழிதலானும் உளதாய நிமித்தம்பற்றித் தலைவற்கு நன்மை தீமை கூறுதலும், அவன் பிரியுங்கால் நன்னிமித்தம் பற்றிச் செலவு நன்றென்று கூறுதலும் தீய நிமித்தம்பற்றிச் செலவைத் தவிர்த்துக் கூறுதலும் அவைபோல்வன பிறவும்அந்தணர்க்குரிய.

The Brahmans had their part to play as advisers to the hero and they used to enlighten him on the following.

(1) Impressing on him the disastrous and the degrading effects of love passion by apt and telling illustrations in support of their statement, pointing out the places where he behaved in an indecent or undesirable way, telling him of the good or the

bad effects that were likely to result from the scantiness or richness of milk in the udders of the cows used during Yajnas or sacrifices, stopping or allowing him to proceed on various errands according to the bad or auspicious nature of the omens, that may be observed, reproving him and setting him aright, when he is found to go astray from the prescribed path of virtue. mediating on behalf of the heroine and proceeding as an ambassador on his account,

Sūtra 178.

எல்லா வாயிலு மிருவர் தேஎத்தும்
புல்லிய மகிழ்ச்சிப் பொருள வென்ப.

Ellā vāyilu miruvar tē-ettum
Pulliya makiḻcci-p poruḷa veṉba.

This sūtra tells us the duties of the mediators one and all.

பார்ப்பான் முதலிய வாயில்கள் எல்லாம் தலைவன் கண்ணும் தலைவி கண்ணும் பொருந்திய மனமகிழ்ச்சிப் பொருளை நிகழ்த்துதலைத் தமக்குப் பொருளாக வுடையர் எ—று.

All the mediators are entitled to express the mental satisfaction of the hero and the heroine or those events or circumstances that engender it. This suggests that they should not express anything that causes their dissatisfaction or disagreement.

Sūtra 179.

அன்பு தலைப்பிரிந்த கிளவி தோன்றிற்
சிறைப்புறங் குறித்தன் றென்மனார் புலவர்.

Aṉpu talaippirinta kiḷavi tōṉṟiṟ
Ciṟaippuṟaṅ kuṟittaṉa reṉmaṉār pulavar.

This sūtra is an exception to the previous sutra.

வாயில்கள் மகிழ்ச்சிப் பொருண்மை கூறுதலன்றி யன்பு நீங்கிய கிளவி கூறினாராயிற் றலைவன் சிறைப்புறத்தானாகப் பெறுவர் எனச் சொல்லுவர் எ—று.

If however the mediators are tempted to say some harsh words, the hero will be hearing them, seated securely in ciṟaippuṟam.

Sūtra 180.

தற்புகழ் கிளவி கிழவன்முற் கிளத்த
லெத்திறத் தானும் கிழத்திக் கில்லை
முற்பட வகுத்த விரண்டலங் கடையே.

Taṟpukaḻ kiḷavi kiḻavaṉmuṟ kiḷatta-
lettiṟat tāṉum kiḻattik killai
muṟpaṭa vakutta virantalaṅ kaṭayē.

This sūtra details some of the duties of the lady-love.

தன்னைப் புகழ்ந்துரைத்தலைக் கிழவன் முன்னர்ச் சொல்லுதல் கனி மிகு சீற்றத் தனியினும் தலைவிக்கு இல்லை. முன்பு கூறபட்டுத்தோதிய "தாய்போற் கழறித் தழீஇக் கோடலும்" (173) அவன் சோர்பு காத்தற்கு "மகன் றாயுயர்பு தன்னுயர் பாதலும்" (174) அல்லாத இடத்து எ—று.

The heroine should never boast or speak high of herself in the presence of the hero even when in the height of resentment or love-quarrel.

முற்படக் கூறிய இரண்டிடமாவன :—தலைவன் பரத்தையிற் பிரிந்த வழி இரத்தலும் தெளித்தலும் என அகத்திணை இயலுட் கூறிய இரண்டும்.

The two places referred to above or (1) the hero's submissive talk on returning from the house of the prostitute and his attempt to convince her of his innocence.

"ஒருஉநீ யெங்கூந்தல் கொள்ளல் யாநின்னை
வெரூஉதுங் காணுங் கடை. (கலித். 87)

Touch not my tresses. I dread your very presence. Here we see the lady praising herself as the hint here is "There are others who would not feel like me."

"நீகூறும் பொய்ச்சூ ளணங்காயின் மற்றினி
யார்மேல் விளியுமோ கூறு." (கலித். 88)

In case your false oaths fetch you trouble, who else is there to share the same with you except myself. Here too the lady praises herself.

Sūtra 181,

கிழவி முன்னர்த் தற்புகழ் கிளவி
கிழவோன் வினைவயி னுரிய வென்ப.

Kiḻavi muṉṉart taṟpukaḻ kiḻavi
Kiḻavōṉ vinaivayi n-uriya veṉpa.

This sūtra relates to a convention pertaining to the hero and stresses the place where the hero can wax eloquent in his own praise.

தலைவி முன்னர்த் தலைவன் தன்னைப் புகழ்ந்து கூறும் கூற்று, காரியங்களை நிகழ்த்தும் காரணத்திடத்து உரியவென்று கூறுவர் ஆசிரியர் எ-று.

அக்காரணமாவன: கல்வியும், கொடையும் பொருள் செயலும், முற்றகப்பட்டோனை முற்று விடுத்தலுமாகிய காரியங்களை நிகழ்த்துவலெனக் கூறுவன. இவ் வாள்வினைச் சிறப்பை யான் எய்துவலெனத் தன்னைப் புகழவே அதுபற்றித் தலைவி பிரிவாற்றுதல் பயனாவது. (Nach.)

தலைவி முன்னர்த் தலைவன் தன்னைப் புகழுங் கூற்று வினைவயிற் பிரியும் வழி யுரிய எ-று.

The learned authors have said that the words of self-praise or boast will be uttered by the hero, when he cites reasons for his various undertakings. The reasons are :—Learning, munificence, hoarding or eking wealth, and rescuing one bombarded by an enemy. When once the hero claims before the lady-love, that he will win good reputation by having recourse to such arduous undertakings, it automatically follows that he will part from her and that the lady-love on a consideration of the good that is to come, will put up patiently with the separation.

"*இல்லென விரந்தோர்க்கொன் றீயாமை யிளிவென*"
(*கலித்.* 2)

It is highly degrading to refuse alms to the poor who need it.

This statement of the hero informs us of his determination not to earn disgrace or disrepute on any account and to earn undying fame at all costs.

" இல்லிருந்து மகிழ்வோர்க் கில்லை யாற்புகழ் "

He gets no fame who is content simply with amusing himself by a stay-at-home policy.

Sūtra 182.

மொழியெதிர் மொழிதல் பாங்கற் குரித்தே
Moḻiyetir moḻital pāṅkar kurittē

This relates to a convention respecting the Pāṅkaṉ or the hero's companion. This is common both to kaḷavu and kaṟpu.

தலைவன் கூறியவழி யெதிர்கூறுதல் பாங்கற் குரித்து எ—று. எதிர் கூறுதலாவது மாறுபடக் கூறுதல். அவை களவுக் காலத்துக் கழறலும் கற்புக் காலத்துப் பரத்தையிற் பிரிவிற்கு உடம்படாது கூறுதலும் இவை போல்வன.

It is up to the hero's friend to refute the hero. During the kaḷavu stage, he will try to reprove or chide him and during the kaṟpu stage he will argue disapproving of the hero's licentious acts. By the term "உரித்து" we have to infer that the friend can forestall the hero and put him questions as to the change that came over him suddenly.

Illust.

காமங் காம மென்ப காம
மணங்கும் பிணியு மன்றே நுணங்கிக்
கடுத்தலுந் தணித்தலு மின்றே யானை
குளகு மென்றாண்மதம் போலப்
பாணியு முடைத்தது காணுநர்ப் பெறினே. **(குறுந். 136)**

The world will decry Kāmam or passion, but it is neither novel pain or malady. It neither grows acute or expands or even contract, but is capable of revealing itself or making itself felt when face to face with those who are likely to enhance the pleasure, like the must or rut which comes out as soon as the elephant takes in or eats *kuḷaku.* The purport is that the passion is latent or inherent in everyone and will show itself at the proper season or moment.

These are the words of the hero in reply to his friend who chided him for having given way to passion. The hero tells his friend as follows:—

My meeting with the lady was a work of chance. As she is destined to be my partner, the passion that was latent in me showed itself out. Hence, the passion that now afflicts me is neither inflicted by others, nor is it a new malady that I contracted from outside. The tradition that the elephants' rut is enhanced by devouring the liquourice leaves has been given in Jīvaka chintāmoṇy.*

The following couplet from Kuṟaḷ has been cited as an illustration.

"நீங்கிற் றெறூஉங் குறுகுங்காற் றண்ணென்னும்
தீயாண்டுப் பெற்றா ளிவள்,"

Wherefrom did this lady get this peculiar fire which burns me while I am away from it and is cool and comfortable while I am near it. Herein the Commentator Parimēlaḻakar observes as follows:—

"தன்காமத் தீத்தன்னையே அவள் தந்ததாகக் கூறினான். அவளான் அது வெளிப்படுதலின்."

The hero characterises his own love-passion as the one imported to him by her as that which lay latent in him burst out on seeing her.

Sūtra 183.

குறித்தெதிர் மொழிதல் அஃகித் தோன்றும்

Kuṟittetir moḻita lahhit tōṉṟum

This too depicts one of the characteristics of the hero's friend.

தலைவன் குறிப்பினை அவன் கூறாமல் தான் குறித்துணர்ந்ததற்கு எதிர்மொழி கொடுத்தல் சுருங்கித் தோன்றும் எ-று.

---

* See page 94 of my book "The Elephant in the Tamil Land" (Annamalai University Publication)

Few are the occasions where the friend of the hero divines the idea or the intention of the hero without the hero telling him and replies to his queries.

Sūtra 184.

துன்புறு பொழுதினு மெல்லாங் கிழவன்
வன்புறுத்த லல்லது சேற லில்லை.

Tuṉpuṟu poḻutiṉu mellāṅ kiiavaṉ
Vaṉpuṟutta lallatu cēṟa lillai.

This sutra deals with one of the conventions relating to the hero and is common both to kaḷavu and kaṟpu.

துன்புறு பொழுதினும் எல்லாப் பிரிவினும் தலைவன் தலைவியை வற்புறுத்தியல்லது சேறலில்லை. துன்புறு பொழுதாவது களவுக்காலம். (Iḷam.)

The hero never parts from his lady-love either in the kaḷavu stage or on the various occasions during which he had to part from her, without telling her some words of encouragement or exhortation.

When he attempts to part from her without informing her, he will by his frequent and uninterrupted unions with her and by his officiousness towards her, for instance putting flowers in her hair, and telling her that the sweet spittle that flowed from her teeth was more than nectar to him. The lady-love would be mightily pleased by this praise of his and put up with the separation. Sometimes the hero will try to encourage her by saying that it was after all usual for males to part from the house on various errands and that it was the duty of women to put up patiently with the separation. There were also occasions when the hero will plainly tell his wife of his intention to part as will be seen in the following illustration from Kalithokai.

"*அரிதாய அறனெய்தி*"* ... ... (*கலித்*. 11)

---

* For the translation of this poem see page 324 of Tol. Poruḷ.

Sūtra 185.

> செலவிடை யழுங்கல் செல்லாமை யன்றே
> வன்புறை குறித்த றவிர்ச்சி யாகும்.
>
> Celaviṭai yaḻuṅkal cellāmai yaṉṟē
> Vaṉpuṟai kuṟitta ṟavircci yākum.

இது செலவழுங்கலும் பாலையாம் என்கின்றது.

தலைவன் கருதிய போக்கினை இடையிலே தவிர்ந்திருத்தல் பிரிந்து போதல் ஆற்றாமைக் கன்று; தலைவியை ஆற்றுவித்துப் பிரித்தற்குத் தவிர்ந்த தவிர்ச்சியாகும் எ-று.

The idea to halt or stay behind, entertained by the hero who was bent upon parting from the housewife on various errands, is to be classed as Pālai. This halt is not to be ascribed to his inability or want of mental strength to endure or put up with the separation, but the hero will do it in order to appease his erstwhile angry or troubled heroine.

வினைமேற் செல்லுங்காலத்துத் தலைவி பொருள் எனப் போகாமை இல்லை; வற்புறுத்திப் போம் எ-று. (Iḷam.)

The hero who is bent upon proceeding on errands is not likely to stay away. He will pause for a while in order to convince her of the important nature of the errand and of his intention to return as quickly as possible.

Illust.

> *மணியுரு விழந்த வணியிழை தோற்றங்*
> *கண்டே கடிந்தனஞ் செலவே யொண்டொடி*
> *யுழைய மாகவு மினைவோள்*
> *பிழையலண் மாதோ பிரிதுநா மெனினே.* (Agam. 5)

As I observed the blush that was visible in my lady-love, I refrained from going, when I thought that she, who would pine like that even when I was beside her, will hardly survive if I part from her.

"களங்காய்க் கண்ணி நார்முடிச் சேரல்
இழந்த நாடு தந்தன்ன
வளம்பெரிது பெறினும் வாரலென் யானே." (Agam. 198)

The hero exclaims "Even if I got untold wealth similar to the one acquired by Nārmuticcēral who recovered by his inordinate powers the lost portions of his realm.

முட்டாச் சிறப்பிற் பட்டினம் பெறினும்
வாரிருங் கூந்தல் வயங்கிழை யொழிய
வாரேன் வாழிய நெஞ்சே. (பட்டினப். 218–280)

Even if I get the Paṭṭiṉam or Pukār with its undiminished glory, I will not be tempted to part from this well-decked girl with long flowing tresses. Nachinarkiniyar writes here as follows :—

'வாரேன் என்றான், அவளை ஆற்றுவித்துப் பின்பு பிரிதல் கருதி.'
and quotes this sutra in support of his statement.

Sūtra 186.

கிழவி நிலையே வினையிடத் துரையார்
வென்றிக் காலத்து விளங்கித் தோன்றும்
Kiḻavi nilaiyē viṉaiyiṭat turaiyār
Veṉrikkālattu viḷaṅkit tōṉrum.

உரையாமையாவது உருவு வெளிப்பாடு, அதனை வினை நிகழுமிடத்து உரைக்கப்பெறார்; தலைமக்கள் தமது வினை முடிந்த காலத்து விளங்கித் தோன்றும் எ–று.

எனவே வினையிடத்துள் நினைப்பாராயினும் அமையும், உரைக்கப் பெறார் என்பதூஉம், வென்றிக் காலத்துக் குற்றமறத் தோன்றும் என்பதூஉம் கொள்ளப்படும். (Iḷam.)

The hero is not likely to recollect or bring before his mind's eye the physical frame of his lady-love, while actually in the work or errand he had taken upon himself. Such a thing is possible when once he had accomplished his task. Of course he may at times think of her while on active duty, but he must not give vent to his feelings. In the event of his victory or success in the erraud, he may do it.

Illust.

தங்கிய வொள்ளொளி யோலைய தாய்த்தட மாமதின்மேற்
பொங்கிய வேந்த ரெரிமுகந் தோன்றின்று போதுகண்மேற்
பைங்கயப் பாய்புனற் பாழிப்பற் றாரைப் பணித்ததென்னன்
செங்கய லோடு சிலையுங் கிடந்த திருமுகமே.

(Pāṇṭikkōvai)

The beautiful and lovely face with the red-herring that belonged to the Pandyan King who won over his adversaries and subjugated them in the field of Pāḻi with its dashing rivers full of young fishes. and the bow lying side by side. shone above the angry faces of the fighting kings, in the strong ramparts with the ear-ring or *ōla* with its resplendent hue.

Sūtra 187.

பூப்பின் புறப்பா டீராறு நாளும்
நீத்தகன் றுறையா ரென்மனார் புலவர்
பரத்தையிற் பிரிந்த காலை யான.

Pūppiṉ puṟappā ṭīrāṟu nāḷum
Nīttakaṉ ṟuṟaiyā reṉmaṉār pulavar
Parattaiyiṟ pirinta kālai yāṉa.

பரத்தையிற் பிரிந்தகாலத்தின்கண் உண்டான இருதுக்காலத்தின்கட் சொற்கேட்கும் அணிமைக்கண் நீங்கியிருந்து, அவ் விருதுக்காலத்தின் புறக்கூறாகிய பன்னிரண்டு நாளும் இருவரும் பிரிந்துறையா ரென்று கூறுவர் புலவர் எ-று.

என்றது பூப்புத்தோன்றிய மூன்று நாளுங் கூட்டமின்றி அணுக விருந்து அதன்பின்னர்ப் பன்னிரண்டு நாளும் கூடியுறைப என்பதாம்.

The hero is enjoined not to part from his lady-love on all the twelve days that succeeded the days of her menstruation as they were the days best suited for conception. The commentator writes here that the hero will cease to have sexual union on the three days that follow the menstrual flow and be united with her on the following twelve days. Some will have it as the six days both before and after the menstruation. It was usual for

the hero to remain locked up in the breasts of the prostitutes, when the maid will try to intimate to him the menstruation period of his lady-love by entering the house or street of the prostitute, clad in complete red. The three days of the menstruation period have been left out because :—

Nachiṉārkiṉiyar in his commentary to Jīvakachintāmaṇy observes as follows :—(Jīvaka. 2701)

The hero must have union with the lady-love on all the twelve days on auspicious hours after requesting the lady to pray with him for a healthy long-lived child.

If the embryo forms on the first two days it will perish in the womb, If on the third day the child will be short-lived. But the hero will all the while be in his house during the period of menstruation as his stay is likely to keep up the good spirits of the lady who will feel highly elated on seeing her husband stay at home; even when union was positively prohibited on hygienic or other grounds. Thus we see that the days on which the hero parts from his lady-love amount in all to 15 days in a month.

Sūtra 188.

> வேண்டிய கல்வி யாண்டு மூன் றிறவாது
> Vēṇṭiya kalvi yāṇṭu mūṉ ṟiṟavātu

Nachiṉārkiṉiyar's interpretation for this sūtra is as follows :–

The sacred lore *viz*, Vedāntam etc. will not exceed the usual three years which is the normal period required for this purpose and the sacred learning itself will be confined to the three padams or words atu (it) nī (you), āṉay (became), which represent the identity of Jīva and Brahma. All āgamas treat of these three words only.

விரும்பப்பட்ட கல்விக்கட் பிரியுங்காலம் மூன்றியாண்டின் மிகாது என்றவாறு. எனவே ஓரியாண்டாயினும் ஈரியாண்டாயினும் ஆம் என்பது கொள்ளப்படும், (Iḷam.)

The duration during which the hero parts in order to exhibit his vast erudition may not exceed three years; hence it may be one or rather two years. This interpretation seems to be more natural.

Sūtra 189

வேந்துறு தொழிலே யாண்டின தகமே
Vēnturu to_l_i_l_ē yāṇṭiṉa takamē

When the hero parts on an embassy or to guard or protect his people in the farthest end of his realm, the duration may not exceed one year. Probably it may be six or even three months.

Sūtra 190

ஏனைப் பிரிவு மவ்விய னிலையும்
Ēṉaip pirivu mavviya ṉilaiyum

The same one year is applicable also to the hero's parting in quest of wealth.

Sūtra 191

யாறுங் குளனுங் காவு மாடிப்
பதியிகந்து நுகர்தலு முரிய வென்ப
Yāṟuṅ kuḷaṉuṅ kāvu māṭip
Patiyikantu nukartalu muriya veṉpa

This sūtra deals with a convention that pertains to the hero and the lady-love.

The hero and the lady are entitled to go from their place of residence in order to have pleasant baths in the rivers and tanks and enlivening games and pastimes in the groves and flower-gardens.

Sūtra 192

காமஞ் சான்ற கடைக் கோட் காலை
ஏமஞ் சான்ற மக்களோடு துவன்றி
யறம்புரி சுற்றமோடு கிழவனுங் கிழத்தியும்
சிறந்தது பயிற்ற லிறந்ததன் பயனே.

Kāmañ cāṉṟa kaṭai-k-kōṭ kālai
Ēmañ cāṉṟa makkaḷoṭu tuvaṉṟi
Yaṟampuri cuṟṟamoṭu kiḻavaṉuṅ kiḻattiyum
Ciṟantatu payiṟṟa ḷiṟantataṉ payaṉē.

This sūtra is very important as it insists on the hero renouncing his earthly pleasures in order to take to the higher and nobler lives of Vanaprastha and Sanyasa It was remarked at the outset that the aim of everyone born under the sun is the attainment of Purusharta or the cardinal virtues and that every literary work worth the name must invariably treat of one or the other.

The hero and the lady-love marry and enjoy all the temporal pleasures. They have their coveted offsprings. Later on they renounce this life and expouse the Vanaprastha or the Sanyasin stage. Here they contemplate on the instability of riches and youthhood and realise the eternal truth and strive to become one with the Immaculate Absolute. This is its final goal.

Sūtra 193

தோழி தாயே பார்ப்பான் பாங்கன்
பாணன் பாடினி யிளையர் விருந்தினர்
கூத்தர் விறலியர் அறிவர் கண்டோர்
யாத்த சிறப்பின் வாயில்க ளென்ப,

Tōḻi tāyē pārppāṉ pāṅkaṉ
Pāṇaṉ pāṭiṉi yiḷaiyar viruntiṉar
Kūttar viṟaliyar aṟivar kaṇṭōr
Yātta ciṟappiṉ vāyilka ḷeṉpa.

Here we are told that not only the hero and the lady-love but also their entire retinue or adherents will follow suit and take to the Vanaprastha or the Sanyasa asramam. The adherents have been detailed. They are (1) the maid of the lady-love (2) the mother (3) the Brahman or sage (4) the Brahman friend or associate (5) the bard (6) the woman bard or Pāṭiṉi (7) the youngster who served the hero (8) the guests (9) the dancers (10) the eulogists (11) the sages and (12) those who actually witness their renunciation.

The renunciation of the poets Pisirantayar and Pottiyar immediately after the death of Kōpperuñcōḻan is an illustration in point.

Sūtra 194

வினைவயிற் பிரிந்தோன் மீண்டுவருங் காலை
யிடைச் சுர மருங்கிற் றவிர்த லில்லை
யுள்ளம் போல வுற்றுழி யுதவும்
புள்ளியற் கலிமா வுடைமை யான.

Viṉaivayiṟ pirintōṉ mīṇṭuvaruṅ kālai
Yiṭaiccura maruṅkiṟ ṟavirta lillai
Yuḷḷam pōla vuṟṟuḻi yutavum
Puḷḷiyaṟ kalimā vuṭaimai yāṉa

The hero who parts from his lady on some errand or other does not usually halt or stop in the way while he returns to his place to see his lady-love whatever be the distance that separates him from her. He also possesses fine steeds who can run very swiftly, according to his desire, dragging his chariot both during day and during night.

PORUḶIYAL

Sūtra 195—

இசைதிரிந் திசைப்பினு மியையுமன் பொருளே
யசைதிரிந் தியலா வென்மனார் புலவர்.

Icaitirin ticaippiṉu miyayumaṉ poruḷē
Yacaitirin tiyalā veṉmaṉār pulavar.

This chapter has been named Poruḷiyal as it treats of the subjective treatise or Akapporuḷ. Here a question may be asked, how it is this chapter has come to be known as Poruḷiyal, while some other chapters too have treated of the same. The answer is as follows :—

In the Marapiyal or the chapter that deals with literary conventions, the words treated in the collatikāram or the chapter on Etymology have been characterised as words that undergo no change and that strictly conform to the Tiṇais, caste and casteless, and the genders that are five in number. Here, however, the same words, even when they are construed differently from their original meaning, will pass for Poruḷ. Further, the matter in the Poruḷatikāram, even if it embodies slight deviations, will be construed as Poruḷ itself. That which appears faulty at first sight will appear to be correct at a later stage on a proper understanding. The Vaḻuvamaiti, as it is termed, aims at accepting as correct or passable, what apparently appears to be faulty or erroneous. It is, in short, sanctioned deviation from grammatical rules, as in tense, person, gender etc., a recognised anomaly.

This process is of two kinds, that which pertains to the meanings of words, and that which relates to Poruḷ or matter.

(இ-ள்.)—சொற்கள் தத்தம் பொருளுணர்த்தாது வேறுபட்டிசைப்பினும், இவ்வதிகாரத்துள் யாத்த பொருள்கள் நாடக வழக்கும் உலகியல் வழக்குமாகிய புலனெறி வழக்கிற் றிரிந்து இயன்றிசைப்பினும், அவை மிகவும் பொருளேயாய்ப் பொருந்து மென்று தொல்லாசிரியர் கூறுவர், அதனால் யானும் அவ்வாறே கூறுவல் என்றார்.

"The ancient grammarians have said that, even if words do not connote their actual meaning and sound differently, and the subject matter too that has been dealt with in this chapter sound differently in what is known as Pulaneṟivaḻakku, which comprises both the dramatic and the worldly usages, they will be construed as Poruḷ itself. Hence I too will enunciate in the same way as my illustrious predecessors"

Here the commentator adds:—As col is made up of letters and contains a certain meaning, it has been called Icai. This is Metonymy. In the sūtra beginning with the words "நோயுமின்பமும்" (Nōyuminpamum)[1], the words "இருபெயர் மூன்றும் உரியவாக" suggest, that one tiṇai can pass for another. Further in sūtra 213, the words "உண்டற்குரிய வல்லாப்பொருளை" suggest that words can denote meanings different from their usual ones. Again, the Iṟaicci or the suggestive meaning conveyed indirectly by reference to the distinctive features of the tract of land, is interpreted faultily in dramatic usage. Some such errors recur in wordly usage also. Hence this chapter aims at condoning or recognising as correct, what apparently seems to be wrong or faulty. This chapter, however, confines itself to the faulty usages that pertain to Akam only, as those of Puṟattiṇai have been treated in Puṟattiṇai iyal.

Ilam.—

This chapter is known as Poruḷiyal, as it treats of the nature of Poruḷ. The Poruḷ here spoken of is that which has been treated in the previous as well as the succeeding sūtras: We will be far from being wrong, if we denominate it as "Oḻipiyal", as this chapter deals with the things that have not been dealt with hitherto both in Akam and Puṟam.

What the first sūtra connotes is the meaning that gets into or attaches itself to phrases or தொடர்மொழி. Even if the phrases are not formed from successive words but in a different way, if they connote certain meanings, the words too will have a definite sense.

---

1. Tol. Poruḷ. 196.

Illustration —

“கார்விரி கொன்றைப் பொன்னேர் புதுமலர்த்
தாரன் மாலையன் ததைந்த கண்ணியன்
மார்பி னஃதே மையி னுண்ஞா
ணுதல திமையா நாட்ட மிகலட்டுக்
கையது கணிச்சியொடு மழுவே மூவாய்
வேலு முண்டத் தோலா தோற்கே
ஊர்ந்த தேறே சேர்ந்தோ ளுமையே
செவ்வா னன்ன மேனி யவ்வா
னிலங்குபிறை யன்ன விளங்குவால் வையெயிற்
றெரியகைந் தன்ன வவிர்ந்துவிளங்கு புரிசடை
முதிராத் திங்களொடு சுடருஞ் சென்னி
மூவா வமரரு முனிவரும் பிறரும்
யாவரு மறியாத் தொன்முறை மரபின்
வரிகிளர் வயமா னுரிவை தைஇய
யாழ்கெழு மணிமிடற் றந்தணன்
றாவி றாணிழற் றவிர்ந்தன்றா லுலகே. —(அகம்-வாழ்த்து).

We interpret this poem as “The whole world is merged in the eternal good grace of the antaṇaṉ or Śivapirāṉ the blue-necked, who wears the Koṉrai or the cassia wreath, who possesses eyelids that wink not, Kaṇicci, the red-hot Maḻu and the trident, who knows no defeat, who rides the sacred bull, who stands united with Umā, whose body is as bright and beautiful as the reddish sky, whose teeth are as bright as the one digit moon, whose matlock is like the raging fire, on whose head shines bright the moon, whose oldest traditions are unknown even to the imperishable celestials and who wears the tiger's skin.

When we interpret this in the above manner, the words that intervene do not follow in regular succession. Hence we are obliged to change the order of words and arrange them in a way by which we can get at the proper sense or meaning.

This chapter is an amplification or explication of the sūtras in Poruḷatikāram already dealt with and this deals with the implications of the above sūtras :

Sūtra 196—

நோயு மின்பமு மிருவகை நிலையிற்
காமங் கண்ணிய மரபிடை தெரிய
வெட்டன் பகுதியும் விளங்க வொட்டிய
வுறுப்புடை யதுபோ லுணர்வுடை யதுபோன்
மறுத்துரைப் பதுபோ னெஞ்சொடு புணர்த்துஞ்
சொல்லா மரபி னவற்றொடு கெழீஇச்
செய்யா மரபிற் றொழிற்படுத் தடக்கியு
மவரவ ருறுபிணி தமபோற் சேர்த்தியு
மறிவும் புலனும் வேறுபட நிறீஇ
யிருபெயர் மூன்று முரிய வாக
வுவம வாயிற் படுத்தலு முவம
மொன்றிடத் திருவர்க்கு முரியபாற் கிளவி.

Nōyun inpamu miruvakai nilaiyiṟ
Kāmaṅ kaṇṇiya marapiṭai teriya
Veṭṭaṉ pakutiyum viḷaṅka voṭṭiya
Vuṟupputai yatupō luṇarvuṭai yatupōṉ
Maṟutturaip patupō neñcoṭu puṇarttuñ
Collā marapi navaṟṟoṭu kelīic
Ceyyā marapiṟ ṟoliṟpaṭut taṭakkiyu
Mavarava ruṟupiṇi tamapōṟ cērttiyu
Maṟivum pulaṉum vēṟupaṭa niṟīi
Yirupeyar mūṉṟu muriya vāka
Vuvama vāyiṟ paṭuttalu muvama
Moṉṟiṭat tiruvarkku muriyapāṟ kiḷavi.

(இ-ள்.)—துன்பமும் இன்பமுமாகிய இரண்டு நிலைக் களத்தும், காமங்கருதின வாலாற்று முறைமையிடம் விளங்க, நகை முதலிய மெய்ப்பாடு எட்டனுடைய கூறுபாடுந் தோன்ற, மனவறிவும் பொறியறிவும் வேறுபட நிறுத்தி, அஃறிணையிருபாற் கண்ணும் உயர்திணை மூன்று பொருளும் உரியவாக, கூறுகின்ற அவரவர் தமக்குப் பொருந்திய உறுப்பெல்லாம் அதுவுடையது போலவும், உணர்வுடையதுபோலவும், மறுமாற்றந் தருவதுபோலவும், தந்நெஞ்சொடு புணர்த்துச்சொல்லியும், வார்த்தைசொல்லா முறைமையுடையனவாகிய புள்ளும் மாவும் முதலியவற்றோடே அவை வார்த்தை கூறுவனவாகப் பொருந்தி, அவை செய்தலாற்றாத முறைமையினையுடைய தொழிலினை அவற்றின் மேலே ஏற்றியும், அச்சொல்லா மரபினவை யுற்ற பிணிகளைத் தம்

பிணிக்கு வருந்தினபோலச் சார்த்திக்கூறியும், அம்மூவகைப் பொருளை உவமஞ்செய்தற்குப் பொருந்துமிடத்து உவமத்தின் வழியே சார்த்திக் கூறுதலும், அத்தலைவர்க்குந் தலைவியர்க்கும் உரிய இலக்கணத்திற் பக்கச் சொல். (எ-று)

Both the hero and the heroine are entitled to speak out in the various ways shown below :—

Happiness and misery are incidental to human beings. They are in the course of their love affairs subject to certain conditions and several sentiments and expressions will be noticeable in them. While, however, they are overcome by such sentiment, they are liable to overstep the natural conditions and in their fits of passionate frenzy, begin to address even inanimate things as if they are endowed with life, and capable of conferring with them or responding to their weal or woe. This is known in English literature as the pathetic fallacy.

They are likely to imagine under such circumstances that the things addressed to by them have features or organs similar to them, have the same sensations and are capable of replying to their queries. In this process, their passionate out pourings are likely to proceed from two sources *viz*, pleasure and pain and the eight kinds of emotion beginning with Nakai or laughter are likely to be involved. Again, that which is felt by the mind and that which is felt by the senses will appear separate and the three higher divisions of Uyartiṇai will be made to appear in the two divisions of Ahriṇai (அஃறிணை).

Further the speechless birds and animals will be accosted as being capable of responding to their queries, and some duty will be ascribed to them which, in fact, they cannot do. The ailments that are habitual to those inanimate things will be construed as having emanated from their deep concern for their own ailment or malady. All these are usually expressed in metaphors or similes.

The hero or the lady-love used to address birds or animals or even inanimate ones and implications by means of comparison abound in ancient classical works. In the illustrations to this sūtra, we find addresses to one's mind also as if it could respond to the feelings of the parties concerned.

Iḻam.—From the words " காமங்கண்ணிய " we have to infer that both Akapporuḷ Kāmam and Puṟapporuḷ Kāmam are contemplated here.

Manifest physical expressions of the emotions are of eight kinds. They are Nakai, Aḻukai, Iḻivaral, Maruṭkai, Accam, Perumitam, Vekuḷi and Uvakai; Laughter, Wailing, Disgust, Surprise, Fear, Valour, Anger and Pleasure. The mind is represented here as possessing all features and as exhibiting all such emotions. The words *Colliya marapu* connotes the feathered kind, the animal species, the trees, the sea, the sea-shore etc. The phrase *ceyyā marapu* refers to things, which, even when they are not capable of effecting anything are regarded as proceeding on an embassy and returning back in response to the dictates of the hero or the heroine. The words *Irupeyar* denote the subject as well as the object of comparison. The words " *mūṉṟum uriyayavākum* " denote the action, quality and the result *i.e.* Toḻil, Paṇpu and Payaṉ.

Illustration for addressing the mind—

" கைகவியாச் சென்று கண்புதையாக் குறுகிப்
பிடிக்கை யன்ன பின்னகந் தீண்டித்தன்
தொடிக்கை தைவரத் தோய்ந்தன்று கொல்லோ
நாணொடு மிடைந்த கற்பின் வாணுதல்
லந்தீங் கிளவிக் குறுமகள்
மென்றோள் பெறநசைஇச் சென்றவென் னெஞ்சே "

(அகம். 9)

My heart has hurried to embrace the soft and tender shoulders of the young girl, with bright forehead, sweet and enticing words and chastity born of the natural or innate sense of reserve. Now I am sure that it should have approached my darling stealthily, making gestures with the hands to those who were near her, to keep its arrival a secret, and slowly neared her, closing her eyes and after feeling or touching her back containing the plaited tresses, which resembled the proboscis of the she-elephant rested there slowly touching her with its hand that wore the toṭi or shoulder-ring.

Here the heart is addressed as possessing all the features like the hero himself.

"சென்றது கொல் போந்ததுகொன் செவ்விபெறுந் துணையும்
நின்றதுகொ னேர்மருங்கிற் கையூன்றி—முன்றின்
முழங்குங் கடாயானை மொய்ம்மலர்த்தார் மாறற்
குழந்துபின் சென்றவென் னெஞ்சு. —[முத்தொள்ளாயிரம்)

Here the lady-love speaks of her heart' as if it can act up to her wishes. The heart is addressed as if it possesses all the features of a human being and the words are expressive of affliction. This is Kaikkiḷai.

I do not know whether 'my heart, which toiled hard to accompany the māṟan with the beautiful garland and roaring ruttish elephants, actually proceeded to the place of my lord or returned from there, or having gone there waited, resting its hands on its waist, till it could secure audience.

These are the words of the aggrieved lady characterising the heart as endowed with regular features just like her.

"புறந்தாழ் பிருண்ட கூந்தற் போதி
னிறம்பெறு மீரிதழ் பொலிந்த வுண்க
ணுள்ளம் பிணிக்கொண் டோள்வயி னெஞ்சஞ்
செல்ல றீர்க்கஞ் செல்வா மென்னுஞ்
செய்வினை முடியா தெவ்வஞ் செய்த
லெய்யா மையோ டிளிவுதலைத் தருமென
வுறுதி தூக்கத் தூங்கி யறிவே
சிறிதுநனி விரைய லென்னு மாயிடை
யொளிறேந்து மருப்பிற் களிறுமாறு பற்றிய
தேய்புரி பழங்கயிறு போல
வீவது கொல்லென் வருந்திய உடம்பே.—(நற். 284)

These are the words of the hero who parted from his lady in quest of wealth and who could not brook the separation.

My heart tells me that we shall proceed to the place of my lady-love who has captured it and who has long flowing black tresses adorned with flowers and who has eyes like the blue lily treated with collrium and having once gone there, try to put an end to her mental anguish; when, however, my intelligence says that if we lose heart and drop the business we embarked

on, without attempting to pursue it to the end, we will b despised as ignorant and unprincipled—so saying it asks the hear to wait for sometime more, and not to be in a hurry. As botl of them are at variance, I think, that my physical frame whicl is entangled betwixt the two, will wear out like the rope o straw, which gradually gets worn out by being pulled now o the one side and now on the other alternately by two elephants

As his heart was captured by her it tries to go back to her but as his intelligence or reason was not enslaved by her, i maintains its dignity and advises the heart not to hurry up From this it will be seen that men who are slaves to passio created by women are sure to lose their reason and that thos who do not easily lend themselves to be overcome or subdue by passion are sure to pause and reflect. These are the word of the hero born of disgust where the heart has been represente as endowed with reason.

"குறுநிலைக் குரவின் சிறுநனை நறுவீ
வண்டுதரு நாற்றம் வளிகலந் தீயக்
கண்களி பெறூஉங் கவின்பெறு காலை
யெல்வளை நெகிழ்த்தோற் கல்ல லுறீஇயச்
சென்ற நெஞ்சம் செய்வினைக் குசாவா
தொருங்குவர னசையொடு வருந்துங் கொல்லோ
வருளா னாகலின் அழிந்திவண் வந்து
தொன்னல னிழந்தவென் பொன்னிற நோக்கி
யேதி லாட்டி யிவளெனப்
போயின்று கொல்லோ நோய்தலை மணந்தே."[1]

These are the words of the heroine born of disgust or aversion, characterising the heart as endowed with reason.

"வருந்தினை வாழிய நெஞ்சே பருந்திருந்
துயாவிளி பயிற்று மியாவுயர் நனந்தலை
யுருடுடி மகுளியிற் பொருடெறிந் திசைக்கும்
கடுங் குரற் குடிஞைய நெடும்பெருங் குன்ற
மெம்மொ டிறத்தலுஞ் செல்லாய் பின்னின்
றொழியச் சூழ்ந்தனை யாயிற் றவிராது
செல்லினிச் சிறக்கநின் னுள்ளம்.—(அகம். 19)

1. For transl. see. p. 130 kalaviyal.

My blessed heart! you have toiled hard. Fare thee well. You will not accompany me to the forest crossing the lofty hills full of owls with terrible and disagreeable voice, which, perched on the yā tree, where the kite always screams, sounds clearly like the sound of the tuḍi or the kettle-drum. If, however, you plan to stay behind, by all means do it and may your attempt be crowned with success.

Here the heart is being addressed as endowed with reason and the meyppaṭu here is Avalam.

> "அவர்நெஞ் சவர்க்காதல் கண்டு மெவனெஞ்சே
> நீயெமக் காகா தது" (குறள் 1291)

How is it, my dear heart, you are inimical to me even after realising the fact that the hero's mind is entirely his and he can always rely on it.

Here we see the lady speaking of the heart as capable of refutation. These lines are expressed in disgust or derision.

> "ஈதலுந் துய்த்தலு மில்லோர்க் கில்லெனச்
> செய்வினை கைம்மிக வெண்ணுதி யவ்வினைக்
> கம்மா வரிவையும் வருமோ
> எம்மை யுய்த்தியோ வுரைத்திசி னெஞ்சே" (குறுந். 63)

My dear heart! you contemplate upon the various means of earning wealth as you have realised that giving alms and enjoyment of wordly pleasures are denied to the indigent; but do you think that the heroine with the beautiful frame will accompany you as your helpmate or do you intend sending me alone?

Here we see the heart addressed in derision, as if it can refute him. Giving alms has been placed first, because the house-holder is enjoined to take only what is left after giving or bestowing alms. Further the virtuous act of giving alms and the enjoyment of pleasures, both depend upon Poruḷ or wealth. Hence, this order:

> "மன்றுபா டவிந்து மனைமடிந் தன்றே
> கொன்றோ ரன்ன கொடுமையோ டின்றே

யாமங் கொளவரிற் கனைஇக் காமங்
கடலினு முரைஇக் கரைபொழி யும்மே
யெவன்கொல் வாழி தோழி மயங்கி
யின்ன மாகவு நன்னர் நெஞ்சே
மென்னொடு நின்னொடுஞ் சூழாது கைம்மிக்
கிறும்புபட் டிருளிய விட்டருஞ் சிலம்பிற்
குறுஞ்சுனைக் குவளை வண்டுபடச் சூடிக்
கான நாடன் வரூஉம் யானைக்
கயிற்றுப் புறத்தன்ன கன்மிசைச் சிறுநெறி
மாரி வானந் தலைஇ நீர்வார்
பிட்டருங் கண்ண படுகுழி யியவி
னிருளிடை மிதிப்புழி நோக்கியவர்
தளரடி தாங்கிய சென்ற தின்றே.—(அகம். 128)

All public places have ceased to be noisy and are quiet. The houses are asleep. If the midnight sets in with its murderous instincts, passion will accumulate and spread like the sea and then waste itself. When we are in this miserable plight, our blessed heart, in a fit of stupor, without stopping to discuss with us, has gone out of our hands and in the hilly path which resembles the scar or impression on the elephant's back caused by the rope that is usually laid on it, and which is full of deceptive pits in the narrow spots rendered inaccessible by the water which flowed down in the cold season, immediately after the cessation of the seasonal rain, has left us, with intent to have a look at the lord of the hilly forest adorned with the Kuvaḷai flower, which blossomed in the narrow hill-pool in the impassable narrow hill-side, darkened by the small forest, and support his slipping or staggering feet, every time that he treads in the dark while passing through the track. What is the gain it expects I cannot say. Oh maid, fare thee well.

This poem is put in the mouth of the lady-love and is being addressed to the maid while the hero sits in ciṟaippuṟam.

The heart has been styled here as 'Naṉṉar neñcam' because of its extreme love which had left her pining for separation in order to support the hero's wearied feet. The elephant and the rope impression on its back have been compared to the black stony rock and the narrow path way on it.

In the sūtra in the Akattiṇai iyal beginning with the words "மாயோன் மேய", this has been quoted to illustrate the fact, that the sexual act pertaining to the Kuṟinji takes place in the Kuṟinji itself. Again in the sūtra,
"காரு மாலையு முல்லையுங் குறிஞ்சி; கூதிர் யாம மென்மனார் புலவர்"
this poem has been cited to illustrate the admixture of Kūtir and Yāmam in Kuṟinji. In the sūtra in Kaḷaviyal commencing with the words "மறைந்தவற்காண்டல்" this poem is given as an illustration where the commentator writes as follows :—

"When the love passion is thus wasted, what is the gain that prompted this heart to forsake us and betake itself to the hero. Here the time and the path have been given. Further the words "மனைமடிந்தன்றே" indicate the time and the word "சிறுநெறி" connotes the difficulties in the way.

"கோடெழி லகலல்குற் கொடியன்னார் முலைமூழ்கிப்
பாடழி சாந்தினன் பண்பின்றி வரினெல்லா
வூடுவே னென்பேன்ம னந்நிலையே யவற்காணிற்
கூடுவே னென்னுமிக் கொள்கையி னெஞ்சே. (கலித். 67)

I vowed within myself that I would keep away from my lord without mixing with him if he comes to me as a bad character with faded sandal, after having enjoyed the prostitutes as slender as a flower-stalk and with private parts broad and raised on the sides. But what avails it ; my heart which does not listen to what I say will tell me that it will go to him, the moment it perceives him, even when he is such a remarkable delinquent.

Here we see that the words are the outcome of joy spoken as refuting the heart.

In some places we have instances which tell us of things being spoken of by inanimate speechless objects.

"கானலுங் கழறாது கழனியுங் கூறாது
தேனிமிர் நறுமலர்ப் புன்னையு மொழியா
தொருநீ யல்ல துறுதியாது மிலனே
யிருங்கழி மலர்ந்த கண்போ னெய்தற்
கமழிதழ் நாற்ற மமிழ்தென நசைஇப்
தண்டா தூதிய வண்டினங் கழிசிறந்து
பறவை தளருந் துறைவனை நீயே
சொல்லல் வேண்டுமால்" (அகம். 170)

These are the words of the lady-love born of uncontrollable passion.

Neither the sea-grove nor the back-waters will communicate my mental distress to my lord. Even the Punnai (calophyllum inophyllum) with its fragrant flowers and the humming bees will not do it. Oh crab! I have no being other than you to help me. You alone must tell the lord of the sea-shore where the bees, which, taking the sweet smell of the Neydal which blossomed like the eyes, for ambrosia itself, blew the petals of the same and grew tired on that account. These are the words born of pathos.

> "கொங்குதேர் வாழ்க்கை யஞ்சிறைத் தும்பி
> காமஞ் செப்பாது கண்டது மொழிமோ
> பயிலியது கெழீஇய நட்பின் மயிலியற்
> செறிஎயிற் றரிவை கூந்தலின் [1]
> நறியவு முளவோ நீயறியும் பூவே" (குறுந். 2)

These words are expressive of joy or rapture.

> "மாலைநீ, ஈரமில் காதலா விகந்தருளா விடநோக்கிப்
> போர்தொலைந் திருந்தாரைப் பாடெள்ளி நகுவார்போ
> லாரஞ ருற்றாரை யணங்கிய வந்தாயோ. (கலித். 120)

Blessed evening tide! Have you been carefully watching the time when my ruthless lord forsakes me, to approach me, who is experiencing untold misery, with intent to harass me, like those who laugh at and despise those who were defeated in a fight as if mocking or scoffing at them.

Here the evening tide which is incapable of any action or speech is addressed as being capable of the same.

Again, in Kali. 129, in the poem with the initial words "தொல்லூழி தடுமாறி" we have the following lines, where the sufferings of the sea, the Krauncha and the reed-pipe or flute are spoken of as the result of their response to the distress or suffering of the Neydal heroines.

---

1. For a note on this stanza see p. 95, Tol. Kaḷavu.

" பாய்திரை பாடோவாப் பரப்புநீர்ப் பனிக்கட
றாவத் துறந்தனன் றுறைவனென் றவன்றிற
நோய்தெற வுழப்பார்க ணிமிழ்தியோ வெம்போலக்
காதல்செய் தகன்றாரை யுடையையோ நீ.

Oh ! cool sea full of water, that always spreads with waves that never cease to sound. Are you roaring in order to harass those who are already experiencing excruciating pain, on having parted from the hero, who has deemed it fair to leave them helpless ; or do you yourself stand separated from one who loved you ardently at first and subsequently left you to pine and feel the separation.

" ஓங்கெழிற் கொம்பர் நடுவிதெனப் புல்லுங்
காந்தட் கிவருங் கருவிளம் பூக்கொள்ளு
மாந்தளிர்க் கையிற் றடவரு மாமயில்
பூம்பொழி னோக்கிப் புகுவன பின்செல்லுந்
தோளெனச் சென்று துளங்கொளி வேய்தொடு
நீள்கதுப் பிதெனா நீரறலுட் புகும்
வாளொளி முல்லை முகையை முறுவலென்
றுள்வலி மிக்கா னிந்நிறி கல்லான். " [1]

These words too are expressive of avalam or excessive grief. Here too the natural objects are spoken of as Uyartiṇai or endowed with life like the human beings.

Sūtra 197—

கனவு முரித்தா லவ்விடத் தான

Kaṉavu murittā lavviṭattāṉa

This sutra tells us that the above conditions may take place even in the dream stage.

(இ-ள்.) அவ்விடத்தான—முன்னர் வழுவமைத்த நிலையின் கண்ணே வந்தன கனவும் உரித்தாயிருந்தன முந்து நூற்கண் எ-று. எனவே யானுங் கூறுவல் என்றார்.

---

1. For transl. see page 93, Tol. kaḷavu ;

The ancient works have referred to these conditions; hence I too shall follow suit.

Iḷam. :—

இதுவும் காமம் இடையீடு பட்டுழி வருவதோர் பொருள் வேறுபாடு உணர்த்திற்று.

This sutra too aims at telling us the changes that occur when passion is checked or not allowed to have its free vent. Dreams too result from such restraints. This is common both to the hero and the lady-love.

> "அலந்தாங் கமையலென் என்றானைப் பற்றியென்
> னலந்தாரா யோவெனத் தொடுப்பேன் போலவும்
> கலந்தாங் கேயென் கவின்பெற முயங்கிப்
> புலம்ப லோம்பென வளிப்பான் போலவும்
> முலையிடை துயிலு மறந்தீத் தோயென
> நிலையழி நெஞ்சத்தே னழுவேன் போலவும்
> வலையுறு மயிலின் வருந்தினை பெரிதெனத்
> தலையுறு முன்னடிப் பணிவேன் போலவும்.
> கனவினாற் கண்டேன் றோழி காண்டகக்
> கனவின் வந்த கானலஞ் சேர்ப்ப
> னனவின் வருதலு முண்டென
> வனைவரை நின்றதெ னரும்பெற லுயிரே.—(கலித். 128)

I imagined in my dream that I caught hold of the one who told me previously that he would not endure the separation from me and that he actually embraced and comforted me that I may get back my lost charm and grace.

I, broken-hearted as I was, felt like weeping, saying, that the hero had forgotten not only my humble self, but also the happy and delectable nap that he used to have on my breasts and that in response to it he told me that I suffered terribly like the peacock that got entangled in a net and actually prostrated before me with his head touching my feet.

These things I experienced in my dream and my life lingering as it is, because of its eagerness to get united with him in the hope that what takes place in a dream, is sure to happen in actual broad-day light sometime or other.

Here one's heart is represented as having features and feelings and as capable of reply or refutation.

" இன்னகை யினைய மாகவு மெம்வயி
னூடல் யாங்குவந் தன்றென யாழநின்
கோடேந்து புருவமொடு குவவுநுத னீவி
நறுங்கதுப் புளரிய நன்ன ரமையத்து
வறுங்கை காட்டிய வாயல் கனவின் ".—(அகம். 39)

My dear lady! When I am here by your side, how came you to pick up this petty quarrel and get estranged towards me and so saying he gently touched my eye-brows as well as the bright forehead and exhorted me in my dream.

" கேட்டிசின் வாழி தோழி யல்கற்
பொய்வ லாளன் மெய்யுறன் மரீஇ
வாய்த்தெழு பொய்க்கனு மருட்ட வேற்றெழுந்
தமளி தைவந் தனனே குவளை
வண்டுபடு மலரிற் சாஅய்த்
தமியேன் மன்ற வளியள் யானே ".—(குறுந். 30)

These are the words of the lady addressed to the maid, when the latter asked her why she was restless, when after all the hero had parted from her only to wed her after securing the wherewithal to carry on a well-ordered domestic life or the life of a typical householder.

My dear maid! please listen. I suddenly awoke from my sleep because the dream made me feel that I was actually in union with the hero, who is a veritable pastmaster in uttering falsehood and on opening my eyes, felt the mattress hoping to see my hero; but what was my miserable plight? I felt exactly like the Kuvaḷai flower trampled upon by the bees. Should I not be pitied?

Sūtra 198—

தாய்க்கு முரித்தாற் போக்குடன் கிளப்பின்

Tāykku murittāṟ pōkkuṭaṉ kiḷappin

This sūtra lays out that the above dream experience is applicable to the cevili also.

(இ-ள்.) உடன்போக்கின் கட்கூறின் அக்கனவு செவிலிக்கும் உரித்தாயிருந்தது முந்துநூற்கண் — எ-று.

தலைவி போகாமற் காத்தற்குரியள் ஆதலானும் அவளை என்றும் பிரியாத பயிற்சியானும் செவிலிக்குக் கனவு உரித்தாயிற்று.

If the statement refers to the elopement, this dream experience applies to the cevili also. The cevili or the foster-mother used to be haunted by dreams as she was entrusted with the important task of safeguarding the interests of the lady-love by ever remaining in her company.

Ilam.—

This commentator interprets this as applying to the Naṟṟāy or the lady's mother.

"காய்ந்துசெலற் கனலி கல்பகத் தெறுதலின்
ஈந்து குருகுருகு மென்றூழ் நீளிடை
யுளிமுக வெம்பர லடிவருத் துறலின்
விளிமுறை யறியா வேய்கரி கானம்
வயக்களிற் றன்ன காளையொ டென்மகள்
கழிந்ததற் கழிந்தன்றோ விலனே யொழிந்தியா
னூதுலைக் குருகி னுள்ளுயிர்த் தசைஇ
வேவது போலும் வெய்ய நெஞ்சமொடு
கண்படை பெறேன் கனவ வொண்படைக்
கரிகால் வளவனொடு வெண்ணிப் பறந்தலைப்
பொருதுபுண் ணாணிய சேர லாத
னழிகள மருங்கின் வாள்வடக் கிருந்தென
வின்னா வின்னுரை கேட்ட சான்றோ
ரரும்பெற லுலகத் தவனொடு செலீஇயர்
பெரும்பிறி தாகி யாங்குப் பிரிந்திவட்
காதல் வேண்டி யெற்றுறந்து
போதல் செல்லாவென் னுயிரொடு புலந்தே."

These are the pathetic words of the lady's mother who felt deeply for the elopement of her daughter with the hero after her heart, to the ladies of the neighbourhood.

I may be obsessed or not by the elopement of my daughter with the brave hero resembling a valiant elephant in the forest full of dried up bamboos, where one knows not, what calamity will befall him, because of the violent contact of hot stones as pointed as the chisel, in the sun-dried area, where the date-palm is dried to its pith as the scorching sun sends its powerful rays so that even rocks begin to cleave ; but, I, panting like the bellows and with a heart as hot as if in a furnace, have no sleep being troubled by dreams, having got estranged with my life which has preferred to continue here in this earth, because of its love to live. without giving me up, as the learned and noble savants, who heard the sorrowful and at the same time palatable news of the voluntary death of ceralatan, who felt ashamed because of the wound on his back. that he sustained in his encounter with Karikāl vaḷavan in the famous fight at Veṉṉi and who immediately departed this life with the firm determination to accompany him to the other world.

Sūtra 199 and 200.

பால்கெழு கிளவி நால்வர்க்கு முரித்தே
நட்பி னடக்கை யாங்கலங் கடையே

Pālkeḻu kiḷavi nālvarkku murittē
naṭpi ṉaṭakkai yānkalaṅ kaṭaiyē.

(இ-ள்.) இலக்கணத்திற் பக்கச்சொல் தோழியுஞ் செவிலியும் நற்றாயும் பாங்கனு மென்னும் நால்வர்க்கும் உரித்தாம். எ-று.

The maid, foster-mother, mother and the friend or associate are entitled to euphemistic talks or expressions sanctioned by the usage.

In usages other than those resulting from friendship.

"கருமணற் கிடந்த பாவையென்
மருமகளே யென முயங்கின ளழுமே."—(அகம். 165)

These are the pitiable words of the Naṟṟāy or the lady's mother. My daughter used to wail over the doll which lay on the black sand, hugging the same as her daughter-in-law.

" தான்றாயாக் கோங்கந் தளரா முலைகொடுப்ப
வீன்றாய்நீ பாவை யிருங்குரவே—யீன்றாள்
மொழிகாட்டா யாயினு முள்ளெயிற்றாள் சென்ற
வழிகாட்டாய் நீ யெனக்குவந்து,"—(திணைமாலை. 15)

These are the words of the foster-mother. Oh ye Kurā tree; you gave birth to these doll-like flowers and the koṅku creeper assumed the role of its mother and suckled it constantly. Even if you cannot enlighten me as to my daughter's speech, show me at least the path pursued by her whose teeth are as pointed as the thorn.

As the foster-mother entreats the Kuṟavu to show her the way, these words form part of pālkeḻukiḷavi. Nachinārkkiṉiyar observes here as follows :—

அந்நால்வரிடத்து, நட்பின்கண் ஒழுகுதலல்லாத அவ்வீரிடத்தும் பால்கெழு கிளவி உரித்து (எ-று.) எனவே நட்புச் செய்தொழுகும் தோழிக்கும் பாங்கனுக்கும் "பால்கெழு கிளவி இன்றென்று ரெனக் கொள்க.

The pālkeḻukiḷavi or euphemistic expressions are applicable to those who do not cultivate the friendship of the four mentioned above. Hence, this Kiḷavi is not applicable either to the maid or the hero's companion.

Sūtra 201 —

உயிரு நாணு மடனு மென்றிவை
செயிர்தீர் சிறப்பி னால்வர்க்கு முரிய.

Uyiru nāṇu maṭaṉu meṉṟivai
Ceyirtīr ciṟappi ṉālvarkku muriya.

This sūtra tells us of those persons who are fit to remove the change that may take place in the lady owing to the various acts of the hero.

(இ-ள்.)—உயிரும் நாணும் மடனு மென்று கூறப்பட்ட இவை மூன்றும் குற்றந்தீர்ந்த தலைமையினை யுடைய நற்றாய்க்கும் செவிலிக்கும் தோழிக்கும் தலைவற்கு முரிய. (எ-று.)

All the four mentioned above *viz.* the Naṟṟāy, Cevili, the maid and the hero, are responsible for the maintenance and preservation of the life, modesty etc. of the lady-love. This they will try to do by honest confession of what they saw and heard about the love affair. We already saw what "அறத்தொடு நிற்றல்" was. It has been referred to here. The manner in which this confession took place was already detailed.

உம்மை ஐயமாதலின் தலைவனை யொழிந்த மூவர்க்கு முரிய என்றாராயிற்று ; என்றது தலைவன் இவற்றைக் கற்பிலுங் காத்தலும், வரைவிடைவைத்துப் பிரிந்தும், பரத்தையிற் பிரிந்துங் காவாமையு முடைய னென்பது கூறிற்று.

The particle 'Um' denotes doubt ; hence it follows, that it is applicable to the three barring the hero ; for the hero is liable to safeguard these in the Kaṟpu stage and at times set at nought these things by parting from the lady in quest of wealth, keeping the wedding in abeyance, and by resorting to the abode of courtesans.

அவை எழுவகையால் தோழி அவற்றைக்காத்து அறத்தொடு நிற்ப, அதனைச் செவிலி உட்கொண்டு அவற்றைக் காத்து நற்றாய்க் கறத்தொடு நிற்ப, அவளும் அவற்றை யுட்கொண்டு காத்தற்கு அறத்தொடு நிற்றலும், உடன்போயது அறனென நற்றாய் கோடலும் செவிலி பிறரை வரைகின்றாளோ வெனத் தோழியை வினவலும் பிறவுமாம்.

Aṟattoṭuniṟṟal is of seven kinds and they have been detailed in sūtra 207 of Poruḷadikāram. The manner in which the maid as well as others used to take to "அறத்தொடுநிற்றல்" has been given already in these pages.

Now the particle 'Um' may be construed as முற்றும்மை or the finite Um and it may be said that we cannot speak of the lady's Uyir, and other objects in general as endowed with the several features and as capable of refutation.

Ilam.—

"உயிரும் நாணும் மடப்பமும் என்று சொல்லப்பட்டவை, குற்றந்தீர்ந்த சிறப்பினையுடைய தலைமகட்கும் தோழிக்கும் நற்றாய்க்கும் செவிலிக்கு முரிய. (எ-று.)

Iḷampūraṇar's interpretation here slightly differs from that of Nachinārkkiniyar. The above indispensable qualities belong to the lady-love, maid, Naṟṟāy and the cevili.

"செயிர்தீர் சிறப்பின்" என்றமையால் ஏனையோர்போலாது இவர் நால்வரும் ஒருநீர்மையர் என்று கொள்க. இதனாற் சொல்லியது என்னையெனின், இந்நால்வரும், ஆக்கமும் கேடும் ஒருவர்மாட்டு வந்துழித் தமக் குற்றதுபோல் நினைப்பாராதலான் ஒருவரை ஒருவர் இன்றியமையாது ஒருயிர் போல்வர் எனவும், நாணமும் மடனும் நால்வர்க்கும் ஒக்குமாகலான், அவலமாகிய வழியும் வருத்தம் ஒக்கும் எனவும் கூறியவாறு.

From the word "செயிர்தீர்சிறப்பின்" Ceyirtīr ciṟappiṉ we may infer that, unlike others who may appear on the scene, these four are of the same standard or quality. From this we can learn that the prosperity or adversity of anyone of them will be regarded as that of all of them and as such that though they are four separate entities, for all practical purposes their soul was one and that each one was indispensable to the other. Further as the qualities, Nāṇam etc. are possessed in equal degree by all the above four, they are likely to share the distress in common.

Illustration —

"இவளே நின்னல திலளே யாயுங்
குவளை யுண்கண் இவளல திலளே
யானு மாயிடை யேனே
மாமலை நாட மறவா தீமே.

My lady has no other prop but yourself and the mother has none other than this girl with eyes like kuvaḷai treated with collyrium. I too am one like them. Hence Oh Lord of the hilly country, forget us not.

Sūtra 202 —

வண்ணம் பசந்து புலம்புறு காலை
யுணர்ந்த போல வுறுப்பினைக் கிழவி
புணர்ந்த வகையிற் புணர்க்கவும் பெறுமே.

Vaṇṇam pacantu pulampuṟu kālai
Yuṇarnta pōla vuṟuppiṉaik kiḻavi
Puṇarnta vakayiṟ puṇarkkavum peṟumē.

Nachinārkkiniyar —

This sūtra tells us that these things too will occur when the lady is full of overwhelming grief.

(இ-ள்)—மேனி பசந்து தனிப்படருறுங் காலத்துத் தலைவி தனது உறுப்பினை அறிந்தனபோல, பொருந்தின கூற்றாற் சொல்லவும் பெறும். (எ-று.)

When the lady undergoes excessive grief with her bodily frame turned yellow, she could address or appeal to her various organs as if they have the powers of understanding.

Iḷam. —

This sūtra enunciates some acts peculiar to the heroine.

தலைமகள் வண்ணம் வேறுபட்டுத் தனிமையுறுங் காலைத் தலைமகன் பிரிவைத் தன் உறுப்புக்கள் உணர்ந்தனபோலப் பொருந்தும் வகையாற் கூறவும் பெறும். (எ-று)

The heroine is liable to address her various parts or organs as if they are able to feel her separation, when she, in consequence of the passion, turns pale or yellow in colour.

Illustration —

"தணந்தமை சால அறிவிப்ப போலும்
மணந்தநாள் வீங்கிய தோள்". (குறள் 1233)

Your arms which waxed big and buxom when the hero wedded you, have now grown lean and emaciated as if revealing the fact of his having parted from you. The waxing and the waning of your shoulders as a result of his union or separation respectively, will induce those who witness these changes to cast aspersions on the hero's want of rectitude.

"தண்ணந் துறைவன் றுறந்தமை நம்மினு
முன்ன முணர்ந்த வளை"

These bangles have understood earlier than we, who are likely to know everything from his gestures, the fact of our hero having parted from us mentally if not physically.

"நாணில மன்றவெங் கண்ணே நாணேர்பு
சினைப்பசும் பாம்பின் சூன்முதிர் பன்ன
கனைத்த கரும்பின் கூம்புபொதி யவிழ
நுண்ணுறை யழிதுளி தலைஇய
தண்வரல் வாடையும் பிரிந்திசினோர்க் கழலே" (குறுந். 35)

The heroine overwhelmed with grief as a consequence of the separation, addresses these words to her maid.

My eyes are bereft of all sense of shame, inasmuchas they, which were a party to the hero's parting when he left me, begin to weep now even in this cold season when the cool northern breeze blows, so that the heaped buds of the sugar-cane, which look like the serpent big with the embryo may blossom forth.

The purport here is "my eyes have no business to weep now and it is a fatal mistake on their part to have kept quiet when the hero parted from us, without preventing him from doing so." Here the eyes have been depicted as lost to all sense of shame or humiliation.

Here Nachinarkkiṉiyar observes that the ear and the tresses will not be included here and that the eyes, shoulders and the breasts alone will be mentioned.

"கண்ணுங் கொளச்சேறி நெஞ்சே யிவையென்னைத்
தின்னு மவர்க்காண லுற்று". (குறள் 1244)

These are the words of the lady-love. My dear heart! If you are bent upon going to the hero, please take these eyes of mine along with you; but if you think of proceeding alone, they will worry and practically eat me away, because of their anxiety to have a sight of the lord.

Here the eyes have been spoken of as being capable of walking.

Sūtra 203 —

உடம்பு முயிரும் வாடியக் காலும்
என்னுற் றனகோ லிவையெனி னல்லதைக்
கிழவோற் சேர்தல் கிழத்திக் கில்லை.

Uṭampu muyirum vāṭiyak kālum
Eṉṉuṟ ṟaṉako livaiyeṉi nallataik
Kiḻavōṟ cērtal kiḻattik killai.

This sūtra is a recognised anomaly likely to arise when the lady is estranged with the hero.

(இ-ள்.)—தன் உடம்பும் உயிரும் தேய்ந்து கூட்டமின்றி யிருந்த காலத்தும், இவை என்ன வருத்தமுற்றனகொல் லென்று, தனக்கு வருத்த மில்லது போலக் கூறினல்லது, தலைவிக்குத் தலைவனைத் தானே சென்று சேர்தல் இருவகைக் கோளினுமில்லை. (எ-று.)

The lady will on no account voluntarily proceed to have union with the hero, both in Kaḷavu and Kaṟpu. She will simply affect as having no anxiety saying "what exactly is the anxiety or worry of these objects, even when she has been denied union with the hero and as a result of it has her body as well as soul rendered thin or emaciated.

"கதுமெனத் தாநோக்கித் தாமே கலுழு
மிதுநகத் தக்க துடைத்து" (குறள் 1173)

My eyes which once looked fervently on the hero when he parted from me is now weeping and wailing; we cannot but ridicule or sneer at it.

"ஓஒ இனிதா யெமக்கிந்நோய் செய்தகண்
டாஅ மிடர்ப்பட்டது" (குறள் 1176)

The very eyes of mine that created in me these love-pangs are now suffering without a wink of sleep. It gives me immense pleasure and I feel as if free from those pangs.

"இனிப்புணர்ந்த எழினல்லா ரிலங்கெயி றுறூஅலி
னனிச்சிவந்த வடுக்காட்டி நாணின்றி வரினெல்லா
துனிப்பேன்யா னென்பேன்மன் னந்நிலையே யவற்காணிற்
றனித்தே தாழுமித் தனியி னெஞ்சே". (கலித். 67)

These are the words of the lady-love addressed to the ma id

My dear maid, I will speak out my resolve to remain estranged from him in a love-quarrel, in case my lord approaches me shamelessly, exhibiting the reddened scars caused by the press of the bright teeth of the courtesans whom he newly espoused; but what avails it; 'my heart which is quite unable to win over the mind, will at once forsake me and proceed to stay with him even when he is such a declared delinquent.

Of course I am capable of such an act, but my heart has no individuality of its own.

Sutra 204.—

ஒரு சிறை நெஞ்சமோ டுசாவுங் காலை
உரிய தாகலு முண்டென மொழிப.

Oru ciṟai neñcamō ṭucāvuṅ kālai
Uriya tākalu muṇṭeṉa moḻipa.

This sutra is also a recognised anomaly similar to the preceding one.

(இ-ள்.)—தன் உள்ளத்துநின்ற தலைவனை யொழியப் போந்து நின்றது, தானும் தன் நெஞ்சமும் வேறாக நின்று கூட்டத்திற்கு உசாவுங் காலம், தலைவிக்கு உரித்தாகலும் உண்டென்று கூறுவர் புலவர் (எ-று.)

உம்மையால் தோழியுடன் உசாவுங்காலமும் உண்டென்று கொள்க. இது தலைவனை வேறுபடுத்துத்தானும் நெஞ்சமும் ஒன்றாய் நின்று உசாவுதலின் வழுவாயமைந்தது.

Ilam.—

தனித்து நெஞ்சோ டுசாவுங் காலத்துக் கிழவோற் சேர்தல் உரிய தாகலும் உண்டு. (எ-று.)

The lady is likely to make efforts to get united with the hero, when she holds parley with her heart in solitude. As the particle 'Um' has an unfinished or continuative sense, we can also include here the lady's queries to her maid. This was termed an anomaly because, here the lady-love and her heart are one and the hero is differentiated.

Illustration—

"கோடீ ரிலங்குவளை நெகிழ நாடொறும்
பாடில கலிழுங் கண்ணொடு புலம்பி
யிங்கிவ ணுறைதலு முய்குவ மாங்கே
யெழுவினி வாழிய நெஞ்சே. (குறுந். 11)

My dear heart! fare thee well, we shall no longer mope and pine with eyes that shed tears, spending sleepless nights, and with hands shorn of their bangles which have dropped down

of their own accord as my frame had waxed thin and emaciated. Rise up, let us proceed to the place, of our lord. The purport is 'I will no more brook this separation from my beloved lord."

"அருங்கடி யன்னை காவ னீவிப்
பெருங் கடை யிறந்து மன்றம் போகிப்
பகலே பலருங் காண வாய்விட்
டகல்வயிற் படப்பை யவனூர் வினவிச்
சென்மோ வாழி தோழி பன்னாட்
கருவி வானம் பெய்யா தாயினு
மருவி யார்க்கு மயந்திகழ் சிலம்பின்
வான்றோய் மாமலை நாடனைச்
சான்றோ யல்லை யென்றனம் வரற்கே." (நற். 365)

Dear maid! fare thee well. What, if we proceed even in broad daylight trespassing our mother's strict watch, crossing the big portico, and on reaching the village public place, in the presence of all, shaking off all sense of reserve or modesty, enquire after the residence of our hero, situated amidst fertile fields and rich gardens, in order to tell him in his very face that he is not a gentleman, the hero, who is the lord of the hills, that touch the sky, where, even in the absence of rain, the sound of the hill-streams and the streamlet does not cease to be heard.

Here we see the lady conferring with or consulting the maid.

Sūtra 205 —

தன்வயிற் கரத்தலு மவன்வயின் வேட்டலும்
அன்ன விடங்க ளல்வழி யெல்லா
மடனொடு நிற்றல் கடனென மொழிப.

Tanvayir karattalu mavanvayin vēṭṭalum
anna viṭaṅka ḷalvaḻi yellā
maṭanoṭu nirral kaṭanena moḻipa.

தலைமகட் கின்றியமையாத மடன் அழியும் இடன் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

This sūtra purports to tell us the several places where the lady-love is likely to shake off her indispensable sense of modesty.

(இ-ள்.)—தலைவன் தலைவியிடத்தே புறத்தொழுக்கம் இன்றென்று பொய் கூறுதலும், அங்ஙனம் கரந்து கூறிய தலைவன் கட்டலைவி விரும்புதலும் ஆகிய அவைபோலும் இடங்கள் அல்லாத இடத்தெல்லாம் தலைவி மடமையுளளாகி நிற்றல் கடப்பாடென்று கூறுவர் புலவர்.—(எ-று.)

The learned have said that it is the duty of the lady-love to preserve her modesty in places other than those detailed below :—

(1) When the hero chooses to utter a deliberate lie before the lady, that he never went astray from the path of virtue (2) when the lady gets fascinated to such a hero who is capable of uttering such a lie.

It follows then that the lady is likely to lose her modesty in the above two places. For example when the hero, in order to conceal his bad or blamable conduct tells her covertly that he had been to deal with a horse, the lady is expected to accept it as true, but on the contrary she retorts that she knew what horse was meant and that he had been in the house of a courtesan.

Iḷam. —

தலைமகன் தனதொழுக்கம் தலைமகன்மாட்டுக் கரந்து உணர்த்தும் வழியும் தலைமகள்மாட்டுப் புணர்ச்சி வேட்கை தோற்றிய வழியுமாகிய வத்தன்மைப்பட்ட இடங்கள் அல்லாத வழியெல்லாம் தலைமகள் மடனொடு நிற்றல் கடன் என்று சொல்லுவர். (எ-று.)

When the hero plays the dissembler and utters falsehood before the lady, concealing real facts and when the lady-love, in spite of herself, is tempted to have her union with the hero, because of her uncontrollable or irrepressible passion.

Illustration—

"முத்தேர் முறுவலாய் நம்வலைப் பட்டதோர்
புத்தியானை வந்தது காணயான் தங்கினேன்.

My dear lady with pearl-like teeth, I caught hold of a new elephant that fell in my net and I halted to see it.

When the lady far from accepting it retorted as follows :—

அவ்வியானை வனப்புடைத் தாகலுங் கேட்டேன். (*கலித்.* 97)

Oh yes! I heard that the elephant you speak of was very fine to look at.

Here we see the lady being alive to the flagrant lie uttered by the hero. Hence we see her giving up her modesty.

Illustration—

> " *கவவுக்கை நெகிழ்ந்தமை போற்றி மதவுநடைச்*
> *செவிலி கையென் புதல்வனை நோக்கி*
> *நல்லோர்க் கொத்தனிர் நீயி ரிஃதோ*
> *செல்வற் கொத்தனம் யாமென மெல்லவென்*
> *மகன்வயிற் பெயர்தந் தேனே*". (*அகம்* 26)

When I was in bed with my hero, I perceived that the hands that hugged me fast, slipped a little. Thereon seeing my son in the hands of the foster-mother, I moved towards him saying " You are fit to be in the company of courtesans, let me, however, be content to be with my darling."

Here we see the lady full of passion for sexual union, refraining from it, on the plea that the hero's hands that embraced her tightly, slipped or relaxed a little.

> " *யாரினுங் காதல மென்றேனா வூடினாள்*
> *யாரினு யாரினு மென்று.* (*குறள்* 1314)

I told my lady-love that we excelled in our love for each other, any other couple or couples engaged in love-pursuits; but she construed that what I meant was, that I loved her better than I did other girls, blamed me and indulged in a petty love-quarrel.

Herein we observe the relaxation in modesty on the part of the lady.

Sūtra 206 —

> அறத்தொடு நிற்குங் காலத் தன்றி
> யறத்தியன் மரபில டோழி யென்ப.
>
> Aṟattoṭu niṟkuñ kālat taṉṟi
> Yaṟattiyaṉ marapila ṭōḻi yeṉpa.

(இ-ள்.)—தலைவி இக்களவினைத் தமர்க்கறிவுறுத்தல் வேண்டு மென்னும் கருத்தினளாகிய காலத்தன்றி, தோழி அறத்தின் இயல்பாகத் தமர்க்குக் கூறும் முறைமை யிலவென்று கூறுவர் புலவர். (எ-று.)

The maid is forbidden from revealing the clandestine attachment on her own account even as an act virtuous in itself, except on occasions when the lady-love intends and persuades the maid to inform her near and dear of her love affair.

"காலமாவன நொதுமலர் வரைவும் வெறியாட்டெடுத்தலு முதலியன. தலைவி களவின்கண்ணே கற்புக்கடம்பூண்டு ஒழுகுகின்றாளை நொதுமலர் வரைவைக் கருதினர் என்பதூஉம், இற்பிறந்தார்க் கேலாத வெறியாட்டுத் தம் மனைக்கண் நிகழ்ந்ததூஉம், தலைவிக்கு இறந்துபாடு பிறக்குமென்றுட் கொண்டு, அவை பிறவாமற் போற்றுதல் தோழிக்குக் கடனாகலின், இவை நிகழ்வதற்கு முன்னே தமர்க்கறிவித்தல் வேண்டும் அங்ஙனம் அறிவியாதிருத்தலின் வழுவாயமைந்தது.

The periods or occasions referred to above are the bid for the girl made by strangers, and the festival in honour of Velan or Veṟiyāṭṭu. It is the duty of the maid to see that there is no danger to the life of the lady as a result of the unpalatable news that strangers longed to have her hand in wedlock, while she remained quite loyal to her lover in the clandestine stage and that the Veṟiyāṭṭu, which ill became a noble family people took place in her household. Under ordinary circumstances, the maid ought to have intimated this to the lady's relatives; but as she had not done so it is termed an anomaly and hence the attempt at recognising the same.

Iḷam.—

இது அறத்தொடு நிற்கும் நிலை மரபுணர்த்திற்று. தலைவி அறத்தொடு நிற்கும் காலத்தன்றி, தோழி தானே அறத்தொடு நிற்கும் மரபிலள். (எ-று.)

This sūtra enunciates the convention respecting the process of Aṟattoṭuniṟṟal. The maid cannot do this on her own account, unless prompted or desired by the lady-herself.

தலைவி அறத்தொடு நிற்குமாறு :—

"வீழ்ந்த மாரிப் பெருந்தண் சாரற்
கூதிர்க் கூதளத் தலரி நாறு

மாதர் வண்டி னயவருந் தீங்குரன்
மணநாறு சிலம்பின் அசுணை மோர்க்கு
முயர்மலை நாடற் குரைத்த லொன்றோ
துயர் மருங்கா வன்னைக் கிந்நோய்
தணியு மாறிதுவென வுரைத்த லொன்றோ
செய்யா யாதலிற் கொடியை தோழி
மணிகெழு நெடுவரை யணிபெற நிவந்த
செயலை யந்தளி ரன்னவென்
மதனின் மாமைப் பசலையுங் கண்டே. (நற். 244)

My dear maid, you have actually witnessed the yellow spots that have disfigured my frame which is like the Acōka tendrils, that sprout up in the lofty hill resembling the blue gem. Hence, what you should do is, to inform the lord of the hills of my anxiety, the hills where the acuṉamāṉ which haunts the hill-cave full of sweet smell, listens attentively to the humming of the bees which hover round the kūtāli flowers, that blossom on the hill-side, mistaking the same for the sweet sound of the yazh or the lyre. If not, you should have informed my mother who is blissfully ignorant of my increasing mental distress, of the way by which my anxiety could be removed! As you have not safe-guarded my interest by doing any of these things you must be termed cruel.

You might have informed the hero in time, of the efforts made by the mother to arrange for the Veṟiyāṭutal and persuaded the hero to wed the lady before that takes place or you might have persuaded the mother not to take to veṟiyāṭṭu, impressing on her the fact that the malady that afflicts the heroine could be cured only by her union with the hero.

"கடவுட் கற்சுனை யடையிறந் தவிழ்ந்த"[1] (நற். 34)

This poem speaks of Aṟattoṭuniṟṟal when the Naṟṟāy and others took to the Veṟiyāṭṭu.

"அகவன் மகளே யகவன் மகளே
மனவுக் கோப்பன்ன நன்னெடுங் கூந்தல்
அகவன் மகளே பாடுக பாட்டே
இன்னம் பாடுக பாட்டே, அவர்
நன்னெடுங் குன்றம் பாடிய பாட்டே."

1. For translation, see Kalaviyal p. 182.

When the cevili, naṟṟāy and others were trying to find out with the assistance of the diviner or the sooth-sayer, the reason for the change that had come over the lady-love, the maid asked the foreteller of events, to sing the praise of the hero's hill country, thereby indicating to those assembled that the change was caused by a hero.

The maid's "அறத்தொடு நிற்றல்" when the others were bent upon divining the cause.

Oh Kaṭṭuvicci, who often sings the praise of the gods in order to be present before you, whose hair is as white as the string of chank beads, sing well. Repeat once again the song in praise of his lofty hill. The idea here is that the change that had come over the heroine will vanish if he sings the praise of the hero after the lady's heart.

While the maid, however, will wait for an opportunity to reveal the secret, the cevili and naṟṟāy will attempt "அறத்தொடு நிற்றல்" immediately on hearing the love affair, covertly or openly.

Sutra 207. —

எளித்த லேத்தல் வேட்கை யுரைத்தல்
கூறுத லுசாத லேதீடு தலைப்பா
டுண்மை செப்புங் கிளவியோடு தொகைஇ
யவ்வெழு வகைய மென்மனார் புலவர்.

Eḷitta lēttal vēṭkai yuraittal
Kūruta lucāta lētīṭu talaippā
ṭuṇmai ceppuṅ kiḷaviyoṭu tokaii
yavveḻu vakaiya veṉmaṉār pulavar.

This sūtra tells us that "Aṟattoṭu niṟṟal" is of seven kinds.

(இ-ள்.) எளித்தல்—தலைவனை எளியனாகக் கூறுதல், ஏத்தல்—அவனை உயர்த்துக் கூறல், வேட்கையுரைத்தல்—அவனது ஆவலை மிகுத்துக்கூறல், கூறுதல் உசாதல்—தலைவியும் தோழியும் வெறியாட்டிடத்தும் பிரிவிடத்தும் சில கூறுதற்கண்ணே தாமும் பிறருடனேயும், உசாவுதல்,

எதிடு—ஒருவன் களிறும், புலியும், நாயும் போல்வன காத்து எம்மைக் கைக்கொண்டான் எனவும், பூத்தந்தான், தழைதந்தான் எனவும், இவை முதலிய காரணமிட்டு உணர்த்தல், தலைப்பாடு-இருவரும் தாமே எதிர்ப் பட்டார், யான் அறிந்திலேன் எனக்கூறுதல், உண்மை செப்புங் கிளவி யொடு தொகைஇ—என்று அவ்வாறனையும் படைத்து மொழியாது பட்டாங்கு கூறுதல் என்னும் கிளவியோடே கூட்டி அத்தன்மைத்தாகிய எழு கூற்றையுடைய அறத்தொடு நிற்றல் என்று கூறுவர் புலவர் எ-று.

Deriding the hero as a simpleton, eulogising him in high terms, exaggerating his passion, making eager or anxious inquiries in the midst of people when she and the heroine used to speak out some facts, in the Veṟuyāṭṭukkaḷam as well as during the time of the hero's parting from the lady, stating some feigned reasons and telling them that a hero saved her and the lady from an elephant, tiger, the dog and the like, telling others interested in the lady that the hero and the lady met of their own accord and that she has no knowledge of it. These six fabricated reasons along with her plain or outspoken statement of what happened, constitute the several ways of revealing the clandestine love romance.

"எல்லு மெல்லின் றசைவுமிகவுடையேன்"[1] (அகம். 110)

ஏத்தல் —

"பகன்மா யந்தி படுசுட ரமயத்
தவன்மறை தேஎம் நோக்கி மற்றிவன்
மகனே தோழி என்றனள்"[2] (அகம். 48)

வேட்கையுரைத்தல் —

"பூணாக முறத்தழீஇப் போதந்தாள்"[3] (கலித். 39)

கூறுதலுசாதல் —

"முருகயர்ந்து வந்த முதுவாய் வேல"[4] (குறுந். 362)

வாடாத சான்றோர் வரவேதிர் (திணை. 150, 15)

---

1. For translation see Kaḷaviyal p. 184.
2. For translation see Kaḷaviyal p. 186.
3. For translation see Kaḷaviyal p. 188.
4. For translation see Kaḷaviyal p. 187.

"உரவுச்சினஞ் செருக்கித் துன்றுதொறும் வெகுளும்
முளைவா ளெயிற்ற வள்ளுகிர் ஞமலி
கிளையாக் கண்ண வளைகுபு நெரிதர
நடுங்குவன மெழுந்து நல்லடி தளர்ந்தியா
மிடும்பைகூர் மனத்தே மருண்டு புலம்பட
மாறுபொரு தோட்டிய புகல்வின் வேறுபுலத்
தாகாண் விடையி னணிபெற வந்தெ
மலமர லாயிடை வெருவுத லஞ்சி
மெல்லிய வினிய மேவரக் கிளந்தெ
மைம்பா லாய்கவி னேத்தி யொண்டொடி
யசைமென் சாய லவ்வாங் குந்தி
மடமதர் மழைக்கண் இலையீ ரிறந்த
கெடுதியு முடையே னென்றனன்"[1] (குறிஞ்சி 130–42)

The hound with big nails and bright teeth, pointed like the bamboo stumps and waxing angry as some one or something approached it, chased us continuously bombarding us with winkless eyes; when, we in fear, shifted from our place and quite unable to move fast, felt mightily worried, and utterly non-plussed, took ourselves to another place.

Now, a hero, gracefully approached us like a proud bull which chased away all its rivals and which perceived a new cow in a site quite unfamiliar to it, and with a sense of deep concern for us, who were slowly moving, fully troubled in mind, spoke to us sweet words of consolation, and waxing eloquent over our tresses dressed in five different modes addressed us as "Ye maids with bright bangles, subtle enticing features, beautiful and curved navel and cool and refreshing eyes" and told us that he had missed many a game while he came a hunting.

In these lines we see the hero rescuing the lady-love and the maid from a wild hunting dog.

"கணைவிடு புடையூக் கானங் கல்லென
மடிவிடு வீளையர் வெடிபடுத் தெதிரக்
கார்ப்பெய லுருமிற் பிளிறிச் சீர்த்தக
விரும்பிணர்த் தடக்கை யிருநிலஞ் சேர்த்திச்

---

1. For ranslation see

சினந்திகழ் கடாஅஞ் செருக்கிமரங் கொல்பு
மையல் வேழ மடங்கலி னெதிர்தர
வுய்விட மறியே மாகி யொய்யெனத்
திருந்துகோ லெல்வளை தெளிர்ப்ப நாணுமறந்து
விதுப்புறு மனத்தேம் விரைந்தவற் பொருந்திச்
சூருறு மஞ்ஞையி னடுங்க வார்கோ
லுடுவுறு பகழி வாங்கிக் கடுவிசை
யண்ணல் யானை யணிமுகத் தழுத்தலிற்
புண்ணிமிழ் குருதி முகம்பாய்ந் திழிதரப்
புள்ளி வரிநுதல் சிதைய நில்லா
தயர்ந்துபுறங் கொடுத்த பின்னர் நெடுவே
ளணங்குறு மகளி ராடுகளங் கடுப்பத்
திண்ணிலைக் கடம்பின் றிரளரை வளைஇய
துணையறை மாலையிற் கைபிணி விடேஎ
நுரையுடைக் கலுழி பாய்தலி னுரவுத்திரை
யடுங்கரை வாழையி னடுங்கப் பெருந்தகை
யஞ்சி லோதி யசைய லெனையதூஉ
மஞ்ச லோம்புநின் னணிநலங் காக்கென
மாசறு சுடர்நுத னீவி நீடுநினைந்
தென்முக நோக்கி நக்கனன். (குறிஞ்சிப். 160–183)

Driven or chased from the fields by the whistling sound made by the mouth so that the entire forest resounded with the noise, the elephants full of rut which is likely to enhance their fury, roared like the thunder during the winter and rolling and immediately throwing forcibly on the earth their black rough trunks came up ferociously like the god of Death.

When, with trembling heart and finding no way of escape, we let slip our sense of modesty, which we valued more than our lives, ran posthaste with our sounding bright bangles and approaching him, stood like a peacock possessed by the deity.

When, on the hero directing his dart full of force from the bow with its bow-string, on the beautiful face of the elephant; the blood that flowed down from the wounds caused by the shafts, which pierced through, thereby marring the beauty of

the spotted mattakam, spilt down like the blood that is usually spilt in the Veṟiyāṭṭukkaḷam, where the sheep or goat used to be sacrificed in order to appease murugan who was supposed to have been the cause of the heroine's mental worry. Immediately the elephant retreated being unable to withstand the onslaught.

Then we, without separating our hands which were joined together like the wreath, which could be compared to the array of maidens, who assembled close to the circular stump or base of the strong and durable kaṭampu tree, plunged in the river freshes full of foam, when, our foot slipping like the plantain tree that stood in the eroded bank exposed to the attacks of the waves that spread on it, we were carried along the same.

Seeing our plight, the magnanimous hero addressed us as follows :—

"Oh ye maids with fine tresses, do not fear. I am here to save you; nay, I shall be your ardent lover; cast off all doubts that I would get separated from you". So saying he wiped off the water on my faultless and bright forehead and smiled at me, all the while praying that this clandestine affair must continue for a pretty long time.

Here we see the lady-love being rescued from the elephant as well as the river flood.

" புலிபுலி யென்னும் பூச றோன்ற
வொண்செங் கழுநீர்க் கண்போ லாயித
ழூசி போகிய சூழ்செய் மாலையன்
பக்கஞ் சேர்த்திய செச்சைக் கண்ணியன்
குயமண் டாகஞ் செஞ்சாந்து நீவி
வரிபுனை வில்லி னொருகணை தெரிந்துகொண்
டியாதோ மற்றிம் மாதிறம் படரென
வினவி நிற்றந் தோனே " (அகம். 48)

All on a sudden there arose a cry of "Tiger, Tiger" when a hero with red wreaths full of flowers strung together with the help of a needle, and with small wreaths made of

ceccai, and with withered sandal in the chest, which is liable to be pressed against the breasts of women, made his appearance before us with a choice arrow and the well-built bow and inquired of us the direction in which the animal, he chased after, proceeded.

Here we have a fabricated lie indulged upon by the maid who says that the hero rescued her and her mistress from a tiger.

"பிறிதொன் றின்மை யறியக் கூறிக்
கொடுஞ்சுழிப் புகாஅர்த் தெய்வ நோக்கிக்
கடுஞ்சூ டருகுவ னினக்கே"[1] (அகம். 110)

"நேரிறை முன்கை பற்றி நுமர்தர
நாடறி நன்மண மயர்கஞ் சின்னாட்
கலங்க லோம்புமி னிலங்கிழை யீரென
வீர நன்மொழி தீரக் கூறித்
துணைபுண ரேற்றி னெம்மொடு வந்து
துஞ்சா முழவின் மூதூர் வாயி
லுண்டுறை நிறுத்துப் பெயர்ந்தன னதற்கொண்
டன்றை யன்ன விருப்போ டென்று
மிரவரன் மாலைய னேவரு தோறுங்
காவலர் கடுகினும் கதநாய் குரைப்பினு
நீதுயி லெழினு நிலவுவெளிப் படினும்
வேய்புரை மென்றோ ளின்றுயி லென்றும்
பெறாஅன் பெயரினு முனிய லுறாஅ
ளிளமையி னிகந்தன்று மிலனே" (குறிஞ்சிப். 231-44)

... ...

வளமையிற் றன்னிலை திரிந்தன்று மிலனே. (குறிஞ்சிப். 245)

The hero told me that he will wed her publicly with her relatives actually offering her hand in wed-lock to him and spoke encouraging words, in order to appease her mental anxiety, adding that she need not be perturbed in mind, that he took to this clandestine mode of enjoyment for a time, eager as he was to derive the maximum enjoyment that was possible and

---

1. Translation see p. 184

accompanying us persistently like the covering bull that mated with a cow, went back after leaving us on the bank of the river full of drinking water, that flowed in the front of our old town, which was always full of the noise of the drum.

The hero then used to visit me evey day during night time with the same passionate fervour which once characterised him, when he had his maiden union with me; but whenever he came, if the village guards or those on patrol were on their strict duty, the angry dogs barked; if you the (Cevili) kept awake, or the moon light shone bright, he will return disappointed, missing his sweet nap on the lady love's bamboo-like arms. Further, even if we mistook the signal he used to make and returned disappointed to our home, he would not wax angry on that account. He is not beyond the adult stage. Last but not least, he is very well behaved and his head is not turned by affluence; further he has not deviated from the path of virtue that is a permanent possession of his family.

"கன்மழை பொழிந்த அகன்க ணருவி
யாடுகழை யடுக்கத் திழிதரு நாடன்
பெருவரை யன்ன திருவிரல் வியன்மார்பு
முயங்காது கழிந்த நாளிவன்
மயங்கிதழ் மழைக்கண் கலுழு மன்னாய்" (ஐங்குறு. 220)

The maid informs the Cevili plainly that the day which expires or passes on without the embrace of the broad chest of the hero, who is the chief of the hills full of waving bamboos, where the hill-stream is formed by the down pour on the lofty hills, the lady's beautiful flower—like eyes will shed tears.

In the above illustrations we find the maid actually stating what happened without any reservation.

"காமர் கடும்புனல் கலந்தெம்மொ டாடுவாள்
தாமரைக்கண் புதைத்தஞ்சித் தளர்ந்ததனோ டொழுகலா
னீணாக நறுந்தண்டார் தயங்கப்பாய்ந் தருளினாற்
பூணாக முறத்தழீஇப் போதந்தா னகனகலம்
வருமுலை புணர்ந்தன வென்பதனா லென்றோழி

யருமழை தரல்வேண்டிற் றருகிற்கும் பெருமையளே
அவனுந்தான், எனலிதணத் தகிற்புகை யுண்டியங்கும்
வானூர் மதியம் வரைசேரி னவ்வரைத்
தேனி னிறாலென வேணி யிழைத்திருக்கும்
கானக நாடன் மகன்;
சிறுகுடி யீரே சிறுகுடி யீரே
வள்ளி கீழ்வீழா வரைமிசைத் தேன்றொடா
கொல்லை குரல்வாங்கி யீனா மலைவாழ்ந
ரல்ல புரிந் தொழுகலான்:
காந்தள் கடிகமழுங் கண்வாங் கிருஞ்சிலம்பின்
வாங்கமை மென்றோட் குறவர் மடமகளிர்
தாம்பிழையார் கேள்வர்த் தொழுதெழலாற் றம்மையருந்
தாம்பிழையார் தாந்தொடுத்த கோல்.
என வாங்கு.
அறத்தொடு நின்றேனைக் கண்டு திறப்பட
வென்னையர்க் குய்த்துரைத்தாள் யாய்;
அவருந், தெரிகணை நோக்கிச் சிலை நோக்கிக் கண்சேந்
தொருபக லெல்லா முருத்தெழுந் தாறி
யிருவர்கட் குற்றமு மில்லையா லென்று
தெருமந்து சாய்ந்தார் தலை

People talked freely in public. that the hero who had his bath with us in the rapid hill-stream, with his usual sense of pity, plunged in the stream with his wreath made of cuṟapuṉṉai, on seeing the lady-love, with lotus-like eyes closed, being carried away by the current as her feet slipped, hugged her in his chest and that her breasts pressed on his broad bosom. By this public talk or gossip, my lady-love has grown dignified as one possessing chastity, which is capable of getting us down-pour, in case we wish to have it.

As for the hero, he is come of the chief of the extensive hill-forest, where long bamboo poles are placed in order to hit at the moon, that chanced to halt at the hill top, having lost its lustre by the smoke that emerged from the Akil that was usually burnt in the loft, coustructed in the millet farm, in order to dry the wet tresses by the women occupants of the loft.

Herein the maid subtly thinks that the hero is of a higher status, than the heroine.

Oh ye, the residents of this small hamlet! as the inhabitants of this place have turned away from the path of virtue by their decision to give the lady-love in marriage to an entire stranger, without even the slightest thought of allying her with the hero, who saved her life by rendering timely help, henceforth the Va̤l̤li creeper here will no longer strike root, bee-hives will no longer form in the hill-tops, and the millet will cease to yield sheaves.

Moreover in this hill, with its smell of the Kāndal, which will capture the eyes of those who look at it, the foresters or the hill men, continue to be unerring shaftsmen, only because their wives, the young daughters of the Kuṟavas, with soft shoulders like the curved bamboos, never fail to bow before their husbands as they actually rise up from their slumber, in order to attend to their household duties.

The purpose here is, as follows :—

If there is no yield from the lands, the foresters may think of resorting to hunting in order to eke their food. Even that will be denied to them as they are likely to miss their aim and consequently their game in hunting.

In this wise I gave out what happened in the clandestine love affair. The Cevili took to her heart all that I told her and in her turn faithfully communicated to the Naṟṟāy the entire thing.

Sūtra 208. —

உற்றுழி யல்லது சொல்ல லின்மையி
னப்பொருள் வேட்கைக் கிழவியி னுணர்ப.

Uṟṟuli yallatu colla liṉmayi
Napporuḷ vēṭkaik kiḻaviyi ṉuṇarpa.

This is an exception to the previous sūtra.

(இ-ள்)—தலைவியர்க்கு ஏதமுற்ற இடத்தன்றித் தோழி அவ்வாறு மறை புலப்படுத்துக் கூறாளாதலின், அம்மறை புலப்படுத்துதல் விருப்பத்தைத் தலைவியர் காரணத்தால் தோழியர் உணர்வர் (எ-று.)

It may however be remarked here that the maid will not ordinarily disclose the secrets unless there is a pressing necessity for the same and there is immediate harm or danger to the lady-love. Hence it was up to the maids to understand carefully whether the lady-love is eager to do the same.

Iḷam.—

இது செவிலிக்குரியதோர் மரபுணர்த்திற்று.

This Sutra enunciates a convention pertaining to the Cevili

As the heroine is not likely to reveal anything unless she is affected by overwhelming passion, the Cevili and Naṟṟāy will guage the intentions of the lady-love from the actions and gestures of the lady-herself. As the verb is in the plural, both the Cevili and the Naṟṟay are capable of such understanding. The purport here is that the Cevili will learn from the gestures of the lady-love herself, even before the maid tells her the secret.

"அன்னாய் வாழிவேண் டன்னை நின்மகள்
பாலு முண்ணாள் பழங்கண் கொண்டு
நனிபசந் தனளென வினவுதி.[1] (அகம். 48)

"வலந்த வள்ளி மரனோங்கு சாரற்
கிளர்ந்த வேங்கைச் சேணெடும் பொங்கர்ப்
பொன்னேர் புதுமலர் வேண்டிய குறமக
ளின்னா விசைய பூசல் பயிற்றலி
னேக லடுக்கத் திருளளைச் சிலம்பி
னாகொள் வயப்புலி யாகு மஃதெனத்த
மலைகெழு சீறூர்ப் புலம்பக் கல்லெனச்
சிலையுடை யிடத்தர் போதரு நாட
னெஞ்சமர் வியன்மார் புடைத்தென வன்னைக்
கறிவிப் பேங்கொ லறியலங் கொல்லென

1. Translation see p. 186.

விருபாற் பட்ட சூழ்ச்சி யொருபாற்
சேர்ந்தன்று வாழி தோழி யாக்கை
யின்னுயிர் கழிவ தாயினு நின்மக
ளாய்மல ருண்கட் பசலை
காம நோயெனச் சொல்லாதீமே. (அகம். 52)

These are the words of the lady-love, when she feels that the maid will reveal the clandestine love affair to the Cevili, who perceived sudden changes in the lady's movements.

In the extensive grove adjoining the hills full of Vengai trees encircled by the Valli creeper, the daughters of the Kuṟava clan who were eager to have the Vengai flowers, raised an undesirable cry as Tiger, Tiger, when the residents of the parts, with bows on their left. rushed to the spot to the great uproar of the occupants of the small hill hamlet, who feared that the tiger which used to devour their cows, had made its appearance.

Similarly I am at a fix to decide whether I should inform my mother or not, that the pacalai or the yellow hue that has come upon my beautiful flower-like eyes is due to the chest of the hero who had captured and made my heart his abode. My mind wavers between two schemes and has not yet come to anyone definite decision; but my dear maid, even if my suffering becomes so acute as to cause my death, please do not tell my elders openly, that it is the malady of love that I am ailing from.

Sūtra 209 —

செறிவு நிறைவுஞ் செம்மையுஞ் செப்பு
மறிவு மருமையும் பெண்பா லான.

Ceṟivu niṟaivuñ cemmaiyuñ ceppu
Maṟivu marumaiyum peṇpā lāṉa.

This sūtra enunciates that the grammar requires that the lady-love should so conduct herself that her clandestine love affair does not get premature publicity and it is faulty or erroneous to have the same known to the public.

(இ-ள்.)—அடக்கமும், மறைபுலப்படாமல் நிறுத்தும் உள்ளமும், மனக்கோட்டமின்மையும், களவின்கட் செய்யத்தகுவன கூறலும், நன்மை பயப்பனவும் தீமைபயப்பனவும் அறிவித்தலும், உள்ளக் கருத்தறிதல் அருமையும் இவையெல்லாம் பெண்பாற்குக் காரணங்கள். (எ-று.)

இவையுடையள் எனவே மறைபுலப்படுத்தற்கு உரியள் அல்லள் என்பதூஉம் அதனைப் புலப்படுத்தலின் முற்கூறிய வழுவமைத்தனவு மாயிற்று. இவை வருஞ் சூத்திரத்திற்கும் ஒத்தலிற் சிங்கநோக்கு.

Self-control, mentality that can preserve a secret, absence of perversion, narrating what all are fit to be done during the furtive stage, informing others of the things that can produce either good or evil, difficulty of guaging one's real intention, all these are indispensable to a girl.

Hence the lady must not reveal the secret; if however she does so, it will come under " Valuvamaiti " contemplated by the previous sūtra. As this sūtra is closely related to the succeeding one also, this is called Singa nōkku *i. e.*, as the lion when it walks usually turns to and fro, this sūtra has reference to the previous as well as the succeeding one.

Sūtra 210.—

பொழுது மாறுங் காப்புமென் றிவற்றின்
வழுவி னாகிய குற்றங் காட்டலுந்
தன்னை யழிதலு மவணா றஞ்சலு
மிரவினும் பகலினு நீவா லென்றலும்
கிழவோன் றன்னை வார லென்றலும்
நன்மையும் தீமையும்·பிறிதினைக் கூறலும்
புரைபட வந்த வன்னவை பிறவும்
வரைதல் வேட்கைப் பொருள வென்ப.

Polutu māṟuṅ kāppumeṉ ṟivaṟṟiṉ
Valuvi nākiya kuṟṟaṅ kāṭṭalun
Taṉṉai yalitalu mavaṇū ṟañcalu
Miravinum pakalinu nīvā veṉṟalum
Kilavōṉ ṟaṉṉai vāra leṉṟalum
Naṉmaiyum tīmaiyum piṟitiṉaik kūṟalum
Puraipaṭa vanta vaṉṉavai piṟavum
Varaital vēṭkaip poruḷa veṉpa.

Nach.—

இதுவும் தோழிக்கும் தலைவிக்கும் உரியனவாகிய வழுவமைக்கின்றது.

(இ-ள்.)—இராப்பொழுதும், அக்காலத்து வழியும், கண்ணுறும் இடத்துள்ள காவலும் என்று கூறப்பட்டவை மூன்றினது பழைய முறையிற் பிறழுதலால் தலைவற்குளதாகிய குற்றத்தை யுணர்த்தலும்.

This sūtra too tries to reconcile the anomaly that relates to the maid and her mistress.

Pointing out the faults of the hero recurring from his deviation from the old traditional methods viz., night time, the route at that untimely hour, and the guard or vigilance usually to be seen in the place where he expects to meet the lady.

இவை, தலைவற்கு அச்சம் உளவகைக் கருதுதலும் அவனால் நிகழும் இன்பத்தைத் துன்பமாகக் கருதுதலும் உடையவாயிற்றேனும், அன்புபற்றிக் கூறலின் அமைந்தது. அப்பொழுதிற் றலைவனது செலவு வரவு நிகழ்ந்துழியே இக்குற்றம் காட்டுவதென்று கொள்க.

Although the above mentioned things pre-suppose fear in the heart of the hero, and consequently the pleasure that is to be the result of his coming, is turned into anxiety, this anomaly has been reconciled, as such thoughts are the outcome of the ardent love of the lady for the hero. Further, these faults arise only when the hero comes and goes back.

"மன்று பாட விந்து"[1] (அகம் 148)

This is to illustrate the fault that accrued from the hero's failure to keep to the time.

"ஈர்ந்த ணுடையை யெல்லி மாலையை
சோர்ந்துவீழ் கதுப்பினள் செய்குறி நீவரி
னொளிதிகழ் ஞெகிழியர் கவணையர் வில்லர்
களிறென வார்ப்பவ ரேனல்கா வலரே" (கலித். 52)

If you with your wet clothes that can be used during bath, and the night dress that can be used during your sojourn with the lady-love dare to come to the place of meeting, fixed by the lady, then, those who guard the millet-farm will raise a hue and

---

1. Translation, Poruḷiyal 12.

cry imagining that a wild elephant had made its appearance and rush forth with their bright and partially consumed fire-brands, roused by the signals that you make with your horn or bugle.

This poem points out the error or flaw depicting the strict guard that is being kept over the lady.

தன்னை அழிதலும்—அவன் அக்காலத்து அவ்வழியில் தனியே வருதற்கு யான் ஏதுவாயினேன் எனத் தன்னை அழிவுபடுத் துரைத்தலும்.

The pathetic words of the lady-love representing that she was after all the cause for the hero's coming to her in the dead of night.

" நீதவ றுடையை யல்லை நின்வயி
னானா வரும்படர் செய்த
யானே தோழி தவறுடை யேனே" (அகம். 72)

You are not to be blamed. It is I that must be blamed for having given considerable pain to you.

அவன் வரவினை உவவாது துன்பங் கூர்தல் வழுவாயினும் அதுவும் அவன்கண் அன்பாகலின் அமைத்தார்.

Even though her waxing anxious without being pleased with his arrival, is against rules, that anomaly has been reconciled as the anxiety was born after all from her deep concern and love for the hero.

அவண் ஊறுஅஞ்சலும்—அவ்வழியிடத்துத் தலைவற்கு வரும் ஏதம் அஞ்சுதலும்.

The lady dreading the possible obstacles the hero is likely to meet with in his passage during night.

" அஞ்சுவல் வாழி ஐய வாரிருட்
கொங்கிய ரீன்ற மைந்தின்
வெஞ்சின வுழுவை திரிதருங் காடே."

I dread like anything, the forest in which the furious tigers full of strength, roam about freely. Here we see the lady entertaining fear on account of the tiger that may attack him on his way.

"ஒருநாள் விழும முறினும் வழிநாள்
வாழ்குவ ளல்லளென் றோழி." (அகம். 18)

Supposing some mishap befalls the hero, the lady will not outlive that incident and live to see the next day's dawn.

ஆறின்னாமையாவது—விலங்கு முதலியவற்றான் வாயிற்கு இடையீடு நிகழுமென்றஞ்சுதல். இது நன்கு மதியாமையின் வழுவாயினும் அன்பு மிகுதியானமைத்தார்.

What is connoted by the word "ஆறின்னாமை" is as follows:—

Fear entertained on account of the hindrances or obstacles in the way—Although it should be characterised as an error or a flaw, in as much as the lady has not properly judged the prowess or valour of the hero, this has been approved as within rules.

இரவிலும் பகலிலும் நீ வா என்றலும்—The maid asking the hero to come either during night or day-time.

"வல்வில் இளையரோ டெல்லிச் செல்லாது
சேர்ந்தனை செலினே சிதைகுவ துண்டோ
பெண்ணை யோங்கிய வெண்மணற் படப்பை
யன்றி லகவு மாங்கட்
சிறுகுரனெய்தலெம் பெருங்கழி நாட்டே." (அகம். 120)

What will you lose if you, without proceeding straight to your place with the youngsters wielding the strong bow, halt in our place which adjoins the back-waters full of the Neydal tree with its small tendrils where, in the fields full of white sand studded with palm trees, the andril birds remain crying ceaselessly.

"பூவேய் புன்னையந் தண்பொழில்
வாவே தெய்ய மணந்தனை செலற்கே." (அகம். 240)

You kindly come to the grove full of the Punnai trees with smelling flowers in order to wed me.

Here, although the lady requests the hero to visit her without any fear regarding the publicity of the secret union, yet, it has been accepted as the words emanate from the anxiety of the lady.

கிழவோன் தன்னை வாரல் என்றலும்—தோழியும் தலைவியும் தலைமை செய்துகொண்டு தலைவனை வாரற்க என்று கூறுதலும்.

The maid and the lady-love taking the lead and asking the hero not to visit them.

Here the lead is no doubt an error but it has been conceded as the words are the outcome of the lady's love.

> "இரவு வாரா லைய விரவுவீ
> யகலறை வரிக்குஞ் சாரற்
> பகலும் பெறுதியிவ டடமென்றோளே." (கலித். 49)

Please do not come during night time to this hilly part where the flowers fall down on the broad rocks causing various figures to be formed on it. You can easily have her embrace even in broad day-light.

In these lines we find the lady requesting the hero not to turn up during night.

> "பகல்வரிற் கவ்வை யஞ்சுதும்" (அகம். 118)

Dear lord, if you visit us during day we fear the public scandal or aspersion.

> "நல்வரை நாட நீவரின்
> மெல்லிய லோருந் தான்வா ழலளே" (அகம். 12)

Oh ! lord of the hill tract, if you visit us, the lady-love will cease to live, as in either case there is cause for her mental worry.

Here we see the lady warning the hero against visiting her both during day and during night.

"நன்மையும் தீமையும் பிறிதினைக் கூறலும்—பிறிதோர் பொருண்மேல் வைத்து நன்மையும் தீமையும் தலைவற் கேர்பக் கூறலும்.

Indirectly informing the hero of the good or bad things that may take place attributing the same to a third person.

"கழிபெருங் காதல ராயினுஞ் சான்றோர்
பழியொடு வரூஉ மின்பம் வெஃகார்" (அகம். 112)

Though they are inflamed by high passion, virtuous people will not relish or like to have pleasure seasoned or blended with reproach or infamy.

Here too we see the recognised anomaly, as the hero has been instructed in the path of virtue indirectly.

"பழியொடு வரூஉ மின்பம் வெஃகார்"

எனவே,

புகழொடு வரூஉம் இன்பம் வெஃகுவரெனக் கொள்ளவைத்தலின் நன்மையும் தீமையும் பிறிதின்மேல்வைத்துக் கூறிற்றும்.

When it is said that virtuous men will not desire to have pleasure mixed with infamy, it naturally follows that they will accept only pleasure mixed with fame.

புரைபட வந்த அன்னவை பிறவும்—வழுப்படவந்த இவை போல்வன பிறவும்.

அவை ஊடற்கணின்றியும் தலைவனைக் கொடியன் என்றலும், நொதுமலர் வரைகின்றார் என்றலும், அன்னை வெறியெடுக்கின்றாள் என்றலும் பிறவுமாம்.

These and other similar things have been characterised as grammatical flaws or anomalies.

They are; characterising or blaming the hero as a cruel or wicked man, even in times other than ūṭal; informing the hero that strangers have come to wed the lady and that the mothers have decided to take to the Veṟiyāṭṭu.

"பகையிலேநாய் செய்தான்" (கலித். 40)

The hero has given me an incurable malady.

Here we see the lady calling the hero cruel even when Ūṭal does not take place.

" தினையுண் கேழ லிரியப் புனவன்
சிறுபொறி மாட்டிய பெருங்கல் லடாஅ
ரொண்கேழ் வயப்புலி படூஉ நாட
னார்தா வந்தன னாயினும் படப்பை
யின்முசுப் பெருங்கலை நன்மைய லாரும்
பன்மலர்க் கான்யாற் றும்பர்க் கருங்கலை,
கடும்பாட்டு வருடையொடு தாவன வுகளும்
பெருவரை நீழல் வருகுவன் குளவியொடு
கூவிளந் ததைந்த கண்ணியன் யாவது
முயங்கல் பெறுகுவ னல்லன்
புலவி கொளீஇயர்தன் மலையினும் பெரிதே ".

Whoever might have sent him, who is the lord of the hill-country, where, in the big stone set up as a trap by the owner of the millet farm in order to catch the wild boar that may come to feed on the millet, the strong tiger with the bright colour or hue gets entangled, he, who wears the wreath woven with the wild jasmine and the kūviḷam, often makes his appearance in the big bamboo bush, where in the high or elevated bank of the wild rivulet full of variegated flowers, the big male monkeys take in sweet food and the big stags frolic or cut capers with the hill-goats ; but what avails his visit ; he cannot hope to have even the ghost of a chance to embrace and enjoy her. I care two figs even if his displeasure is as big as the hill he himself is the lord of.

This poem informs the hero who sits in ciṟaippuṟam of the attempt of the strangers to wed the lady.

" கடம்புங் களிறும் பாடித் தொடங்குபு
தோடும் தொடலையும் கைக்கொண் டல்கலு
மாடிப் பாடினளாக னன்றே." (அகம். 138)

Is it proper on her part to sing the praises of the kaṭampu and the kaḷiru, the distinguishing wreath and the vehicle of muruga respectively, wearing the petals and the wreaths and take to dancing and merriment ?

These lines inform the hero of the veṟiyattu undertaken by the lady's mother.

வரைதல் வேட்கைப் பொருளவென்ப.

All these relate to or speak of the various wishes or ideas during the interval when the hero is constantly away, with intent to make him wed the lady-love without delay.

These, though at first they may appear as flaws, yet they have been treated as recognised anomalies inasmuch as they lead to the hero's wedding with the lady.

Ilam.—

All the above things, were mentioned not because of her dislike for union, but simply to induce or persuade the hero to wed her at the earliest opportunity.

Now all these things have been already included in the places where the maid used to have her say. If so, why should they be repeated here? The reply is "The above things may appear to be errors or anomalies; but as these have their bases on consistent constant love, they have been mentioned as recognised anomalies.

Sūtra 211—

வேட்கை மறுத்துக் கிளந்தாங் குரைத்தல்
மரீஇய மருங்கி னுரித்தென மொழிப.

Vēṭkai maṟuttuk kiḷantāṅ kuraittal
Marīiya maruṅki ṉurittena moḻipa.

This sūtra treats of the recognised anomaly regarding Kaikkiḷai and Peruntiṇai which get mixed with dramatic usage, for the hero and the heroine mutually inform each other, when they happen to meet, the change in their hearts' desire.

"ஏஎ யிஃதொத்த னாணிலன் றன்னொடு
மேவேமென் பாரையும் மேவினன் கைப்பற்று
மேவினு மேவாக் கடையு மஃதெல்லா
நீயறிதி யானஃ தறிகல்லேன் பூவமன்ற
மெல்லிணர் செல்லாக் கொடியன்னாய் நின்னையான்
புல்லினி தாகலிற் புல்லினே னெல்லா

தமக்கினி தென்று வலிதிற் பிறர்க்கின்னா
செய்வது நன்றாமோ மற்று ;
சுடர்த்தொடீஇ, போற்றாய் களைநின் முதுக்குறைமை
போற்றிக்கேள்
வேட்டார்க் கினிதாயினல்லது நீர்க்கினிதென்
றுண்பவோ நீருண்பவர் ;
செய்வதறிகல்லேன் யாது செய்வேன் கொலோ
ஐவா யரவி னிடைப்பட்டு நைவாரா
மையின் மதியின் விளங்கு முகத்தாரை
வெளவிக்கொளலு மறனெனக் கண்டன்று :
அறனு மதுகண்டற் றாயிற் றிறனின்றிக்
கூறுஞ் சொற் கேளா னலிதரும் பண்டு நாம்
வேறல்ல மென்பதொன் றுண்டா லவனோடு
மாறுண்டோ நெஞ்சே நமக்கு.

This poem is an illustration of Peruntiṇai.

The heroine exclaimed "Here is a fellow who will lay his hands violently on a girl who is not sexually inclined, while he himself is full of sexual desire. He is utterly void of shame."

The hero on listening to this, told her, "you know the good or bad effects of the presence of those physical demonstrations, which are the results of the craving for sexual union. For my part, I will not care to watch or observe whether there is desire or not for sexual union. Oh ye! who are like the creeper dense with branches full of flowers, I hugged your frame because that act gave me pleasure."

Thereon the heroine retorted "Do you think that this forcible act of hugging one who is no willing party to the act and doing harm to one, simply on the pretext that act gives you pleasure, will beget the right sort of happiness or enjoyment."

The commentator observes here that this is an illustration to show the refusal of the heroine to be a party to the sexual act as the hero here happens to be of an inferior status.

The hero, however, continued as follows :—

"Oh maid with glittering bangles, please give up your solitude in this your advanced age. Please listen with a patronising attitude to what I say. Some people desirous of drinking water, will do so because they like it, and not because their act will please the water." So saying, he added, I am non-plussed being caught by a five-hooded serpent and at a loss to know what to do, and after addressing his heart for a while, declared that a forcible union with women, whose faces are as beautiful as the spotless moon, has been construed as one of the eight kinds of union.

Here the heroine is described as the five-hooded serpent.

The lady-love who listened carefully to his words then said as follows :—

In case this sort of union has been treated in the texts and the worldly usage too endorses it ; if he does not listen to my remonstrances and gets enfeebled in heart and in physique, and further, if in his heart he feels that in the previous birth or births we were not strangers, then my blessed mind ! why should you differ from him. So saying she consented to the union.

" எறித்த படையோன் முடங்கி மடங்கி
நெறித்துவிட் டன்ன நிறையோா லென்னைப்
பொறுக்கல்லா நோய்செய்தாய் பொறீஇ நிறுக்கல்லே
னீகல்கி னுண்டென் னுயிர் ". (கலித். 94)

The dwarf addressing the lady said " you, with your back bent like the ploughshare and full beauty that seems to have been torn asunder, have caused in me a malady which I cannot endure. I can hardly bear it. My life is entirely in your hands. Pray tell me what you intend to do."

This too forms part of Peruntiṇai as the hero happens to be a servant or one of inferior status. Of course this occurs very rarely in Kaḷavu and Kaṟpu, hence it has been included as recognised anomaly.

" புள்ளிக் கள்வன் புனல்சேர் பொதுக்கம்போல்
வள்ளுகிர் போழ்ந்தனவும் வாளெயி றூற்றனவு
மொள்ளிதழ் சோர்ந்ததின் கண்ணியு நல்லார்
சிறுபு சேறச் சிவந்தநின் மார்பந்
தவறுதல் சாலாவோ கூறு ". (கலி. 88)

The heroine is angry with the hero for his undesirable and improper conduct, when the hero remonstrates with her.

She at once retorts thus :—

Ah ! here is a wonderful creature. You tell me that you are spotless. The bruises or scratches caused by the big nails are visible in your frame, as the impressions or foot-prints on the sea-shore caused by the movements of crabs, the impressions caused by the press of the teeth; your wreaths with their bright petals faded and your chest that has grown red by the beating of the Parattayar, who have grown angry with you; are not these enough to reveal your mistakes.

" குதிரை யோ வீறியது " (கலித். 96)

" Is it the horse that caused these scratches on your person ? "

These and similar things usually the speeches of inferior men, are being adopted at times by superior folk also.

Iḷam.—

இதுவும் தலைமகட்குந் தோழிக்கும் உரியதோர் இயல் புணர்த்திற்று.

வரைதல் வேட்கைப் பொருளாற் கூறுதலை மறுத்துப்பட்டாங்கு கூறிச் சொல்லுதல் மருவியபக்கத்தினுரித்தென்றவாறு. மருவிய பக்க மாவதுகளவொழுக்கம் நீட்டித்தவிடம். அவ்வழிப்பட்டாங்கு கூறலும் ஆம். (எ-று)

This sūtra too enunciates a convention relating to the heroine and her maid.

It is usual for the heroine to plainly ask the hero to wed her, instead of indulging in covert concealed talks. Here " மருவியபக்கம் " indicates the extension or abnormal duration of the clandestine love affair. In such cases plain truth used to be told.

"கொடிச்சி யின்குரல் கிளிசெத் தடுக்கத்துப்
பைங்குர லேனற் படர்தரு கிளியெனக்
காவலுங் கடியுநர் போல்வர்
மாமலை நாட வரைந்தனை கொண்மே" (ஐங்குறு. 289)

The lady's kith and kin are likely to relieve her of her duty of guarding this* millet-farm, witnessing the on-rush of parrots here, mistaking her sweet voice for one of their own kind. Hence, Oh! lord of the hill country, kindly accept her in open wedding.

Sūtra 212.—

தேரும் யானையும் குதிரையும் பிறவு
மூர்ந்தன ரியங்கலு முரிய ரென்ப.

Tērum yāṉaiyum kutiraiyum piṟavu
Mūrntaṉa riyaṅkalu muriya reṉpa.

இது, களவொழுக்கத்துக்கு மறுதலையாயதோர் வழுவமைக் கின்றது.

(இ-ள்.)—தேர் முதலியவற்றையும் பிற ஊர்திகளையும் ஏறிச் சென்று கூடுதலையும் உரியர் தலைவரென்று கூறுவர் புலவர். (எ-று)

'பிற' ஆவன கோவேறு கழுதையுஞ் சிவிகையும் முதலியனவாம். இது செல்வக் குறைபாடின்மை கூறுதலான் அமைந்தது.

This sūtra aims at recognising an anomaly which is, in principle, antogonistic to the furtive love-affair.

The learned savants tell us also that the heroes are entitled to visit the heroine, riding on the chariots and other vehicles.

The word 'piṟa' connotes mules, litters or palanquins etc. As this tells us of the absence of the lack of wealth, this has been recognised.

"குறியின்றிப் பன்னாணின் கடுந்திண்டேர் வருபதங்கண்
டெறிதிரை யிமிழ்கான லெதிர்கொண்டா ளென்பதோ
வறிவஞ ருழந்தேங்கி யாய்நலம் வறிதாகச்
செறிவளை தோளூர விவளைநீ துறந்ததை" (கலித். 127)

Is it because the heroine always expected you without any idea when your chariot will make its appearance, that you have deemed it proper to forsake her so that her bangles slipped down as the good that she derived from immersing her mind in anxiety was practically negligible.

"நிலவுமணற் கொட்குமோர் தேருண் டெனவே" (அகம். 20)

Suspecting that there should be a chariot frequenting or racing round the sand as white as the moon-light.

"சிலரும் பலருங் கடைக்க ணோக்கி
மூக்கி னுச்சிச் சுட்டுவிரற் சேர்த்தி
மறுகிற் பெண்டி ரம்பல் தூற்றச்
சிறுகோல் வலந்தன ளன்னை யலைப்ப
வலந்தனென் வாழி தோழி கானற்
புதுமலர் தீண்டிய பூநாறு குருஉச்சுவற்
கடுமா பூண்ட நெடுந்தேர் கடைஇ
நடுநாள் வருஉ மியறேர்க் கொண்கனொடு
செலவயர்ந் திசினால் யானே
யலர்சுமந் தொழிகவிவ் வழுங்க லூரே. (நற். 149)

"My dear lady! fare thee well. I am terribly worried on seeing you beaten by a small cane by mother, who accepts as gospel truth, the aspersion or scandal cast on you by the women in the street. who assemble in different places, and casting the corner of their eyes on me and placing their fingers on their noses, pretend as being surprised and speak ill of you. Hence I give my consent to your elopement with the hero, who comes to visit you in the dead of night in his lofty chariot drawn by fleet-footed horses with manes, and of fine colour. Let them, if they want, go on scandalising"

"கழிச்சுறா வெறிந்த புட்டா ளத்திரி
நெடுநீ ரிருங்கழிப் பரிமெலிந் தசைஇ
வல்வி லிளையரொ டெல்லிச் செல்லாது
சேர்ந்தனை செலினே சிதைகுவ துண்டோ
பெண்ணை யோங்கிய வெண்மணற் படப்பை
யன்றி லகவு மாங்கண்
சிறுகுர னெய்தலெம் பெருங்கழி நாட்டே."

My dear hero! As the mules that have been dragging your chariot and that have wounded their legs owing to the plunge or leap of the cuṟā fish, have become well-nigh jaded by the difficult passage across the back waters, what harm will accrue, if you, without venturing to move in the night with your young retinue, take rest in our place, surrounded by the extensive back-waters with their Neytal flowers in bunches, where, in the bright and sparkling sand, full of groves with lofty palm trees, the andril birds invite their female ones."

From this we can infer that even during elopements, the hero and the lady-love used to ride the chariot and other vehicles.

"கடுங்கட் காளையொடு நெடுந்தே ரேறிக்
கோள்வல் வேங்கை மலைபிறக் கொழிய
வேறுபல் லருஞ்சுர மிறந்தன ளவளெனக்
கூறுமின் வாழியோ வாறுசென் மாக்கள்
நற்றோ ணயந்து பாராட்டி
யெற்கெடுத் திருந்த வறனில் யாய்க்கே," (ஐங்குறு. 385)

These are the words of the lady-love who asks the passers—by in the mid-jungle when she eloped as a result of her parents refusing to leave her to her choice in matters matrimonial.

"Oh ye passers by, kindly inform my uncharitable mother, who spoiled me by her over-indulgence, that she, whom she fervently brought up has crossed over to a desert track in a lofty chariot with the dauntless hero, leaving behind the hills wherein roam at will the tigers adept in waylaying animals.

Sūtra 213.

"உண்டற் குரிய வல்லாப் பொருளை
யுண்டன போலக் கூறலு மரபே."

Uṅṭaṟ kuriya vaḻḻāp poruḷai
Yuṇṭaṉa pōla-k kūṟalu marapē."

Here is another convention. இது சொல் வேறுபட்டுப் பொருளுணர்த்தும் வழுவமைக்கின்றது.

"உண்டற் றொழிலை நிகழ்த்துதற்கு உரிய வல்லாத பொருளை அத்தொழிலை நிகழ்த்தினவாகப் புலனெறி வழக்கஞ் செய்தலும் மரபு. எ-று.

This sūtra aims at recognising the anomaly caused by the change in meaning of certain words, with reference to the context. In the dramatic convention, it is usual to lay out that certain things are said to consume while those things are not capable of the same.

"புரிபு நீ புறமாறிப் போக்கெண்ணிப் புதிதீண்டிப்
பெருகிய செல்வத்தாற் பெயர்த்தர லொல்வதோ
செயலையந் தளிரேய்க்கு மொழிநல மந்நலம்
பயலையா லுணப்பட்டுப் பண்டைநீ ரொழிந்தக்கால்."

(கலித். 15)

Do you think that the new wealth that you intend to amass by parting from this lady-love, can recover or get back the old colour and charm as beautiful as the Asoka tendrils, which this lady once had and which have faded owing to the persistent thought that you will part from her in quest of external wealth, discarding the internal sexual bliss.

Further according to the canons or Utti, known as "உய்த்துக் கொண்டுணர்தல்" it is usual to describe things that are not objects of consumption as capable of being eaten or consumed.

"தோணல முண்டு துறக்கப் பட்டோர்
வேணீ ருண்ட குடையோ ரன்னர்
நல்குநர் புரிந்து நலனுணப் பட்டோர்
அல்குநர் போகிய வூரோ ரன்னர்
கூடினர் புரிந்து குணனுணப் பட்டோர்
சூடுந ரிட்ட பூவோ ரன்னர்." (கலித். 23)

The women forsaken or discarded by their lovers who have tasted or enjoyed fully the pleasure born of their embrace, are not a whit better, than the ola basket that is used for drinking water and afterwards cast away as refuse.

Those forsaken by their lovers after enjoyment are worse than a depopulated village or town.

Again those neglected or given up by their paramours after being enjoyed, are more despicable than the flowers that were once worn in the hair and afterwards cast away.

By virtue of the particle *Um*, acts other than eating are also contemplated.

> " கண்ணுங் கொளச்சேறி நெஞ்சே யிவையென்னைத்
> தின்னு மவர்க்காண லுற்று." (குறள். 1244)

My dear heart, if you are bent upon going to my hero, please do me the favour of taking my eyes too with you. These actually eat me away because of the passion to see him; but, if you proceed alone, I will be nowhere, being eaten away by them, which will worry me in and out of season and press me to show the hero to them.

> " புல்லிக் கிடந்தேன் புடைபெயர்ந்தேன் அவ்வளவில்
> அள்ளிக்கொள் வற்றே பசப்பு."

Once, I, who was clasped in a tight embrace with my lover, just, relaxed a little, when, even during that very short respite, the yellow-spots in my body were so numerous as to be felt or measured by the hand.

> " உள்ளின் உள்ளம் வேமே யுள்ளா
> திருப்பினெம் மளவைத் தன்றே வருத்தி
> வான்றோய் வற்றே காமம்
> சான்றோ ரல்லர் யாமரீஇ யோரே," (குறுந். 102)

My heart boils when I think of my hero. To rest quiet without sending my thought after him is not within my province but the sexual passion torments me like anything, and it has spread as high as the heavens. Sure, he whom I espoused, is far from being a virtuous one.

His want or lack of affection was clear as he had not guaged my anxiety. He is shameless inasmuch as he has preferred to stay where he is, without caring for the scandals that had been cast on me by the villagers. He has swerved from his duty as he has forgotten human nature, which tempts men to lead

the household life with their sweet-hearts. His want of pity or consideration is apparent from his not having come in time to allay my grief. Last but not least he has assumed the role of a liar as he has not come back to me within the period fixed by him.

Taking all these into consideration, the Heroine calls the hero a non-virtuous person. The characteristics or traits of a virtuous person have been given in a beautiful couplet in Tirukkuṟal as follows: –

"அன்புநா ணொப்புரவு கண்ணோட்டம் வாய்மையோ
டைந்துசால் பூன்றிய தூண்.,' (குறள், 983)

Love or affection, sense of shame, an eye on duty, pity or consideration and truth all these five are the pillars that support the edifice known as Cālpu or perfection.

Sūtra 214.

பொருளென மொழிதலும் வரைநிலை யின்றே
காப்புக் கைம்மிகுத லுண்மை யான.
Porūḷeṇa moḻitalum varainilai yiṉṟā
Kāppukkaim mikuta luṇmaiyāṉa.

இது களவின்கண் தோழிக்குரியதோர் வழுவமைக்கின்றது.

(இ-ள்.) எமர் வரைவு நேராமைக்குக் காரணம் பொருள் வேண்டி யெனத் தோழி கூறலும் நீக்கு நிலைமையின்று, காவல் மிகுதியால் தலைவிக்கு வருத்தங் கைகடத்தலுண்டாகையால் எ-று.

உம்மையாற் பொருளே யன்றி ஊரும் காடும் மலையும் முதலியன வேண்டுவ ரென்றலும் கொள்க.

This Sutra speaks of the recognised anomaly relating to the maid in the clandestine stage.

As the lady's mental anxiety is likely to overstep the ordinary bounds, the statement of the maid that the craving for wealth was the main reason for the delay in wedding, cannot be avoided.

From the particle Um, we can take it that, besides wealth, the town, forest and the hills too will be included if necessary.

" சான்றோர் வருந்திய வருத்தமு நுமது
வான்றோய் வன்ன குடிமையு நோக்கி ".

In these lines we see the craving or demand for wealth as well as the hills.

Iḷam. This Sutra enunciates the nature of the hero during the clandestine stage.

The maid cannot be prevented from saying that the hero should part in quest of wealth. In those days it was usual for the bridegroom to offer money, jewels or lands to the bride of his choice.

Sūtra 215.

அன்பே யறனே யின்ப நாணொடு
துறந்த ஒழுக்கம் பழித்தன் றாகலி
னொன்றும் வேண்டா காப்பி னுள்ளே.

Aṉpē yaṟanē yiṉpa nāṉoṭu
Tuṟanta oḻukkam paḻittaṉ ṟākali
ṉoṉṟum vēṇṭā kāppi ṉuḷḷē.

இது தோழி பொருளென மொழிதற்குத் தலைவியும் உடன்பட்டு நிற்றற்குரிய ளென்றலின் மேலதற்கோர் புறனடை.

This Sutra is an exception to the previous one as this enunciates that the lady love too will be a willing party to the maid's statement that wealth alone is the cause for the delay in striking the marriage alliance.

(இ-ள்.)—*காவல் மிகுதியாற் றலைவிக்கு வருத்தம் நிகழ்ந்த விடத்துத் தலைவன்கண் நிகழும் அன்பும், குடிப்பிறந்தோர் ஒழுகும் அறனும், தமக்கு இன்றியமையா இன்பமும் நாணும் அகன்ற ஒழுகலாறு, பழியுடைத்தன்று ஆகையினாலே, அவற்றை வழுவாமென்று களையல் வேண்டா.* (எ-று).

---

*For translation of this poem see page

The conduct or deportment void of the love for the lady, the virtuous life which characterises men born in high society and the pleasure and sense of modesty indispensable to men are not considered blameworthy, when the lady-love gets mightily worried owing to the very strict guard or vigilance. Hence they are not to be discarded or eliminated as anomalies.

Iḷam.–

இதனாற் சொல்லியது அன்பையும் அறத்தையும் இன்பத்தையும் நினைத்து வருந்தப்பெறான் எனவும் நாணத்தைக் கைவிட்டுத் தமர் கொடுக்குமாறு முயல வேண்டுமென்பதூஉம் கூறியவாறாம். இவை ஒரு வழித்தணத்தற்கண் நிகழ்வன.

The hero is not expected to feel worried, thinking of the love, virtue or pleasure and it is up to him to persuade the girl's parents to give their girl in marriage to him, even discarding or throwing to the winds his sense of shame or his duty, if it comes to that.

Sūtra 216.

சுரமென மொழிதலும் வரைநிலை யின்றே.
Curameṉa moḻitalum varainilai yiṉṟē.

இது தோழிக்கும் தலைவிக்கும் உரியதோர் வழுவமைக்கின்றது.

This aims at recognising another anomaly, that relates to the maid and the lady-love.

(இ-ள்.)—*தலைவன் பிரியக் கருதிய வழி, தோழியும் தலைவியும் நீ போகின்ற இடம் எல்லாவற்றானும் போதற்கரிய நிலமெனக் கூறி விலக்குதலும் நீக்கு நிலைமையின்று.* (எ-று.)

The attempt on the part of the maid and the lady-love to prevent or dissuade the hero from parting from them, pointing out to him that the land he is bent upon traversing was utterly impassable, cannot be avoided.

" இடுமு ணெடுவேலி போலக் கொலைவர்
கொடுமரந் தேய்த்தார் பதுக்கை நிரைத்த
கடுநவை யாராற் றறுசுனை முற்றி

யுடங்குநீர் வேட்ட வுடம்புயங் கியானை
கடுந்தாம் பதிபாங்குக் கைதெறப் பட்டு
வெறிநிரை வேறாகச் சார்ச்சார லோடி
நெறிமயக் குற்ற நிரம்பாநீ டத்தஞ்
சிறுநனி நீதுஞ்சி யேற்பினு மஞ்சு
நறுநுத-னீத்துப் பொருள்வயிற் செல்வோ
யாணுடை யுள்ளத்தை.” (கலித் 12).

Oh ye hero ! who is proceeding to the forest actuated by the love of wealth, discarding the girl with the sweet-smelling forehead, who, even if you rise, rather late from your slumber, is likely to fear that it bespeaks or forebodes some evil or mishap; the forest extensive and impassable because of the numerous side-tracks and by-paths, which make one bewilder, owing to the running of the elephants quite frenzied, as they, being quite exhausted and thirsty, went in a body to a dried up pool situated in the treacherous road full of leaves which were utilised to hide or cover the dead bodies of persons who were killed by the bows of the foresters, which were as murderous as the big fence constructed by thorns or pointed stakes or palisades.

The lady-love will talk through the maid.

“எல்வளை யெம்மொடு நீவரின் யாழநின்
மெல்லியன் மேவந்த சீறடித் தாமரை
யல்லிசே ராயித ழரக்குத்தோய்ந் தவைபோலக்
கல்லுறி னவ்வடி கறுக்குந வல்லவோ. (கலித். 13.)

Oh lady with shining bangles. If you accompany me, your soft little feet treated with Aniccam and other soft flowers will strike against the stones. Will they not thereby get ruddy like the petals of the lotus steeped in vermilion?

Iḷam.—

இதுவும் தலைமகற்குரியதோர் திறன் உணர்த்திற்று.

தலைமகன் பொருள் வயிற் பிரியும் வழி உடன் போக்குக் கருதிய தலைமகட்கு யான் போகின்ற நெறி கல்லும் காடுமாகிய சுரம் எனக் கூறுதலும் நீக்கப்படாது. (எ-று.) இதனாற் சொல்லியது காப்பு,

மிகுதிக் கண் வருத்தமுறுந் தலைமகளை யுடன் கொண்டுபோதல் தக்கது என்பார்க்கு நெறி யருமை கூறி விலக்கவும் பெறும். (எ-று.)

This Sutra too tells us of the duty of the hero. The hero will invariably tell his lady-love that the passage he is likely to take will be full of ups and downs, and hard and rough stones. The purport here is that the hero is likely to disagree with those who may persuade him to take his lady-love with him, considering the strict guard she is having and dissuade the lady from following him.

Sūtra 217.

> உயர்ந்தோர் கிளவி வழக்கொடு புணர்தலின்
> வழக்குவழிப் படுத்தல் செய்யுட்குக் கடனே.
> Uyarntōr kiḷavi vaḻakkoṭu puṇartaliṉ
> Vaḻakkuvaḻip paṭuttal ceyyuṭkuk kaṭaṉē.

This Sutra emphasises what was once considered in the above passages as the worldly usage should be followed in poetry also, as the word world strictly connotes the wise men it contains and as their words are as respectable as the vedas.

(இ-ள்.)—உயர்ந்த மக்கள் கூறுங் கூற்றும் வேதநெறியோடு கூடுதலின், அவ்வழக்கினது நெறியிலே நடத்தல் செய்யுட்கு முறைமை. (எ-று)

வழக்கெனப்படுவ துயர்ந்தோர் மேற்றே என்னும் மரபியற் சூத்திரத்தான் வழக்கு உயர்ந்தோர் கண்ணதாயிற்று, அவர் அகத்தியன் முதலியோரென்பது பாயிரத்துட் கூறினும் அவை சான்றோர் செய்யுளுட் காண்க. இதனை மேலைச் சூத்திரத்திற்கும் எய்துவிக்க.

Good poetry must after all take the same course as the one adopted by high or noble persons as the words of these persons do conform to the paths enunciated by the vedas.

By the word 'Vaḷakku' we mean only the usages or customs adopted by the high and the noble. This has been stressed in the Marapiyal Sutra.* Who, then, are these dignified persons, who serve as the exemplars or the leading lights. They are Agattiya and the sages akin to him. The principles enunciated in this Sutra may well apply to the succeeding one also.

Iḻam.

உயர்ந்தோர் கூற்று வழக்குவழிப்படுதலின் வழக்கு வழிப்படுதல் செய்யுட்குக் கடன். (எ-று).

It is necessary. for poetry to strictly follow the usages or traditions adopted by the high and the noble. From this it follows, as night the day, that anything obsolete, so far as the usages of the noble are considered, could not be a fit theme for poetry ; hence in the col. treated in the previous chapter and the aspects of porul treated in this chapter, only those that strictly conform to the usage of the high and the noble can figure in poetry, and other things cannot appear. Further it will be clear from this that not only those things that occur by way of Akam and Puṟam in this and the previous sections but also anything that strictly conforms to the convention of the high are fit themes for poetry. It is not necessary that Aṟam, Poruḷ and Inpam must be treated together ; even one of the themes can by itself be the topic of treatment in poetry.

வழக்கெனப்படுவ துயர்ந்தோர் மேற்றே
நிகழ்ச்சி யவர்கட் டாக லான. (Tol. Marapu).

Sūtra 218.

அறக்கழி வுடையன பொருட்பயம் படவரின்
வழக்கென வழங்கலும் பழித்தன் றென்ப.
Aṟakkaḻi vuṭaiyaṉa poruṭpayam patavariṉ
Vaḻakkeṉa vaḻaṅkalum paḻittaṉ ṟeṉpa.

இஃது உலகியல் வழக்கன்றிப் பொருள் கூறினும் அமைகவென்கின்றது.

This Sutra enunciates that even if things are said, that do not conform to the worldly usage, they may in a way be accepted.

(இ-ள்) உலக வழக்கத்திற்குப் பொருத்தமில்லாத கூற்றுக்கள் அகப்பொருட்குப் பயமுடைத்தாக வருமாயின் அவற்றை வழக்கென்றே புலனெறி வழக்கஞ் செய்தலும் பழியுடைத்தன்றென்று கூறுவர் ஆசிரியர் எ-று.

Even if some of the statements contrary to or not in keeping with the worldly usage, appear as suited to the subjective treatises, they may be incorporated in the literary usages as those of the high and the noble.

The words spoken by the maid when she informs the lady of the suppliant attitude of the hero in order to win her affection, pretending that the hero showed his liking to her, her fabrications like the words 'I playfully and without any intention fell on him" and things like these are beyond the pale of worldly conventions or usages. But as these things are calculated to appease the heroine when she suffers, without knowing how to divulge the clandestine happenings, these have been sanctified by usage and incorporated in Porul.

Illust.

நெருந லெல்லை யேனற் றோன்றித்
திருமணி யொளிர்வரும் பூணன் வந்து
புரவலன் போலுந் தோற்ற முறழ்கொள
இரவன் மாக்களிற் பணிமொழி பயிற்றிச்
சிறுதினைப் படுகிளி கடீஇயர் பன்மாண்
குளிர்கொ டட்டை மதனில புடையாச்
சூரர மகளிரி னின்ற நீமற்
றியாரை யோஎம் மணங்கியோ யுண்கெனச்
சிறுபுறங் கவையின னாக வதற்கொண்
டிகுபெயல் மண்ணின் ஞெகிழ்பஞ ருற்றவென்
னுள்ளவ னறித லஞ்சி யுள்ளில்
கடிய கூறிக் கைபிணி விடாஅ
வெரூஉமான் பிணையி னொரீஇ நின்ற
வென்னாத் தகைமையிற் பெயர்த்துப் பிறிதென் வயிற்
சொல்ல வல்லிற்று மிலனே யல்லாந்
தினந்தீர் களிற்றிற் பெயர்ந்தோ னின்றுந்
தோலாவா றில்லை தோழிநாஞ் சென்மோ
சாயிறைப் பணைத்தோட் கிழமை தனக்கே
மாசின் றாதலு மறியா னேசற்
றென்குறைப் புறனிலை முயலு
மண்க ணாளனை நகுகம் யாமே" (அகம். 32).

These lines are put in the mouth of the maid who, having accepted to fulfil the desire of the hero, tries to persuade the lady-love to accede to his request or entreaty.

Only yesterday, a person well-adorned with jewels appeared in our millet farm. Though he looked like a prince, he entreated me like one begging for alms. He then addressed me as follows :—

'Dear girl! who stands like a forest-deity or fairy chasing away the parrots that hover round the tiny millet by sounding the rattles. Who are you who torments me? Let me partake of your meals in your abode? So saying, he hugged her on the back. Thereon, I, fearing, lest he should know my inner heart, which stood already melted like the mud, that is subjected to a shower, spoke some hard words, eluded his grasp, and stood like a frightened she-deer. The hero being then unable to speak out, left me like an elephant that got separated from its kind. We can expect him even to-day. He perhaps does not know that the privilege and sole right to embrace my bangled arms are entirely his and hence he is trying to wait on me to have my consent.'

Here the maid skilfully attempts to find out what really transpired in the furtive love-affair, by letting the lady understand that the hero fell in love with her.

Illust.

"மள்ளர் குழீஇய விழவினானும்" [1](குறுந். 365)
"அருங்கடி யன்னை காவ னீவி" (நற். 365)[2]
"பாம்புமத னழியும் பானாட் கங்குலும்
அரிய வல்லம னிகுளை" (அகம். 8),

My dear maid! Even the dead of night when even the serpent is likely to lose its usual strength, cannot be a deterrent factor if I venture to break my guard and start.

In the above instances the search undertaken by the lady for her hero, and her statement showing her readiness to start and driving the hero to conclude the alliance while he sits in

1. See translation Tol. Porul P. 148
2. ,, ,, P. 149

Ciraippuram, though they must be termed far from being virtuous acts, have, however, been recognised by Poruḷ. Generally these things come under the category of the maid's discovering things by multifarious devices " பல்வேறுகவர் பொருணாட்டத்தான்". These principles apply equally to the lady as well as her maid.

Iḻam.

This is an exception to the previous Sutra. The wording of the Sutra itself differs here. The Sutra reads as follows :—

" அறக்கழி வுடையன பொருட்பயன் வரினே
வழக்கென வழங்கலும் பழித்த தென்ப

Arakkaḻi vuṭaiyaṉa poruṭpayan varinē
Vaḻakkeṉa vaḻaṅkalum paḻitta teṉpa.

அறத்திற் கழிவுடையன பொருட்குப் பயன்படவரின் அதனை வழக்கென்று வழங்குதலும் பழித்ததென்றவாறு.

பொருளாவது அகப்பொருளும் புறப்பொருளும். அறத்திற் கழிவு வரும் அகப்பொருளாவது பிறன் மனைக்கூட்டம். பொருட்பயன் வருதலாவது அவராலே பொருள் பெறுதல். அவ்விடத்து இன்பமும் பொருளும் பயப்பினும் அதனை வழங்குதலும் பழிக்கப்பட்டதென்றவாறு. உம்மை முற்றும்மையாகலான் வழக்கென்றுரையற்க எ.று.

The savants have condemned the attempt of classing those principles that clash with virtues, as the usage of the high and the noble, even if they at times conform to the Poruḷ. Here Poruḷ connotes both the subjective and the objective ones. The Akapporuḷ that is likely to clash with Virtue is the hero's union with women other than his wife. The poruṭpayan is the pleasure he derives from them. Though the hero derives pleasure and profit from such unions, it has to be condemned. As the word *Um* has the finite significance, we have to take it as not to be classed with the usage of the high.

Illust.

'எனைத்துணைய ராயினும் என்னாம் தினைத்துணையும்
தேரான் பிறனில் புகல்'

Does he realise what it will lead to or culminate in, his trespassing another's house with intent to seduce its housewife without any the least thought or reflection on the guilt that attaches to it? Or does he realise the terrible results that follow his trespassing with evil intent the house of another who has not the least suspicion about his character.

Those that transcend the limits of virtue in Poṟapporuḷ are the carrying away of cattle or cattle-raiding in the opponent's territory and the devastation of the enemy's realm. These, even if they, in a way, conform to the things related to Poruḷ, are not to be classed as the usage of the high and the noble.

'பழிமலைந் தெய்திய வாக்கத்திற் சான்றோர்
கழிநல் குரவே தலை'

Extreme penury is far better than the wealth acquired by foul or censurable means or methods:

Sūtra 219.

மிக்க பொருளினுட் பொருள்வகை புணர்க்க
நாணுத்தலைப் பிரியா நல்வழிப் படுத்தே,
Mikka poruḷiṉuṭ poruḷvakai puṇarkka
Nāṇuttalaip piriyā nalvaḻip paṭuttē.

இது மேல் அறக்கழிவுடைத்தாயினும் அது பொருட் பயம்படும் என்றார். அப்பொருளை இதுவென்றலின் அதற்கோர் புற நடை.

This is an exception to the above

(இ-ள்) முன்னர் அகப்பொருட்குப் பயம்படவரினென்று வழு வமைத்த பொருளின் கண்ணே தலைவியது நாண் அவளிடத்து நின்று நீங்காமைக்குக் காரணமான நன்னெறியாகிய பொருட்கூறுபாடுகளை யுள்ளடக்கிப் படுத்துக் கூறுக. எ-று.

Illust.

'நெருந லெல்லை யேனற் றோன்றி* (அகம். 32)

From this poem, and from what the maid tells her mistress, the lady can surmise many things, as for instance, whether the maid captured the heart of her lover in an unrighteous way, and whether the maid mistook or misinterpreted the many kind things done to her, as intended for her, while they were in fact done to please the lady-love. She can also see that the hero complained about the maid for her indifference in not relieving his distress, all the while being aware that the maid was in the verv good books of the lady-love, that he embraced her only to coax her to his wish and that he would not have done so, if he really wished to do it without guessing her real intention or motive, that the maid who learned a little of this, got herself ready to carry out the lady's desire, and that she told her that she and her companions will laugh at her after effecting the union of both the hero and the lady. In this wise, the maid tactfully suppresses the things or facts that are calculated to preserve the modesty of the lady-love. Here it will be apparent that the maid will be deemed guilty of having revealed the clandestine affair, if she had not stated the facts so that the non-virtuous portions are brought out while the other things are kept a secret.

Iḻam.

This Sutra deals with the same things as the previous one.

மிக்க பொருளாவது மேற்கூறப்பட்ட அகப்பொருள். அப்பொருட் கண்ணும் நாண் நீங்காத நல்வழிக்கட்படுத்துப் பொருள் வகை புணர்க்க எ-று. எனவே அறமுதலாயினவழுவின்றாயினும் நாண் அழிய வரும் பொருண்மை புணர்த்தற்க எ-று.

The term 'Mikka poruḷ' connotes the Akapporul treated above. Even then one is cautioned to include only those which do not clash with modesty. Hence even things which may be considered as belonging to the path of virtue, should be avoided if they tend to the loss of modesty.

---

* For Transl. see p. 487.

Illust.

'பிறர்நாணத் தக்கது தானாணா னாயி
னறனாணத் தக்க துடைத்து'. (குறள் 1018)

If any one shamelessly perpetrates a foul deed, which those who hear or see will feel ashamed to do, he is to be reckoned as doing an act which will force virtue to fly away from him.

Sūtra 220.

" முறைப்பெயர் மருங்கிற் கெழுதகைப் பொதுச்சொ
னிலைக்குரி மரபி னிருவீற்று முரித்தே.
Muṟaippeyar maruṅkiṟ keḻutakaip potucco
ṉilaik kuri marapi ṉiruvīṟṟu muritte.

This Sutra aims at recognising an anomaly that pertains to the words of relationship viz. Kiḻavaṉ, kiḻatti, pāṅkan and pāṅki.

(இ-ள்) முறைப்பெயரிடத்து இருபாற்கும் பொருந்தின தகுதியை யுடைய 'எல்லா' என்னுஞ் சொல், புலனெறி வழக்கிற்குரிய முறைமை யினானே வழுவாகாது ஆண்பாற்கும் பெண்பாற்கும் ஒப்ப உரியதாய் வழங்கும். எ-று.

'கெழுதகை' என்றதனானே தலைவியும், தோழியும் தலைவனைக் கூறியதே பெரும்பான்மை யென்றும், தலைவன் தலைவியையும் பாங்கியை யும் கூறுதல் சிறுபான்மை வழுவமைதியென்றும் கொள்க.

In the literary usage or convention, the word 'Ella' is of the epicene gender and can be applied as a term of relationship both to the masculine and the feminine genders. From the epithet "கெழுதகை" we have to infer that this term is more frequently used by her lady and her maid while addressing the hero and that the hero used to employ this only rarely while he addressed the maid or the lady-love.

'இனி எல்லா' (கலித். 81)
Here the hero addresses the lady in scorn or contempt.
'எல்லா நீ' (கலித். 61)
The maid addresses the hero, but it has been recognised.

Iḻam.

இச்சொற் காமப்பொருளாகத் தோற்றுதலாற் சொல்லதிகாரத்து ஓதாது ஈண்டு ஓதப்பட்டது.

The treatment of words and their connotation, strictly speaking, belongs to the province of Etymology; nevertheless this word 'Ella' because of its affinity to things treated in Akam, relating to sexual love, has been treated here.

Sūtra 221.

> தாயத்தி னடையா வீயச் செல்லா
> வினைவயிற் றங்கா வீற்றுக் கொளப்படா
> வெம்மென வரூஉங் கிழமைத் தோற்ற
> மல்லவாயினும் புல்லுவ வுளவே.

This speaks of another recognised anomaly·

இது தோழி தலைவியுறுப்பினைத் தன்னுறுப்பாகக் கூறப் பெறுமென வழுவமைக்கின்றது.

(இ-ள்) தந்தையுடைய பொருள்களாய் மக்கள் எய்துதற்குரிய பொருள்களிற் சேராதனவுமாய், அறமும் புகழும் கருதிக்கொடுப்பப் பிறர் பாற் செல்லாதனவுமாய், மைந்தரில்லாதார்க்கு மைந்தர் செய்வன செய்து பெறும் பொருளில் தங்காதனவுமாய், வேறுபட்டான் ஒருவன் வலிந்துகொள்ளப்படாதனவுமாய், எம்முடையனவென்று தோழிகூறப் புலனெறி வழக்கிற்குப் பொருந்திவரும் உரிமையையுடைய உறுப்புக்கள், வழுவாயினும் பொருந்துவன உள எ-று.

This recognised anomaly aims at the identification by the maid with her own, the features or the different parts of the lady-love. The parts of the lady-love which the maid claims as her own, do not belong to the category of the legacy that the son is entitled to get from his father, cannot reach others on being given as charity, or with a view to attain fame, cannot be reckoned as the property that one inherits by officiating in the place of a son to perform the funeral rites or obsequies of one who dies childless, and cannot be forcibly wrested or taken away by others. Here we see the property from various sources

specified along with the various claimants and also the absence of warrant on the part of the maid to claim the parts of the lady as her own.

Illust.

ஒருநாளென் றோணெகிழ் புற்றதுயராற் றுணிதந்தோர்.
(கலித். 37).

Here the maid speaks of "என் தோள்" while the arms that grew emaciated were not hers, but the lady's.

"என்றோ ளெழுதிய தொய்யிலும்" (கலித். 18)

The lovely figures or lines drawn by the hero on the breasts and other parts of the lady. The maid here speaks of 'என்றோள்' while it actually refers to the lady's arms.

Ilampuranar will interpret "விளைவயிற்றங்கல்" rather in a different way as

'உழவு முதலியனவற்றான் வருதல்'

The income that one gets through ploughing etc.

Sūtra 222.

ஒருபாற் கிளவி யெனைப்பாற் கண்ணும்
வருவகை தானே வழக்கென மொழிப.
Orupāṟ kiḷavi yeṉaippāṟ kaṇṇum
Varuvakai tāṉē vaḻakkeṉa moḻipa.

'இஃது ஒன்றே வேறே' (93) என்னுஞ்சூத்திரத்து 'ஒத்த கிழவனுங்கிழத்தியும்' என்ற ஒருமை பன்மைப்பாலாய் உணர்த்துகவென வழுவமைத்தது.

This Sutra aims at recognising the anomaly re. Sutra 93 and enumerates that the terms kiḻavaṉ and kiḻatti though they are singular may be construed as plural whenever required.

(இ-ள்) 'ஒத்தகிழவனுங் கிழத்தியும்' என்றவழி ஆணொருமையும் பெண்ணொருமையும் உணர்த்திநின்ற சொற்களை ஆசிரியரும் அவ்வாறு ஆண்டாரேனும் அவ்வொருமைச் சொற்கள், நால்வகைக்குலத்துத் தலை

வரையும் தலைவியரையும் உணர்த்தும் பன்மைச் சொற்கண்ணே நின்று பன்மைப் பொருள் உணர்த்திவரும் கூறுபாடுதானே உலகவழக் கென்று சொல்லுவர் ஆசிரியர் எ-று.

Though the learned savants have treated the words kiḻavaṉ and kiḻatti as masculine and feminine singulars respectively, in the worldly usage, these names will connote plurality when they refer to the heroes and the heroines that belong to the four castes.

இதனாற்பயன் :—உலகத்து ஒருவர்க் கண்ணும் ஓரோவொரு குலத் தின் கண்ணும் தலைவரும் தலைவியரும் பலரேனும் அவர்களை யெல்லாங் கூறுங்காற் கிழவனுங் கிழத்தியுமென்று ஒருமையாற் கூறுவதன்றி வேறோர் வழக்கின்றென்பதுபற்றி முதனூலாசிரியர் அங்ஙனம் சூத்திரம் செய்தபின், யானும் அவ்வாறே சூத்திரம் செய்தேனாயினும், அச்சொல் பலரையும் உணர்த்துமென வழுவமைத்தாராயிற்று. ஒருவனோடு பலர் கூட்டமுங் கோடற்கு எனைப்பாலென்று ஒருமையாற் கூறாது, 'எனைப் பால்' எனப் பன்மையாற் கூறினார்.

Though I have framed my Sutras, following my earliest predecessors in the field, on the ground, that there was no usage other than the one by which kiḻavaṉ and kiḻatti are used as singular, though the heroes and heroines are many, these words will refer to all. In order to let us know that the words denote the many, the author has used the word 'எனைப்பால்' instead of the word "எனைப்பால்."

Ilampuranar's interpretation to this Sutra is entirely different.

(இ-ள்) ஒரு பக்கத்துக்கூறிய பொருண்மை ஒழிந்த பக்கத்துக் கண்ணும் வழுவினதாம் வழக்குநெறி எ-று.

The subjective idea that is treated in one case may be applicable to other cases also. This has been sanctified by usage.

" மனையோள் மாட்டுங் காமக் கிழத்திமாட்டும் நிகழும் புணர்ச்சியும் பிரிவும், ஊடலும் பரத்தையர் மாட்டு நிகழும் அது வருமாறு."

The Union, separation and the temporary love-quarrels that usually take place with reference to the lady-love and the concubine, may take place in relation to the courtesans also. It

is as follows :—This interpretation seems to be better and more suited to the context than the one given by Nachinarkkiniyar.

Illust.

" சிறுகாலை யிற்கடை வந்து குறிசெய்த
வவ்வழி யொன்றும் யான்காணேன். (கலித். 97)

While I could not find you even after considerable search in the place you fixed for our union, there came one courtesan making enquiries after you.

These lines tell us of the hero's secret union with the courtesan.

" உள்ளுதொறு நகுவென் றோழி வள்ளுகிர்
மாரிக் கொக்கின் கூரல கன்ன
குண்டுநீ ராம்பற் றண்டுறை யூரன்
றேங்கம ழைம்பால் பற்றி யென்வயின்
வான்கோ லெல்வளை வெளவிய பூசல்
சினவிய முகத்துச்சினவாது சென்றுநின்
மனையோட் குரைப்ப லென்றலின் முனையூர்ப்
பல்லா நெடுநிரை வில்லி னொய்யுந்
தேர்வண் மலையன் முந்தைப் பேரிசைப்
புலம்பிரி வயிரியர் நலம்புரி முழவின்
மண்ணார் கண்ணி னதிரு
நன்னரா ளனடுங்கஞர் நிலையே." (நற். 100)

My dear maid, I am tempted to laugh whenever I think of the sad plight of the good man who, with the heart as strong as the sound of the dough-treated sides of the drum played by the famous dancers who came from different places, in the royal Durbar of the Malayaman who used to win over or conquer the herds of cows in the village fronts and who used to give freely chariots as presents to those who beg for alms, when I told him, with a very angry face, due to the misunderstanding caused by the removal of my white round bangles by him, after dragging me by my hair, who is the lord of the cool shores full of the ambal flowers, that grew in the deep waters, and that resembled the

sharp bill of the crane with broad nails, that I would inform his legally-wedded wife what actually transpired here without showing any signs of anger.

If the housewife hears about the hero's misconduct, she is likely to hate or detest him. In that case the courtesan can renew her acquaintance with him. Hence the above statement. Any expression or show of anger on her part may not be well-understood by her. Hence she tells him that she will talk to her without expressing any resentment.

This poem pertains to Ūṭal. Can the hero derive any pleasure from these prostitutes when, after all, they prefer the hero more for money than for the love of it ? The answer, however, is in the affirmative and is explained in the next Sutra.

Sūtra 223.

'எல்லா வுயிர்க்கு மேம மென்பது
தானமர்ந்து வரூஉ மேவற் றாகும்.

This is an exception to the above Sutra.

Ellā vuyirkku mēma meṉpatu
Tānamarntu varūu mēvaṟ ṟākum.

(இ-ள்) அறனும் பொருளும் ஒழிய இன்பமென்று கூறப்படுவது தான், மக்களும், தேவரும், நாகரும், மாவும், புள்ளும் முதலிய எல்லா வுயிர்களுக்கும் மனத்தின் கண்ணே பொருந்தித் தொழிற்பட வருமாயினும், ஆணும் பெண்ணுமென அடுக்கிக் கூறலுடைத்தாய் நுகர்ச்சி நிகழும். எ-று.

Though what is termed pleasure as distinct from virtue or wealth is a mental phenomenon, common to human beings, celestials, inhabitants of the netherlands, animals, birds etc., the pleasure that is born of the union between male and female, is the Inpam that is spoken of here.

'மேவற்றாகும்' என்றார் என்பது ஆணும் பெண்ணுமாய்ப் போக நுகர்ந்து வருதலின் ஒருவனும் ஒருத்தியுமே இன்பம் நுகர்ந்தார் எனப் படாது அவ்வின்பம் எல்லா உயிர்க்கும் பொதுவென்பதூஉம் அவை

இருபாலாய்ப் புணர்ச்சி நிகழ்த்தும் என்பதூஉங் கூறியதாயிற்று. அறனும் பொருளும் எல்லா உயிர்க்கும் நிகழா, மக்கட்கே சிறந்துவரும் என்றதாயிற்று.

The pleasure or Iṉpam is not confined only to human beings. It is common to all living beings. Virtue and wealth are not common to all. They are peculiar only to human-beings.

Ilampuranar's interpretation is entirely different.

எல்லா உயிர்க்கும் இன்பம் என்பதுதான் மனம் பொருந்திவரும் விருப்பத்தை உடைத்து எ-று. எனவே மனம் பொருந்திய வழிப்பரத்தையர் மாட்டும் இன்பமுளதாகும் எனவும் பொருந்தாதவழி மனைவியர் மாட்டும் இன்பம் இன்றாம் எனவும் கொள்க.

Pleasure felt by all living beings is the result of genuine mental attachment. When there is perfect mental attachment or love, even the Parattayar can give the hero maximum pleasure; but if there be no mind, even the genuine housewife is incapable of giving any.

Sūtra 224.

பரத்தை வாயி னால்வர்க்கு முரித்தே
நிலத்திரி பின்றஃ தென்மனார் புலவர்

இது தலைவர்க்குரிய தலைவியர் பலரும் தலைவன் பரத்தைமை காரணமாக ஊடற்குரியரென்பதூஉம் அவரிடத்துவாயில் சேறற்குரியர் என்பதூஉம் கூறி வழுவமைக்கின்றது.

This Sutra aims at recognising another anomaly. It enunciates that the several mistresses that belong to the hero are entitled to or liable to indulge in temporary quarrels with him on the basis of his misconduct, and that mediators are likely to approach the hero, in order to adjust the difference.

(இ-ள்) *தலைவன் பரத்தைமையால் தலைவிக்குத் தோன்றிய ஊடல் தீர்த்தற்குரிய வாயிலை அவர் பாற் செலுத்தல் நான்கு வருணத்தார்க்கும் உரித்து. அவ்வொழுக்கம் பெரும்பான்மை மருதநிலத்தினின்றும் திரிந்து வருதல் இன்றென்று கூறுவர் புலவர் எ-று.*

It is the privilege of the members of all the four castes to send mediators to the lady-love for adjusting the temporary difference. This will invariably take place in the marudam or the agricultural tract ; and very rarely in other lands or regions.

'பரத்தை வாயில்' என்றது குதிரைத் தேர்போனின்றது ; இதனாற் பயன். அந்தணர்க்கு நால்வரும், அரசர்க்கு மூவரும் வணிகர்க்கு இருவருமாகிய தலைவியர் ஊடற்குரியரென்பதூஉம் அவர் பால் தத்தம் தலைவர் ஊடல்தீர்த்தற்குரிய வாயில் விடுவரென்பதூஉம், ஏனைப் பரத்தையர்க்கு வாயில் விடுதல் இன்றென்பதூஉம், கூறியவாறாயிற்று. 'ஒருபாற் கிளவி என்பதனால் ஒரோவோர் குலத்துத் தலைவரும் தலைவியரும் அடங்குமாறு காண்க. ஒருவனும் ஒருத்தியுமாகி இன்பநுகர்ந்து இல்லற நிகழ்த்துதலே சிறந்ததென்றற்கு இங்ஙனம் பலராதல் வழுவென்று அதனை அமைத்தார்.

Parattaivāyil must be strictly speaking Vāyiṟparattai ! as Tērkutirai instead of kutiraitter. This enunciates that the four wives of the Antanar, the three wives of the kings, and the two wives of the Vanigars, are likely to indulge in temporary quarrels, that the respective heroes will despatch the mediators who will adjust their differences, that the lady-loves are entitled to refuse audience or to accede as the case may be, and that in regard to other women, like the prostitutes, the heroes are not used to send mediators. From the words 'orupāṟkiḷavi' referred to already, we have to infer that the heroes and the heroines of all the four castes are contemplated. It is usually said that the bliss born of the union of a single husband with his legally wedded wife is the best. Any how, the stray conduct of the hero has been in a way recognised and hence this Sutra aims at recognising an anomaly.

Ilam.

பரத்தையிற் பிரிவிற்கு உரியாரை உணர்த்துதல் நுதலிற்று. பரத்தையர் மாட்டு வாயில் விடுதல் நான்கு வருணத்தார்க்கும் உரித்து. அவ்வழிப்பிரியும் பிரிவு நிலம் பெயர்தல் இல்லை எ-று.

This Sutra tells us of those persons who can part from their wives in quest of Parattayar or courtesans. Men of the four castes are privileged to send mediators to the Parattayar for adjustment of differences. The separation will not involve any trip out of the Head-Quarters.

எனவே, தன்னூரகத்தும் சார்ந்த இடமும் கொள்க. நால்வர்க்கும் உரித்து என்றமையான் நான்கு வருணத்துப் பெண்பாலாரும் அவரொடு ஊடப்பெறுப எ-று.

Hence, the place of residence and the spots adjoining the same are meant here. The phrase 'நால்வர்க்கு முரித்து' suggests that the women of all the four castes are privileged to indulge in love-quarrels with the hero.

Illust.

'யாரிவனெங் கூந்தல் கொள்வா னிதுவுமோர்
ஊராண்மைக் கொத்தபடிறுடைத்து (கலித். 89)

These words were spoken by the Brahman women.

பெரியார்க்கடியரோ ஆற்றுதவர். (கலித்- 88)

These words are from the Queen.

Sutra 225

ஒருதலை யுரிமை வேண்டியு மகடூஉப்
பிரித லச்ச முண்மை யானும்
அம்பலு மலருங் களவுவெளிப் படுக்குமென்
றஞ்ச வந்த வாங்கிரு வகையினு
நோக்கொடு வந்த விடையூறு பொருளினும்
போக்கும் வரைவு மனைவிகட் டோன்றும்.

Orutalai yurimai vēntiyu makatūup
Pirita lacca muṇmai yānum
Ampalu malaruṅ kaḷavuveḷip paṭukkumeṉ
Ranca vanta vānkiru vakaiyinu
Nōkkotu vanta viṭaiyūṟu poruḷiṉum
Pōkkum varaivu manaivikat tōṉṟum.

இது வரைவின்கட் மனைவியின்கணிகழ்வ தோர் வழுவமைக்கின்றது.

(இ-ள்) இடைவிடாது இன்பநுகர்தலோடு இல்லறம் நிகழ்த்தும் உரிமையை உறுதியாகப் பெறுதலை விரும்புதலானும், ஆள்வினைக் குறிப்

* For Eng. rendering see p. 261. Tol. Porul.

புடைமையின் ஆண் மக்கள் பிரிவரென்று அஞ்சும் அச்சம் மகளிர்க்குண்டாகை யானும், அக்கள வொழுக்கத்திடத்தே அம்பலும் அலரும் இக்களவைப் புலப்படுக்குமென்று அஞ்சும்படி தோன்றிய இருவகைக் குறிப்பானும், பிறர் தன்னை அயிர்த்துநோக்கும் காரணமாக வந்த கூட்டம், இடையூறுற்ற காரியத்தினானும், தலைவியிடத்தே உடன்போக்கும் வரையக் கருதுதலும் தோன்றும். எ-று.

As the lady-love certainly longs to have the privilege of running the house-hold in addition to the uninterrupted sexual enjoyment, as the fear or apprehension that men will often part from them because of their love of enterprise is natural to the women-folk, and because of the two signs or symptoms that arise so that the fear that ambal and alar (remarks and scandals) will reveal the clandestine affair, and of the hindrance to their union caused by the prying or suspicious eyes cast on them, on all these accounts the lady-love will attempt to elope or to get married to him at the earliest opportunity.

Illust.

வழையம லடுக்கத்து வலனேர்பு வயிரியர்
முழவதிர்ந் தன்ன முழக்கத் தேறோ
டுரவுப் பெயல் பொழிந்த நள்ளென் யாமத்
தரவின் பைந்தலை யிடறிப் பானா
ளிரவின் வந்தெம் மிடைமுலை பொருந்தித்
துனிகண் அகல வளைஇக் கங்குலி
னினிதி னியைந்த நண்பவர் முனிதோ
றிற்றூ குதனற் கறிந்தன மாயி
னிலங்குவளை நெகிழப் பரந்துபட ரலைப்பயா
முயங்குதொறு முயங்குதொறு முயங்க முகந்துகொண்
டடக்குவ மன்னோ தோழி மடப்பிடி
மழைதவழ் சிலம்பிற் கருஞ்சூ லின்று
கழைதின் யாக்கை விழைகளிறு தைவர
வாழையஞ் சிலம்பிற் றுஞ்சுஞ்
சார னாடன் சாயன் மார்பே.

These are the words of the lady-love spoken in the hearing of the hero who sat in ciṟaippuṟam within earliest distance in the nocturnal meeting place, in reply to the maid.

'My dear maid, if he can but know where we are and how we are affected by the dislike of the hero shown towards our friendship, which was after all developed by him who approached me at midnight treading over the serpent's head, when the rain that went up on the right side in the hill full of vāḻai, poured in torrents, with the roar of thunder that resembled the drum of the minstrels, and coming into personal contact with my breasts, embraced me, so that my temporary misunderstanding vanished, we shall try our best to completely possess the beautiful chest of the lord of the hill country every time he embraces us when we, with bangles loose and mind worried remain languished.

In this poem, the phrase 'முகந்து கொண்டடக்குவம்' reveals the lady-love's ardent desire to have uninterrupted enjoyment while the inner meaning points out the lady-love's longing to run the household.

Illust.

'சிலரும் பலருங் கடைக்க ணோக்கி.' (நற். 149)

These lines speak of the elopement.

'இரும்பிழி மகாஅர்' * (அகம். 122.) Tol. Porul p. 116.

These lines are concerned with the wedding.

Sūtra 226.

வருத்த மிகுதி சுட்டுங் காலை
யுரித்தென மொழிப வாழ்க்கையு ளிரக்கம்.
Varutta mikuti cuṭṭūṅ kālai
Yurittena moḻipa vāḻkkaiyu ḷirakkam.

இது கற்புக் காலத்துத் தோழிக்கும் அறிவர்க்கும் உரியதோர் வழுவமைக்கின்றது.

This Sutra aims at recognising an anomaly that relates to the maid as well as the sages during the Kaṟpu or the married state.

(இ-ள்). தோழியும் அறிவரும் பரத்தையிற் பிரிவால் தலைவர்க்கும் தலைவியர்க்கும் தோன்றிய வருத்த மிகுதியைத் தீர்க்கக் கருதிக் கூற்று

* Eng. rendering see Tol. Porul p. 116.

நிகழ்த்துங் காலத்து, அவரது இல்வாழ்க்கை நிகழ்ச்சிக் கண்ணே தமக்கு வருத்தந் தோன்றிற்றாகக் கூறுதலும் உரித்தென்று கூறுவர் ஆசிரியர். (எ-று.)

It will be pertinent for the maid and the wise men to remark that they were pained a little on witnessing certain events that occurred during their household life, when they used to have their say in order to do away with or remove the excess of worry caused by the parting of the hero in quest of Parattayar.

Illust.

'நீர் நீடாடிற் கண்ணுஞ் சிவக்கும்' (குறுந். 354.)

Here the maid tells the hero that if he is bent upon leaving the lady-love, forsaking the household life, he will do better to leave her in the house of her parents.

Illust.

'உடுத்துந் தொடுத்தும் பூண்டுஞ் செரீஇயும்'. (குறுந். 295.)

These are the words of the maid in reply to the hero who entreated her to speak on his behalf to the lady-love for giving him audience. **

In the above stanza one may perceive the subtle hint that, if he persists in ignoring her, he may revert to his original state of want and penury, that existed prior to the advent of the lady-love as his life-partner, as in his excessive glamour for the courtesans, he is likely to squander all his wealth.

'துறைமீன் வழங்கும் பெருநீர்ப் பொய்கை
யரிமல ராம்பன் மேய்ந்த நெறிமருப்
பீர்ந்த ணெருமைச் சுவல்படு முதுபோத்துத்
தூங்குசேற் றள்ளற் றுஞ்சிப் பொழுதுபடப்
பைந்நிண வராஅல் குறையப் பெயர்தந்து
குரூஉக் கொடிப் பகன்றை சூடி மூதூரில்
போர்செறி மள்ளரிற் புகுதரு மூரன்

---

* Eng. rendering see Tol. Porul p. 284.
** Eng. rendering see Tol. Porul p. 380.

தேர்தர வந்த தெரியிழை நெகிழ்தோ
ளூர்கொள் கல்லா மகளிர் தரத்தரப்
பரத்தைமை தாங்கலோ விலெனென வறிதுநீ
புலத்த லொல்லுமோ மனைகெழு மடந்தை
யதுபுலந் துறைதல் வல்லி யோரே
செய்யோ ணீங்கச் சில்பதங் கொழித்துத்
தாமட் டுண்டு தமிய ராகித்
தேமொழிப் புதல்வர் திரங்குமுலை சுவைப்ப
வைகுந ராகுத லறிந்து
மறியா ரம்ம வஃ துடலு மோரே. (அகம். 316.)

These are the words of the maid who, after having arranged for the audience of the hero with the lady-love speaks to the latter as follows.

'Is it proper on your part, my dear lady, to resent in vain that the hero will never cease to espouse prostitutes as often as they are presented to him in chariot after chariot, the hero, in whose place, the he-buffaloes, which grazed on the beautiful ambal flowers in the tanks full of water, where the fishes used to frisk about, have their nap in the mire and at night fall rush fast causing the varal fish to be cut in twain, wear the flowers of the Pakantrai with its bright creeper and enter the village like regular soldiers arrayed in battle fields. I say it does not behove you to do so. Those who do so will be reduced to penury, forsaken by the goddess of Fortune, and forced to live on bare subsistance with their children babbling sweet words tasting their dry and wrinkled breasts. Hence, please do not attempt it.

The maid here wishes to impress on the lady, that, if she persists in her resentment, her affluence will be on the wane.

இன்னும் உய்த்துக்கொண்டுணர்தல் என்பதனால் 'ஏனைப்பிரிவான் நிகழும் வருத்த மிகுதியைக் குறித்தவிடத்து உயிர் வாழ்க்கையின் இரக்க முரித்தென மொழிப' என்றும் பொருள் கூறலாம்.

Further, according to the Utti known as Uyttukkonṭuṇartal, one is likely to feel sorry for the loss of life that may occur owing to the excessive, grief caused by the prolonged separation of the near and dear.

Illust.

'செல்லாமை யுண்டேல் எனக்குரை மற்றுநின்
வல்வரவு வாழ்வார்க் குரை.' (குறள். 1151.)

'அன்பற மாறியா முள்ளத் துறந்தவள்
பண்பு மறிதிரோ வென்று வருவாரை
யென்றிறம் யாதும் வினவல் வினவிற்
பகலின் விளங்கு நின் செம்மல் சிதையத்
தவலருஞ் செய்வினை முற்றும லாண்டோ
ரவலம் படுதலு முண்டு.' (கலித். 19.)

My dear lord, pray, do not ask any way-farer that may come in your way, as to what became of her whom you ruthlessly left behind; for, if you do so, some mishap is likely to occur on the spot, which will force you to leave unfinished or half-finished, the important errand that you have undertaken, and which will detract much from your over-lordship which shines as bright as the sun. What is meant here is that the way—farer is likely to tell you that I am dead and gone, which news is likely to upset all your plans.

Sūtra 227.

மனைவி யுயர்வுங் கிழவோன் பணிவும்
நினையுங் காலைப் புலவியு ளுரிய.

Manaivi yuyarvuṅ kiḻavōḷ paṇivum
Ninaiyum kālaip pulaviyu ḻuriya.

This Sutra enunciates a convention relating to the lady-love in the marital state.

தலைமகள் உயர்வும் தலைமகன் தாழ்வும் ஆராயுங் காலத்துப் புலவிக் காலத்துரிய. எ-று.

The exaltation of the lady-love and the belittling of the hero are likely to occur during the temporary love-quarrels.

(இ-ள்) புலவிக்காலத்துத் தலைவன் பணிந்துழி உட்கும் நாணு மின்றித் தலைவி அதனை ஏற்றுக் கோடலும் தலைவன் தலைமைக்குமாறாகத் தலைவியைப் பணிதலும், ஆராயுங் காலை இருவர்க்கு முரிய. எ-று.

---

* Eng. rendering see p. 71 Tol. Porul.

It is but natural for the lady-love to accept the obeisance of her hero without fear or sense of shame, when he bows before her with intent to assuage her resentment, when they are in the midst of a temporary love-feud; and for the hero to bow or bend before her, relinquishing for the time being the position of superiority he is supposed to wield.

Illust.

"வலையுறு மயிலின் வருந்தினை பெரிதெனத்
தலையுற முன்னடிப் பணிவான் போலவும்
கோதை கோலா விறைஞ்சி நின்ற
வூதையஞ் சேர்ப்பனை யலைப்பேன் போலவும்."

(கலித். 128.)

The lady-love dreamt that the hero fell at her feet expressing his concern saying 'you seem to be much worried like the peacock caught or enmeshed in a net, and that she was actually punishing him who prostrated before her with her plaited hair as the rod.' After all what she dreamt was the reflection of her own thoughts.

'தப்பினேன், என்றடி சேர்தலு முண்டு.' (கலித். 89)

The hero is likely to fall at the feet of his lady-love confessing his fault and expressing regret for his unfair and irresponsible conduct

'நினையுங்காலை' என்றதனால் தோழியயர்வும் கிழவோன் பணிமொழி பயிற்றலுங்கொள்க.

From the phrase 'Ninayumkālai' we have to infer the exaltation of the maid and the submissive talks of the hero to the ladies.

'ஒன்று, இரப்பான்போ லெளிவந்துஞ் சொல்லுமுலகம்
புரப்பான் போல்வதோர் மதுகையு முடையன்
வல்லாரை வழிபட்டொன் றறிந்தான்போல
நல்லார்கட் டோன்று மடக்கமு முடையன்
இல்லோர் புன்க ணீகையிற் றணிக்க
வல்லான் போல்வ தோர் வன்மையு முடையன்
அன்னான் ஒருவன்றன் னாண்டகை விட்டென்னைச்
சொல்லுஞ் சொற்கேட்டி சுடரிழாய் பன்மாணும்.'

These are the words of the maid to the lady when she, who promised to redress the grievance of the hero, tells her of the hero's pitiable plight, his pliant words and her inability to put up with them.

My dear lady, the hero used to put on an abject countenance and entreat me as one begging for alms, but although he came to me like that, he appeared with all the mental strength and grandeur of one who rules the whole world. Nor is he void of modesty, he is as full of it as those who learned the same, sitting under the feet of learned savants. He further seems to be strong enough to put an end to the penury of those, who approached him, by his bounty or beneficence. Such a person has condescended to approach me above all persons, shaking off all his superiority, expecting some help from me. Please listen to what I say.'

Here we see the entreaty or pliant appeal of the hero and the maid's consent to do her best to please him.

This refers only to Pulavi, but things that are common to Ūṭal, pulavi and tuṉi have already been cited in Kaṟpiyal (19).

Sūtra 228.

நிகழ்தகை மருங்கின் வேட்கை மிகுதியிற்
புகழ்தகை வரையார் கற்பி னுள்ளே

Nikaḻtakai maruṅkiṉ vēṭkai mikutiyiṟ
Pukaḻtakai varaiyār kaṟpi ṉuḷḷē.

This Sutra aims at recognising another anomaly that pertains to the hero and the lady-love in the kaṟpu stage.

(இ-ள்) கற்புக்காலத்து ஒருவர்க்கொருவர் மனத்து நிகழுமிடத்து, வேட்கை மிகுதியாலே அதனைப் புகழ்ந்துரைக்கும் தகைமையினை ஆசிரியர் இருவர்க்கும் நீக்கார்; கொள்வர். எ-று.

Both the hero and the lady-love are privileged to speak in exalted terms of each other, owing to excess of love or passion.

" ஆக வனமுலை யரும்பிய சுணங்கின்
மாசில் கற்பிற் புதல்வன் றாயென
மாயப் பொய்ம்மொழி சாயினை பயிற்றி
யெம் முதுமை யெள்ளல் " (அகம். 6)

These are the words of the lady-love addressed to the hero, who returns from his sojourn with a prostitute.

'Pray do not sneer at my advanced age, by using feigned words of love and calling me the chaste mother of the child, with red spots round the breasts'. Here we have the praise bestowed on the lady-love by the hero.

' அணைமரு ளின்றுயி லம்பணைத் தடமென்றோட்
டுணைமல ரெழினீலத் தேந்தெழின் மலருண்கண்
மணமௌவன் முகையன்ன மாவீழ்வார் நிரைவெண்பன்
மணநாறு நறுநுதன் மாரிவீ ழிருங்கூந்த
லலர்முலை யாகத் தகன்ற வல்குற்
சிலநிரை வால்வளைச் செய்யா யோவெனப்
பலபல கட்டுரை பண்டையிற் பாராட்டி
யினிய சொல்லி யின்னாங்குப் பெயர்ப்ப
தினியறிந் தேனது துனியா குதலே.' (கலித். 14)

The hero accosted me as the fair maid with tender arms as soft as the cushion and as smooth and glossy as the green bamboo, eyes treated with collyrium as blue and broad as the flowers of the Nilam, teeth well-formed and as white as the sweet-smelling mullai buds, hovered in by the bees, beautiful and smelling forehead, tresses, the black hue of which was envied even by the dark-water-laden clouds (the blackness of which was the despair of the dark water-laden clouds) swollen or big breasts and a limited number of white bangles, and praised me more than he usually did. From that I inferred that he was beginning to dislike me and cast his eyes on some other girl.'

These are the words of the hero in praise of the lady prior to his parting from her.

' ஏந்தெழி லாகத்துப் பூந்தார் குழைய '

This line is in praise of the hero by the lady-love during the love-quarrel.

'நிரைதார் மார்ப னெருநல் ஒருத்தியொடு'

This line too is similar to the above. As the word 'தகை' is used in a liberal or unrestricted sense, we may infer that the trait or குணம் too is implied.

'நாலாறு மாறாய்' *
'நின்ற சொல்லர் நீடுதோ றினியர்' (நற். 1)

These have been classified as grammatical anomalies as the hero promises her lady-love who is expected to serve and attend to his needs and as the lady-love, who is expected to be full of modesty, ventures to praise the hero in the presence of others.

Ilam.—takai-beauty.

களவுக்காலத்து நலம் பாராட்டிய தலைமகன் கற்புக்காலத்து மொழியைப் பாராட்டப்பெறும் எ-று.

The hero who praised his lady in highly eulogistic terms during the furtive stage is likely to do so even in the Kaṛpu stage.

Sūtra 229.

இறைச்சி தானே பொருட்புறத் ததுவே (Nach)
இறைச்சி தானே யுரிப்புறத் ததுவே. (Ilam)

Iṛaicci tānē porutpuṛat tatuvē
Iṛaicci tānē yurippuṛat tatuvē

இது, தலைவிக்கும் தோழிக்கும் உரியதோர் வழுவமைக்கின்றது. இறைச்சியாவது உள்ள பொருள் ஒன்றனுள்ளே கொள்வதோர் பொருளாகலானுஞ் செல்வன் கூறப்படாமையானும், தலைவன் கொடுமை கூறும் வழிப் பெரும்பான்மை பிறத்தலானும் வழுவாயிற்று.

(இ-ள்) கருப்பொருட்கு நேயந்தான் கூறவேண்டுவதோர் பொருளின் புறத்தே புலப்பட்டு அதற்கு உபகாரப்படும் பொருட்டன்மையுடையதாம் எ-று.

* For Transl. see p. 243 Tol. & ** Transl. see p. 282 Tol.

This Sutra treats of another recognised anomaly that relates to the lady-love and her maid. Iṟaicci has been classified as an anomaly because it is inferred by reading into a phrase or an object; the hero is not specifically mentioned, and it is present only when the lady comments on the unkindness or cruelty of the hero.

That which is allied or attached to the Karupporul is what is inferred in and around the object and is serviceable in explaining its full significance.

Illust.

'இலங்கு மருவித் திலங்கு மருவித்தே
வானி னிலங்கு மருவித்தே தானுற்ற
சூள் பேணான் பொய்த்தான் மலை' (கலித். 41)*

Full of glittering streams, full of glittering streams, streams formed by the showers, the hill which is owned by the hero who has behaved falsely by not fulfilling his vow.

Here the direct meaning is that the hero failed to fulfil his vow. But outside it, we have the following inference. "How is it such a hill owned by him is full of perennial streams."

Ilam.

இறைச்சிப் பொருள் என்பது பொருளின் புறத்தாகித் தோன்றும் பொருள் எ-று.

அஃதாவது கருப்பொருளாகிய நாட்டிற்கும் ஊர்க்கும் துறைக்கும் அடையாகி வருவது,

Iṟaicciporul is that which appears apart from the Uripporul or the sexual act specified for each of the five land divisions; *i.e.* it often comes as an adjunct to or the qualifying word for the town, village or the particular division or section.

§ 'நிலத்தினும் பெரிதே வானினு முயர்ந்தன்று" (குறுந். 3)

Here the kuṟinji flower and the honey that have come as the qualifying epithets of the hero's country or nāṭu are the Iṟaicciporuḷ.

* Transl. Tol. p. 283.

Sūtra 230.

இறைச்சியிற் பிறக்கும் பொருளுமா ருளவே
திறத்தியன் மருங்கிற் றெரியு மோர்க்கே.

Iraicciyir pirakkum poruḷumā ruḷavē
Tirattiyaṉ maruṅkir reriyu mōrkkē.

இஃது எய்தியது இறந்துபடாமற் காத்தது.

This is to safe-guard the principle that has already been enunciated, from being violated.

(இ-ள்) கருப்பொருள் பிறிதோர் பொருட்கு உபகாரப்படும் பொருட்டாதலே யன்றி அக்கருப்பொருடன்னுள்ளே தோன்றும் பொருளும் உள; அஃது உள்ளுறை யுவமத்தின் கூற்றிலே அடங்குமாறுபோல நடக்குமிடத்து, அவ்வுள்ளுறை உவமமன்று, இஃது இறைச்சி என்று ஆராய்ந்துணரும் நல்லறிவுடையோர்க்கு. எ-று.

The Karupporuḷ is not only useful to bring out the significance of another, there is a special meaning that can be derived even in the Karupporuḷ itself. When, however, it passes for one contained in the Uḷḷurai Uvamam, the learned savants will do well to treat it as Iraicci; carefully distinguishing the Uḷḷurai Uvamam from the Iraicci.

Illust.

'கன்றுதன் பயமுலை மாந்த முன்றிற்
றினைபிடி யுண்ணும் பெருங்கன் னாட
கெட்டிடத்து வந்த வுதவிக் கட்டில்
வீறுபெற்று மறந்த மன்னன் போல
நன்றி மறந்தனை யாயின் மென்சீர்க்
கலிமயிற் கலாவத் தன்ன விவ
ளொலிமென் கூந்த லுரியவா நினக்கே.' (குறுந். 225)

These are the words of the maid addressed to the hero who was bent upon parting from the lady in quest of wealth, keeping the open wedding in abeyance. She says :—

"Dear hero, please accept the lady in open wedding n deference to our wish without forgetting the good or benevolen

acts done by us who have been so far acting according to your wishes. Oh Lord of the place full of lofty hills where the she-elephant freely grazes on the millet farm situated in the front of the house, while the young cubs suckle its milk-laden udder.

If you will only wed my lady in open wedding without assuming the role of an ungrateful person by forgetting what little acts of kindness we might have done to you, like the king, who, on getting the royalty or kingship, forgets the timely help rendered to him by others, while he was in a state of penury, the fertile or well-grown tresses of this lady, which look like the spread up feathers of a buoyant peacock, are yours for enjoyment."

The inner meaning is as follows :—Just as the she-elephant grazed on the millet so that it can secure enough milk to feed its cub, it is your duty to eke out enough wealth and at the same time wed her in public.

As the hero is said to have his pleasant nap on the tresses of the lady during sexual unions, they have been said to belong to him.

Here, when we say that, if you will but marry the lady without forgetting the good service done by me in bringing together yourself and my lady, just like the king who forgot the help rendered unto him while in very straitened circumstances immediately on acquiring kingship, the term "நாட" will be termed Iṟaicci and not Uḷḷuṟai Uvamam ; because, though the lines tell us " It does not behove you to kill us actually by harassing this lady, who is in fact my life, all the while attending scrupulously to your own work, just as the elephant is of service to its young one while destroying at the same time, the millet that may serve to feed others,and the simile is complete, this simile does not give the meaning enshrined in the latter part, but enables us to make out a quite different meaning in the word Nātan, which is the Iṟaicci. The words mulai-mānta (முலை மாந்த) simply give us the meaning *viz* , ' being careful that its duty does not suffer or gets spoiled ; they do not express the entire meaning contained in or contemplated by the Ulluṟai Uvamam.'

"வேங்கை தொலைத்த வெறிபொறி வாரணத்
தேந்து மருப்பி னினவண் டிமிர்பூதுஞ்
சாந்த மாத்தி னியன்ற வுலக்கையா

ஐவன வெண்ணெல் அறையுரலுட் பெய்திருவா
மையனை யேத்துவாம் போல வணிபெற்ற
மைபடு சென்னிப் பயமலை நாடனைத்
தையலாய் பாடுவா நாம்.” (கலித். 4)

My dear maid, both of us shall put the white paddy known as Aivaṉam in the mortar, pound the same with pestles made of sandal wood, in which the bees of a high-class gather their pollen, all the while humming, and those made of the tusks or horns of the spotted elephant, that stood proud on having vanquished its adversary the tiger, and shall sing the praises of the lord of the hills, specially famous for its clouds, just as we used to praise or extol Muruga, the hill-deity.

As the lines give only one sense *viz.*, we shall sing, this is to be taken as having been inferred from the Iṟaicci. Again, this is not Ûḷḷuṟai Uvamam, as the ladies do not derive any benefit from singing the hero's praises as they do from pounding the millet.

Here the Iraicciporul is clear as the purport of the lines is, that along with the songs, in praise of the hero which we shall sing, we shall sing also the praises of the deity, though it will be highly inappropriate to praise them together ; on the other hand, as the ladies do not get any benefit from singing the praises of the hero, as they do by using the mortars, what is aimed at here is not Uḷḷuṟai Uvamam.

If it is in fact Uḷḷuṟai Uvamam then, as in the case of the lines.

‘ தன்பார்ப்புத் தின்னு மன்பின் முதலையொடு
வெண்பூம் பொய்கைத் தவனூரென்ப.’ (ஐங்குறு. 41)

(They say that the hero's place is full of tanks with white flowers and also crocodiles, void of affection, which eat their own young ones.)

We will be forced to infer from the Uvamam, the hero's want of consideration as well as the innocence of the lady. Hence the

author has been careful to add the words 'தெரியுமோர்க்கே' *i.e.*, for those who have the sense of discrimination.

Ilam.

This Sutra mentions another sense or meaning that could be traced from or read into the Iṟaicci. For those who look at Porul with a sense of discrimination, there are meanings that could be got from Iraicci. Again this Iṟaicci is of two kinds; those that allow of a double interpretation and those that do not. In the following illustration we have a secondary meaning.

Illust.

'ஒன்றே னல்லெனெ னொன்றுவென் குன்றத்துப்
பொருகளிறு மிதித்த நெரிதாழ் வேங்கை
குறவர் மகளிர் கூந்தற் பெய்ம்மார்.
நின்றுகொய்ய மலரு நாடனோ
டொன்றேன் தோழியொன் றினானே.' (குறுந். 208)

These are the words of the lady-love, who was full of unrest as a result of the parting of the hero from her in quest of wealth, holding the marriage alliance in suspense, addressed to the maid, who asked her to wait patiently. The lady says, 'I have guaged the hero's intention, but I feel restless when I think of my predicament, in case persons, other than my hero, come forth to wed me.

'My dear maid! I am one who does not identify herself with my hero, I am surely one with him. I will not identify myself with the lord of the place, where the Vengai trees, which had their branches broken during the fights of the male-elephants among themselves in the hill-side, appear full of blossoms so that the kurava girls are enabled to pluck them without the necessity or trouble of climbing up the tree in order to adorn their tresses with those flowers. The purport is 'I feel this unrest, because, I fear that persons other than my hero may try to win my hand in wedlock, owing to the protracted delay of the hero in marrying me,"

The women used to gather the vengai flowers after climbing the tree. This will be seen from the following lines.

‘ அரும்பற மலர்ந்த கருங்கால் வேங்கை
மேக்கெழு பெருஞ்சினை யிருந்த தோகை
பூக் கொய் மகளிரிற் றோன்று நாடன்.’; (குறுந். 26)

The lord or chief of the place where the peacocks that sat on the branches of the vengai tree full of blossoms appeared like girls plucking or gathering flowers.

The inner meaning of the lines is as follows.

The Vengai crushed or trampled by the elephants, has not completely dried up; on the other hand it bent down and blossomed. So also, the hero will be driven by the fear I entertain, regarding the advent of others, who may try to win my hand in wedlock.

The term ‘ Porukaḻiṟu ’ tells us that among the kith and kin of the lady-love, persons were there both for and against the alliance. ‘ Porukaḻiṟu mititta vengai ’ tells us that, though the elephants were two, the vengai tree was only one. From this we infer that those who were not for the alliance spoke ill or disparagingly of the hero. The words ‘ veṅgai ninṟu koyya malarum ’ indicate, that the flowers which were thus gathered only after climbing the tree, can now be plucked even standing on the ground. From this we can infer that the hero who was far from being easily accessible is now easy of approach.

Sūtra 231

அன்புறு தகைய இறைச்சியுட் சுட்டலும்
வன்புறை யாகும் வருந்திய பொழுதே.

Aṉpuṟu takaiya Iṟaicciyuṭ cuṭṭalum
Vaṉpuṟai yākum varuntiya polutē.

This Sutra tells us that Iṟaicci can appear in some other forms also.

The mention by the maid, only of these karupporul, which are calculated to impress on the lady the likelihood of the hero

bestowing his grace on her, when the lady could not put up with the period of separation, is also vaṉpuṟai.

Illust.

> 'நசைபெரி துடையர் நல்கலு நல்குவர்
> பிடிபசி *களைஇய பெருங்கை வேழ
> மென்சினை யாஅம் பொளிக்கு
> மன்னை தோழி யவர்சென்ற வாறே.' (குறுந். 37)

Oh my dear maid! my hero is full of affection for me; he may bestow his affection and grace on me. For, in the path he is now frequenting, he will surely witness the he-elephant with the big proboscis, breaking the soft or tender branches of the Yā or the ācca, (Shorea robusta) in order to appease the hunger of its mate, the she-elephant. The elephant here broke the tender branches, because, they are likely to present less difficulty in munching than hard or developed boughs.

Here we see the maid exhorting the lady-love by telling her, that the hero, who was already full of affection for her, is likely to come across the path in the woods, where the he-elephant in order to remove the terrible hunger of its mate, will break in twain, the acca with the tender cover and give the fibres to it for eating. Here it will be seen that the maid without concluding that the lady's restlessness proceeded from her convictions that her lord was naturally an indifferent lover, tells her the above words, only to exhort and appease her. Hence the anomaly stands recognised.

'அரிதாய அறனெய்தி.' (கலித். 11)

The words in this poem cannot be attributed to the maid. This has been cited as an illustration for the Sutra by Ilampuranar. But Nachinarkkiniyar refutes this and attributes the same to the lady-herself.

---

*For transl. see p. 29 of my book 'Elephant in the Tamil land.'

Sūtra 232.

செய்பொரு ளச்சமும் வினைவயிற் பிரிவு
மெய்பெற வுணர்த்துங் கிழவிபா ராட்டே.

Ceyporu ḷaccamum viṉaivayiṟ pirivu
Meypeṟa vuṇarttuṅ kiḻavipā rāṭṭē.

This Sutra aims at recognising an anomaly that usually occurs when the hero eulogises or caresses the lady.

The caresses bestowed by the hero on the lady-love will positively inform her of the fear entertained by the hero, whether she will constitute a hindrance to the securing of wealth on which he has embarked, and also his actual parting in quest of riches. As the caress relates to the lady-love, the author has termed it as 'Kiḻavipārāṭṭu.'

Illust.

'வலிமுன்பின் வல்லென்ற யாக்கைப் புலி நோக்கிற்
சுற்றமை வில்லர் சுரிவளர் பித்தைய
ரற்றம்பார்த் தல்கும் கடுங்கண் மறவர்தாங்
கொள்ளும் பொருளில ராயினும் வம்பலர்
துள்ளூநர்க் காண்மார் தொடர்ந்துயிர் வௌவலிற்
புள்ளும் வழங்காப் புலம்புகொ ளாரிடை
வெள்வேல் வலத்திற் பொருடரல் வேட்கையி
னுள்ளினி ரென்ப தறிந்தன ளென்றேழி
காழ்விரி கவையார மீவரு மிளமுலை
போழ்திடைப் படாஅமன் முயங்கியு மமையாரென்
றாழ்கணிப் பணிகுவர் காதலர் மற்றவர்
சூழ்வதை யெவன்கொ லறியே னென்னும்
முள்ளுறழ் முளையெயிற் றமிழ்தூறுந் தீநீரைக்
கள்ளினு மகிழ்செயுமென வுரைத்து மமையாரென்
னொள்ளிழை திருத்துவர் காதலர் மற்றவ
ருள்ளுவ தெவன்கொ லறியே னென்னும்
நுண்ணெழின் மாமைச் சுணங்கணி யாகந்தங்
கண்ணொடு தொடுத்தென நோக்கியு மமையாரென்

னொண்ணுத னீவுவர் காதலர் மற்றவ
ரெண்ணுவ தெவன்கொ லறியே னென்னும், என வாங்கு ;
கழிபெரு நல்கலொன் றுடைத்தென வென்றோழி
யழிவொடு கலங்கிய வெவ்வத்த ளொருநாணீர்
பொழுதிடைப் படீப்பின் வாழ்வாளோ
வொழிகினிப் பெரும நின் பொருட் பிணிச்செலவே.'

(கலித். 4)

As the dauntless maravar or the foresters with the well-braced bow, smooth glossy hair, and a heartless nature, which will not scruple to witness the sufferings of others, a strong and stalwart frame and looks like those of a tiger, give chase to new persons that came in their way, and subject them to the torture of the rack, simply to please themselves by witnessing the excruciating sufferings of the deceased, though the strangers that are subjected to such torture have no riches worth the name, even birds will not fly in the region. You have decided to proceed to such a bewildering expansive and endless desert track in order to earn wealth and my lady has guaged this idea of yours.

The lady tells me ‘ my lord without being satisfied simply by hugging without interval my tender breasts adorned with pearl necklaces and other jewels, will try to dress my tresses that have been dishevelled during the sexual process, what can be his intent or resolve, I am at a loss to know.

My lord, without being satisfied with drinking the sweet liquid that springs out of my teeth as pointed as the sprouting reed, and as strong as the thorns, will try to set right my jewels, which had been dislocated during the sexual process. What does he mean I am at a loss to know.

My lord again without resting satisfied with constantly gazing on the consummate beauty of my frame, so that one is likely to remark, that my breasts and his eyes have been actually pieced or strung together, will try to wipe off the sweat in my bright forehead, caused by the sexual union. What he means I cannot make out.

Hence my lord, my lady is highly worried by the thought that the above unusual caressing act of yours forebodes something, which is nothing else but parting from her. Do you think that such a lady will survive even a single day, if you decide to part from her ? So please abstain from going abroad leaving her alone."

As the lord's caress was the result not of affection but of wealth, and as the lady does not take it properly but mistakes or misconstrues it, anomalies are on both sides. Hence the recognition of the anomaly here.

> 'நெஞ்சு நடுக்குறக் கேட்டுங் கடுத்துந்தா
> மஞ்சிய தாங்கே யணங்காகு மென்னுஞ்சொ
> லின்றீங் கிளவியாய் வாய்மன்ற நின்கேள்
> பதுவது பன்னாளும் பாராட்ட யானு
> மிதுவொன் றுடைத்தென வெண்ணி.' (கலித். 24)

These lines too will illustrate the lady's divination of the impending parting of her lover, by the excessive and unusual caresses the hero was bestowing on her.

Sūtra 233.

> கற்புவழிப் பட்டவள் பரத்தை யேத்தினு
> முள்ளத் தூட லுண்டென மொழிப.
>
> Kaṟpuvaḻip paṭṭavaḷ parattai yēttiṉu
> Muḻḻat tūṭa luṇṭeṉa moḻipa.

This Sutra aims at recognising an anomaly that pertains to the lady-love.

Even if the lady, chaste as she is, praises the prostitute, one cannot say that her mind was free from resentment or displeasure, which often leads to temporary misunderstandings or quarrels.

The mere praise bestowed on the Parattai will reveal the want of affection for her in the heart of the hero and thereby constitute an anomaly, but as resentment was present in her mind, this anomaly can be recognised.

---

* Transl. see p. 268. Tol. Poruḷ.

'நாணி நின்றோ ளிலைகண் டியானும்
பேணின னல்லனோ மகிழ்ந வானத்
தணங்கருங் கடவுளன் னோளின்
மகன்றா யாதல் புரைவதாங் கெனவே.' (அகம். 16)*

From the particle *Um* in 'எத்திலும்' we have to infer that whenever she does not praise the prostitute, the lady is likely to talk in terms quite opposed to the above.

"என்னொடு புரையுந ளல்ல
டன்னொடு புரைபுநர்த் தானறிகு நளே." (பதிற்று. 39)

கற்புக் காரணமாகத் தலைமகனது பரத்தைமைக் குடன்பட்டாளே யாயினும் உள்ளத்தின்கண் ஊடல் நிகழும்.

Though the lady views with patience her lord's immoral ways because of her chastity, she will still have her inward mental resentment.

Sūtra 234.

கிழவோள் பிறள்குண மிவையெனக் கூறிக்
கிழவோன் குறிப்பினை யுணர்தற்கு முரியள்.

Kiḻavōl piṟaḷkuṇa mivaiyeṉak kūṟik
Kiḻavōṉ kuṟippiṉai yuṇartaṟku muriyaḷ.

This Sutra refutes what has been conceded already as it tells us that the lady-love can at times praise another woman loved by her lord, without any resentment or quarrel.

(இ-ள்) The lady-love is entitled to guage her lord's attitude towards another woman, relating to him, her various qualities of head and heart.

As we have here the word 'பிறள்' and not Parattai, we have to infer, that the woman eulogised is herself *i. e.*, the lady-love. If the Parattai is contemplated here, she cannot but indulge in a quarrel. When the maid has her say, she will not mention the lady. If, however, she mentions the Parattai, she will attribute some sound sense to her and then speak out.

* Transl. see Tol, Porul, p. 293.

Illust.

கண்டிகு மல்லமோ கொண்க நின்கேளே
யொள்ளிழை யுயர்மணல் வீழ்ந்தென
வெள்ளாங் குருகை வினவு வோளே. (ஐங்குறு. 122)*

These are the words expressive of passion spoken by the lady-love while she attempted to guage his disposition towards a third woman by describing her qualities. This has been termed an anomaly, because, the lady, instead of getting at his heart directly by eliciting a reply from him, tries here to do the same, indirectly by telling him about another lady. Any how this anomaly is recognisable during Kaikilai or one-sided love.

Ilam.

This Sutra enunciates a characteristic peculiar to the lady.

Sūtra 235.

தம்முறு விழுமம் பரத்தையர் கூறினு
மெய்ம்மை யாக வவர்வயி னுணர்ந்து
தலைத்தாட் கழறற மெதிர்ப் பொழு தின்றே
மலிதலி லூடலு மவையலங் கடையே.

Tammuru vilumam parattaiyar kūrinu
Meymmai yāka vavarvayi nuṇarntu
Talaittāṭ kalararam metirppolu tinrē
Malitalu mūṭalu mavaiyalaṅ kaṭaiyē.

This Sutra treats of another anomaly relating to the Parattayar, lady and the hero and its recognition.

(இ-ள்) தலைவனால் தாம் உற்ற வருத்தத்தைத் தலைவிக்குப் பரத்தையர் கூறினும், வினைத் தலைவியர் கூறினும், அவர் கூறிய வாற்றானே அவ்வருத்தத்தை அவரிடத்து உண்மையாக உணர்ந்து, தலைவன் முன்னின்று கழறுங் கழற்றுரை, தம்மைப் பரத்தையர் எதிர்ப்பட்டபொழுதின் கண் இல்லை. அவர் துயருற நின்றுழிக்கவலாது நீங்கினான் என மகிழ்தலும், அவன் பிரிவிற்கு இவர் இரங்கினரொன்ற காரணத்தானூடுதலும், அவ்விரண்டும் நிகழாவிடத்து எ-று.

---

* Transl. see Tol. Porul p. 308.

என்பது வெறுத்த உள்ளத்தளா மென்பது கருத்து. எனவே மலி தலும் ஊடலும் நிகழுமிடத்தாயின் தலைத்தாட் கழறுமென்பது பெறுதும்.

The lady feeling exultant over the departure of the hero without the least concern for the Parattayar, who felt worried, and entertaining resentment on account of their mental depression caused by his parting from them; when both these things do not happen, the words of indictment spoken by the lady before the hero on learning correctly from the Parattayar as well as the hero's other concubines, the mental affliction they had been subjected to by the hero, are rarely spoken when the lady-love actually encounters the concubines.

That is, the lady will feel disgusted and if, being happy during coition, entertaining of resentment do take place, the lady is sure to give out these words of indictment.

Illust.

'பொன்னெனப் பசந்தகண் போதெழி னலஞ்செலத்
தொன்னல மிழந்தகண் துயில்பெறல் வேண்டேன்மன்
னின்னணங் குற்றவர் நீ செய்யுங் கொடுமைக
ளென்னுழை வந்து நொந்துரையாமை பெறுகிற்பின்.'

(கலித். 77)

Dear lord, my eyes have turned pale yellow in colour, losing its flower-like beauty. If only it is given to me to see that the Parattayar teased by you do not approach me to narrate or recount the disservice you are doing them, I will not like that my eyes, which have lost even their natural charms should be tempted to sleep. But what do I derive from it? the people will not spare me and keep away from despising or deriding me.

These lines are an indictment by the lady-love when happiness during coition and resentment or love-feud occurs and when there were no Parattayar by the side. Here the anomaly has been recognised with respect to the Parattay as she communicates her mental worry to the lady-love, because she is accessible here and to the hero in view of the conduct of the people aforesaid. The particle *Um* includes or espouses the part,

İlam.

This Sutra speaks of a convention that relates to the lady-love. The particle *Um* in the word kūṟiṉum has a negative sense or significance: Hence the occasions when the lady does not speak out are more numerous. If, however, the lady-love speaks out when the hero comes, she will be supposed to have no liking for the union ; if she does not speak out the words will be purposeless. Hence it follows that the lady will speak out at the end of the sexual union and during the temporary love, quarrel.

Sūtra 236.

பொழுது தலைவைத்த கையறு காலை
யிறந்த போலக் கிளக்குங் கிளவி
மடனே வருத்த மருட்கை மிகுதியோ
டவைநாற் பொருட்க ணிகழு மென்ப.

Poḻutu talaivaitta kaiyaṟu kālai
Yiṟanta pōlak kiḷakkuṅ kiḷavi
Maṭaṉē varutta maruṭkai mikutiyō
Ṭavaināṟ poruṭka ṇikaḻu meṉpa.

This Sutra does not speak of Peruntiṇai. On the other hand this deals with the Gandharvam which forms part of the "ஏறிய மடற்றிறம்" (Ēṟiya maṭaṟṟiṟam 51), which constitutes an anomaly suggestive of Peruntiṇai and its corruption which has been detailed as

'தேறுதல் ஒழிந்த காமத்து மிகுதிறம்'

As the parting for the subjugation of foes as distinct from that for study or embassy, is indispensable to crowned kings and those who carry out their orders, he who departs is not likely to speak to her words of consolation and ask her to lead a life of pure and unsullied chastity till he returns, as the grammars do not countenance such a thing ; hence he will simply go away without intimating to her. In that case, it will be difficult for the maid too to appease her with the words of the hero communicated to her when he left. Under these circumstances the above Peruntiṇai will occur.

(இ-ள்) அந்திக் காலத்தே "புறஞ்செலச் சிதைத்தல்" என்னுஞ் சூத்திரத்தில், அதனினூங்கின்று எனக் கூறிய 'கையறவுரைத்தல்' என்னும் மெய்ப்பாடெய்திய காலத்தே, அந்த ஆற்றாமையின் இகந்தவாக முடிவிலே வைக்கப்பட்ட மெய்ப்பாடுகள், தன் வனப்பு மிகுதியுடனே மடப்பமும் ஆற்றாமையும் வியப்புமாகிய நான்கு பொருட்கண்ணே நடக்கும். அங்ஙனம் அவை நடக்கின்ற நான்கு பொருளுங் கூற்று நிகழுங்கால், தன்னைக் கை கடந்தனபோலக் கூற்றுங் கூறாய் நிகழுமென்று கூறுவர் புலவர். எ-று.

When the lady-love feels a sense of helplessness, owing to excessive passion, during evening tides, the physical expressions following the emotions will pertain mostly to her excellent personal charms, youth-hood, her mental unrest, and sense of surprise. When the lady speaks out and refers to the above four sentiments, the lady is likely to over-step the bounds of modesty and give expression to them as if everything was beyond control.

What is meant or connoted by the words 'தலைவைத்த மெய்ப்பாடு' (talaivaitta meyppāṭu) is as follows :—

The physical manifestations are those that are likely to occur in the "ஆறாமவதி" or the sixth or final stage of the lady's mental distress. When they occur, the lady will plainly mention before the public the name of her lover and his traits and her union with him, weep and confer in a pensive or lamentable mood with the different periods or divisions of the day, and with the Sun, Moon etc.

Illust.

'புரிவுண்ட புணர்ச்சியுட் புல்லாரா மாத்திரை
யருகுவித் தொருவரை யாற்றலிற் றெரிவார்கட்
செயநின்ற பண்ணினுட் செவிசுவைகொள்ளாது
நயநின்ற பொருள்கெடப் புரியறு நரம்பினும்
பயனின்று மன்றம்ம காம மிவண் மன்னு
மொண்ணுத லாயத்தா ரோராங்குத் திளைப்பினு
முண்ணுனை தோன்றாமை முறுவல்கொண் டடக்கித்தன்
கண்ணினு முகத்தினு நகுபவள் பெண்ணின்றி
யாவருந் தண் குரால் கேட்ப நிரை வெண்பல்

மீயுயர் தோன்ற நகாஅ நக்காங்கே
பூவுயிர்த் தன்ன புகழ்சா லெழிலுண்க
ணாயிதழ் மல்க வழும்.'

This poem appears in the Neytal portion of Kalithokai, which has been eulogised as 'கற்றறிந்தா ரேத்துங்கலி', *i. e.*, the poems in the Kali metre extolled by the learnèd scholars. This poem has been put in the mouth of bystanders who actually witnessed the coming back to her senses or the regaining of consciousness that was perceptible in the lady, who erstwhile was completely bereft of her, senses owing to her inability or want of strength to put up with the separation of her lover and who, outstepping the bounds of modesty, prattled with a non-plussed mind.

'Please listen! she, who is before us, is one who used to indulge in a mild smile, taking particular care not to expose her sharp teeth, even when she had her games with girls of her own age, possessing bright fore heads. She now bursts out into a loud laughter, exposing all her well-grown white teeth and speaks out loudly so that all could hear her words, which once she used to pronounce softly. Nay, even when she laughs, her eye-lids will be full of tear-drops, like a blossomed bud Why should she weep thus? Fate planned to infuse passion in her and as a result of it, she had union with her lover, but the pleasure she derived was cut short by the separation of the lover from her, with the result that it was nothing better than the string of a musical instrument, which, while every one was anxious to hear the delectable sweet sound, suddenly broke in twain.

'ஒஓ! அழிதகப் பாராதே யல்லல் குறுகினங்
காண்பாங் கனங்குழை பண்பு;
என்று, எல்லீரு மென்செய்தீ ரென்னை நகுதிரோ
நல்ல நகாஅலிர் மற்கொலோ யானுற்ற
வல்ல லுறீஇயான் மாய மலர் மார்பு
புல்லிப் புணரப் பெறின்.'

Pray! what are you doing here without realising that the distressed state of mine will depress and melt your hearts you

who determined to witness the same till the end. Are you for despising or deriding me ? If so, even if I am able to hug my dissembling lover. who has caused this distress in me, it is no degradation for me.

'எல்லாநீ உற்றதெவனோ மற் றென்றீரே லெற்சிதை
செய்தா னிவனென வுற்ற திதுவென
வெய்த வுரைக்கு முரனகத் துண்டாயிற்
பைதல வாகிப் பசக்குவ மன்னோவென்
னெய்தன் மலரன்ன கண்.'

Now, if you, who had already listened to me when I told you " Here is the person who spoiled my frame", now care to ask me what exactly was done by him and if I am blessed with the sense and the mental balance to reveal in one of the seven ways, detailed in the theme 'அறத்தொடு நிற்றல்' (Arattoṭu nirral), do you think that I will suffer and that my eyes which resemble the Neytal flowers will water like this ? Be assured, I shall recount to you what all I suffered. Oh ye great and noble men.

'கோடுவாய் கூடாப் பிறையைப் பிறிதொன்று
நாடுவேன் கண்டனென் சிற்றிலுட் கண்டாங்கே
யாடையான் மூஉ யகப்படுப்பேன் சூடிய
காணான் றிரிதருங் கொல்லோ மணி மிடற்று
மாண் மலர்க் கொன்றை யவன்
தெள்ளியே மென் றுரைத்துத் தேராதொருநிலையே
வள்ளியை யாதென நெஞ்சே வலியுறீஇ.'

When I, who wanted to know by the process known as 'கூடலிழைத்தல்', while I was building my little house of sand, drew one part of the line, I beheld the moon, with three digits wherein the two ends remained without touching each other. Then, as I thought that this digit moon is likely to harass me as soon as it develops into a full moon, I caught hold of him and concealed him in my apron ; but all on a sudden, a thought flashed on me, that Siva who wears the cassia or the konrai will miss him terribly and search for him ; hence I entreated my heart to let it free and be a benefactor and in that way I exhorted my mind.

‘உள்ளி வருகுவர் கொல்லோ வுளைந்தியா
னெள்ளி யிருக்குவேன் மற்கொலோ நள்ளிருண்
மாந்தர் கடிகொண்ட கங்குற் கனவினாற்
றோன்றினனாகத் தொடுத்தேன் மன் யான்றன்னைப்
பையெனக் காண்கு விழிப்பயான் பற்றிய
கையுளே மாய்ந்தான் கரந்து.’

Reflecting in this way, I caught hold of my lover in a dream, in the dead of night, when the village watchman used to go on patrol; but what is the result? Seizing him firmly I wanted to see him with open eyes, when lo, he concealed himself im my hands and could not be seen.

‘கதிர்பகா ஞாயிறே கல்சேர்தி யாயி
னவரை நினைத்து நிறுத்தென் கைநீட்டித்
தருகுவையாயிற் றவிரு மென் னெஞ்சத்
துயிர்திரியா மாட்டிய தீ.’

Then I resolved to trace him out with the aid of the Sun and the very next day towards evening addressed the Sun as follows :—

Oh Sun ! who does not share your rays with others, the fire of passion that burns with my mind as the lamp and my life as the wick, will be extinguished only if you, when you set in the evening with your rays, will search for him, find him out and place him in my hands without fail.

‘மையில் சுடரே மலைசேர்தி நீயாயிற்
பௌவநீர்த் தோன்றிப்பகல் செய்யுமாத்திரை
கைவிளக்காகக் கதிர்சில தாராயென்
றொய்யில் சிதைத்தானைத் தேர்கு.’

As the Sun passed on without giving me any reply, I proceeded to address it as follows :—

‘Oh spotless Sun ! Now that you are proceeding to the setting hills, let me search my lover who spoiled my handsome frame without drawing ‘தொய்யில்’ till you rise again on the shore of the sea. Till then please lend me some of your bright rays to be used by me as a hand lamp in order to seek him out.

‘சிறைத்தானைச் செய்வதெவன் கொலோ வெம்மை
நயந்து நலஞ் சிதைத்தான்.’

When I found that the Sun passed on without giving me what I wanted, taking into its heart that, if it sought him out, I will express my resentment at his want of kindness and worry myself, I told him ‘It is a fact that he loved me at first and then spoiled my frame by parting from me. Any how, what else can I do without having union with him, if he happened to come’.

‘மன்றப் பனைமேன் மலைமாந்தளிரே நீ
தொன்றிவ் வுலகத்துக் கேட்டு மறிதியோ
மென்றோண் ஞெகிழ்த்தான் றகையல்லால் யான் காணே
னன்றுதீ தென்றுபிற.’

Then I addressed the Sun’s rays as follows :—

Oh ye Sun’s rays that look like the tender leaves of the mango tree and that appear above the palm tree in the hill-side, I see only the beauty and grace of him who had caused my arms to grow weak and not a single fault of his. Have you ever heard of women except myself who have kept themselves away from their lovers when they beheld him, and not indulged in union with him.

‘நோயெரி யாகச் சுடினுஞ் சுழற்றியென்
னாயித ழுள்ளே கரப்பன் கரந்தாங்கே
நோயுறு வெந்நீர் தெளிப்பிற் றலைக்கொண்டு
வேவ தளித் திவ் வுலகு.’

She then continued as follows :—I will try to conceal my love-passion even though it whirls my mind burning it like fire ; in the same manner I will hide my tears also which are the out come of the same passion ; and I do so with difficulty, as I fear that those tears red-hot as they are, are likely to burn or scorch the whole world.

All these words were addressed to the savants. She proceeded again to talk to them and said ‘Oh ye noble men’!

'மெலியப் பொறுத்தேன் களைந்தீமின் சான்றீர்
நலிதருங் காமமுங் கௌவையு மென்றிவ்
வலிதின்னுயிர் காவாத் தூங்கியாங் கென்னை
நலியும் விழும மிரண்டு.'

எனப்பாடி,

The two feelings *viz.*, The passion and mental anxiety hang on both sides with my life as the 'கா' (the cross rod carried on the shoulders with weights on either side) and torment me like anything. I however put up with it as far as I can; kindly see that I am free from them before death sets in.

Singing in this way.

'இனைந்துநொந் தழுதன ளினைந்து நீடுயிர்த்தன
ளெல்லையு மிரவுங் கழிந்தன வென்றெண்ணியெல் விரா
நல்கிய கேள்வ னிவன் மன்ற மெல்ல
மணியுட் பரந்த நீர் போலத் துணிவாங்
கலஞ்சிதை யில்லத்துக் காழ்கொண்டு தேற்றக்
கலங்கிய நீர்போற் றெளிந்து நலம்பெற்றா
ணல்லெழில் மார்பனைச் சார்ந்து.'

She moped and pined as she could not have her desired union with him either during day or during night. She felt aggrieved and panted for breath. Subsequently she enjoyed the union with him, who espoused her during night, freed from all the mental anxiety and with a mind cleared of all impurities like muddled water rendered crystal clear by being treated with the தேற்றா seeds (clearing-nut Strychnos potatorum). Hence we shall hereafter regard them as inseparable as the blue gem and its lustre.

In the above illustration we can clearly see from the lady's speech to the good men in a fit of helplessness at evening tide, the defective enjoyment she has had with the hero, her over-stepping the bounds of modesty from her cutting remarks on the cruelty of her lover, actually mentioning his place and name on the plea, that, if only, it was given to her to have his union, her behaviour could not be condemned, her indifference to her sufferings, from her words that her mind was clear and that she

cared two figs for what happened, her insensibility to things that cause surprise and the excesses of her mind from her own description of her eyes as those that resemble the Neydal flowers. From her words ‘ Hallo, please witness here the lover graciously given to me by night, we can infer that the union does not come under the Gandharva form and that it forms part of Peruntiṇai. The drift of the whole poem in a nutshell is as follows :—

Oh ye noblemen please listen. She laughs and weeps at the same time. Fate has disturbed or spoiled her kāmam, that has become as useless as the broken lyre-string, making her actually weep. Somehow you have been obliged to witness her anxious plight ‘ Having come, in order to follow this to its natural finish, what have you done ? Do you condemn or deride me ? Even if it be given to me to embrace the, chest of him who had played the dissembler all the while, I wont, feel it a disgrace.

Ilam.

This Sutra aims at the recognition of another anomaly when the time or the season fixed by the lover prior to his departure comes in.’

Polututalai vaittal. When the lover fixes a certain season and when the one fixed by him arrives, though it is composed of only a couple of months.

Kaiyarukālai. When the lady feels helpless and not in a position to act.

Irantapōlakkiḷattal. To give vent to her feelings, even when the season occurs as if the season is over.

These speeches of the lady will be due to four causes *viz.*, Ignorance, anxiety, stupor, or the appearance of the things that pertain to the particular season.

‘ பொருகடல் வண்ணன் புனைமார்பிற் றார்போற்
றிருவிலங் கூன்றிறற் றீம்பெயற் றாழ
வருதுமென மொழிந்தார் வாரார்கொல் வானங்
கரு விருந்தாலி நகும்.’ (கார். நாற் 1)

Will not my lover turn up even now, when the clouds pregnant with water, actually drizzle, he, who was pleased to tell me, ere his parting from me, that he will come back when the drizzle commences throwing the rainbow athwart the sky just like the chest garland of Tirumāl who has the hue akin to the sea that dashes against the shore.

From the words '*வாரார்கொல்*' pronounced by the lady when she perceived the season fixed by her hero, we can just infer that she believed that the season was over.

Sūtra 237.

இரந்து குறையுற்ற கிழவனைத் தோழி
நிரம்ப நீக்கி நிறுத்த லன்றியும்
வாய்மை கூறலும் பொய்தலைப் பெய்தலு
நல்வகை யுடைய நயத்திற் கூறியும்
பல் வகை யானும் படைக்கவும் பெறுமே.

Irantu kuraiyurra kilavanait tōli
Nirampa nīkki nirutta lanriyum
Vāymai kūralum poytalaip peytalu
Nalvakai yuṭaiya nayattir kūriyum
Palvakai yānum paṭaikkavum perumē.

This relates to the recognition of anomalies that relate to the remarks made by the maid about the hero.

(இ-ள்) *இரந்துகொண்டு தன் காரியத்தினைக் கூறுதலுற்ற தலைவனை, தோழி அகற்றுற வத்து முறைமையில் தாழ்வின்றாக அகற்றி நிறுத்தலே யன்றியும், நமது கூட்டத்தினை யான் முன்னே யறிவலென மெய்யாகக் கூறலையும், அப்புணர்ச்சி யில்லையென்று பொய்த்ததனைத் தலைவன் மேற்பொய்யுரை பெய் துரைத்தலையும், அவன் வரைந்து கோடற் பொருட்டுச் சில பொய்களைக் கூறவேண்டு மிடங்களிலே பெய்துரைத் தலையும் நல்ல கூறுபாடுடைய சொற்களை அசதியாடிக் கூறியும், இக் கூறிய வாறன்றி வேறுபடப் புனைந்துரைக்கவும் பெறும். எ-று.*

The maid can take the liberty of stopping the hero from his love advances when he approaches and entreats her to help him to have his heart's desire, tell him as perfect truth that she already knew his union with the lady-love, brand him as a liar

when he denies his union, pleading some false things, in order to goad him towards public wedding talking in jest or in a playful mood some well-meaning words and have recourse to other embellished talks.

Illust.

‘ நெருநலு முன்னை ளொல்லையும் ’

Here the maid advises him to keep at a distance without making love advances.

‘ எமக்கிவை யுரையன் மாதோ நுமக்கியான்
யாராகிய ரோ பெரும வாருயி
ரொருவி ரொருவிர்க்காகி முன்னு
னிருவிர் மன்னு மிசைந்தனி ரதனு
லய லே னாகிய யான்
மூய லேன் போல்வனீ மொழிபொருட் டிறத்தே.’

Here the maid speaks the bare truth. ‘Tell me not these things My lord! who am I to you? In what relation do I stand to yourself and the lady-love united together with your lives mutually identified. What could I do, who is after all a stranger, and what can I say regarding the matter you tell me now?

The maid by her talk makes the hero understand that her inaction regarding the fulfilment of his desire was due to his having dissembled or concealed the real facts from her.

அறியே மல்ல மறிந்தன மாதோ
பொறிவரிச் சிறைய வண்டின மார்ப்பச்
சாந்த நாறு முதியோள்
கூந்த னாறுநின் மார்பே தெய்யோ.’ (ஐங்குறு 240)

Dear lord. Not that I am not aware of things that have transpired, I am in the complete know of things. Your chest emits the sweet scent of the tresses full of the fragrance of sandal wood, hovered in by the humming bees with spotted wings and varied colours, *i. e.*, I am aware of the union that had taken place between you and my lady-love.

* Transl. see p. Tol. (Porul) p. 166.

‘திருந்திழாய் கேளாய்நம் மூர்க்கெல்லாஞ் சாலும்
பெருநகை யல்க னிகழ்ந்ததொரு நிலையே
மன்பதை யெல்லா மடிந்த விருங்கங்கு
லந்துகிற் போர்வை யணிபெறத் தைஇநம்
மின்சாயன் மார்பன் குறிநின்றேன் யானாகத்
தீரத் தறைந்த தலையும் தன் கம்பலுங்
காரக் குறைந்து கறைப்பட்டுவந்து நஞ்
சேரியிற் போகா முடமுதிர் பார்ப்பானைத்
தோழிநீ போற்றுதி யென்றி யவனாங்கே
பாராக் குறழாப் பணியாப் பொழுதன்றி
யாரிவ ணின்றீ ரெனக் கூறிப் பையென
வைகாண் முதுபகட்டிற் பக்கத்திற் போகாது
தையா றம்பலந் தின்றியோ வென்றுதன்
பக்கழித்துக் கொண்டி யெனத் தரலும் யாதொன்றும்
வாய்வாளே னிற்பக் கடிதகன்று கைமாறிக்
கைப்படுக்கப் பட்டாய் சிறுமிநீ மற்றியா
னேனைப் பிசாசரு ளென்னை நலிதரி
னிவ்வூர்ப் பலிநீ பெறூஉமற் கொள்வே
னெனப்பலவுந் தாங்காது வாய்பாடி நிற்ப
முதுபார்ப்பா, னஞ்சின னாத லறிந்தியா னெஞ்சா
தொருகை மணற்கொண்டு மேற்றூவக் கண்டே
கடிதாற்றிப் பூச றுடங்கின னாங்கே
யொடுங்கா வயத்திற் கொடுங்கேழ்க் கடுங்க
ணிரும்புலி கொண்மார் நிறுத்த வலையுளோ
ரேதில் குறுநரி பட்டற்றாற் காதலன்
காட்சி யழுங்க நம்மூர்க் கெலாஅ
மாகுல மாகி விளைந்ததை யென்றுந்தன்
வாழ்க்கை யதுவாகக் கொண்ட முதுபார்ப்பான்
வீழ்க்கைப் பெருங்கருங் கூத்து.’ (கலித். 69)

The maid apprehends that the meetings arranged during nights between the lovers, will give rise to scandal and tries to persuade the hero to keep aloof. As, however, both parties are likely to mistake the signals arranged for their meetings, the lady, when she wanted to find out the signal made by the hero,

had an experience. This experience has no doubt been fabricated by her and she narrates it on the following day to her lady-love while the hero is in ciṟaippuṟam.

My dear lady with well-wrought jewels! you repeatedly ask me to take care of the old crippled Brahman, who with his bald head, and uncouth dress and his hands and legs worn out by leprosy, lies hiding in our streets. I however discarded your request and dressing myself neatly I proceeded, in the dead of night, when all living creatures have their sound repose to find out the signal promised by the hero, when, lo, an incident happened, which is sure to excite one's laughter. Why, the entire village could hear it and enjoy it. Please listen how it happened.

The Brahman bent down and staring at me, asked me what brought me there in that untimely hour, which ill-suited girls like her, and continued, 'oh, young girl! you have fallen in my hands.' So saying, he bowed before me and stood by my side like an old bull void of teeth by the side of a hay-stack. Then he took out his betel case and offered me betels. When, however, he found me silent and unresponsive, he shook off his former fear, and hastily hurrying towards me, told me, that if I was a she-demon, he himself was a male one and that I should show him my grace and added that, if I declined to show favour to him, he would usurp the oblations or offerings that are made to me. Thereon, I came to know that he dreaded me, mistaking me for a demon and at once taking sand in my hand, began to throw on him continuously. The Brahman thereon raised a hue and cry so that the whole village could hear it. Thus the delectable dramatic episode relating to the old man, whose sole occupation was perhaps to make love in the above manner to any woman at random, came to an end, though it culminated in my mental anxiety by spoiling the fair chance of my meeting the hero in the appointed place of meeting. Thus in a net cast for enmeshing and entangling a strong and valiant tiger with well-formed streaks, a fox fell in, which in no wise could be compared to a tiger. Hence I do not think that we can have any more meetings during night time. This episode no doubt savours of events generally narrated in dramas.

நாடக வழக்கென்பது உள்ளோனாவது இல்லோனாவது தலைவனைச் சில செய்திகளைப் புனைந்துரைத்தல், இச்செய்திகளில் யாண்டும் எஞ்ஞான்றும் இல்லன கூறாது, உலகத்தோர்க்கு நன்மை பயத்தற்கு நல்லோர்க்குள்ளன வற்றை ஒழிந்தோர் அறிந்தொழுகுதல் அறமெனக் கருதிச் சிறிது இல்லனவும் கூறப்படுமென்ப.

What is known as the dramatic usage is the exaggerated or embellished account of certain happenings with a hero real and imaginary. Of course all the events narrated need not be false. Some things which may be false or fabricated may be included in the narrative in order to, inculcate virtue and enable the generality or the mass to adopt and follow the good traits of great and good men, so that the whole world may stand benefited by such an act.

Here the maid's fabrication of the episode is to persuade or goad the hero to marry the lady in open wedding.

‘அன்னையு மறிந்தன ளலரு மாயின்று
நன்மனை நெடுநகர் புலம்புகொள வுறுதரு
வின்னா வாடையு மலையு
நும்மூர்ச் செல்க மெழுமோ தெய்யோ.’ (ஐங்குறு. 236)

The mother has come to know of it. Scandal has spread. All the inmates in the house are agitated. ‘Nay the troublesome north-wind is raging. Please get ready. We shall proceed to our place.’

These lines are expressed in good spirit.

‘வீகமழ் சிலம்பின் வேட்டம் போந்து
நீயே கூறினு மமையு நின்குறையே.’

What if you yourself appear in person and represent your grievance before the lady's parents, while on your usual hunting expedition in the hill-side full of the sweet odour of flowers ?

As these things have been narrated by the maid in an embellished way both according to the dramatic as well as the ordinary usages and as she tells the hero of things, which, in fact he must not be told, this is a recognised anomaly-

Ilam.

> ‘வெள்ளாங் குருகின் பிள்ளையும் பலவே
> யவையினும் பலவே சிறுகருங் காக்கை
> யவையினு மவையினும் பலவே குவிமட
> லோங்கிரும் பெண்ணை மீமிசைத் தொடுத்த
> தூங்கணங் குரீஇக் கூட்டுவாழ் சினையே.’*

Sūtra 238.

> உயர்மொழிக் குரிய வுறழுங் கிளவி
> ஐயக் கிளவி யாடூஉவிற் குரித்தே.
>
> Uyarmoḻik kuriya vuṟaḻuṅ kiḷavi
> Yaiyak kiḷavi yāṭūuvīṟ kuritte.

This aims at recognising an anomaly that relates both to the maid and the lady-love.

(இ-ள்) இன்பம் உயர்தற்குக் காரணமான கூற்று நிகழுமிடத்திற்கு எதிர்மொழியாக மாறுபடக் கூறுங் கிளவி நிகழ்தலுமுரிய, கூறுவேமோ கூறேமோ என்று ஐயமுற்றுக் கூறுஞ் சொல் தலைவற்குரித்து எ-று.

While the talks, that are calculated to enhance the pleasure, take place, or being indulged in, those of an entirely contradictory character are also possible, when the words born of mental hesitation whether to speak or not to speak, specifically belong to the hero.

உறழுங் கிளவியைப் பொதுப்படக் கூறினர். ‘தோழி உயர்மொழி கூறியவழித் தலைவி உறழ்ந்து கூறலும், தலைவன் உயர்மொழி கூறிய வழித் தோழி உறழ்ந்து கூறலும், தலைவன் உயர்மொழி கூறியவழித் தலைவி உறழ்ந்து கூறலும், தலைவி உயர்மொழி கூறிய வழித்தோழி உறழ்ந்து கூறலும் கோடற்கு.

Here the phrase ‘உறழுங் கிளவி’ Uṟaḷumkiḷavi, is common, so that it may comprise or include the refutation of the lady when the maid speaks out high or ennobling words, the maid's refutation or contradiction, when the hero speaks out in the same way, the lady-love's retort when the hero speaks out and the contradiction of the maid when the lady speaks out.

* For Tranal . see p. 136 Tol. Porul.

'எல்லா விஃதொத்த னென்பெறான் கேட்டைக் காண்
செல்வங் கடைகொளச் சாஅய்ச் சான்றவ
ரல்லல் களைதரக் கேளி ருழைச்சென்று
சொல்லுத லுற்றுரைக் கல்லாதவர் போலப்
பல்லூழ் பெயர்ந் தென்னை நோக்குமற் றியானுக்கின்
மெல்ல விறைஞ்சுந் தலை.'

Dear lady ! What is the grievance of this man ? What has happened to him ? He looks at me incessantly without venturing to talk to me what he has in his heart, like the wise and learned men who had been reduced to a state of penury, having lost all their fortune, and who approach their kith and kin who could relieve their distress, but who stop short from expressing their grievance before them, being overwhelmed by a sense of humiliation.

'எல்லாநீ, முன்னத்தா னொன்று குறித்தாய் போற்காட்டினை
நின்னின் விடாஅ நிழற்போற் றிரிதருவா
யென்னீ பெறாததீதென்.'

Here the maid accosts the hero. Dear lord, you accompany us as our shadow, pretending to befriend us. What exactly is your grievance ? Pray, tell me that.

'சொல்லின் மறுதீவாண் மன்னோ விவள்'

The hero speaks to himself, ' will this lady remain without refusing me if I state my grievance to her ?

Here the hero speaks to his mind. Words expressive of such doubts do belong to the hero.

'ஐயக் கிளவி யாடூஉவிற் குரித்தே.'

'செறூஅது, ஈதலிரந்தார்க்கொன் றாற்றாது வாழ்தலிற்
சாதலுங் கூடுமா மற்று.'

He then added that even death was preferable to a life led without giving alms freely and without frown to those who ask for it.

"இவடந்தை காதலின் யார்க்குங் கொடுக்கும் விழுப்பொருள்,
யாதுநீ வேண்டியது.'

The maid, on hearing this, told him, that the lady's father freely gives to all who beg for alms, valuable articles and that he is quite free to specify or state what he wanted.

> 'பேதாய், பொருள் வேண்டும் புன்கண்மை யீண்டில்லை யாழ
> மருளி மடநோக்கி னின்றோழி யென்னை
> யருளீயல் வேண்டுவல் யான்.'

The hero thereon addressed her as one who was unable to catch the spirit or essence of what he said and added 'I am not a poverty-stricken man to beg of alms from you. My only request is that your lady must deign to bestow her good graces on me.

அன்னையோ ?

Is it so ?

Here the maid pretends as being ignorant of the furtive love of the hero and the lady.

> 'மண்டம ரட்ட களிறன்னான் றன்னையொரு
> பெண்டி ரருளக் கிடந்த தெவன்கொலோ.'

What can be the nature of the grievance which, he who resembles a valiant male-elephant that overcomes its adversary in a tough and well-contested fight has and which could be ventilated or redressed even by a lady like me ?

These words, it will be seen, are addressed to the lady by the maid immediately after the exit of the hero from the scene.

> 'ஒண்டொடி, நாணிலன் மன்ற விவன்.'

Dear lady with shining bangle,s he seems to be one absolutely void of shame or any sense of reserve.

> 'ஆயின் ஏஎ
> பல்லார் நக்கெள்ளப் படுமடன் மாவேறி
> மல்லலூ ராங்கட் படுமே நறுநுத
> னல்காள்கண் மாறி விடினெனச் செல்வானு
> மெள்ளி நகினும் வரூஉ மிடையிடைக்

கள்வர் போ னோக்கினு நோக்குங் குறித்தது
கொள்ளாது போகாக் குணனுடைய னெந்தைதன்
னுள்ளங் குறைபடா வாறு.'

My lady, he seems to be a man seriously bent upon carrying out his heart's desire by paying any amount that my parents may demand of him. Hence you will be far from belittling yourself if you concede to his demand. Further, when he waited on us with his grievance, he will not fail to come to us frequently even when I mocked at him and ridiculed him. Nay, during the same period of suspense he will often cast his stealthy glance at you just like the thieves, who look at the things they want to steal not directly but stealthily.

Hence, certain it is, he is a shameless person. Lastly his abrupt departure from our midst, suggests that he considers that the love between him and yourself, will be the subject of scandal, in case the lady with the smelling forehead does not bestow her grace, and affection on him, and drives him to mount the madal chariot so as to be sneered and mocked at by those who may behold it.

" In fine, my dear lady, I leave it to you to do as you list ". In that way the maid persuades the lady-love to condescend to bestow her affection on the hero.

This poem is an illustration for Kaikkiḷai. Herein we see the maid asking the hero bluntly and without the least ceremony, what he wants, and the hero replying that he wanted the lady's good graces. Such queries and replies rarely become decent people.

Ilam.

Words expressive of doubt do not belong to the lady-love, but where is the fault in it ? If the lady suspects the hero as a deity, it naturally follows as night the day, that she ought to have known the deity already ; but as she had not seen it, she has no doubts.

Next, words of praise we have in abundance.

'அவன் மறைதேஎ நோக்கி மற்றிவன்
மகனே தோழியென் றனள்.' (அகம். 48)

The lady, when she beheld the hero getting out of sight, expressed in surprise whether he was a man after all. For the words of praise indulged in by the hero in relation to his lady, we have the following lines.

'மாதர் முகம்போ லொளிவிட வல்லையேற்
காதலை வாழி மதி.'

'Oh moon ! be blessed. If you can shine as brilliantly as the face of my lady-love, you too shall share my affection.'

Sūtra 239.

உறுக ணோம்ப றன்னியல் பாகலி
னுரிய தாகுந் தோழிகண் ணுரனே.

Uṟuka ṇōmpa ṟaṉṉiyal pākali
Ṉuriya tākun tōḻikaṇ ṇuraṉē.

This aims at recognising another anomaly by which the maid, who has her say on occasions mentioned above, is credited with some sanity and powers of quick perception.

(இ-ள்) தலைவிக்கு வந்த வருத்தத்தைப் பரிகரித்தல் தனக்குக் கடனாதலின், தோழிமாட்டு அறிவுளதாகக் கூறல் உரித்தாகும். எ-று.

As it is the bounden duty of the maid, to remove the mental anxiety of the lady the maid can be credited with some real sense.

Illust.

பான்மருண் மருப்பி னுரல்புரை பாவடி
யீர்நறுங் கமழ்கடா அத் தினம்பிரி யொருத்த
லாறுகடி கொள்ளும் வேறுபுலம் படர்ந்து
பொருள்வயிற் பிரிதல் வேண்டு மென்னும்
அருளில் சொல்லும் நீசொல் லினையே
நன்னர் நறுநுத னயந்தனை நீவி
நின்னிற் பிரியல னஞ்சலோம் பென்னு
நன்னர் மொழியு நீமொழிந் தனையே
அவற்றுள், யாவோ வாயின மாஅல் மகனே

கிழவ ரின்னோ ரென்னாது பொருடான்
பழவினை மருங்கிற் பெயர்புபெயர் புறையு
மன்ன பொருள்வயிற் பிரிவோய் நின்னின்
றிமைப்புவரை வாழாள் மடவோ
ளமைக் கவின் கொண்ட தோளிணை மறந்தே.' (கலித். 21)

Here the maid dissuades the hero from parting in quest of wealth and refuses permission, reminding him of his clear, unmistakable and unambiguous words, during the furtive love-period, the impermanence or the transience of wealth and last but not least the lady's restlessness and impatience.

'My lord! you told us that your mind will desire to stay away from the lady in the place where you intend to eke your wealth and where, in that far off place, the white elephants with milk-white tusks, feet like the bottom of a mortar, pressing well on the ground, and smelling watery rut, which have been separated from their kind, stand guarding the passage or road, in order to pounce on way-farers. Again it was you that touched the soft forehead of the lady and asked us not to feel worried, adding that you would not part from us. Of the above two statements, oh, you who stand non-plussed, let me know which is truth and which is not? But please listen, the wealth you are about to seek is not likely to be your sole possession; it will easily forsake you and reach those who are destined to have it according to their good acts and you hope to stay in that place away from this lady, where, after all, you hope to earn the wealth, the nature of which is as I stated above.

Here we see two emotions side by side, fear entertained by the maid and a certain sense of anxiety in the mind of the hero.

'பிண்ட நெல்லி னள்ளூ ரன்னவென்
னொண்டொடி நெகிழினு நெகிழ்க
சென்றீ பெருமநிற் றகைக்குநர் யாரே.' (அகம். 46)

Let my lady with bright bangles, as beautiful and well-furnished as Aḻḻūr, which is full of paddy, grow weak or debilitated. You proceed on your errand, who is here to prevent you?

Here the maid tells him that he may go, because she has already guaged his desire not to part.

Sūtra 240.

> உயர்மொழிக் கிளவியு முரியவா லவட்கே.
> Uyarmoḻik kiḷaviyu muriyavā lavaṭkē.

This relates to a change in the maid.

(இ-ள்) தோழிக்குத் தலைவியையும் தலைவனையு முயர்த்துக் கூறுங் கூற்று முரியவாம் ஒரோ வோரிடத்து.

Occasionally we find that the Toḻi or the maid companion is likely to praise or eulogise the lady as well as the hero.

Illust.

> 'மகிழ்மிகச் சிறப்ப மயங்கினள் கொல்லோ
> யாண ரூர நின் மாணிழை யரிவை
> காவிரி மலர் நிறை யன்ன நின்
> மார்புநனி விலக்க லொடுங்கி யோளே.' (ஐங்குறு. 42)

In Ainkuṟunūṟu, these words are put in the mouth of the lady-love who comes to know of the resentment of the concubine when she heard that the hero was in the company of other prostitutes and the above words are addressed to the hero.

But the commentator Nachinarkkiniyar prefers to have these as the words of the maid.

'Is she puffed up with excessive joy and in a state of torpor in consequence of it ? How is it she makes bold to reject your union when your passion for her is like the dashing flood of the cauvery river.

> 'காலை யெழுந்து கடுந்தேர்ப் பண்ணி.' (குறுந். 45)*

---

* For transl. see p. 131. Karpiyal.

'தாமரைக் கண்ணியை தண்ணறுஞ் சாந்தினை
நேரிதழ்க் கோதையாள் செய்குறி நீவரின்
மணங்கமழ் நாற்றத்த மலைநின்று பலிபெறூஉம்
அணங்கென வஞ்சுவர் சிறுகுடி யோரே.' (கலித். 52)

If you with your lotus-wreath and cooling and sweet sandal-paste venture to visit the place fixed by the lady with well-trimmed garland, the residents of this hill will take you for a deity of the sweet-smelling hills, that had come to accept the oblations or offerings given.

Here we see the maid praising the lady-love.

Sūtra 241.

வாயிற் கிளவி வெளிப்படக் கிளத்த
றவின் றுரிய தத்தங் கூற்றே.

Vāyiṟ kiḷavi veḷippaṭak kiḷatta
Ṟāviṉ ṟuriya tattaṅ kūṟṟē.

This aims at recognising another anomaly relating to the words uttered by the lady and her maid to those who approached them as mediators.

(இ-ள்) தோழிக்கும் தலைவிக்குமுரிய கூற்றின்கண் வாயிலாய் வந்தார்க்கு மறுத்துத் தலைவனது பழிகளைக் கூறுங் கிளவிகளை மறையாது வெளியாம்படி கூறுதல், இங்ஙனம் கூறுகின்றேமே என்னும் வருத்தம் மனத்து நிகழ்தலின்றியே உரியவாம். எ-று.

அவை தலைவிக்கும் தோழிக்கும் உரியனவும், தோழிக்கே உரியனவும், தலைவிக்கே உரியனவுமாம். வாயில்களாவார் ஆற்றாமையும் தோழி முதலியோருமாம்.

Among the words of the lady and her maid spoken to the several mediators, we can find invariably open or frank remarks on the undesirable conduct of the hero without any sense of reserve or remorse on their part, Some of them are common both to the lady and the maid, some peculiar to the maid and some to the lady-love. The mediators referred to here are besides the hero's impatience, the maid and the others already detailed in the course of this grammar.

Iiam.

As the next Sutra deals with the inner or hidden meanings, this Sutra excludes the mediators who are expected to speak rather covertly. As these mediators are servants expected to discharge menial services, as the persons that are spoken to are respectable ones, as the words will not be clearly understood if not spoken out frankly and openly and as their words will lose their value if spoken otherwise, these mediators will give out everything freely.

Sūtra 242.

உடனுறை யுவமஞ் சுட்டுநகை சிறப்பெனக்
கெடலரு மரபி னுள்ளுறை யைந்தே.

Uṭanuṟai yuvamañ cuṭṭunakai ciṟappenak
Keṭalaru marapi ṉuḷḷuṟai yaintē,

This Sutra tells us of things that must be expressed covertly.

(இ-ள்) நான்கு நிலத்தும் உளவாய் அந்நிலத்துடனுறையும் கருப் பொருளாற் பிறிதொன்று பயப்ப மறைத்துக் கூறும் இறைச்சியும், அக் கருவாற் கொள்ளும் உள்ளுறையுவமமும், வினையுவமமும், உடனுறை யுவமமும், அன்றி நகையுஞ் சிறப்பும் பற்றாது வாளாது ஒன்று நினைந்து ஒன்று சொல்வனவும், அன்புறுதகுந இறைச்சியுட் சுட்டிவருவனவும், நகையாடி ஒன்று நினைத்து ஒன்று கூறுதலும், வினையுவமம் நின்று உள்ளுறை யுவமத்தைத் தத்தம் கருப்பொருட்குச் சிறப்புக் கொடுத்து நிற்றலும் என்று, கெடுதலரிதாகிய முறைமையினையுடைய உள்ளுறை ஐந்து வகைப்படும். எ-று.

ஒன்றனை யுள்ளுறுத்து, அதனை வெளிப்படாமற் கூறலின் அவற்றை யுள்ளுறை என்றார்.

The Uḷḷuṟai is of five kinds *viz.*, Iṟaicci which tells us by implication some meaning other than the apparent one through the karupporuḷ of each of the four land-divisions, the Uḷḷuṟai Uvamam *i. e.*, Indirect suggestion by which an author, who does not propose to explicitly state his idea, endeavours, however, to present it, through the skilful employment of such telling comparisons as would help people to infer therefrom what he

actually intended to convey as opposed to ēṉaiuvamam which is explicit comparison and Uṭaṉuṟai Uvamam or suggestive meaning conveyed indirectly by means of a specific reference to a distinctive feature of any tract of land. Besides these, those that arise from doing one thing which was not contemplated at all, without any reference to laughter etc., the things that deserve to be loved that may be pointed out in the Iṟaicci, doing in jest what was not at all thought of *i. e.*, thinking of one thing and doing another, the importance attached to the karupporuḷ in Uḷḷuṟai and adjusting the Uvamam so that Uvamam is brought out by the eṉai Uvamam etc.

It is termed Uḷḷuṟai because it conceals some idea and does not reveal it.

Illust.

'பெருங்கடன் முகந்த பல்கிளைக் கொண்மூ
விருண்டுயர் விசும்பின் வலனேர்பு வளை இப்
போர்ப்புறு முரசி னிரங்கி முறைபுரிந்
தறநெறி பிழையாத் திறனறி மன்ன
ரருஞ்சமத் தெதிர்ந்த பெருஞ்சே யாடவர்
கழித்தெறி வாளி னழிப்பன விளங்கு
மின்னுடைக் கருவியை யாகி நாளுங்
கொன்னே செய்தியோ அரவம் பொன்னென்ன
மலர்ந்த வேங்கை மலிதொட ரடைச்சி
பொலிந்த வாயமொடு காண்டக வியலித்
தழலை வாங்கியுந் தட்டை யோப்பியு
மழலேர் செயலை யந்தழை யசைஇயுங்
குறமகள் காக்கு மேனற்
புறமுந் தருதியோ வாழிய மழையே.' (அகம். 188)

Oh ye clouds ! have you, after all created a false uproar by absorbing the water of the wide sea gradually rising above by the right in the dark sky, sounding like the war-drum and glittering like the sword unsheathed by a righteous and well-meaning king from the scabbard in order to mop off the heroes who were as valiant as Cēy or muruga and who encountered him

in pitched fights. Blessed be thou! Are you capable of giving the lady her millet-form which she, in the company of young girls, guards by chasing the birds with the rattles, wearing ceyalai flowers or will you simply create or spread scandal and stop there?

Uṭanurai.

Illust.

'விளையாட் டாயமொடு வெண்மண லழுத்தி
மறந்தனன் துறந்த காழ்முளை யகைய
நெய்பெய் தீம்பால் பெய்தினிது வளர்ப்ப
நும்மினுஞ் சிறந்தது நுவ்வை யாகுமென்
றன்னை கூறினள் புன்னையது நலனே
யம்ம நாணுதும் நும்மொடு நகையே
விருந்திற் பாணர் விளரிசை கடுப்ப
வலம்புரி வான்கோடு நரலு மிலங்கு நீர்த்
துறைகெழு கொண்கநீ நல்கி
னிறைபடு நீழல் பிறவுமா ருளவே.' (நற், 172)

Oh chief of the littoral tract possessing tuṟais or ghats full of shining water wherein the white Valampuri conch sounds or makes noise like the delicate and sweet songs of the new Pāṇar or the minstrels! When one day we beheld the punnai seed which we once sowed in the ground and forgot afterwards, strike root and sprout, we were very happy and tendered the seedling carefully, feeding it with milk mixed with ghee. One day mother told us as follows. 'Is not the Punnai you are tendering thus greater or nobler than you and is it not fit to be reckoned as your younger sister? Thus she explained to us its greatness. Hence we feel ashamed to dally and enjoy with you in the presence of this tree which is our sister. By the by, are you bent upon espousing her? If so shades of other trees are not wanting and it is better we resort to such places.

As it will not be proper to play freely with her lover in the presence of brothers, sisters and other relatives, she says that she felt ashamed. Further from her statement that she felt ashamed to play with him, it is clear that she does not consent

to be with him during the day in the spots fixed by them. Further as we infer that she feels shy to be seen by others also, it is clear that she fears this clandestine move and drives him to wed her in open wedding,

In this poem, from the words 'புன்னைக்கு நாணுதும்,' we infer that it was the Punnai that she tendered and also that her mother may frequent the place often. So saying she advises the hero to keep away and try to win her hand in public wedding.

உவமம் என்பது உவமையைச் சொல்ல உவமிக்கப்படும் பொருள் தோன்றுவது.

If the subject of comparison is made out on the mere mention of the thing compared, we call it Uvamam.

சுட்டு என்பது ஒரு பொருளைச் சுட்டிப் பிறிதோர் பொருட்படுதல்.

Cuṭṭu is that in virtue of which when once a certain meaning is intended, another meaning allied to it is derived.

'தொடிநோக்கி மென்றோளும் நோக்கி யடிநோக்கி
யஃதாண்டவள் செய்தது.'

The maid who guaged the intention of the lady informs the hero of it.

My dear lord! my lady refuses to be convinced in spite of my repeated attempts to bring her round. On the other hand she made certain gestures; for instance, she looked at her bangles perhaps to let one know that those bangles will no longer remain in the hand, she cast her glance on her slender arms perhaps to point out that they will get debilitated and she looked at her feet perhaps by way of requesting them to be prepared for elopement.

Here we see another meaning also. If we pluck this flower, you should be able to walk with bangles slipping down, and with your arms rendered weak.

நகையாவது நகையினாற் பிறிதோர் பொருளுணர நிற்றல்.

If a smile or laugh gives out a meaning different from what she actually expresses it is known as *Nakai.*

'அசையியற் குண்டாண்டோ ரேரியா னோக்கப்
பசையினள் பைய நகும்.' (குறள். 1098)

These are the words of the hero when he beheld the ecstasy of the lady-love on seeing him.

She smiles in condescension, on my bowing before her and brooks not the words that keep me aloof. Hence I infer that there is an idea under-lying this smile of this pliant tender girl.

சிறப்பு என்பது இதற்குச் சிறந்தது இது எனக் கூறுவதனானே பிறிதோர் பொருள் கொளக் கிடப்பது.

If we are able to make out a secondary meaning when one says that one is better than another, then we term it as *ciṟappu.*

Sūtra 243.

அந்த மில் சிறப்பி னாக்கிய வின்பந்
தன்வயின் வருதலும் வகுத்த பண்பே.

Antamil ciṟappi ṉākkiya viṉpañ
Taṉvayiṉ varutalum vakutta paṇpē.

This aims at the recognition of an anomaly that appears in relation to the Uḷḷuṟai mentioned above.

(இ-ள்) முற்கூறிய உள்ளுறை ஐந்தானும் அவர்களுண்டாக்கிய முடிவில்லாத சிறப்பினையுடைய இன்பம், தலைவன் கண்ணும் நிகழ்ந்து இன்பஞ் செய்தலும் காமத்துக்கு முதலாசிரியன் வகுத்த இலக்கணம். எ-று.

The endless or limitless pleasure caused by them by means of these five Uḷḷuṟai mentioned already, pleasing or amusing the hero is the lakshana classified even by the first authors of Erotics.

As the ladies take these characteristics as their own what may apparently appear belonging to him, the hero is likely to take anything which may be said without meaning it, while the former is likely to take it as one which can give him pleasure.

Ilam.

The Uḷḷuraipporuḷ will appear even in the endless pleasure or sexual bliss. The words antamil ciṟappu' connotes the continuous glorification.

Illust.

'நுண்ணெழின் மாமை சுணங்கணி யாகந்தன்
கண்ணொடு தொடுத்தென நோக்கியு மமையாரென்
ஒண்ணுத னீவுவர் காதலர் மற்றவ
ரெண்ணுவ தெவன்கொ லறியே னென்னும்,' (கலித். 4)*

Here it appears that when one derives a certain pleasure from a certain act there lies concealed another subtle idea.

Sūtra 244.

மங்கல மொழியும் வைஇய மொழியு
மாறி லாண்மையிற் சொல்லிய மொழியும்
கூறியன் மருங்கிற் கொள்ளு மென்ப.

Maṅkala moḻiyum vaiyiya moḻiyu
Māṟilāṇmayiṟ colliya moḻiyum
Kūṟiyaṉ maruṅkiṟ koḷḷu meṉpa.

This Sutra tells us of the recognition of the anomaly that relates to the threc epithets specified above.

(இ-ள்) தலைவற்குத் தீங்குவருமென்றுட்கொண்டு தோழியுந் தலைவியும் அதற்கஞ்சி அவனை வழுத்துதலும், தலைவன் தம்மை வஞ்சித்தானாகத் தலைவியும் தோழியுங் கூறலும், தீங்கை வைத்த மொழியுமாம். மாறுபாடில்லாத ஆளுந்தன்மையிடத்தே பழிபடக் கூறிய மொழியும், வழுவமைதியாகக் கூறிய இலக்கணத்திடத்தே கொள்ளு மொழியென்று கூறுவர் ஆசிரியர். எ-று.

The words of blessing or benediction pronounced by the maid and the lady who anticipate some harm to the hero, their words accusing the hero for his treachery towards them, those

* For transl. see

that are spoken casting a slur on his masculine conduct, all these may be classed along with those included in the grammar relating to the recognised anomalies.

Illust.

'நோயில ராக நங் காதலர்.' (அகம். 115, 227)

Let him my lover be immune from any harm or danger. The words are the outcome of the lady's thought that something may befall her hero, who had gone out of the prescribed path of virtue by parting from her.

'வையினர் நலனுண்டோர் வாராமை நினைத்தலின்.'

As I think of him, who has left me to mope and pine after enjoying me.

Here we see the lady referring to or pointing out his deceit or treachery.

'இதுவு மோ ரூராண்மைக் கொத்த படிறுடைத்து.'
(கலித். 89)

Here we see the lady picking holes or finding some fault or blemish in the hero's conduct. All these are recognised anomalies.

Ilam.

Here too we have some words or epithets that closely relate to the Uḷḷuṟai.

மங்கல மொழியாவது மங்கலத்தாற் கூறுஞ்சொல். அது செத்தாரைத் துஞ்சினார் என்றல்.

Euphemism or the employment of an auspicious word to denote an inauspicious or unutterable thing one of three takutivaḻakku.

In the place of 'வை இயமொழி' Iḻampūraṉar will have 'அவையல்மொழி'. This is known also as Iṭakkaraṭakkal.

அது கண்கழீஇ வருதுமென்றல்.

Euphemism ; use of indirect or round about expressions to avoid indecent or vulgar usage.

'மாறிலாண்மையிற் சொல்லிய மொழி.'

When we say 'the lion is come' with reference to a person we call this by the above epithet.

As the meaning is not clearly made out from the words themselves these too have been classified as Uḷḷuṛai.

'நோயிலராக நின் புதல்வர் சிறக்க நின்னாளே.'

Here blessing is not intended, what is meant is exactly the opposite of what is denoted by the words.

Sūtra 245.

சினனே பேதைமை நிம்பிரி நல்குர
வனைநால் வகையுஞ் சிறப்பொடு வருமே.

Ciṉaṉē pētaimai nimpiri nalkura
Vaṉaināl vakaiyuñ ciṟappoṭu varumē.

This Sutra aims at recognising some anomolies that have been discountenanced by Meyppāṭṭiyal. As the words are general they may apply both to the lady and her maid.

(இ-ள்) கோபம் நீடித்தலும், ஏழைமையும் பொருமை தோன்றும் குறிப்பும், செல்வமின்மையும் என்று அத்தன்மையனவாகிய நாற்கூறும் ஒரு பொருளைச் சிறப்பித்துக் கூறுதல் காரணத்தான் வரும். எ-று.

The prolongation of one's anger, indication of jealousy, artlessness or simplicity, poverty or lack of wealth, all these four will appear when a certain object is specially praised or eulogised. In Meyppāṭṭiyal anger has been included in cruelty.

'நாணும் நிறையும் நயப்பில் பிறப்பிலி.' (கலித். 60)

One who has no care or concern for shame or modesty.

'தொடிய எமக்கு நீ யாரை.' (கலித். 88)

Who art thou that dare touch me? Though the words in the two instances cited above have their origin in anger or resentment, yet, they have been passed and accepted as they are ultimately the outcome of passion or love.

'செவ்விய தீவிய சொல்லி யவற்றொடு
பைய முயங்கிய வஞ்ஞான் றவையெல்லாம்
பொய்யாதல் யான்யாங் கறிகோ மற்றைய
வகனகர் கொள்ளா வலர்தலைத் தந்து
பகன்முனி வெஞ்சுர முள்ள லறிந்தேன்
மகனல்லை மன்ற வினி.' (கலித். 19)

These are the words of the maid who in spite of her repeated efforts found the hero stubborn in his resolve to part from the lady. She says that the lady-love will die in case he sticks to his resolve.

'How am I to know, ignorant as I am, that all the endearing words of yours spoken when you espoused this lady clandestinely, are false and feigned ? Now I infer that you have decided to cross the dry desert, the heat of which is detested even by the Sun, leaving us to be scandalised by the villagers ; certainly you are not the right sort of man.'

Here, however, she accepts that, owing to infatuation she has not been able to guage him at his true worth. Hence this has been recognised.

'உறலியா மொளிவாட வுயர்ந்தவன் விழவினுள்
விறலிழை யவரோடு விளையாடுவான் மன்னோ
பெறலரும் பொழுதோடு பிறங்கிணர்த் துருத்திசூழ்ந்
தறல்வாரும் வையையென் றறையுந ருளராயின்.' (கலித். 30)

Only if there be some one who could tell the hero that the present season is the spring when the river Vaikai will commence to flow round the islets full of flowers, while he plays and dallies with the well-decked prostitutes.

Though we see here the emotion of jealousy in the lady consequent on the hero's dalliance with the prostitutes as we see side by side her ardent desire to have her with him, this has been recognised.

'பிரசங் கலந்த.' (நற். 110)*

* Transl. see p. 373 (Tol)

Here, though we see the reference to the poverty or indigence of the family, this has been recognised as the girl's love is predominant. This, however, has not been discountenanced in Meyppāṭṭiyal. Hence this has been placed as the last of the four things specified.

Ilam.

As in the Meyppāṭṭiyal, the author states what are not suited to or proper for the heroes of the five tiṉais; it is said that a part of it will occur in stray cases here and there. This is an anticipatory Sutra.

All the four sentiments will occur in connection with the eulogy of any thing.

'உடுத்துந் தொடுத்தும் பூண்டுஞ் செரீஇயும்.' (குறுந். 295)*

Sūtra 246.

அன்னை யென்னை யென்றலு முளவே
தோன்னெறி முறைமை சொல்லினு மெழுத்தினுந்
தோன்ற மரபின வென்மனார் புலவர்.

Aṉṉai yeṉṉai yeṉṟalu muḷavē
Toṉṉeṟi muṟaimai colliṉu meḻuttiṉun
Tōṉṟā marapiṉa veṉmaṉār pulavar.

This aims at recognising an anomaly that pertains to the terms of relationship.

(இ-ள்) சொல்லோத்தினும் எழுத்தோத்தினும் சொல்லப்படாத இலக்கணத்தன வாய புலனெறி வழக்கிற்குப் பொருந்திய பழைய நெறி முறைமையானே, தோழி தலைவியை அன்னை யென்றலும் தலைவி தோழியை அன்னை யென்றலும், இருவரும் தலைவனை என்னை என்றலும் உளர் என்று கூறுவர் புலவர். எ-று.

The learned savants say that it is usual for the maid to call the lady as aṉṉai, for the lady to address the maid likewise, and for both the lady and the maid to call the hero as eṉṉai according

* Transl. see p. 379. Tol.

to the old rules which conform to Pulanerivalakkam and which have not been treated in the Eluttu or col.

Illust.

'அன்னாயிவனோ ரிளமாணாக்கன்.' (குறுந். 33)

'புல்லின் மாய்வதெவன் கொலன்னாய்.' (குறுந். 150)

Here the lady calls the maid by the term annai.

'அன்னாய் வாழி வேண்டன்னை.' (ஐங்குறு. 202)

Here the maid calls the lady-love as aṉṉai.

எனக்கு மாகா தென்னைக்கு முதவாது (குறுந். 27)
எரியி னொழுகு மென்னைக்குப்
பரியலென் மன்யான் பண்டொருகாலே. (குறுந் 203)

Here the lady refers to the hero as eṉṉai.

Ilam.

The eluttu referred to here is the change in meaning that follows by splitting the words letter by letter. These will occur in Akam as well as Puram.

'என்னைமுன் னில்லன்மின் றெவ்விர் பலரென்னை
முன்னின்று கன்னின் றவர்.' (குறள். 771)

Sūtra 247.

ஒப்பு முருவும் வெறுப்பு மென்றா
கற்பு மேரு மெழிலு மென்றா
சாயலு நாணு மடனு மென்றா
நோயும் வேட்கையு நுகர்வு மென்றாங்
காவயின் வரூஉங் கிளவியெல்லா
நாட்டிய மரபி னெஞ்சுகொளி னல்லது
காட்ட லாகாப் பொருள வென்ப.

Oppu muruvum veruppu meṉrā
Karpu mēru meḻilu meṉrā
Cāyalu nāṇu maṭaṉu meṉrā

Nōyum vēṭkaiyu nukarvu meṉṟāṅ
Kāvayiṉ varūuṅ kiḻavi yellā
Nāṭṭiya marapi ṉeñcukoḷi ṉallatu
Kāṭṭa lākāp poruḷa veṉpa.

இதுகட் புலனாகக் காணப்படாத பொருள் மேலும் கட்புலனாகக் காணப்பட்டாற்போலப் பொருள் கேட்டல் வழுவமைக்கின்றது.

This Sutra aims at recognising an anomaly by which things that are not discernable to the eyes are interpreted as things discernable.

உருவாவது உட்கு. அதுவும் பொறிநுதல் வியர்த்தல் போல்வன வற்றானன்றிப் பிழம்புபற்றி உணரலாகாது.

Uru is fear or consternation; this emotion too will not be perceivable otherwise than by the sweat in the forehead and things like it.

வெறுப்பாவது செறிவு. அதுவும் மக்கட்குணமா இசையாத தோர்மன நிகழ்ச்சியாதலிற் பொறியான் உணரலாகாது.

Veṟuppu is plenty or abundance. Even this as it is not to be characterised as one of the qualities of mankind, it is not perceivable by the sense organs.

கற்பாவது: தன் கணவனைத் தெய்வமென்றுணர்வதோர் மேற்கோள்.

Kaṟpu is that high and noble feeling which tends to regard the husband as the deity.

ஏராவது எழுச்சி. அஃது எழுகின்ற நிலைமையென நிகழ் காலமே குறித்து நிற்கும்.

This word Ēr means the state of rising and always denotes present tense.

எழிலாவது: அங்ஙனம் வளர்ந்தமைந்த பருவத்தும் இது வளர்ந்து மாறியதன்றி இன்னும் வளருமென்பது போன்று காட்டுதல்.

Eḻil is the indication of further growth even when the adult stage has been reached, *i. e.*, even when one has grown to his full stature.

சாயலாவது: ஐம்பொறியால் நுகரும் மென்மை.

Cāyal is the delicacy that is felt or perceived by the five senses.

நாணாவது: செய்பத் தகாதனவற்றின் கண் உள்ளம் ஒடுங்குதல்.

Nāṉ is the shrinking back of the mind when it finds any forbidden or prohibited act.

மடனாவது: கொளுத்தக் கொண்டு கொண்டது விடாமை.

Maṭaṉ is being amenable to all good teachings without letting off what has already been acquired.

நோயாவது நோதல்.
Nōy is suffering.
வேட்கையாவது : பொருள்கண்மேற் றோன்றும் பற்றுள்ளம்.
Vēṭkai is the attachment towards wealth.
நுகர்வாவது : இன்பதுன்பங்களை நுகரும் நுகர்ச்சி.

Nukarvu is the enjoyment of pleasure or pain, happiness or misery.

All these twelve words that are met with in subjective treatises and those that occur in objective ones as well, are felt by the mind only by the physical expressions of emotions treated in dramas and could not be shown so as to be visible to the naked eye. One may ask here, if these could not be taken as visible to the eye inasmuchas they are seen by the physical expressions of the emotions. As these are the indications of the mind, these are the objects that serve as a basis for such indication.

Illust.

'வரை புரையு மழகளிற்றின் மிசை.' (புறம். 38)

On an young elephant which resembles the hill.
உருகெழு முரசம். (புறம். 50)

The drum or muracu that strikes awe on the hearers.
வெறுத்த கேள்வி விளங்கு புகழ்க் கபிலன். (புறம். 53)

Kapilaṉ the poet of immortal fame whose hearing was vast, varied and abundant.

நிலைகிளர் கூட னீளெரி யூட்டிய
பலர்புகழ் பத்தினி. (சிலப். பதி. 35-36)

The chaste Kaṉṉaki praised by all, who consigned to fire Kūṭal with its terraced houses. Next the words connoted by the word Eḷḷām are as follows :—

ஒளியும், அளியும் காய்தலும் அன்பும். அழுக்காறும் பொறையும், நிறையும் அறிவும் முதலியன.

ஒளியாவது வெள்ளைமை யின்மை.
Oḷi is the absence of ignorance.
அளியாவது அன்புகாரணத்தால் தோன்றும் அருள்.
Aḷi is the grace that is born of love or affection.
காய்தலாவது: வெகுளி.
Vēkuḷi is anger.

அன்பாவது: மனைவியர் கண்ணுந் தாய்தந்தை புதல்வர் முதலிய சுற்றத்தார் கண்ணும் மனமகிழ்ச்சி நிகழ்த்திப் பிணிப்பித்து நிற்கும் நேயம்.

Aṉbu is the love or attachment that creates a sense of mental satisfaction or pleasure in one's wife, parents and relatives and that cement or bind them together.

அழுக்காறாவது: பிறர் செல்வம் முதலியவற்றைப் பொறாமை.
Aḻukkāṟu is jealousy.
பொறையாவது: பிறர் செய்த தீங்கைப் பொறுத்தல்.

Porai is endurance or putting up with the injury inflicted by others.

நிறையாவது: மறை பிறரறியாமை ஒழுகுதல்.

Niṟai is the acting or conducting oneself in such a way that his secrets are not known to anybody.

அறிவாவது: நல்லதனலனும் தீயதன் றீமையும் உள்ளவாறுணர்தல். இவை கண்டிலமென்று கடியப்படா கொள்ளும் பொருள் என்றார். இவை ஆசிரியன் ஆணையன்றென்பது மேற் சூத்திரத்தாற் கூறுகின்றார்.

Aṟivu is knowledge *i. e.*, discernment of the good effects of benevolent or good acts and the bad effects of bad ones. These cannot be discarded or left out as not open to one's vision; but in the next Sutṟa, the author says, that these are not the dictates of the original authors or the first grammarians.

Ilam.

The author has so far been detailing the Mutal, Karu and Uripporul and their divisions. Now he tells us of some emotions which could not be shown along with the above.

All the words beginning with oppu are understood by the mind only by the convention that holds sway in the land and it is difficult to demonstrate them specifically.

ஒப்பாவது: தந்தையை ஒக்கும் மகன் என்பது. அவ்விருவர்க்கும் பிறப்பு வேறாயினவழி ஒப்பாகிய பொருள் யாது என்றார்க்கு இது வெனக் காட்டலாகாமையின், அவ்விருவரையுங் கண்டான், அவ்வொருவனொரு வனை ஒக்குமது பிறனொருவன் மாட்டுக் காணாமையிற் றானேயப்பொருண் மையை யுணரும் என்பது.

When we say that the son takes after his father it is oppu or resemblance that we contemplate. As it cannot be demonstrated what exactly we mean by resemblance, when one asks for it, especially when their births are different, one will discern for himself what it is, when he finds that the likeness he realises between the two is not to be seen in others.

உரு என்பது உட்கு. அது பயிலாத பொருளைக் காட்டுழி வருவ தோர் மனநிகழ்ச்சி. இவர் உட்கினார் என்ற வழி மனத்தினான் உணரக் கிடந்தது.

Uru is fear. It is but a mental phenomenon that takes place on seeing an unfamiliar object. When we say that one has caught fear we discern the emotion only by our mind.

வெறுப்பு என்பது செறிவு. அது அடக்கங் குறித்து நின்றது. அவரடக்க முடையர் என்ற வழி அதுவும் மனத்தினுன் உணரக் கிடந்தது.

Veruppu is cerivu. It signifies or denotes self-control or restraint. This too is discerned by the mind.

கற்பு என்பது மகளிர்க்கு மாந்தர் மாட்டு நிகழும் மனநிகழ்ச்சி. அதுவும் மனத்தானுணரக் கிடந்தது.

Karpu is the mental phenomenon observable in women with respect to men. This too is discernable by the mind only.

ஏர் என்பது, தளிரின் கட்டோன்றுவதோர் பொலிவுபோல எல்லா உறுப்பினும் ஒப்பக்கிடந்து, கண்டார்க்கின்பந் தருவதோர் நிறவேறுபாடு. அது எல்லா வண்ணத்திற்கும் பொதுவாகலின் வண்ணம் அன்றாயிற்று. இது வண்ணம்பற்றிவரும். 'இவன் ஏருடையன் என்றால் அதுவும் மனங்கொளக் கிடந்தது.

Ēr is the colour effect which like the beauty that appears in a tendril offers delectation to those who see it. As it is common to all colours or tints, it is not exactly a colour. This will occur with respect to colours. This too is discernable by the mind only.

எழில் என்பது அழகு. அதுமிக்குங் குறைந்தும் நீடியுங்குறுகியும் நேர்நியுயர்ந்தும் மெலிதாகியும் வலிதாகியும் உள்ள உறுப்புக்கள் அவ்வள விற் குறையாமல் அமைந்தவழி வருவதோர் அழகு. இதுவும் அழகியன் என்றவழி அழகினைப் பிரித்துக் காட்டல் ஆகாமையின் ஈண்டோதப் பட்டது.

Elil is beauty or complexion. It is a kind of grace perceivable when the different parts of the body which are big or small, long or short, low or high, slender or strong, as the case may be, remain constant without any perceptible dimunition. This too has been included here as, when we say, '*இதுவும் அழகியன்*' we find it impossible or difficult to separate the grace or beauty or handsomeness from the physical frame.

சாயல் என்பது மென்மை. அது நாயும் பன்றியும் போலாது மயிலுங் குயிலும் போல்வதோர் தன்மை. அதுவும் காட்டலாகாமையின் ஈண்டு ஓதப்பட்டது.

Cāyal is the softness or delicacy of charm. That is a feature which is not present in a dog or swine but is to be seen in a peacock or koel.

நாண் என்றது பெரியோர் ஒழுக்கத்துக்கு மாறாயின செய்யாமைக்கு நிகழ்வதோர் நிகழ்ச்சி. அதுவும் காட்டலாகாது.

This is a phenomena or habit of the mind which revolts against any act contrary to the moral code enunciated and enforced by the great and the learned.

மடன் என்பது பெண்டிர்க்குள்ளதோர் இயல்பு. அது உய்த்துணர்ந்து நோக்காது 'கேட்ட வாற்றாலுணரும் உணர்ச்சி. அதுவும் காட்டலாகாது.

Maṭaṉ is a nature or characteristic peculiar to women, *i. e.*, a tendency that abruptly crops up on hearing something without proper introspection.

நோய் என்பது துன்பம்.

Nōy is misery or affliction.

வேட்கை என்பது யாதானும் ஒன்றைப் பெறல் வேண்டுமெனச் செல்லும் மன நிகழ்ச்சி.

Vēṭkai is the phenomenon of the mind which pursues some object with a view to get at it. Further from the phrase 'ஆவயின் வரூஉங் கிளவி யெல்லாம், we can add or include sentiments or emotions like love, jealousy, endurance, knowledge etc. These are common both to Akam and Puṟam.

இவை காட்டலாகாப் பொருளவாயின் இப்பொருள் மேற் சொல் நிகழ்ந்த வென்றாலோ எனின், இதுமேல் கூறப்பட்ட பொருள் என்று அறிவித்தல். அவைகள் பொருள் என்பது வருகின்ற சூத்திரத் தான் உரைப்ப.

If these things are not demonstrable to the naked eye, should we take it, that these words denote things non-existent; certainly not. This confines itself to assert that the things above

mentioned do pass for such ones. That they are to be classed as existing ones will be declared by the Sutra that follows :

Sūtra 248.

இமையோர் தேஎத்து மெறிகடல் வரைப்பினு
மவையில் கால மின்மையான.

Imaiyōr tēettu merikatal varaippiṉu
Mavayil kāla miṉmaiyāṉa.

(இ-ள்) தேவருலகத்தின் கண்ணும் திரையெறியுங் கடல் சூழ்ந்த நிலத்தின் கண்ணும் அறம் பொருள் இன்பங்களினுகர்வு இல்லாததோர் காலம் இன்றாகையால் அவற்றைப் பொருள் என்றே கொள்க. எ-று.

தமிழ் நடக்கும் எல்லை கூறாது தேவருலகையும் மண்ணுலகையும் கூறினமையின் இவை யாண்டும் ஒப்ப முடிந்தன எனவும் அவை உள்ள அளவும் இவை நிகழ்வன எனவும் கூறலின் வழுவமைதி யாயிற்று.

As the author does not simply confine himself to the limits of tbe Tamil land or Tamilakam and has taken care to mention both the celestial and the mortal world, we have to conclude that the enjoyment of the four cardinal virtues is universal and that the same will continue so long as these worlds exist. Hence this has been classed along with other recognised anomalies.

இமையாக் கண்ணராகலின் இமையோர் என்றார். இடையூறில்லா இன்பச் சிறப்பான் இமையோரை முற்கூறினார்.

As the celestials do not wink they have been styled Imaiyōr, and owing to their uninterrupted enjoyment of pleasure they are given precedence and placed first ?

Ilam.

As the absence of this enjoyment of these virtues in these worlds has not been heard of, the above things will be regarded as ever existing.

END OF PORUḶIYAL.

சூத்திர முதற்குறிப்பகராதி.

அ, ஆ, இ

அந்தமில்	548	அன்பே யறனே	482
அடியோர்	38	அன்னவகையா	202
அம்பலு	205	அன்னை யென்னை	553
அயலோ	58	ஆங்காங்கொழுகு	203
அருண்முக்	387	ஆய்பெருஞ்	200
அல்லகுறிப்	203	ஆற்றது	401
அலரிற்	391	ஆற்றினதரு	204
அவற்றுணடு	4	இசைதிரிந்	425
அவன்குறிப்	385	இடித்துவரை	379
அவன்சோர்பு	408	இமையோர்	561
அவன்வரம்பி	199	இரந்துகுறை	531
அறக்கழி	486	இரவுக்குறியே	203
அறத்தொடு	451	இருவகைக்	112
அன்புதலைப்	412	இறைச்சிதானே	509
அன்புறு	515	இறைச்சியிற்	511

உ, எ, ஏ, ஒ

உடம்புமுயிரும்	446	எஞ்சியோர்	69
உடனுறையுவம	544	எண்ணரும்	409
உண்டற்குரிய	478	எத்துணை	49
உணர்ப்புவரை	380	எங்கில	35
உயர்ந்தோர்க்குரிய	46	எல்லாவாயிலு	412
உயர்ந்தோர் கிளவி	485	எல்லாவுயிர்க்கு	497
உயர்மொழிக்கிளவி	542	எளித்த	454
உயர்மொழிக்கு	536	ஏமப்பேரூர்	58
உயிரினுஞ்	148	ஏறியமடற்	76
உயிருநாணு	442	ஏனைப்பிரிவு	422
உரிப்பொரு	9	ஏனை யுவமம்	75
உழைக்குறுந்	403	ஒப்புமுருவும்	554
உள்ளுறுத்	74	ஒரு சிறை	448
உள்ளுறை தெய்வம்	74	ஒரு தலை	500
உள்ளுறை யுவமம்	73	ஒருபாற் கிளவி	494
உற்றுழி	462	ஒன்றுத்தம	66
உறுகணோம்ப	540	ஒன்றே வேறே	86

க, கா, கி, கு, கொ

கரணத்தி	237	காமநிலை	411
கலந்தபொழு	34	காருமாலையும்	6
கழிவினும்	375	கிழவி நிலையே	419
களவலரா	191	கிழவி முன்னர்த்	414
களவுங்கற்பும்	390	கிழவோன்	520
களவுங்காம	370	கிழவோன்விளை	392
கற்புவழிப்	519	கிழவோளறியா	198
கற்பெனப்	230	குறிஞ்சி கூதிர்	6
கனவு முரித்	437	குறித்தெதிர்	416
காமக்கடப்பி	386	குறிப்பேகுறித்	90
காமக்கூட்டந்	199	குறியெனப்	203
காமஞ்சாலா	75	குறையுற	201
காமஞ்சான்ற	422	கொடுப்போரி	233
காமஞ்சொல்லா	122	கொண்டுதலைக்	33
காமத்திணை	122		

சி, சு, சூ, செ, சொ

சிறந்துழி	87	செலவிடை	418
சினனேபேதைமை	551	செறிவு	464
சுரமென மொழிதலு	483	சொல்லிய கிளவி	379
சூழ்தலு	291	சொல்லெதிர்	123
செய்பொருளச்	517		

த, தா, தி, து, தெ, தே, தொ, தோ

தம்முறு	521	தாயறிவுறு	205
தலைவருவிழும	58	தானே சேற	41
தந்தையுந்	204	திணைமயக்குறு	9
தற்புகழ்	413	துன்புறு	417
தன்வயிற்	449	தெய்வமுணவே	10
தன்னுமவனு	51	தேரும் யானையும்	476
தன்னுறு	198	தொல்லவை	398
தாய்க்கும் வரை	198	தோழி தாயே	423
தாய்க்கு முரித்	439	தோழி தானே	200
தாய்போற்	496	தோழியின் முடியும்	199
தாயத்தினிடை	493	தோழியுள்	325

ந, நா, நி, நோ

நடுவு நிலைத்	7	நிகழ்ந்தது	72
நாட்ட மிரண்டு	89	நிகழ்ந்தது நினைத்	72
நாடக வழக்	78	நிலம் பெயர்ந்	399
நாற்றமுந்	150	நோயுமின்பமு	428
நிகழ்தகை	507		

ப, பா, பி, பு, பூ, பெ, பொ

பகற்புணர்	203	புல்லுதல் மயக்	351
பண்பிற்	106	புலத்தலுமூட	182
பரத்தைமை மறுத்	383	புறத்தோராங்	410
பரத்தை வாயினு	408	பூப்பின்புறப்	420
பன்னூறு	200	பெறற்கரும்	325
பனியெதிர்	6	பொய்யும் வழு	235
பாங்கனிமித்	109	பொருள்வயிற்	47
பால் கெழு	441	பொருளென	481
பின் முறை	403	பொழுது தலை	523
புணர்தல் பிரிதல்	9	பொழுது மாறு	64
புணர்ந்துடன்	321	பொழுது மாறுங்	465

ம, மா, மி, மு, மெ, மே, மொ

மக்கணுதலிய	79	முதலொடு	110
மங்கலமொழி	549	முந்நாளல்லது	119
மரபு நிலைதிரியா	72	முந்நீர் வழக்கம்	48
மறைந்தவற்	124	முயற்சிக்காலத்	202
மறைந்தவொழுக்கத்	204	முறைப்பெயர்	492
மன்னர் பாங்கிற்	45	முன்னிலைப்புற	397
மனைவி தலைத்தாட்	393	முன்னிலையா	95
மனைவி முன்னர்க்	394	முன்னைய மூன்றுங்	110
மனைவியுயர்வும்	506	மெய் தொட்டு	96
மாயோன் மேய	5	மேலோர் முறைமை	43
மிக்க பொருளினு	490	மேலோர் மூவர்	234
முதல் கருவுரி	4	மேவிய சிறப்பின்	42
முதலெனப்படுவ	5	மொழியெதிர்	415

யா, வ, வா, வி, வெ, வே

யாறுங்குளனும்	422	வெளிப்படை	205
வண்ணம் பசந்து	444	வேட்கை மறுத்துக்	472
வருத்த மிகுதி	502	வேட்கையொரு	91
வரைவிடை	146	வேண்டிய கல்வி	421
வாயிற்கிளவி	543	வேந்து வினை	47
வினைவயிற்	424	வேந்துறு	422
வெளிப்பட வரைதல்	205		

உதாரணச் செய்யுள் முதற்குறிப்பகராதி

	பக்கம்		
அ			
அகவன் மகளே	453		
அடக்கமில்	357	கலித்தொகை	கலித்.
அடிசிற்கினி	377		
அடும்பமல்	143	ஐங்குறுநூறு	ஐங்குறு.
அண்ணாந்தே	63	நற்றிணை	நற்.
அணங்குகொ	88	திருக்குறள்	குறள்.
அணங்குடை	127	அகநானூறு	அகம்.
அணிகடற்	139	ஐந்திணை ஐம்பது	ஐந். ஐம்.
அணிற்பல்	308	குறுந்தொகை	குறுந்.
அணைமருளி	508	கலித்தொகை	கலித்.
அதிர்வில்	259		கலித்.
அதிரிசை	244		
அயிரைபரந்த	327		குறுந்.
அரக்கத்தன்ன	399		அகம்.
அரவின் பொறி	159		கலித்.
அரிதாய	323		கலித்
அரிற்பவர்	368		குறுந்.
அருங்கடி	149		நற்.
அருளுமன்பு	315		குறுந்
அல்லற்பட்	31		குறள்
அலந்தாங்	438		கலித்
அலந்தாரை	382		குறள்
அவர்முடி	28		
அளிதோதானே	120		குறுந்
அறத்தொடு நின்றே	204		
அறிதோ றறியாமை	239		குறள்.
அறியாமையின்	394		நற்
அறியேமல்லேம்	532		ஐங்குறு.
அன்புமடனுஞ்	263		அகம்.
அன்னாய்வாழி	185		அகம்.
அன்னாய்வாழிவேண்டன்னை யென்றோழி	186		ஐங்குறு.

	பக்கம்	
அன்ஞய்வாழிவேண்டன்னையென்னை	189	ஐங்குறு.
அன்ஞயிவஞே	319	குறுந்.
அன்னையறியினு	184	அகம்.
அன்னையு மறிந்	536	ஐங்குறு.
அன்னைவாழி வேண்டன்னை புன்னை	133	,,
அனையனபல	134	கலித்.

ஆ

ஆபயங்குன்றும்	16	குறள்.
ஆற்றல் சான்ற	250	

இ, ஈ

இக்காந்தள்	117	
இகுளை கேட்டிசின்	195	அகம்.
இடுமணலெக்கர்	167	
இடுமுணெடுவேலி	483	கலித்.
இதுமற்றெவஞே	310	குறுந்.
இம்மைப்பிறப்பிற்	63, 251	குறள்.
இம்மை மாறி	63, 93	,,
இம்மையுலகத்	405	அகம்.
இருந்த வேந்தன்	273	,,
இரும்பிழி	115	,,
இல்லோனின்பங்	,,	
இலங்குமருவித்	120	கலித்.
இலையமல்	121	ஐங். ஐம்.
இவர் பெறும்	15	
இவளே கான	154	நற்.
இளமையும்	135	
இளையரும்	119	அகம்.
இன்கணுடைத்த	286	குறள்.
இன்றே சென்று	119	குறுந்.
இன்னகை	125	,,
இன்னளாயின	125	,,
இனமணி	166	
இனமீனிருங்	175	
ஈதலுந்துய்த்த	67, 433	குறுந்.
ஈன்றபொழுதிற்	89	குறள்.

	பக்கம்		
	உ		
உடுத்துஞ்	379		குறுந்.
உண்கடன்வழி	397		கலித்.
உண்டார்கண	122		குறள்.
உண்டுறைப்	333	ஐந்திணை எழுபது	ஐந்.எழு.
உண்ணுமையி	269		அகம்.
உப்பமைந்	345		குறள்.
உயர்பலி	356		அகம்.
உரவுச் சினஞ்	456		குறிஞ்சிப்.
உருமுரறு	179		அகம்.
உலகுகிளர்ந்	48		,,
உழுந்துதலைப்	238		,,
உழையணந்	270		நற்.
உள்ளத்துணர்வு	240		
உள்ளினுள்ளம்	480		குறுந்.
உள்ளினெனல்லனே	279		குறுந்.
உள்ளுதொறுநகுவேன்	496		
உறுதோறுயிர்	100		குறள்.
உறுவளிதூக்கு	302		கலித்.
	ஊ		
ஊடலினுண்டாங்	254		குறள்.
ஊடுகமன்னோ	255		,,
ஊடுதல்	363		,,
ஊர்க்குமணித்	165		குறுந்.
ஊரவர்	392		குறள்.
ஊரனொ	370		அகம்.
	எ		
எம்மணங்கி	342		குறுந்.
எம்மூரல்லது	65		ஐங்குறு.
எமக்குநயந்	108		,,
எரிகவர்ந்து	275		,,
எரிமருள்	329		,,
எல்லினைவருதி	313		கலித்.
எல்வளையெம்	267		,,

	பக்கம்		
எவ்வியிழந்த	262, 381		குறுந்.
எறியென்	377		நாலடி.
எறும்பியளை	316		குறுந்.
என்கைக்கொண்டு	284		நற்.
என்னுமுன்னினள்	55		ஐங்குறு.
என்னைகொறோழி			ஐங். எழு.

ஏ, ஒ, ஓ

ஏஎயிஃதொத்த	473		
ஏதப்பாடெண்ணி	257, 387		நற்.
ஏனல்காவலி	153		
ஒருசாருவி	23	புறநானூறு	புறநா.
ஒருமகளுடையேன்	57		நற்.
ஒருவனொருவனை			புறநா.
ஒல்குபுநிழல்	43		கலித்.
ஒழித்ததுபழித்த	277		அகம்.
ஒள்ளிழை	95		நற்.
ஒன்றிரப்பான்	506		கலித்.
ஒன்றுதெரிந்	271		நற்.
ஒன்றேனல்ல	514		குறுந்.
ஓஒயினிதா	447		குறள்.
ஓங்கெழிற்	93, 437		
ஓர்ந்துகண்	30		குறள்.

க

கட்கினியாள்	377		நாலடி
கடல் கண்டன்ன	288		அகம்.
கடல்புக்கு	101	சிலப்பதிகாரம்.	சிலப்.
கடலன்ன	123		குறள்.
கடவுட் கற்சுனை	182		நற்.
கடிமலர்ப்	178		கலித்.
கடிமனை	44		,,
கடுங்கட்	478		ஐங்குறு.
கடும்புலால்	163		திணைமாலை.
கடுமாகடவு	159		கலித்.
கண்களவு	91		குறள்.

	பக்கம்		
கண்டது மன்னு	390		குறள்.
கண்டல்வேலி	182		நற்.
கண்டவரில்லென	384		கலித்.
கண்டிகுமல்லமோ	308, 521		ஐங்குறு.
கண்ணுங்கொளச்	446, 480		குறள்.
கண்ணுஞ்சேயரி	153		
கண்ணென	103		
கண்ணொடு	91, 123		குறள்.
கதுமெனத்	447		குறள்.
கருங்கால்	117		குறுந்.
கரும்பினை	331		ஐங்குறு.
கரும்புநடு	287		,,
கல்லாவெழினி	28		
கல்லோங்கு	154		
கவர்பரி	163		நற்.
கவவுக்கை	451		அகம்.
கழனிமா அத்து	355		குறுந்.
கழிச்சுறா	477		
கழுதுகால்	172		நற்.
கறிவளர்	181		ஐங்குறு.
கன்மழை	460		,,
கன்றுதன்	511		குறுந்.
கனைவிடு	457	குறிஞ்சிப்பாட்டு.	

கா

காணுங்காற்	312		குறள்.
காந்தர்ப்ப	60	கம்பராமாயணம்	கம்பரா.
காமங்காம	102, 415		குறுந்.
காமந்தாங்கு	283		,,
காமமுழந்து	51		குறள்.
காமர்கடும்	188, 460		கலித்.
காய்ந்துசெலற்	440		
கார்விரி	427		அகம்.
காலையெழுந்து	333		குறுந்.
கானலுங்	435		அகம்.
கானயானை	322		,,

	பக்கம்		
	கு, கூ		
குக்கூ	286		குறுந்.
குருதிவேட்கை	109		நற்.
குவளை நாறுங்	96		குறுந்.
குறியிறைக்குரம்பை	193		அகம்.
குறுநிலைக்	432		.
குறுநிலைச்	130		நற்.
குன்றக்குறவன்	107		கலித்.
கூந்தலாம்பல்	369		குறுந்.
கூந்தலெஞ்சாது	132		கலித்.
கூந்தன் முரற்சி	27	பதிற்றுப்பத்து	பதிற்.
கூர்முள்	389		அகம்.
	கெ, கை		
கேட்டிசின்வாழி	439		குறுந்.
கேட்டிசின்வாழியோ	332		ஐங்குறு.
கேள்கேடூன்ற	43		
கைகவியாச்	430		அகம்.
	கொ, கோ		
கொக்கினுக்	280		நற்.
கொங்குதேர்	95, 436		குறுந்.
கொடிச்சியின்	174		ஐங்குறு.
கொடுந்தாள	144		ஐங். ஐம்
கொடுவரி	143		,,
கோடலெதிர்	272		குறுந்.
கோடீரிலங்கு	149, 448		,,
கோடீரெல்வளை	155		ஐங்குறு.
கோடெழில்	435		கலித்.
கோழிலை	176		அகம்.
	சா, சி		
சாந்தமெறிந்	173		
சான்றோர்	189		
சிலம்பின்	161		நற்.
சிலரும்பலரும்	477, 502		,,
சிறியகட்	23		புறநா.

	பக்கம்		
	சு, செ, சே		
சுடர்த்தொடீஇ	117		விகத்.
செந்திருவை	61	பாரதம்	பாரத.
செந்நெற்	332		ஐங்குறு.
செம்மரல்	296		கலித்.
செல்லாமை	71, 505		குறள்.
செவ்விய	180, 552		கலித்.
சென்றதுகொல்	431	முத்தொள்ளாயிரம்	முத்.
சேக்கையினியார்	335		பாரிவெண்.
சேணோன்	144		குறுந்.
சேற்றுநிலை	291		அகம்.
	த, தா, தி, து		
தகைபெறு	367		
தணந்தமை	445		குறள்.
தம்முளே	53		கலித்.
தலைமகனிற்	378		நாலடி.
தற்காத்து	376		குறள்.
தன்னையுஞ்	156		
தாழைகுரு	147		
தான்றூயா	442		திணைமாலை.
திருந்திழாய்	533		கலித்.
திருந்துங்	280		
திணையுண்	471		
தும்முச்செறுப்ப	251		குறள்.
துறைமீன்	503		அகம்.
துறைவன்	134		
துனியும் புலவியும்	363		குறள்.
	தெ, தே, தொ, தோ		
தெய்வந்தொழா	247		குறள்.
தேரோன்றெறு	101		
தொடங்குவினை	275		அகம்.
தொடலைக்குறுந்	107		குறள்.
தொடிநோக்கி	347		குறள்.
தோணலமு	479		கலித்.
தோழியர்	54		ஐங். ஐம்.

	பக்கம்	
	ந, நா, நி, நீ	
நகுகம்வாராய்	249	நற்.
நகையாகின்றே	316	அகம்.
நகைபெரிது	516	குறுந்.
நயனின்மை	108	
நயனுநண்பும்	102	
நள்ளென்றன்றே	144	குறுந்.
நறுந்தண்	157	
நறைபரந்த	37	திணைமாலை
நன்னலஞ்	164, 312	குறுந்.
நன்னுடலை	140	கலித்.
நாணிலமன்ற	446	குறுந்.
நாணொடு	105	குறள்.
நாயுடை	293	அகம்.
நாலாறு	243	நாலடி.
நிலத்தினும்	283	குறுந்.
நிலந்தரு	13	ஐங்குறு.
நின்ற சொல்லர்	282	நற்.
நின்னணங்	195	நற்.
நினக்கேயன்ற	290, 301	ஐங்குறு.
நீர்நீடாடிற்	284	குறுந்.
	நெ, நே	
நெஞ்சமொடு	330	
நெஞ்சு நடுக்குற	269, 519	கலித்.
நெடுங்கழை	271	ஐங்குறு.
நெடுந்தேர்	157	
நெடுநாவொண்	338	நற்.
நெடுவேலேந்தி	196	
நெய்தனறு	181	ஐங்குறு.
நெய்யாவெரி	392	குறள்.
நெருநலு	155	
நெருநலெல்	487	அகம்.
நெல்லுமுயிர	16	புறநா.
நெறிநீர	164	
நேரிழாய்	39	கலித்.

	பக்கம்	
	நோ	
நோக்கினு	89	குறள.
நோதக்கா	290	
நோயலைக்	145	
	ப, பா, பி	
பகல்கொள்	342	ஐங்குறு.
பகுவாய்	335	அகம்.
பங்கய	102	
பண்டைக்	173	
பண்டையை	101	
பான்முகம்	262	
பல்லோர்	172	குறுந்.
பலவீற்	133	குறுந்.
பறைபடப்	234	குறுந்.
பனிமலர்	73	ஐங்குறு.
பாண்டியர்	13	அகம்.
பார்பக	310	
பாவடி	192	குறுந்.
பான்மருப்பின்	641	கலித்.
பிரசங்	373	நற்.
பிறைவனப்	126	நற்.
பின்னுவிட	193	அகம்.
	பு, பூ	
புரிபுநீ	479	கலித்.
புரிவுண்ட	524	கலித்.
புல்விக்கிடங்	480	குறள்.
புல்லேன்	340	நற்.
புல்வீழ்	317	குறுந்.
புலி புலி	458	அகம்.
புள்ளிக்கள்வன்	475	ஐங்குறு.
புறந்தாழ்	431	நற்.
புனவன்	147	குறுந்.
புனைபூந்	160	
பூங்கட் புதல்வன்	291	கலித்.
பூங்கேச	152	அம்பிகாபதிக்கோவை.

பக்கம்

பெ, பொ

பெயர்த்தனன்	55, 197		குறுந்
பெரிய தப்பு	28		பதிற்.
பெருங்கடன்	545		அகம்.
பெருநன்	169		குறுந்.
பெருநீரொழுவக்	141		அகம்.
பொங்குதிரை	328		நற்.
பொய் கூறேன்	256		கலித்.
பொய்படு	181		ஐங்குறு.
பொருகடல்	530	கார். நாற்பது	கார். நாற்.
பொரு பெரு	41		
பொறியின்	134		
பொன்னு மணியும்	257		நற்.

ம, மா

மகிழ்நன்	169	குறுந்.
மடவமன்ற	350	
மடவளம்ம	308	ஐங்குறு.
மண்டு நீராரா	290	
மதவலி	372	அகம்.
மயங்கமர்	41	கலித்.
மரையாமரல்	59	கலித்.
மழைவர	114	ஐங்குறு.
மள்ளர்குழீஇ	148	குறுந்.
மள்ளர்கொட்டின்	52	
மறுவிறாவி	54	ஐங்குறு.
மன்றுபா	433	அகம்.
மன்னுயிர்	26	
மனைமாட்சி	380	குறள்.
மனையுறு	348	குறுந்.
மாசறக்	169	
மாசறமண்	388	கலித்.
மாதவர்	16	சிலப்.
மாமலர்	190	கலித்.
மாயவனும்	165	திணைமாலை.
மாவென	105	குறுந்.

	பக்கம்	
	மு, மூ, மெ	
முதுக்குறைந்	37	
முரம்புதலை	273	நற்.
முருகயர்ந்து	187	குறுந்.
முள்ளுநமழ்	286	
முளிதயிர்	374	குறுந்.
மூத்தோரன்ன	176	அகம்.
மூவன் முழுவலி	28	நற்.
மெய்யிற்றீரா	169	அகம்.
மெய்யைப்பொய்	200	
	யா	
யாஅங்கொன்ற	158	
யாஅயாகி	341	குறுந்.
யாங்காருவமோ	140	நற்.
யாமெங்	136	குறுந்.
யாயும்யாயும்	245	,,
யாரிவனெங்	260, 299	கலித்.
யாரினுங்	251, 451	குறள்.
யானுடத்	382	முத்தொள்.
	வ, வா	
வஞ்சமே	101	திணைமாலை.
வண்டுபடத்	311	குறுந்.
வண்ணம் பசந்து	444	
வந்தடி	27	புறநா.
வயங்குமணி	264	அகம்.
வயல்வெள்	366, 407	நற்.
வயலைக்	40	புறநா.
வருந்தினை	432	அகம்.
வலந்தவள்ளி	463	
வலி முன்பின்	517	
வழையமல்	501	
வளிநடந்	21	புறநா.
வளையணி	160	ஐங்குறு.
வாடாத	187	திணைமாலை.
வாணடந்தன்ன	142	அகம்.
வாணுதல	378	ஐங்குறு.

	பக்கம்	
வாரல்மென்	285	நற்.
வாராய்பாண	253	
வாளைவாளிற்	358	நற்.
	வி, வீ	
விட்டென	339	குறுந்.
விரிதிரைப்	261	குறுந்.
வரிநீருடு	121	கலித்.
விருந்தின	163	
விருந்தொடு	294	கலித்.
வில்லும் வேலும்	14	தொல். மரபியல்.
வில்லோன்	65	குறுந்.
விலங்கிருஞ்	47	
விளையாட்டாய	546	நற்.
விளையாடாய	171	நற்.
விறற்போர்ப்	13	நற்.
வினை வலியு	25	குறள்.
வினைவிளையச்	173	
வீங்கு நீர	74	
வீழ்ந்தமாரி	453	
	வெ, வே, வை	
வெந்திறற்	315	
வெள்ளாங்	135	
வெள்ளிவிழுத்	343	அகம்.
வெறிகமழ் வெற்ப	174	ஐந்திணை.
வேங்கை நறு	180	ஐந்திணை.
வேட்டச்செந்	266	குறுந்.
வேதின	391	குறுந்.
வேந்தன்குறை	46	
வேந்துமேம்பட்ட	21	
வேம்பின்பைங்	246, 346	குறுந்.
வேரல் வேலி	174	,,
வேற்றுமை	307	
வேறுக		
வேனிற்றிங்கள்	350	குறுந்.
வையங்காவலர்	24	

TOLKĀPPIYAM PORUḶ

Word and Subject Index

A & Ā

Accam 81, 91, 430
Adigamān 14, 23, 28
Aḍiyārkkunallār 376
Agam 1
Agaṉāṉūṟu 2, 13
Agapporuḷ 1
Agapporuḷ Kāmam 430
Agastya 1, 3, 47
Aimperuṅkuḷu 22
Aindiram 1
Aiṅguṟuṉūṟu 2
Aivakaittāyar 305
Aiyar 235, 237
Alamaral 89
Alari water poured on couples 238
Alliance Kings and nobles 359
Altekar 365
Aḷukai 430
Aḷuntūrvēḷ 45
Aṉbu 557
Aṉicca 267
Antaṇaṉ 199, 427
Antanar's six avocations 16
Āracar 235
Aṟattoṭuniṟṟal 452, 454, 526
Arjuṉa 61
Arka 106
Army 20
Aṟivar 318
Acuram 81, 82
Athaṉkōṭṭācāṉ 1
Athens 364
Avalam 433
Avvayār 23, 28
Ayirai, a fish 327
Ādityan 319
Ālaṅkāṉam 337
Āmbal 366
Āmūr 342
Āral 343
Āriṭam 81, 82, 110
Āṟṟuppaṭai 2
Ātikkaraṇam 237
Āy 14

B

Balarāma 11, 12, 164
Bavishya 365
Block Dr 364
Boundary Tamil 13
Bow emblem 14
Brahman 81, 82, 110, 199, 250, 411
Bride dedicated to Sun God 245
Bride dedicated to Agṉi 245
Bride dedicated to Gandharvas 245
Brothel Act 365
Bull baiting 33

C

Cardinal virtues 423
Cāyal 556
Celestials 45
Cempiyaṉ 337
Cēralātaṉ 441
Cēra likened to Rudra 12

Cevili 305, 318, 440, 460
Ceṅkuṭṭuvan 22
•Ceyyuḷmarapu 430
Ciraippuram 171, 172, 179, 391, 392, 395, 412
Colliyamarapu 430
Concnbines 351
Confederation 29
Cēramāṉkaṭuṅkovāḷiātaṉ 25
Cērar Tāyamurai 14
Cōrvu 409

D

Dancing Girls 365
Darbar 23
Despotic Rule 18
Dēvarāṭṭi 47
Deyvam 110
Devappuṇarcci 87
Drama 2
Duties of a King 17
Dwārakā 47

E & Ē

Edward Watermarck 364
Elder nurse 305
Eñil 555
Emotion eight 429
Eṇpērāyam 22
Eḻiṉi 14, 28, 337, 369
Etymology 1
Euphemism 550
Evvi 262, 381
Ērpāṭu 6, 8
Ēr 555
Ēriyamaṭarrīram
Ēṉātippāṭi 295

F

Felis 137
Fights both day and night 410
Foster mother 305
Four Divisions Army 20
Frazer James 364
Fusion of basic things 9

G

Gandharva 81, 82, 110, 111, 248
Garuḍa banner 11
Gōpi 12
Gōtra 405
Grandfather's name to grandson 338

H

Hereditary Kingship 14
Herman Schoenfield 363
Hero's parting, six kinds 67, 114
Hieuntsang 365
History of Human Marriage 364
Husband a deity to housewife 247

I

Iḷaiyar 318
Iḷaṅkōvaṭikaḷ 376
Iḷavēṉil 6
Iḷivaral 430
Imaippu 89
Imaiyōr 561

Immaculate Absolute 423
Indirect suggestion 73
Indra 5, 11
Īndratāy 305
Iraicei 426, 515
Iraiyanār 139, 360
Iratti 271
Iravukkuri 100, 105
Irkilatti 111
Irri tree 317
Iruṅkōvēḷmāl 24, 337
Icai 3
Iṭakkaraṭakkal 550
Iṭantalaippāṭu 97
Iyal 3
Iyarkaippuṇarcci 87

J & K

Jivaka chintamany 39, 421
Kaṭambu 195
Kaikkiḷai 4, 76, 233, 382, 431, 472, 539
Kaikōḷ 62, 402
Kaittāy 305
Kalittokai 2, 51
Kalaṅku 187, 194
Kalumalam 189
Kaḷavu 92
Kaḷiru 195
Kāmakkilatti 112, 352, 353 355
Kāmakkūṭṭam 84
Kāmappuṇarcci 81
Kāmatantra 376
Kaṇi 137
Kaṇicci 427
Kaṇṇaki 360, 557
Kaṇṭōr 318
Kaṉakaccurram 22
Kaṉyāculkam 33
Kapilar 23, 347
Karaṇan 62, 231
Karaṇattiyalavar 22
Karikārperuvaḷuti 45
Karikāl vaḷavaṉ 441
Karpam 16
Karpu 231, 57, 555
Karpumaṇan 232
Karumavitikaḷ 22
Karupporuḷ 4, 5, 10, 74
Kaṭṭuvicci 454
Kaṭaikāppāḷar 22
Kāntaḷ 117
Kār 6
Kātarparattai 355
Kāyā 400
Kept mistress 112
Kiḷavipārāṭṭu 517
King, Administrative Head 22
Kingship 11
Koḷḷippāvai 192
Koṉrai 427
Korkai 13, 104, 155
Kōpperuñcōḻaṉ 15
Kōpperuntēvi 24
Kōcar 16, 169
Kōvalaṉ 24
Krauncа 136, 436
Krishna 12, 33, 47
Kubēra 406
Kuravai 142, 396
Kurincippaṇ 172
Kurunta 12
Kuruntokai 2
Kuṭṭuvaṉ 14
Kūtir 6
Kūtir and Yāmam 7
Kūttar 318

L

Ladyloves status 86, 233
Lakshmi 161
Last seven vallals 14
Light House 49
Lizard chirp-omen 51
Love attachment extending to several births 63
Love making 118
Lunar eclipse 391

M

Maḍal chariot 33, 49, 105
Maḍaṉ 91, 556
Maid, places of talk 151
Maids' speech 32 places 191
Maids to look after children 305
Major time 7
Mākatar 24
Mākīrti 1
Malayamāṉ 496
Mandiram 16
Manifest physical expressions 430
Mancuviraṭṭu 33
Mārāyam 29
Margon Lewis 14
Marriage 12 kinds 81, 110
Marutam residents 35
Marumakkattāyam 15
Maruṭkai 430
Master of the ceremonies 238
Māyōṉ 5, 11
Mediators 297, 318
Metonymy 426
Minor Time 7
Mikkaporul 491
Miḻalaikkūṟṟam 381
Mithilā 33
Minister, Responsibilities 19
Mōcikiraṉār 16
Moḻipporuḷ 53
Molucca Beans Divination 51
Moon and Rohini conjunction best time for wedding 237
Moon worshipped 328
Mutal 111
Mutaṟporuḷ 45
Muṭattirumāṟaṉ 13
Mutuvēṉil 6
Muḷḷi compared to fish spines 389
Muṉṉilai-p-puṟamoḻi 283
Muṉṉuṟupuṉarcci 81
Muṉpaṉi 6
Murugan 11, 62 127, 181, 182 342
Mūvaṉ 28

N

Naṭuvaṉaintiṉai 4
Nagara māntar 22
Nakai 429, 430
Nalaṅkiḷḷi 23
Naḷḷi 14
Naming a child after grand father 338
Nāṉ 556
Nāṅkūrvēḷ 45
Nāṉilam 5
Nāṉmāṭakkūṭal 256
Naṉṉaṉ 169
Naṉpakal 6
Nappiṉṉaippirāṭṭiyār 33

Naravāhaṉaṉ 406
Naravan 132
Naṟṟāy 2, 58, 187, 189, 204, 441
Naṟṟiṇai 13
Nārmuṭiccēral 419
Nāṭakam 3, 79
Nāvalampoḻil 13
Neḍumaṉañci 23
Neytal residents 35
Nilantarutiruviṟpāṇḍiyan 13
Nim 347

O

Obstacles of the hero in reaching his love 115
Omen, Lizard chirp 51
Ōri 14
Oṟṟāṭal 18
Orthography 1
Orupāṟkiḷavi 499
Ottakiḻattiyar 352
Ōtaṟpirivu 47

P

Padiṟruppattu 2, 15, 27
Paicacam 81, 82, 110
Pakaṟkuṟi 100, 105, 203
Pālkēḻukiḷavi 442
Palm-leaf horse 136
Paṉampāraṉār 13
Pāṇḍian Aṟivuṭainambi 170
Pāṇḍian vanquishing seven chiefs 337
Pāṅkaṉ 200, 318
Pāṇigrahaṇam 231
Pāṅkaṟ kūṭṭam 97
Pankuṉi festival 189
Paṟampu 23
Parattai 143, 293, 519, 520, 522
Parimēlaḻagar 345, 416
Paripāṭal 2, 61
Pāri 14, 23
Pāripāṭṭu 78
Pārppāṉ 40, 110, 318
Parting for learning 3 years 421
Paṭaiccerukku 20
Paṭimā 42
Pāyiram 1
Payirppu 91
Peacock pennon 11
Pēkaṉ 14, 360
Periya tirumaṭal 50
Person attacked on all sides compared to a husband troubled by his wives 360
Peruntiṇai 4, 32, 34, 76, 111, 233
Peruvaḻuti 130
Pēymaṇam 110
Places where the lady love talks in kaṟpu 122, 281
Places where the maid speaks out 58
Places where the concubine speaks 351
Podiyil 3
Polygamy 357, 359
Pongal festival 32
Porunai 337
Poṭṭukkaṭṭutal 365
Prajāpati 110
Prajāpātyam 81, 82
Praṇayakalakam 258

Pre-nuptial unchastity causes for 364
Prostitutes espoused by all varṇas 361
Prostitution 361
Pukār 419

Raghava Aiyangar 13
Rākshasam 81. 82, 110
Rama 33
Recognised anomaly 425

Sacred acts on child birth 252
Sage poet of Mayilai 247
Sambhōgam 335
Sannyāsa 423
Separation of lovers-grounds 38
Serpent devoured by moon 391
Sexual union to be held on the 12 days succeeding the monthly course 421
Sēyōṉ 5
Silampukaḷinōmpu 58
Silappatikāram 4, 16
Singi 396
Siṟiya tirumaṭal 50

Tagaram 157
Talaikkai koṭuttal 395
Tamilian wedding 238
Taḻinji 26
Temporary resentment 345
Tēṉūr 331
Tiṉaimālai nūṟṟaimpatu 187
Tirukkōvaiyār 60, 63, 136, 187
Tirukkuṟaḷ 17, 25, 88
Tirumāl 11, 12
Tirumurugāṟṟuppaṭai 342
Tiruttakkatēvar 39
Tiruvaḷḷuvappayaṉ 376

Pulaneṟivaḻakkam 9, 78, 426
Pulavi 62, 381, 507, 554
Pullāṟṟūr Eyiṟṟiyaṉār 15
Puṟanāṉūṟu 1, 2, 15, 16, 21, 23
Prushārta 423
Pūvainilai 11

R

Religious prostitution 364
Rōhiṇi 237, 238
Rudra 111

S

Sivagñāṉamuṉivar 2
Sivapirāṉ 427
Smritis 245
Solar temple 365
Somasundara Bharathi 14
Srivatsam 12
Stay-at-home policy detested by Tamils 415
Sugar-cane mill 331
Suggestive meaning 426
Sun temple at Multan 365
Sūrya lōka 365
Swaminathaiyar 396
Syntax 1

T

Tiruvaḷḷuvar 19, 29, 335
Tītiyaṉ 337
Toṇṭaiyar 13
Toṇṭi 28
Toḻuṉai 12
Toṉṉalam 241
Tooth-fixing in Doors 28
Tōḻiyiṟkūṭṭam 97
Tōppi 23
Tuṉaṅkai 149, 396, 397
Tuṉi 381
Tuvarāpati 47

Uḷḷiviḻavu 189
Uḷḷuṟai Uvamam 511 512
Umā 427
Uṟantai 189
Uripporuḷ 5, 8, 9
Uru 555

Vaḍuganāḍu 150
Vaguḷam 157
Vaikuṟu 8
Vaithāḷigar 24
Vaḷḷaippāṭṭu 192
Vaḷḷi 82, 89
Vaḻuvamaiti 425
Vanaprasta 423
Vaṇigar 48, 235
Varayappaṭṭār 352
Varuṇa 5
Vasudēva 40
Vāyppuḷ 53
Vēdas 61, 236
Vēdas compilation later than Tolkāppiyam 46

Wedding experience 237
Wild bulls controlling 32
Women not taken to war-camps 409

Yāḻ 262, 399
Youngsters ; places where they speak out 402

U

Uruvappaherēr Iḷañcēṭcenni 45
Uṭaṉuṟai Uvamam 545
Utti 479
Ūṭal 345, 381
Ūṭṭuttāy 305
Uvakai 430

V

Vēdavāṇigar 32
Vēlaṉ 55, 138, 175, 181, 182, 187, 342
Vēlirs 16, 47
Vellalas Fire-worship 34
Vēḷvi 16
Vēṅkaṭaṉ 2, 150
Veṇmaṇi 28
Veṟipāṭiya Kāmakkaṇṇiyar 128
Veṟiyāṭṭu 139, 147, 181, 182, 185, 187, 452, 453
Vipralampa
Virakaṇṭai 28
Viṟali 318, 407
Vishṇu 165

W

Woman's share in administration 24
Wood-apples compared to playing balls 311

Y

Yāmam 6
Yāṉaivīraṉ 22